

Khí Người Cũ, Đón Người Mới

Contents

Khí Người Cũ, Đón Người Mới	2
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03 - 04	7
3. Chương 05	13
4. Chương 06	17
5. Chương 07 - 08	20
6. Chương 09 - 10	26
7. Chương 11	32
8. Chương 12	36
9. Chương 13	39
10. Chương 14	43
11. Chương 15	46
12. Chương 16	49
13. Chương 17	53
14. Chương 18	57
15. Chương 19 - 20	60
16. Chương 21 - 22	67
17. Chương 23 - 24	73
18. Chương 25	79
19. Chương 26	82
20. Chương 27 - 28	86
21. Chương 29 - 30	92
22. Chương 31	97
23. Chương 32	102
24. Chương 33	105
25. Chương 34	109
26. Chương 35 - 36	112
27. Chương 37	119
28. Chương 38	122
29. Chương 39	126
30. Chương 40	129
31. Chương 41	134
32. Chương 42	136
33. Chương 43 - 44	140
34. Chương 45 End	145
35. Ngoại Truyện 01 - 02	148
36. Ngoại Truyện 03 - 04 Part 1	151
37. Ngoại Truyện 04 Part 2	157
38. Ngoại Truyện 05 Part 01	161
39. Ngoại Truyện 05 Part 02	165
40. Ngoại Truyện 06	168
41. Ngoại Truyện 07 Part 01	172

42. Ngoại Truyện 07 Part 02	176
43. Ngoại Truyện 07 Part 03	181

Khí Người Cũ, Đón Người Mới

Giới thiệu

Lục Nhược sửa lại vạt áo, nở nụ cười mỉ hoặc điên đảo chúng sinh: “Ý của em là tôi hơi có chút tiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-nguoi-cu-don-nguoi-moi>

1. Chương 01 - 02

MicrosoftInternetExplorer4

Chương 1

Không kịp rồi!

Mộ Tây rên rỉ một tiếng, trơ mắt nhìn con xe quý hạ cánh lên lan can đường.

Hết kinh ngạc, cô thoảng nhìn ra phía sau chiếc xe, kia là một đôi uyên ương đang ôm nhau. Trong bóng tối, Ngô Mỹ Mỹ được bạn trai bảo vệ kỹ.

Tiếng xe cảnh sát từ xa chạy tới, Mộ Tây ra tay dè lại thiết bị an toàn do chấn động mà bung ra.

Ngô Mỹ Mỹ nhát gan bị dọa sợ đến hôn mê bất tỉnh, người bạn trai lấy thân phận là người nhà nạn nhân đi qua xe cảnh sát hộ tống bạn gái đi bệnh viện. Là kẻ gây ra tai nạn Mộ Tây bị cảnh sát đưa về cục.

Mộ Tây cúi đầu ngồi ở phòng thẩm vấn.

Một viên cảnh sát trẻ theo quy định hỏi cung: “Cô hãy cho biết danh tính, địa chỉ, nơi công tác, nguyên nhân xảy ra tai nạn”. Cuối câu hỏi, anh cố tình tăng thêm ngữ khí để đạt được hiệu quả uy hiếp đối tượng.

Mộ Tây hữu khí vô lực đáp: “Họ Mộ tên duy một chữ Tây, 26 tuổi, người địa phương, là lái xe của Lăng Hiên Lục tổng, nguyên nhân gây chuyện ...thất thần.” =.+

Mặt viên cảnh sát đen lại.

Mộ Tây biện giải: “Tôi không uống rượu, các anh có thể cho kiểm tra thử.”

Thiên chân vạn xác, hôm nay trăng thanh gió mát, khí xuân ấm áp phủ vào mặt, chính là thời điểm thích hợp nhất cho việc dưới ánh trăng anh anh em em. Hôm nay bạn thân nhất và cũng là bạn cùng phòng với cô là Ngô Mỹ Mỹ xem mắt.

Nghe nói gia cảnh đối tượng quả không tồi, Mộ Tây liền trộm khai cô là lái xe của ông chủ, nghĩ dù chuyện không thành cũng phải giữ lấy thể diện. Thấy hai người tình chàng ý thiếp, vì hạnh phúc của bạn bè, cô

đánh hy sinh làm lái xe đưa hai người trở về mong giúp họ bồi đắp tình cảm. Phải biết rằng, gặp được đối tượng thân cận hợp mắt không phải dễ, khó không thua gì mò kim đáy bể! Ai ngờ một phút thất thần, cô đã đâm vào lề đường không kịp phanh lại.

Đúng lúc viên cảnh sát bất ngờ trừng to đôi mắt vì câu trả lời của Mộ Tây, một viên cảnh sát khác mở cửa đi vào, có vẻ vội vàng, thì thầm vào tai viên cảnh sát nọ. Mộ Tây thấy ánh mắt viên cảnh sát chợt thay đổi.

Mộ Tây dùng con mắt của một tiểu thuyết gia sâu sắc quan sát, phân tích một chút, trong mắt viên cảnh sát hàm chứa năm phần khiếp sợ, ba phần sợ hãi, hai phần hèn mọn.

**

Lục Nhược trong cơn tức giận đáp taxi đến cục cảnh sát, nhìn chiếc xe yêu quý đã hoàn toàn “biến dạng” ở trong sân, anh liền nổi điên, sát khí đằng đằng tiến vào trong cảnh cục.

Đi vào phòng thẩm vấn, liếc mắt một cái liền nhìn thấy người con gái gây họa đang ngáp tới ngáp lui trên ghế. Nhìn thấy anh, Mộ Tây đang mơ màng buồn ngủ bỗng chợt giật mình, mắt mở to sợ hãi.

“Giám đốc, sao anh lại đến đây?” Mộ Tây cả kinh, thiếu chút nữa rơi từ trên ghế xuống. Cô cứ tưởng chỉ bị giữ lại một buổi tối là xong... ai ngờ.

Lục Nhược hung hăng lấy ánh mắt hung ác trừng cô: “Lấy xe công dùng vào việc tư, dẫu thương người, cô cũng có năng lực góm?”

Mộ Tây thấy nguy hiểm liền thanh minh một chút: “Giám đốc, kia không tính là xe công, đó là xe của anh mà?” Nếu như tính là xe công sợ cô gánh không nổi trách nhiệm này.

“Còn dám cãi?” Lục Nhược ra tay đánh chặn. Một buổi tối của anh, sau khi hảo hảo “vận động” đang ôm mỹ nhân chuẩn bị ngủ anh lại nhận được điện thoại của cảnh cục báo chiếc xe yêu quý anh vừa mua không lâu đã bị kéo vào cảnh cục chờ “báo tử”. Sau khi hỏi han kỹ càng mới biết do cô lái xe anh mới thuê nửa tháng trước, trộm đem ra ngoài phong hoa tuyết nguyệt gây ra tai họa. Nghe nói trong xe còn bắt được một đôi cầu nam nữ đang “bàn” chuyện yêu đương, cô gái do quá sợ hãi đã bị hôn mê đưa vào viện. Cô gái này to gan dám đem xe yêu của anh ra ngoài làm thành cái sự tình này thật sự to gan không còn muốn sống nữa. Anh căm tức nhìn Mộ Tây: “Cô phải bồi thường xe cho tôi.”

“Giám đốc,” Mộ Tây dùng lý lẽ phân tích thực tế cho anh nghe: “Xe của anh quá lắm là bị xước sơn xe. Xin anh yên tâm, tôi với sự tình này cũng thấy hổ thẹn lắm lắm, tôi sẽ chịu trách nhiệm mang nó đi “bảo sửa”. Mộ Tây nhấn mạnh hai chữ “bảo sửa” để chứng tỏ cô sẽ trả tiền. Mộ Tây hạ quyết tâm, cuộc sống của cô hiện tại thật sự hơi túng quẫn nhưng quyết không thể không trốn tránh trách nhiệm cao cả này.

“Còn dám lớn tiếng bảo chuyện nhỏ? Có phải đem xe của tôi đi khai tử mới nhận là lỗi lớn? Còn nữa, không được đem cái dáng vẻ quê mùa đó xưng “tôi” với tôi, gọi tổng giám đốc!” Lục Nhược rống lên trong phòng thẩm vấn, trên đầu nổi bão tố, sao anh có thể không có đầu óc mà muốn cô làm lái xe cơ chứ. Lục Nhược trừng mắt nhìn cô, cô ta không biết trời cao đất dày gì mà còn dám cãi anh.

Lục Nhược “Hứ” một tiếng rồi quay mặt bước đi. Mộ Tây nhìn thoáng qua bên cạnh mình viên cảnh sát đã chết lặng hồi lâu, viên cảnh sát ho khan mấy tiếng, lấy dũng khí lắp bắp nói: “Lục thiếu gia ngài có thể đi được rồi”. Mộ Tây liền nhanh chóng rút đi cạnh Lục Nhược.

Viên cảnh sát ái muội nhìn theo bóng dáng hai người, quả nhiên có điều ai oán.

Lục Nhược tiến về chiếc xe định ngồi vào vị trí lái, Mộ Tây thấy anh không có ý dừng lại vội chạy lên trước giành lái xe mong lấy lại chút “giá trị”: “Lục tổng anh mệt mỗi nhiều rồi, cứ để tôi lái thì hơn.”

Lục Nhược nắm chặt nắm chặt tay lái, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô đừng mong tiếp tục chạm vào nó.”

Mộ Tây sắc mặt ảm đạm: “Lục tổng, anh sẽ không sa thải tôi đấy chứ? Thật ra, tối nay là do anh đề nghị tôi mang xe đi trước đó chứ. Trùng hợp lúc đó gặp hai người bạn liền thuận tiện đưa họ về một lượt. Anh yêu xe như con, thôi coi chuyện này như tai nạn lao động đi”.

Lục Nhược lạnh lùng, hung tã liếc mắt nhìn cô một cái, một bên khóe miệng châm chọc cong lên: “Còn dám đổ tội cho tôi sao? Đem xe về mà đến tận quá nửa đêm sao?” Giọng nói châm chọc lại thêm nốt ruồi

son bên khoe miệng khiêu khích hiện ra.

Yêu nghiệt a yêu nghiệt!

Mộ Tây âm thầm thở dài. Không cần nhìn nhiều hại mắt, mặc kệ nhìn anh ta từ trên xuống dưới đều cực kì đẹp trai. Không chỉ sở hữu khuôn mặt mê người, cơ bắp của anh cũng thật đẹp. Cô đảo mắt nhìn lại yêu nghiệt nghĩ, các tiểu thuyết cũng hiếm có người như vậy.

Xe dừng lại trước nhà của Lục Nhược, anh đứng cạnh cửa chỗ lái xe nói: “Ngày mai đem xe đi sửa ngay lập tức, dùng tiền lương tháng này khấu trừ, còn có...” Sắc mặt anh bỗng nhiên biến đổi thành cổ quái vụn vụn, nhìn chăm chăm vào trong tay Mộ Tây.

“Còn có hình phạt nào khác nữa ư?” Mộ Tây vẽ mặt đau khổ hỏi lại, nhìn vào mảnh giấy nhớ hình bra trong tay chăm chăm ghi lại. Tháng này thật là đen đủi!!

“Thân là con gái, sao lại không có một chút nào ngượng ngùng, làm sao có thể dùng loại giấy nhớ như vậy, cô không biết có cái gọi là PDA sao?” Lục Nhược bắt mắt nhìn Mộ Tây. Cô sao có tanh dùng cái loại giấy nhớ đó cơ chứ. Trời ạ, anh đã thuê cái dạng gì thế này, thật không giống với phong cách làm việc của Lăng Hiên chút nào.

(PDA: personal digital assistant một loại máy dùng để ghi nhớ công việc, lịch trình)

A? Sau một thoáng bối rối Mộ Tây mới hiểu được, đem giấy nhớ trong tay hướng anh giải thích: “Lục tổng, anh hiểu lầm rồi! Tôi mua loại giấy này chẳng qua là loại giấy ghi nhớ mới ra, chuyên dùng cho nữ giới. Anh cũng muốn dùng thử sao? PDA đắt như vậy anh bảo tôi làm sao mua được đây? Hơn nữa, tôi cũng không phải thư kí của anh”. Nói xong cô đem giấy nhớ hình Bra ra đưa cho anh nhìn, vẻ mặt trông rất vô tội.

Lục Nhược thở dài một cái, nặng nề đóng cửa xe lại, lấy lại phong độ bước vào trong khu nhà trọ.

CHƯƠNG 2

Trên đường trở về, Mộ Tây không dám phân tâm, cẩn thận đem con cưng của Lục đại thiếu gia an toàn tiến vào gara. Ra khỏi xe, lấy điện thoại xem thì đã là hai giờ sáng. Cô ai oán nghĩ: tiền lương tháng này coi như trôi theo dòng nước, sáng mai lại còn phải dậy sớm đưa cháu gái bảo bối của Lục tổng đi học, ai oán tự đánh mình hai cái cho tỉnh người, rồi cầm túi xách hai cái lên chiếc xe cho hả giận. Đá xong thấy vô cùng sung sướng, sáng khoái, cô rút chìa khóa xe tung tăng lên lầu.

Lên đến hành lang lầu hai, Mộ Tây vừa lúc gặp mặt người xem mắt của Mỹ Mỹ tối nay đi ra. Suất ca nhìn thấy cô mở nụ cười vui vẻ: “Mộ tiểu thư.”

“Mỹ Mỹ không việc gì chứ?”

“Ừm! Ừm!” Suất ca gật gật rồi nhanh chóng rời đi.

Mộ Tây đi đến cửa, không lấy chìa khóa mở mà trực tiếp gọi: “Ngô Mỹ Mỹ mở cửa!”

“Vào đi! Vào đi! A Tây mày cuối cùng cũng về, tao lo lắm đó!” Ngô Mỹ Mỹ ôm lấy Mộ Tây, kéo cô vào trong phòng. “A Tây!” Cô nức nở nói.

“Thôi ngay kinh quá!!!!” Mộ Tây tức giận đẩy Ngô Mỹ Mỹ ra, nha đầu chết tiệt này, đôi môi sưng mọng đã tố cáo cô ta gặp sắc quên bạn. Sắc mặt Mộ Tây nghiêm trọng, đem hai tay của Mỹ Mỹ đặt lên trước ngực mình, chậm chậm nhả chữ: “Thật là có nhiều điều cần tâm sự nha, mới vậy thôi mà đã cần loạn lên rồi!”

Ngô Mỹ Mỹ đỏ mặt, lấy tay che kín miệng, giải thích chữa ngượng: “Bọn tao đi đến cảnh cục thì mày đã đi cùng Lục thiếu gia mất rồi, A Tây mày đi cùng Lục tổng không có vấn đề gì chứ?”

“Có thể có chuyện gì được?” Mộ Tây nghe thấy cô quay lại tìm mình, thoáng có chút cảm kích.

Ngô Mỹ Mỹ bày ra dáng vẻ hiểu biết nói: “A Tây, dùng sắc đẹp của mày câu dẫn hắn, cả đời không phải lo cuộc sống.”

“Đúng là kiểu liên tưởng xấu xa của mày!” Mộ Tây vút chìa khóa lên sô pha, rót chén nước uống cho nhuận họng. Ngô Mỹ Mỹ thấy cô xem không để bụng, nhẹ nhàng hướng phòng tắm rút lui êm ái, chỉ nghe tiếng quát từ đằng sau vọng lại: “Đứng lại!”

Ngô Mỹ Mỹ bị dọa cho nhất thời run sợ, đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích. Mộ Tây chạy vào phòng mình lấy quần áo rồi chạy ra, nhanh chóng chạy vào phòng vệ sinh khóa trái cửa, đắc ý gào: “Tao tắm trước!”

“A! Mộ Tây, tiểu nhân bỉ ổi, hôm nay tao tắm trước” Hiểu ra, Ngô Mỹ Mỹ gào vào cửa phòng tắm.

Đáp lại câu nói của cô là một tràng cười hỉ hả.

**

Chiều mùa hè nóng bức, tiếng ồn ào ngoài đường phố làm đường về nhà càng thêm dài ra. Có tiếng còi từ phía sau truyền đến: “Sao lại không đi ô tô?” Một thiếu niên người cao gầy sáng sủa, hướng tới cô cười hơi ngại ngùng, gương mặt trắng trẻo khiến anh trông có vẻ thánh thiện hơn những nam sinh khác.

“Em muốn vừa đi lại. Cả ngày ngồi học muốn đi bộ một chút.” Cô đột nhiên thấy tiếng mình dễ nghe: “Sao anh cũng không đi xe?”

Anh ý bảo cô lên phía sau xe đạp ngồi, ngồi sau xe vừa đi vừa nói chuyện, từng vòng bánh xe lăn trên đường: “Thời tiết thật nóng, chảy nắng chết mất thôi! Phải nhanh nhanh về nhà.”

“Ừm!” Cô vắt óc tìm ra đề tài nói chuyện.

“Đưa cho anh túi sách của em đi, đeo vai rất nặng.” Anh chủ động mở lời.

Cô mơ hồ bối rối đưa túi sách cho anh, tay chạm qua tay cô, thật nhiều mồ hôi.

(ta đoán cô ấy đang mơ về mối tình đầu! Anh Lục mà bít ảnh xử chị trước. Ha ha.)

**

Sáu giờ chuông đồng hồ kêu, Mộ Tây bị Ngô Mỹ Mỹ lấy gối đập cho tỉnh: “Sao vậy!!!!!!!!!!” Cô nhìn Ngô Mỹ Mỹ nổi cơn tam bành.

“Đồng hồ báo thức của mày kêu tiếng kinh dị!” Ngô Mỹ Mỹ thét chói tai, “Bác Diệp bị tiếng ầm ỉ đánh thức mà mày làm thế nào vẫn ngủ được vậy?” Nhìn Mộ Tây rời giường Ngô Mỹ Mỹ mới quay trở lại phòng mình.

Sao lại có cô gái phải vất vả như vậy? Mộ Tây nhìn chăm chăm vào chính mình trong gương, tự dưng đâm đầu đi làm lái xe, mỗi ngày đều phải mặc đồng phục, còn phải nhét tất cả tóc vào chiếc mũ nóng bức.

Cô nhìn vào gương chỉnh lại băng tên, thấy dung nhan mình sạch sẽ gọn gàng mới đi ra khỏi nhà.

Đúng 7 giờ Mộ Tây đánh xe đến trước cổng lớn Lục trạch. Nghĩ lại lí do cô làm lái xe cũng có điểm hơi kì quái. Lúc trước cô học về chuyên ngành xã hội, lúc cầm hồ sơ đi Lăng Hiên phỏng vấn vào việc quản lí sân khấu, ai ngờ bị đẩy đi phòng ban khác, cô không hiểu tại sao mình có tốt nghiệp loại A lại bị đối xử như vậy? Dùng đủ mọi tính từ phẩm hại chế nhạo cô rồi chính anh – Lục Nhược – dám đem cô trở thành lái xe của anh. Nếu không phải vì lương cao, ai muốn làm cái công việc này cơ chứ!

“A! từ từ đã Khoan Thai, lại đây!” Nhìn thấy Âu Dương san bị bố kéo lại, Mộ Tây nghiêng người mở ra cửa xe từ bên trong, hướng Âu Dương Triệt nói: “Học trưởng anh vẫn khỏe chứ!”

“Bố không có gọi cô.” Âu Dương san chu cái miệng nhỏ, chui vào trong xe. Âu Dương Triệt sửa sang lại quần áo, nói với Mộ Tây: “A Tây vất vả cho em rồi! Mẹ nó vài hôm nữa sẽ trở về.”

“Không sao! Không sao!” Mộ Tây ngang nhiên dối lòng. Tuy trong bụng nghĩ mình quá ư vất vả đi. Nếu như không phải vội vàng đưa con gái của anh tới trường cô cũng không phải dậy sớm như vậy. Một chiếc xe xa hoa cỡ này phần lớn đều dùng để đưa đón Lục Nhược nay lại bị đem đi đưa đón cháu gái anh đi học mẫu giáo, thật quá lãng phí. Cô xem Âu Dương san đã ngồi vững trong xe, cảm thán mệnh con bé thật tốt.

“Ầy! Khoan Thai Tiểu bảo bối, chớ làm mặt giận như vậy chóng già lắm đó, cẩn thận không có ai ngó tới!”
Mộ Tây xem con bé không có nói câu gì, chủ động cầu hòa.

Âu Dương san quay đầu ra cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Mộ Tây ngậm ngùi ngậm miệng, thật là đến đứa trẻ con cũng không thềm để ý đến mình.

Cô không nói một lời nào, Âu Dương san không nhin được lên tiếng trước, khoe mắt từ khi nào đã tràn ngập nước mắt, quệt miệng nói: “Tôi không thích chị, chị tránh xa bố tôi ra một chút. Mẹ tôi sắp từ nước ngoài trở về rồi. Bố mẹ sẽ về ở cùng với tôi.”

Tay lái Mộ Tây hơi run run, gương cười: “Khoan Thai, em hiểu lầm rồi chị và bố em thật sự không có gì mà.” Trời đất cùng chứng giám, cô cùng Âu Dương Triệt cao nhất chỉ là sư huynh cùng trường, cùng với là học trưởng đương nhiệm, lúc trước hai người có cùng tham gia hoạt động đoàn nên có thân thiết hơn người khác một chút. Bất quá Âu Dương Triệt kia thật ưu tú, tốt nghiệp đại học liền được cho học lên cao học bây giờ thành giáo sư trường đại học A. Mộ Tây từng ghen tị trêu đùa gọi là: “Giáo sư cuồng học”

“Không có gì? Bố có gọi chị là Hi Hi?” Tiểu cô nương như vậy lên án: “Bố chỉ gọi mẹ tôi như vậy!”

“Cái này có gì sai sao?” Mộ Tây kinh ngạc hỏi: “Anh ấy gọi chị là A Tây. Đây chỉ là cách gọi thân thiết thôi mà?”

Âu Dương san nghệt mặt do do dự dự bắt đầu thả lỏng, ánh mắt tỏ vẻ kinh ngạc: “Chị với bố thật không có gì?”

Mộ Tây khóc không ra nước mắt trịnh trọng nói: “Thật vậy! Chị thề!” Ai dạy đứa nhỏ có những ý nghĩ kì cục vậy trời.

Đưa Âu Dương tiểu thư đến trường xong, Mộ Tây thả ra xoay người định đi còn bị đứa nhỏ kéo tay lại hỏi. Trẻ con bây giờ đều đáng sợ như vậy sao, Mộ Tây tuy trong lòng thầm kêu khổ nhưng vẫn nhẹ nhàng hỏi: “Làm sao vậy?”

Âu Dương san nhăn nhó: “Chị rất cao.”

Mộ Tây ôm cô nhóc lên ngang hông, không ngờ tiểu cô nương nhăn nhó bất ngờ bẹp một tiếng, hôn lên chán cô. Dưới đôi hàng mi dài cong vút ánh lên niềm vui sáng lạn: “Em xác nhận không còn có ghét chị nữa”. Không nhìn lại Mộ Tây đứng ngơ ngẩn ở cổng, Âu Dương san xoay mình đi thẳng vào trong trường.

Mộ Tây vuốt trán thấy tay mình ướt ướt, bỗng dưng thương tâm nhớ lại, tại sao suốt 26 cái xuân xanh của mình, người thích mình luôn là con gái? Vì sao a?

**

Giữa trưa Mộ Tây lái xe ra khỏi garage, liền nhận được điện thoại của Cố tổng.

“Tiểu Mộ đó hả? Lục tổng của các cô uống hơi quá chén, cô tới đưa nó về.” Cố tổng cũng là cán bộ cấp cao của Lăng Hiên, cái gì cũng tốt chỉ trừ đã có vợ rồi.

Thật sự là không cho người ta có giây phút nghỉ ngơi mà! Mộ Tây trong lòng oán hận một người nào đó, nhưng ngoài miệng vẫn phải nhận mệnh: “Vâng, tôi lập tức đến ngay!”

Mộ Tây tới Nghê Thường, phát hiện Lục Nhược say không còn biết trời đất là gì nữa, chân nam đá chân chiêu.

“Nhị ca!” Lục Nhược nắm chặt ống tay áo Cố Lăng nhất quyết không buông: “Em thấy anh bị Nhị Tẩu quần chặt quá rồi đó!”

“Ừ tôi biết cậu giỏi rồi!” Cố Lăng ném Lục Nhược một thân mềm nhũn trả lại cho Mộ Tây, phân phó: “Đem nó về nhà, nó nói gì cũng đừng nghe!”

Mộ Tây miễn cưỡng đỡ lấy Lục Nhược, nhìn Cố Lăng vắn đạm phong khinh mà còn Lục lại thành ra cái dạng này, không khỏi thắc mắc: “Lục tổng sao lại uống nhiều như vậy?”

Lục Nhược cười xùy một tiếng, quàng tay lên bả vai của Mộ Tây, đầu thuận thể dựa vào cổ cô, phun ra toàn là hơi rượu: “Cô thì biết cái gì? Nhị ca sợ Nhị Tẩu, ta đây không phải sợ ai thích uống bao nhiêu thì uống. Cô xem ai khoái hoạt hơn chứ?” (say rồi!)

2. Chương 03 - 04

MicrosoftInternetExplorer4

Chương 3

Hắn dựa vào thật gần quá đi mà! Sau gáy là nơi mẫn cảm nhất của Mộ Tây, môi hắn cơ hồ như chạm qua, nếu giờ hắn mà trở mình thì xem ra không được an toàn cho lắm! Nhưng điều Mộ Tây cảm phần nhất là Cổ tổng trước mặt đang bày ra một nụ cười trông rất bất lương!

Lãnh đạo ở trước mặt không thể bất tuân thượng lệnh, Mộ Tây bèn đá vào chân Lục Nhược một trăm lần trong... tưởng tượng.

“Lục tổng, tôi đưa anh về nhà!” Cho dù vóc dáng của Mộ Tây cũng không phải là nhỏ nhắn nhưng Lục Nhược – một thân nam nhi cao hơn 1m80, cô làm thế nào cũng khó mà lay chuyển được.

Lục Nhược dựa cả thân mình lên người cô hô: “Tốt, về nhà!”. Cô cơ hồ bị hắn ném vào trong xe.

Mộ Tây nằm bò trên bàn điều khiển của xe, mũ trên đầu rơi ra không kịp giữ lại, mắt nhìn suýt chạm sàn xe, lập tức sửa sang nhằm hướng nhà Lục Nhược đi đến. Hơn nữa cô cũng không muốn dấy đưa quá lâu với con ma men này, theo những gì cô biết đàn ông uống say rất dễ nổi thú tính.

Lục Nhược ngồi trong xe nhưng không nói gì, chỉ im lặng nhìn Mộ Tây đang lái xe, hồi lâu mới nói: “Cô cũng thật là xinh!”

Đúng là rượu vào nói lời sảng bậy! Mộ Tây liếc mắt nhìn hắn một cái mới nói: “Mắt anh cũng không đến nỗi hồng, bốn cô nương tuy không phải loại hoa nhường nguyệt thẹn nhưng cũng là loại thông minh đáng yêu.” Mộ Tây học văn học, muốn trở thành nhà văn, lâu ngày trên người cũng có chút khí nghệ thuật trên người.

Không nghĩ Lục Nhược động khẩu xong còn định động thủ, thuận tay kéo bỏ chiếc mũ xuống làm nhất loạt mái tóc dài rơi xuống tựa suối tóc, lại dùng mũi ra sức hít hà: “Cô thật là thơm!” Không chỉ vươn tay mà cả người cũng hướng lên phía cô: “Lại đây để bốn thiếu gia ném thử xem sao?”

“Anh quá đáng rồi đó!” Mộ Tây nổi giận, bẻ lái bất chợt, làm cả xe nghiêng về một bên sau lại quay về hướng cũ.

Lục Nhược không thất dây an toàn, bị va vào cửa kính đau điếng người. Mở cửa sổ ghé ra ngoài ho khan mấy tiếng bắt đầu nôn khắp xe, mùi rượu tanh tươi bay nồng nặc.

“Chết mất, tôi lại còn phải đem xe đi rửa !” Mộ Tây thực sự cảm thán không biết kiếp trước tạo nghiệp gì mà lại gặp phải một ông chủ như vậy. Lúc mới gặp hắn cô thật sự cảm thán mình gặp may, rõ ràng một ông chủ hào hoa, khí chất anh tài phát tiết lại có vài tia tà khí ám muội tinh anh. Kết quả Lục Nhược vừa nói vài câu, Mộ Tây nhanh chóng đem hắn giáng xuống mười tám tầng địa ngục vì bản chất của hắn là đệ nhất ma vương, còn cô đâm đầu vào để là vật hy sinh cho hắn! Có nam nhân vật chính nào uống đến không còn giữ gìn được chút hình tượng như hắn không vậy trời! (có nhiều!*cười gian*)

Trong thâm tâm, Mộ Tây muốn đem hắn bỏ lại lề đường cho rảnh thân.

Cô cơ hồ bị thần kinh mới nửa tha nửa khuôn cái mạng của hắn vào trong xe, vác đem về nhà. Vừa mở cửa vừa phải kéo cái xác nặng trĩu của hắn vào trong.

Mộ Tây ngửi lại trên người mình, toàn một mùi rượu mà kinh quá đi!

Lục Nhược nắm bẹn trên giường, giường con mắt mê ly vì rượu nhìn cô: “Hi Hi em muốn cái gì tôi đều cho em.”

“Thật sự?” Mộ Tây ngồi xổm xuống nhìn hắt ánh giá, ấn xuống nút ghi âm trên điện thoại, nói: “Tôi muốn tiền lương tháng này của mình.” =.=

“Được.” Lục Nhược hào phóng chấp nhận.

Mộ Tây mừng rỡ, tên nhãi này uống rượu xong thật đáng yêu! Cô kéo chiếc áo bị Lục Nhược nôn ra làm bằng chứng: “Lục tổng, quần áo của tôi là do anh làm hỏng, anh phải mua lại đền trả tôi.”

“Được.”

Mộ Tây không thể thấy lợi không kiếm: “Không dám phiền toái Lục tổng phải vất vả, chi bằng anh cứ đem tiền mặt đưa cho tôi là được, tất cả hết năm ngàn.” =.=

“Được.”

Mộ Tây trong lòng thầm hối hận sao lại chỉ đòi có 5 ngàn, vội vàng nói thêm: “Còn nữa, hàng ngày tôi còn phải dậy sớm đưa đón cháu anh đi học, anh phải trả thêm tôi tiền phí ngoài giờ.”

Mộ Tây thấy hần vẫn nằm im không nhúc nhích, lo lắng chọc chọc hần, xem hần còn tỉnh không: “Lục tổng, anh có chỗ nào không khỏe sao?”

“Tôi có thể có chuyện gì được cơ chứ?” Lục Nhược nhắm mắt lại tránh để lộ cảm xúc trên mặt, lại lấy caravat của chính mình kéo lên cao xem xét.

Mộ Tây vui vẻ tắt máy ghi âm, thế là có bằng chứng rồi nha sau này hần hết cãi đi. Cô sau khi hoàn thành tâm nguyện vui vẻ nhìn Lục Nhược đề nghị: “Trước tiên anh nên đi tắm thì hơn.”

“Được!” Lục Nhược nghe lời, hưởng phòng tắm mà đi tới, ngang qua sô pha đem nhất kiện quần áo cởi ra để trên ghế. Tiếp tục kéo khóa quần bỏ lại quần, làm hiện ra một chiếc quần lót màu lam. (sặc)

Hần ngoan ngoãn làm theo, trong tầm mắt cô hiện lên một cặp mông rắn chắc, Mộ Tây theo dõi nhất cử nhất động của hần nước miếng chảy ròng ròng, trong mắt lộ rõ vẻ lưu manh. Cô không phải cố tình nhìn à nha, tại hần ta tự không chịu giữ gìn. Dù sao có gì đều đã nhìn cả rồi phía trên hay dưới thì có gì khác nhau đâu. Mộ Tây hận không thể dán mắt mình trên người Lục Nhược luôn. Cơ thể hần thật là đẹp quá mức, đường cong rắn chắc, xương quai xanh lộ ra thật là gợi cảm, eo nhỏ rắn chắc, cơ bụng lộ ra khiêu khích, khiêu khích. Nếu là ở trên giường khẳng định là rất mạnh mẽ. >_<>

Đáng tiếc cô còn chưa kịp tham quan hết cơ thể hần, Lục Nhược liền đem hết quần áo đi vào phòng tắm, Mộ Tây sau khi hoàn hồn vô cùng tự kiểm chế bản thân không được manh động.

“Ta là loại con gái hư hỏng mà, hư hỏng mà,...” Bỗng nhiên tiếng di động vang lên, Mộ Tây vội vàng bắt máy: “Vâng, chị Hai.”

“Nghe nói mày đi làm lái xe cho người ta hả?” Không hổ danh là chị Hai, Mộ Bắc hỏi làm Mộ Tây có cảm giác như mình vừa làm gì phạm tội.

Ngô Mỹ Mỹ này không biết giữ mồm giữ miệng, để về nhà phen này cô khâu miệng cô ta lại. Mộ Tây oán giận nắm chặt bàn tay cười cười đáp: “Em cũng chỉ vì cuộc sống mà thôi. Ban ngày phải đi làm để tìm kiếm cảm hứng, ban đêm về nhà mới có cái mà sáng tác chứ!”

“Mày lại bao biện, xem cái thứ sáng tác bất chính của mày đi sớm hay muộn cũng bị cấm xuất bản thôi. Mày muốn tự mình dừng lại hay để tao ra tay mới vừa lòng hả? Chẳng qua là chị của mày nên không thể không giúp!” Chị gái Mộ Tây là một nhà phê bình nghệ thuật có tiếng, bên ngoài là chủ biên của một tòa soạn báo lớn, cô vẫn cảm thấy Mộ Tây đi viết tiểu thuyết ngôn tình là một điều vô cùng xấu hổ với cô, mỗi lần gặp mặt là lại lên lớp Mộ Tây một lần chỉ mong đem não con em gái tẩy sạch đi cho không tiếp tục viết tiểu thuyết nữa.

“Làm thế nào lại có thể giống nhau đến vậy, chị với mẹ lúc nào cũng chỉ hứa vào nói em.” Mộ Tây cẩn thận trả lời.

“Thật là ngu mãi không dạy được!” Mộ Bắc phát hỏa: “Báo ày biết, bố tìm mày, hai ngày nữa sẽ đến chỗ mày đó, bố nói nếu như mày vẫn không tỉnh ngộ ông sẽ đem mày trời lại rồi tổng ra nước ngoài. Hai lần tuổi rồi còn để bố mẹ lo lắng, mày cũng thật xem lại mình đi. Cũng đã lớn cả rồi vậy mà..”

“Cô sao lại ở chỗ này?” Lục Nhược bỗng từ đâu lên tiếng làm Mộ Tây sợ đến mức suýt rơi di động. Cô nhìn vào đôi mắt trong suốt của Lục Nhược, đúng là chỉ cần tấm xong thì thân thể và não bộ cùng quên sạch sẽ.

“Tiếng của đàn ông?” Mộ Bắc như vớ được đề tài nóng hổi tình tảo hấn ra: “Nhị Tây, nếu thấy tốt thì nhớ giữ lấy đừng phí thời gian vô ích. Em gái cuối cùng cũng đã thông suốt rồi nha...”

“Lục tổng, buổi trưa anh uống rượu say, tôi đưa anh về, nếu như đã hết việc tôi xin phép đi về.” Tắt di động, một không khí trầm mặc bao trùm cả hai người. Mộ Bắc cũng thật là nhiều chuyện, Mộ Tây gượng cười định rút lui êm thấm.

Lục Nhược nhìn cô trên mặt biểu tình trông rất ám muội liền cảnh giác, chặn cô lại, một tay lau lau tóc ướt, rặn ra một nụ cười nói: “Thật chứ! Có người xúi giục cô muốn quyến rũ bổn thiếu gia. Nhị~~Tây!”

Đếm được hai âm cuối anh đặc biệt ngân dài ra.

Mộ Tây tức giận mặt đỏ bừng lên: “Không được bảo tôi như vậy, của anh nhỏ như vậy, tôi cũng không thèm!” Thực ra cô không có cái ý nghĩ đó, có trời cao chứng giám. >.<>

Không thèm? Sắc mặt Lục Nhược trầm xuống, nắm tay lại, anh một thân nam nhi dạn dày sương gió, thanh xuân phơi phới, làm sao có thể nhỏ được? Đứa con gái này lá gan thật quá lớn! Công nhiên nói xấu anh, công kích tự tôn nam nhi của anh... Không thể tha thứ được, tuyệt đối không thể tha thứ!

“Tiểu Mộ Mộ. Cô mắt để ở đâu mà dám bảo thiếu gia không vừa ý cô hả?” Lục Nhược hai tay véo chặt hai má Mộ Tây, da mặt thật sự rất mềm, rất mịn, rồi lại nắm lấy cằm cô không cho quay mặt đi chỗ khác: “Cô dám nói vậy hả?”

“Ha! Ha!” Cô trông mặt mình sợ chết khiếp kia, trông ghê quá, “ha ha ha” Lục Nhược vỗ vỗ hai má Mộ Tây, nhìn người trong tay sợ đến không có phản ứng được, tự nhiên lại thấy vui muốn chết.

Mặt của cô là nơi không thể chạm vào vậy mà hấn dám! Mộ Tây vô lực, suýt khụy đầu gối lại bị hấn nhanh chóng tóm, được nhắc bằng hai chân cô lên

“Tiểu Nhị Tây, trong lúc tôi say cô có lợi dụng cơ hội làm cái chuyện gì mờ ám với tôi hả?” Lục Nhược trong lòng sung sướng nhìn cô xấu hổ đỏ mặt.

Tự nhiên thấy nước mắt nóng hổi của cô rơi xuống tay hấn, hấn thấy mình cũng hơi quá đáng, sắc mặt liền ôn hòa hơn. Thấy cô khóe mắt đầm lệ mãi không thôi, hấn liền buông tay cô ra, nhẹ nhàng chạm vào má cô dịu dàng nói: “Nếu từ đầu cô ngoan như vậy thì tôi cũng không có làm quá lên làm gì đâu!”

Mộ Tây run run dánh điệu ủy khuất.

Nói xong câu đó, Lục Nhược thấy mình có gì không đúng, xem cô đầu tóc rối bời trên người còn nguyên một đám ô uế, như vậy thật là bẩn thỉu, đành mở miệng dỗ dành. Hấn giúp cô mở cửa đẩy cô ra ngoài: “Tốt rồi, hôm nay cho cô về sớm, đừng khóc nữa!”

Mộ Tây nấc lên hai tiếng, Lục Nhược lấy tay vỗ vỗ lên đầu cô an ủi, ngày thường trông dữ dằn như vậy mà.

Mộ Tây lau nước mắt hướng Lục Nhược nhìn ủy khuất: “Lục tổng..”

“Ừ” Lục Nhược đặc ý ưỡn ngực nhìn cô nở nụ cười hòa ái.

Mộ Tây bỗng nhiên đặt tay lên thắt lưng của Lục Nhược, chạm vào chiếc khăn tắm quấn quanh thắt lưng hấn. Mạnh tay kéo bỏ khăn tắm rơi xuống đất, xoay người bỏ chạy: “A! Đó đó nhỏ mà nhỏ mà!” (chiêu này ác liệt hén!)

Làn gió xuân ẩm áp thổi qua, hạ thân lạnh lẽo. Lục Nhược ngơ ngác đứng nhìn Mộ Tây chạy trời chết, khuôn mặt tuần tú chuyển từ xanh sang tím sang hồng rồi thâm lại đen sì, không ngừng biến đổi, cuối cùng: “Phốc!” một tiếng, một làn khói trắng từ đầu anh thoát ra ngoài.

Một đôi trai gái ôm nhau từ trên lầu đi xuống, cô gái nhìn thấy Lục Nhược hóa đá đứng ở cửa ra vào kêu lên “A!” một tiếng then thùng vùi mặt vào ngực chàng trai. Chàng trai có vẻ bình tĩnh hơn, đi đến trước Lục Nhược nhặt lại chiếc khăn tắm đưa cho Lục Nhược còn nhắc nhở: “Huynh đệ, ban ngày ban mặt cũng nên giữ hình tượng một chút!”

Chương 4

Trốn về đến nhà, Mộ Tây đem một thân ngà ngọc đi tắm rửa sạch sẽ xong, thư thái ôm laptop ngồi vào giường thoải mái sáng tác.

Cuối xuân tháng ba, Giang Nam hoa cỏ tươi tốt, chim oanh kêu ríu rít.

Mộ Tây dựa vào bệ cửa sổ hơi nghiêng nghiêng đầu để ngắm khóm dây trường xuân ngoài ban công, vài ngày không để ý mà dường như đã lớn hơn nhiều rồi. Mở cửa sổ để đón gió vào phòng, cô mơ màng nhẹ nhắm hai mắt lại.

Cái gì cũng tốt cái gì cũng hoàn hảo, chỉ là Mộ Tây sờ sờ cánh tay, cánh mũi động đậy, không có đàn ông. Mùa xuân đã đến rồi mà sao vẫn chỉ có mình cô tịch mịch.

“A Tây! A Tây!” Ngô Mỹ Mỹ thét chói tai cầm di động chạy vọt vào trong phòng của cô. “Anh ấy, anh ấy mời tao về nhà ăn cơm cùng cha mẹ anh ấy.”

“Ôi !Tên đàn ông này cũng thực nhanh tay!” Mộ Tây hỏi thẳng không vòng vo: “Mày định thế nào?”

Ngô Mỹ Mỹ thở dài ngồi ở đầu giường, hơi nhú mày. Mộ Tây nói: “Đi đi!”

“Đi thì nói là đi, không đi thì nói không đi, có gì phải nghĩ?” Mộ Tây đá vào mông cô nói: “Mày dù gì cũng thích anh, chỉ là chuyện sớm muộn thôi mà!”

“Mày cho rằng tao nên đem mình gả đi sớm như vậy sao?” Ngô Mỹ Mỹ bất mãn nhìn cô trừng mắt một cái: “Tao còn chưa trải qua cái gì là tình yêu oanh oanh liệt liệt đâu? Thật không cam tâm, không cam tâm!” Ngô Mỹ Mỹ lặn lội khóc lóc trên giường của Mộ Tây.

“Mày muốn đi tìm cái chết có phải không vậy? Hai người ở cạnh nhau, anh ta yêu mày, mày yêu anh ta, cả đời yêu thương nhau, mày còn muốn gì hơn nữa?”

Ngô Mỹ Mỹ hèn mọn nhìn Mộ Tây: “Quên đi. Cái loại người chưa nếm trải tình yêu như mày nói chuyên yêu đương thật là... Theo cách nói của mày chỉ cần tùy tiện kéo một người qua đường đứng cạnh cũng gọi là yêu sao? Thôi tao thà đi hỏi ý kiến chị Hai mày còn hơn. Chị Bắc từng trải như vậy, chắc kinh nghiệm phong phú, hỏi chị ấy có khi giải quyết được vấn đề đó!”

Ngô Mỹ Mỹ nói xong liền chạy biến, hung hăng đánh cho Mộ Tây một chưởng, tiện miệng nhắc nhở cô một chút. Mộ Tây đặt laptop trên xuống, cười âm hiểm, nhìn Ngô Mỹ Mỹ nói: “Mày vừa nói những gì nói lại tao nghe xem!”

Ngô Mỹ Mỹ giơ cả hai tay lên trời kêu cứu mạng.

Buổi tối, Ngô Mỹ Mỹ ngồi vào trong xe của bạn trai đi gặp cha mẹ chồng.

Mộ Tây mở di động ra, đầu ngón tay vuốt ve màn hình, trên đó có một cái tên cùng một chuỗi những con số. Đã muốn gọi nhưng không kiếm đâu ra dũng khí nhấn phím. Cho dù là ở cùng một chỗ cô cũng không dám lớn tiếng gọi anh. Tự thấy mình thật hèn nhát nhưng cũng không thể làm gì.

“Hắt xì!” Mộ Tây xoa xoa cái mũi đóng cửa sổ lại.

Ngày hôm sau, đưa tiểu Âu Dương san đến trường xong, Mộ Tây lái xe tiến thẳng tới công ty, Lục Nhược kia rất uy quyền ra lệnh cho cô trước 10 giờ đem xe đến trước cửa công ty. Ngày thường Lục Nhược vẫn tự mình lái xe đi tới công ty, cô gọi là lái xe của anh cũng chỉ là những lúc anh say rượu, hay đem bằng hữu của anh trở về mà thôi.

Mộ Tây hoài nghi không biết có phải anh cố tình đợi cô đi tới hay không mà vừa lúc cô đánh xe tới, lại thấy anh một thân tây trang ngả ngớn đi ra, dưới nách còn kẹp một đồng công văn.

Mộ Tây nuốt nước bọt, tên nhãi này cũng đẹp trai quá thể! Cô xuống xe mở cửa nói: “Lục tổng, mời anh!”

Lục Nhược dừng lại nhìn Mộ Tây, tốt lắm hôm qua chơi anh một vỏ đầu như vậy mà hôm nay mặt mày vẫn lạnh tanh như không có gì, da mặt cô ta cũng thật dày. Lục Nhược tà ác cong cong môi, không nhẹ không nặng phun ra một chữ: “Nhị!!!” Anh nhìn thấy cô rõ ràng đang căng thẳng liên chặn lại.

Lục Nhược ngồi vào trong xe, một tay chống má đặt ở cửa kính ô tô nhìn chằm chằm Mộ Tây, không nói một lời nào.

Mộ Tây nắm chặt tay lại, chăm chú nhìn đường điều khiển xe: “Lục tổng anh muốn đi đâu?”

Lục Nhược nhìn vào cổ tay nói: “Trưa nay tôi có cái hẹn ăn cơm, chưa đến giờ nên cứ từ từ đi dạo cái đã.”

Mộ Tây chỉ dám nổi giận trong lòng mà không dám nói gì.

Lục Nhược nhin không được mới hỏi cô: “Tiểu Mộ à! Chỗ đó của tôi thực sự rất nhỏ sao?”

sắc

Mộ Tây run bắn, anh ta hỏi cô như vậy là có ý tứ gì cơ chứ? Không phải đâu, anh ta sẽ không đem cái chuyện đó mà thảo luận một cách trắng trợn như vậy đi. Nghĩ kĩ cô trưng ra một khuôn mặt rất thành khẩn nói: “Thực xin lỗi Lục tổng tôi hôm qua là lỡ tay thôi!”

“Thật sao chỉ là lỡ tay thôi sao? Lỡ tay chạm vô người tôi rồi lại lỡ tay làm lộ thân thể tôi, lỡ nhìn thấy được cơ thể tôi sao? Chắc chắc?” Lục Nhược bỗng nhiên chạm vào tay Mộ Tây, lại vuốt dọc từ cổ tay cô lên trên, khiêu khích vuốt ve: “Tiểu Nhị Tây ngày thường cô dùng cái gì dưỡng da mà da dẻ lại mềm mại như vậy? Cho tôi biết được không để tôi đi giới thiệu cho người khác nữa.”

Đồng phục tay áo hơi dài nên Mộ Tây đem xắn lên cao để lộ ra hai khoanh cánh tay trắng ngần như tuyết. Bị móng vuốt của anh chạm vào, da gà da vịt trên người cô dựng đứng hết cả. Cô vội bỏ tay anh xuống, đúng là đại sắc lang!

Lục Nhược không buông tha cho cô: “Cô nói đi, có nhỏ hay không?” Nói xong còn đưa tay muốn chạm vào ngực của Mộ Tây.

Mộ Tây kiên trì đáp: “Không nhỏ, to lớn không gì sánh được” Cô ví von: “Tựa cột chống trời, mạnh mẽ như cơn gió lớn!”

(gốc là: Nhất trụ kinh thiên, uy vũ nhanh” chẳng biết nên dịch thế nào cho đỡ khủng)

. Thật ra là cô đang bịa chuyện mà, hôm đó cởi bỏ khăn tắm xong cô chạy trốn chết có kịp thấy gì đâu.

Trên trán Lục Nhược nổi gân xanh, thu lại bàn tay giữa không trung, nắm chặt lại: “Dừng xe, dừng xe, lập tức dừng lại!” Anh lớn tiếng ra lệnh.

“Lục tổng, nơi này không cho phép dừng xe!” Mộ Tây lớn tiếng giải thích.

“Tôi mặc kệ. Dừng xe ở đây!” Lục Nhược trừng mắt phản đối. Shit! Gì mà “nhất trụ kinh thiên”!

“Rồi!” Mộ Tây cũng không muốn cùng anh so đo. Dù sao xe này cũng là cô lái nhưng ăn hóa đơn phạt lại về anh. Cô mới tặc lưỡi kệ anh! Tên này làm việc quái đản, tùy hứng, ương ngạnh, hoàn toàn không giống một người đàn ông 30 tuổi thành đạt. Mộ Tây đâm Lục Nhược mãnh liệt ở trong lòng.

(Mộ Tây thích tự kỉ ghê! Toàn hành người ta ở trong đầu!)

Giao thông thành phố S luôn được quản lý kỹ càng, từ xa tiếng còi cảnh sát truyền đến lớn dần.

“Lục thiếu gia ngài có gì phân phó sao?” Viên cảnh sát thực cung kính tiến tới hỏi.

Đang uống nước, Mộ Tây suýt chết sặc, thật hắc ám!

Lục Nhược tựa đầu vươn ngoài cửa sổ nhìn viên cảnh sát bên ngoài xe, rồi chỉ vào Mộ Tây nói: “Mau viết hóa đơn phạt, chúng tôi đỗ xe trái quy định!”

“!?” Viên cảnh sát lộ vẻ mặt khó xử, muốn anh ta tại đây viết vé phạt Lục tổng, thật không thể lường được tính cách quái dị của anh, đúng là khiêu chiến với năng lực của người khác.

“Nhanh chút!” Lục Nhược mãnh liệt thúc giục.

Viên cảnh sát viết vé phạt, hai tay đưa cho anh.

“Cô làm cho công ty tổn thất, liên quan đến hình tượng của công ty. Phạt cô tiền lương tháng sau!” Lục Nhược đắc ý quơ quơ tấm vé phạt trước mặt Mộ Tây.

“Vì sao, rõ ràng anh_____” Lục Nhược cả vú lấp miệng em, trừng mắt nhìn Mộ Tây. Mộ Tây nhẫn nại đem hóa đơn phạt nhét vào túi. Là anh cố ý, tuyệt đối là anh cố ý!

“Lục tổng, anh nói tháng này đem tiền lương đưa tôi, còn có phí tổn thất trang phục 5 ngàn.” Mộ Tây lên tiếng nhắc nhở lời hứa đối phương.

“Phải không?” Lục Nhược kinh ngạc nhìn cô. Mộ Tây mỉm cười, “Đúng vậy, chính miệng anh đáp ứng.” Tôi có chứng cứ, Mộ Tây nghĩ phải sở lại di động bảo bối của mình, sở rồi lại sở, túi như thế nào mà lại không có?

“Chắc chắn, di động kiểu cũ, ai da, hệ thống như vậy cổ quá rồi. Hay để tôi mang nó đi nâng cấp.” Vật Lục Nhược đang đùa nghịch trên tay chính là di động của Mộ Tây.

“Anh đừng có xăng bậy!” Mộ Tây nhìn những ngón tay thon dài của anh vuốt ve di động, cô hận không thể vác dao lớn chém phứt đi chúng đi.

Lục Nhược nhăn mặt, tùy tay ném trả lại cho cô: “Không phải là phá di động, sao phải khẩn trương thế!”

“Thế nhỡ ở bên trong đâu mất rồi!” Cô lật xem chỗ trống ở bên trong di động mà muốn khóc.

“Hệ thống tự động nâng cấp.” Lục Nhược chẳng để ý, ngáp một cái, thanh thần đặt hai tay lên đầu nhàn nhã dựa vào ghế.

Mộ Tây thực sự tức giận, cho đến lúc đưa Lục Nhược đến nơi, vô luận anh khiêu khích như thế nào cô cũng lặng im không đáp. Lục Nhược cảm thấy như vậy thực không thú vị, khi xuống xe thì dừng lại nói: “Bên trong không có gì cả. Làm phiền bốn thiếu gia!”

Mộ Tây chiếu lời anh nói, phát hiện di động của mình đã phục hồi nguyên trạng, may mắn, mấy cái tin nhắn kia vẫn bình yên vô sự ở nơi nào. Cô thở phào nhẹ nhõm, rất nhanh cất nó lại túi. Biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn không nhận được giữ lại. Cô không khỏi quay đầu xem Lục Nhược, đột nhiên cảm thấy anh cũng không hoàn toàn chán ghét.

**

Đợi cho Lục Nhược tan bữa ăn chiều khoảng 3 giờ.

Mộ Tây quyết định tha thứ cho Lục Nhược, liền sớm mở cửa xe đứng ở một bên chờ. Lục Nhược dìu một người đàn ông cùng anh đi ra. Xem ra người nọ uống cũng không ít, có Lục Nhược cước bộ cũng phù phiếm lợi hại.

“Đưa anh đi XX sơn trang.” Lục Nhược ném người đàn ông kia vào sau xe.

“Muốn tôi về đón anh không?” Mộ Tây mặt đỏ hồng, biết anh uống cũng không thiếu.

Lục Nhược khoát tay: “Quên đi, chỗ này cũng gần nhà của tôi, tôi đi một lát. Đến nơi thì gọi điện thoại lại cho tôi.”

“Được.”

Mộ Tây chở người kia đến nơi, người nọ đang nằm ở phía sau ngủ vùi, nước miếng chảy cả ra xe.

“Này, dậy đi, đến nơi rồi.” Mộ Tây mở cửa xe gọi anh ta, tay cũng với tờ giấy lau nước miếng, từ nãy tới giờ nước miếng của anh ta cũng chảy ra không ít.

Người nọ lão đảo trong xe đi ra, híp mắt nhìn bốn phía, “Đây là làm sao?”

Thật sự là say không nhẹ, Mộ Tây chun cái mũi, “Lục tổng phân phó tôi đưa ngài đến XX sơn trang, giờ đã đến. Mời ngài xuống xe.” Cô đi qua anh quay trở vào trong xe, đầu thằm nghĩ, xem ra anh ta muốn vào bệnh viện.

Người nọ đột nhiên kéo Mộ Tây lại, cười dâm dăng: “Muội muội, cùng anh vào trong nhà ngồi đã.”

“Anh uống rượu.” Mộ Tây bỏ tay anh ra, cũng không cùng anh chấp nhận.

Anh mắng cô một câu, tiến từng bước từ phía sau ôm lấy Mộ Tây, “Các cô không được Lục tổng giáo dục hầu hạ đàn ông như thế nào sao?”

3. Chương 05

Chương 5

Gió thổi mùi rượu nồng nặc cùng mùi nước hoa khiến Mộ Tây choáng váng: “Buông tay, anh uống say rồi!” Mộ Tây tức giận nói, không kiên nhẫn gỡ hai bàn tay anh ta ra, đẩy một phen.

Anh ta lão đảo lui về phía sau vài bước, cơ hồ ngã sấp xuống, gương mặt bị hơi cồn kích thích từ từ trướng đứng lên, vén tay áo hùng hùng hổ hổ muốn tới tróc Mộ Tây.

Mộ Tây vừa mở cửa xe lại bị túm trở về, hấn ta lúc này nóng tính, giữ chặt cổ tay cô không buông, miệng đầy mùi rượu thở mạnh vào gáy cô: “Chính là cái XX, trả lại cho lão tử XX trang cái gì?”

Mộ Tây hít một hơi thật sâu lớn tiếng nói: “Ngừng, ngừng! Tôi không phải phụ nữ!”

Hơi thở của cô vì khiếp sợ mà nhất thời đình trệ, gã say say nhìn chằm chằm đánh giá cô. Mộ Tây thấy anh chột dạ, vội vàng thêm mắm thêm muối: “Thật sự, thật sự, Lục tổng chúng ta, khụ, người có biết, có khẩu vị đặc thù không muốn người khác biết.”

(o_O) phải chăng chị bảo anh Lục nhà em gay?!

Thế nhưng hấn ta thật sự buông cô ra, day nhẹ huyết thái dương: “Là nghe nói anh vài năm nay không quá gần nữ sắc, thì ra là như vậy.” Gương mặt hấn hèn mọn đáng giá lại Mộ Tây: “Ta là đúng là biến thái, biến thái thật rồi. Phí cả nửa ngày chẳng được gì. Hừ!”

Mộ Tây cười mỉa gật đầu chui vào trong xe, nhanh tay đóng cửa xe, tay lái vừa chuyển xe lập tức lùi, người đàn ông đang đứng sau xe nhất thời hoảng sợ tránh về sau ngã một cái không nhẹ.

Một trận chửi bậy từ trong xe theo Mộ Tây đi xa.

Xe chạy đi được một đoạn rồi, tìm Mộ Tây vấp đạp rất nhanh. Cô đem tay lau mồ hôi lạnh trên trán, thở ra một hơi, con gái quả nhiên phải tự biết bảo vệ chính mình. Vừa đem xe đặt ở cửa hàng bên đường, điện thoại của cô liên vang. “Tôi buổi tối có việc, đem xe tới cho tôi.” Lục Nhược vẫn giữ cái ngữ khí bá đạo ra lệnh.

Mộ Tây nhớ tới lời con ma men kia, chẳng lẽ hình dạng thật của Lục Nhược là yêu nghiệt hay sao? Bởi liên tưởng đó, cô trả lời khí ngữ liền có chút ám muội không rõ. Lục Nhược lập tức nghe ra không ổn: “Cô đang làm gì kì quái vậy?”

“A, không, không.” Mộ Tây đang ở cửa hàng thuốc trả tiền, bởi vì cầm di động, phát hiện trên cổ tay vừa rồi bị con ma men giữ chặt nên có vết bầm. Sờ sờ, mắng một câu liền ngắt điện thoại, thở dài cầm túi thuốc đi ra.

Đem xe đưa đến Lục trạch xong, Mộ Tây trở về nhà trọ của mình. Lên lầu không dừng lại sợ run người. Mở cửa phòng, nhìn lên người ngồi trên sofa – Mộ Trung, Mộ Tây âm thầm cảm thán, trực giác của phụ nữ quả thật không sai.

“Ha ha, bố, đã lâu không thấy.” Mộ Tây lập tức nở một nụ cười như hoa, vô cùng thân thiết đi qua ôm lấy cánh tay Mộ Trung. Mộ Trung đang uống trà, nhìn con gái đáng điệu sủng nịnh, hừ một tiếng.

“A, A Tây, cậu về rồi ah? Bác đã đến đây từ lâu, tôi gọi di động cho cậu nhưng cậu không có tiếp.” Ngô Mỹ Mỹ mang bộ dạng hiền lành, khuôn mặt nhỏ nhắn hơn hồng, người mặc tạp dề mang ra một khay điểm tâm đầy từ nhà bếp đi ra.

Mộ Tây nhìn cô chớp mắt, mày không nói cái gì bất lợi cho tao đấy chứ? Kết quả, Ngô Mỹ Mỹ xem nhẹ sóng điện từ mắt cô, thẹn thùng cúi đầu ở một bên.

“Bố, sao bố lại có thời gian đến đây?” Mộ Tây nhanh chóng kéo Mộ cha làm nũng, “Ăn cơm sao, con đi làm cho ba điểm tâm.”

“Không cần.” Mộ cha đem chén trà chưa uống được một phần ba đặt lại bàn trà. Một tiếng “Ca” thanh thúy, Mộ Tây cũng run rẩy theo.

Mộ cha bình tĩnh lên mặt khiển trách: “Một đứa con gái mặc như vậy lại cả ngày chạy ở bên ngoài, con thật sự càng lớn càng không nên thân!”

Mộ Tây cúi đầu nghe lời dạy dỗ.

“Mộ gia khuê nữ lại ra ngoài làm lái xe cho người ta, chuyện này truyền ra ngoài làm cái mặt già của ta còn cất vào đâu?” Phỏng chừng là nhìn Mộ Tây không một chút, Mộ cha không khỏi động giận, “Ba” một chữ hung hăng chụp lên bàn trà.

Ngô Mỹ Mỹ cả kinh, run run, cất ánh mắt cầu cứu của Mộ Tây vào lòng lui về tiểu ốc.

Mộ cha thở hắt ra, trầm giọng: “Từ nhỏ mày đã luôn làm theo ý mình, tính tình lại quật cường. Bây giờ cũng lớn rồi, bố không bức mày. Bố hỏi mày một câu, rốt cuộc mày muốn làm gì? Luôn như vậy bay nhảy cũng không tính cuộc sống sau này. Thích sáng tác này nọ, nếu không nghĩ dựa vào Bắc Bắc, bố ày tiền tự mình dựng cái trang web cũng thành, chỉ cần mày có thể định lối.”

Mộ Tây biện hộ: “Bố, công tác của con bây giờ cũng rất tốt.”

“Lái xe là việc con gái cũng có thể làm sao?” Mộ cha phẫn nộ. “Mẹ mày nói, nếu mày không làm việc đứng đắn, liền tìm người gả cho, cũng là như vậy hết tâm. Mày có biết mẹ mày vừa nhắc đến mày đều đau lòng, lớn như vậy một chút cũng không làm cho cha mẹ bớt lo!” Mộ cha bắt đầu đánh vào tình thân.

Nhìn Mộ Tây cúi đầu không nói, Mộ cha thở dài, “Nhị Tây a, có phải con còn vì chuyện ngày trước mà oán bố? Con khi đó còn nhỏ, con...”

“Bố, con không có.” Mộ Tây chột nói. “Bố đừng nghĩ vậy. Con cảm thấy sống như vậy rất tốt. Con có thể kiếm tiền tự nuôi sống bản thân, cũng có bạn bè, tưởng mọi người có thể xem lại anh chị em đều có tiền đồ, nhìn mọi người như vậy ai cũng giỏi. Thật sự.”

Cô nói đặc biệt thành khẩn, Mộ cha đứng lên, nhìn quanh phòng một vòng. “Buổi tối theo bố gặp ông bạn già. Bố còn có việc đi trước.”

“Bố, bố đi đâu vậy, con lái xe đưa bố đi.” Mộ Tây bị bố cô nói gọi lên chút chuyện thương tâm, lúc này đôi mắt cũng có chút hồng.

Mộ cha phát phát tay, “Bố nuôi con lớn như vậy không phải để cho con lái xe cho bố.”

Ngô Mỹ Mỹ nghe được Mộ cha phải đi, nhu thuận đưa ra cửa.

Mộ cha nhìn cô một cái: “Nữ hài tử thôi, nên tự bảo trọng.”

Cái này, Ngô Mỹ Mỹ đôi mắt cũng đỏ.

Còn một cánh cửa, Mộ Tây liền qua kéo Ngô Mỹ Mỹ, “Bố tao nói cái gì đó!”

“A Tây, buông tao ra, khụ khụ.” Ngô Mỹ Mỹ bị cô đè ở trên sofa không thở nổi, ục ục kêu “Cứu mạng!” Kết quả có người đến cứu mạng cô ta thật. Mộ Tây bị hôn phu của Ngô Mỹ Mỹ kéo lên.

“Chúng mày!” Mộ Tây trừng mắt nhìn đôi uyên ương. Mãnh nam che chở cho Ngô Mỹ Mỹ.

“A Tây, tao sai rồi. Tao muốn cùng anh ấy kết hôn. Trở về nghĩ định nói với mày một tiếng, sau đó, ách... bố mày đột nhiên tới đây, tao cũng không chuẩn bị...” Ngô Mỹ Mỹ thất sắc, trốn tránh nên nói chuyện cũng hàm hàm hồ hồ.

Mộ Tây nghe ra lời, đúng vậy, muốn kết hôn, trở về gặp cô, nhất đẳng hai bậc cô không trở lại, kết quả, người củi khô lửa bốc lên không nhìn được, lại sau đó. Mẹ ơi, bố già nhà cô đến khi không lại thấy được cảnh xuân. Cô hung hăng trừng mắt liếc nhìn suất ca một cái, suất ca xấu hổ đỏ mặt.

“Mày muốn kết hôn?” Mộ Tây hỏi.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Ngô Mỹ Mỹ đang trong lòng suất ca giãy ra ôm lấy cô. “A Tây, tao với mày là chị em tốt, mày nhất định phải chúc phúc cho tao.” Ngô Mỹ Mỹ vừa nói lời này, suất ca bên cạnh cũng nhìn cô bằng ánh mắt tìm đồng minh.

“Được, chúc phúc mày, tao ày một đại hồng bao.” Nhất thời Mộ Tây cũng có chút thương cảm, cô cũng muốn chị em tốt của mình sớm kết hôn: “Tao nhất định làm phù dâu của mày.”

“A Tây!” Ngô Mỹ Mỹ lệ nóng quanh tròng nức nở, “Tao biết là mày tốt nhất mà. Mới vừa rồi bố mày hỏi tao mày làm gì, là tao nói, mày không cần đánh tao a.”

“Thật muốn lấy kim khâu miệng của mày lại!” Mộ Tây thật còn tưởng là cái miệng ác của Mộ Bắc nói lậu.

“A Tây, tao đều là vì tốt ày.” Ngô Mỹ Mỹ tích cực lấp liếm tội lỗi. “Tao cũng hiểu được mày làm lái xe không hợp, vạn nhất gặp phải loài tâm hoài bất quý đẳng đồ tử, chỉ có mày chịu thiệt mà thôi.”

Trải qua một buổi chiều kinh hoàng, toàn bộ thời gian còn lại, cô ở bên cạnh Ngô Mỹ Mỹ nghe nàng ta nói luyên thuyên. Mộ Tây không biết cảm giác của mình lúc này là cái gì nữa, chỉ cảm thấy trong lòng trưởng trưởng, cô cùng Ngô Mỹ Mỹ từ sơ trung đã là bạn cùng bàn, đại học lại ngồi cùng một chỗ, nay nó đã tìm được người đàn ông mình thích, cũng coi như là viên mãn. Khi đến đây Mộ Tây hiểu ra lý do mình phiền muộn, bởi vì bên cạnh cô không có đàn ông.

**

Buổi tối hôm đó, 7 giờ, xe của Mộ gia chờ trước cửa nhà trọ của cô.

“Nhị tiểu thư.” Lái xe cung kính mở cửa, Mộ Tây than thở: “Đừng kêu cháu như vậy nữa mà!”

Địa điểm hẹn gặp là nhà hàng Nghê Thường, Mộ Tây nuốt nước miếng, quả thực vẫn là bố hiểu cô nhất. Nghê thường nổi tiếng với các món ăn hải sản, Mộ Tây không thích ăn thịt nhưng lại thật sự rất thích ăn hải sản.

“Bố cháu ở đâu?” Mộ Tây nhìn ngó xung quanh.

“Lão gia đang chờ tiểu thư trên lầu,” Lái xe giúp cô mở cửa rồi đi trước dẫn cô lên lầu.

Chuyện đời khó lường.

Đẩy cửa bước vào bên trong, Mộ Tây như bừng tỉnh cơn mê, bố cô lừa cô đi xem mắt mà. Cái gọi là ông bạn già hẳn là bác Lục – đồng nghiệp trước đây của bố. Cái tên Lục Nhược trời đánh đang nằm kia ngủ gà ngủ gật chính là con trai độc nhất của Lục thúc.

Trong phòng tiếng nhạc nhẹ nhàng, ánh sáng nhu hòa. Lục Nhược một thân tây trang áo vest đang quàng sau ghế, anh mặc trên người một chiếc áo sơ mi không thắt caravat, cổ áo mở ra hai nút. Một tay chống má, híp mắt, ngón tay thon dài gõ nhịp trên mặt bàn. Đôi chân thon dài khai mở duỗi thẳng dưới mặt bàn,

chiếc quần dài càng làm tôn lên đường cong của đôi chân, thật là khéo léo khoe ra những đường cong chói mắt mà.

(Lục tổng! Anh nhiều đường cong vậy sao!?)

Tuy rằng năm nay hắn đã 30 tuổi nhưng Mộ Tây lại thấy thật là khó tin. Lục Nhược là loại người kể cả khi tức giận vẫn thật quyến rũ, thật làm cô tức chết đi.

“Ai đây?” Mộ Tây hướng Lục Nhược mà kêu Lục tổng thật không quá thích hợp.

“Ừ.” Lục Nhược quay đầu lại, nhìn cô từ trên xuống dưới: “Thật là đáng thương, còn phải làm thêm giờ kiếm tiền. Cũng khổ thật, tiền lương bị người ta trừ hết, đành phải chạy đến đây bán rở sức lao động.”

Cái gì? Cô ngó lại chính mình từ trên xuống dưới xem có điểm gì giống phục vụ sao?

Mộ Tây không ngồi xuống ngay mà hướng bố cùng Lục cha liền cười nói, thực tự nhiên mà tiến vào, Mộ Trung ra vẻ kinh hãi: “Các con đã quen nhau từ trước rồi sao? Nhị Tây đây là bác Lục

“Bác Lục vẫn khỏe chứ ạ!” Mộ Tây ngoan ngoãn vắn an. Người nào đó thực không tốt bụng cười xùy một tiếng nghe thật trát tai.

Lục cha cười nói: “Nhị Tây đây sao? Đều đã lớn cả rồi. Con đã gặp Nhược ca ca từ trước rồi sao. Các con đã lâu không gặp, phỏng chừng đã quên rồi cũng nên. Lục Nhược, đây là bác Mộ.”

Lục Nhược đem mười phần kính cẩn hướng Mộ Trung vắn an, rồi hướng Mộ Tây nhe răng trưng ra một bản mặt rất lương thiện nói: “Nhĩ hảo. Nhị_____Tây muội muội ”

Mộ Tây cảm thấy tiết trời hôm nay cũng thật nóng.

Cơm ăn một nửa, Mộ Tây lấy lí do đi toilet chạy ra ngoài.

Có người ở phía sau cô ngả ngón huýt sáo. Mộ Tây da đầu tưởng muốn căng ra, hướng nhà vệ sinh đi thẳng.

Tới cửa bị Lục Nhược kéo vào chỗ rửa tay.

“Không biết xấu hổ, anh không biết đây là toilet nữ sao? Cửa anh cách vách kia!” Trên bàn ăn, cô bị anh khiêu khích nói không ra lời, Mộ Tây sớm tích đầy một bụng oán khí. Lúc này nhìn anh tự nhiên phun ra điều khích bác.

Lục Nhược nắm tay Mộ Tây đem áp lên tường, ánh mắt mị mị liền cắn lấy môi Mộ Tây. Chính là nhẹ nhàng cắn môi cô, thật mềm, cũng không疼, có hương vị rất nữ tính mà lại không có mùi hương son phấn nồng nặc. Lục Nhược tà mị liếm liếm môi: “Không phải ngay từ đầu em đã muốn như vậy sao?”

“Anh nói cái gì vậy hả?”

“Không phải sao?” Lục Nhược buông lỏng cô ra, hai tay đặt chống tường, một chân dựa vào cửa toilet một chân đứng thẳng mà nói: “Da mặt em cũng thật là dày, dùng cách này tiếp cận tôi”. Tay anh đột nhiên nâng cằm cô lên: “Ừm, về ngoài cũng không đến nỗi tệ lắm, gia thế cũng thật tương đương, uhm, em muốn làm con dâu Lục gia sao?”

Tính tình Mộ Tây luôn rất tốt nhưng nghe anh nói xong cô nhất thời tức giận. Cô thật sự muốn bỏ qua nữ tính, giáng cho tên này một cái tát: “Cút ngay! Ngay từ đầu tôi cũng không biết anh là con của bác Lục.”

Mộ Tây muốn đi ra ngoài, Lục Nhược cố tình chặn cửa không cho cô đi ra.

“Anh bệnh à? Tôi nói cho anh biết tôi có người trong lòng rồi, cho nên Lục tổng, anh vốn không cần lo lắng.” Mộ Tây châm chọc: “Anh làm con như vậy nên bác Lục mới bỏ mặc anh cho ra ngoài lẩn lộn làm ăn.”

“Tôi thì làm sao chứ hả?” Lục Nhược nhìn bộ dạng tức giận của cô trông thật thú vị.

“Anh là cái dạng gì tự ngươi biết rõ” Mộ Tây không buồn cùng anh dây dưa, cô thật sự là mù mắt mù mắt mới thấy đáng điệu vừa rồi của anh trông thật đẹp mắt. Dừng lại, giọng cô bực tức hỏi anh: “Không còn chuyện gì nữa anh còn đứng đó làm gì vậy?”

Lục Nhược đẩy nhẹ cô một phen, Mộ Tây nhất thời vô ý va vào bồn rửa tay.

“Đừng nhúc nhích, Tiểu Nhị Tây.” Lục Nhược nở nụ cười gian xảo.

Mộ Tây nhìn anh xích lại gần, không khỏi lùi lại: “Anh muốn làm cái gì, tôi nói cho anh biết, anh dám bắt nạt tôi, bố tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

Lục Nhược cười: “Đàn ông không đánh phụ nữ. Chỉ biết_____làm!”

Mặc dù là Mộ Tây nhất thời bạo ngôn, nhưng là nghe một người đàn ông lại quang minh chính đại như vậy nói ra những lời hạ lưu đó, cô không khỏi đỏ mặt, “Anh, anh...” nửa ngày lại là tức giận đến giương mắt nhìn.

Lục Nhược từ trên cao nhìn xuống, hai tay đặt ở bên hông Mộ Tây.

Mộ Tây trừng mắt lớn tiếng: “Biến thái, lưu manh, tránh ra.”

“Ha ha, nhìn cái bộ dáng của em kìa!” Lục Nhược càn rỡ cười lớn, “Nhìn cái bộ dạng ngốc nghếch của em!”

Hốc mắt Mộ Tây không khỏi cay, nhăn a nhăn, vẫn là rút nước mắt. Cô quay đầu lấy khăn tay ra lau mắt, ngửa đầu nhìn anh. “Đùa cợt tôi vui lắm sao? Anh như vậy, ai thích anh. Tên ích kỷ, vô lại, hạ lưu!” Mộ Tây đem mọi hình dung ác nhân gán lên người Lục Nhược. Cô đây là trêu chọc ai, giữa trưa bị một tên đàn ông đùa bỡn, buổi tối lại bị một tên khác bắt nạt trong toilet nữ, cô cũng thật đen đủi quá mà!

Lục Nhược thu lại nụ cười, ánh nhìn của cô có phần lạnh lẽo. Ánh mắt gặp nhau, trong lòng Mộ Tây cũng có hàn khí. Vô luận là khóc lóc om xòm xấu xí, hay khóc lóc âm trầm cũng vậy, anh vẫn nhìn cô rất lạnh lùng. Nhìn từng lớp từng lớp quần áo bị bỏ ra ngoài, như từng lớp vỏ bọc bị cởi bỏ làm lộ ra bản chất bên trong của anh, giống như mất đi một thứ gì đó rất quan trọng, cô cảm thấy trong lòng có cái gì ấm nóng đang muốn trào ra.

(không phải anh Lục thoát ỹ đâu!)

4. Chương 06

MicrosoftInternetExplorer4

Chương 6

Nhìn Lục Nhược như vậy Mộ Tây không khỏi thấy đau lòng. Cô trước kia đối với Lục gia cũng là có nghe qua, Lục cha cùng Mộ cha vốn là đồng nghiệp, cùng là bạn tốt khi làm trong chính phủ, bằng năng lực chính mình gây dựng nên thế lực gia tộc bây giờ, ở thành phố S có hơi là đem vàng bỏ vào cát. Năm đó chẳng qua là do Lục cha cùng Lục mẹ li hôn mới đem Lục Nhược đến thành phố S sinh sống, Lục mẹ cũng mang theo đứa con gái bỏ đi.

Mộ Tây rất thương xót nhìn hấn, chỉ là một đứa trẻ đáng thương sống trong cảnh ngộ như vậy nhưng thiếu đi tình thương của người mẹ, bên ngoài nhìn vào thì thật là hoa lệ tinh trắng, chỉ ở bên trong mới biết nó lạnh lẽo cỡ nào. Thiếu đi tình thương của người mẹ nên hấn mới trưởng thành cùng một nhân cách vụn vặt, cổ quái như vậy. Cô nghĩ vậy nên ánh mắt có phần dịu dàng, thông cảm hơn.

“Em nhìn tôi ánh mắt như vậy có ý gì?” Lục Nhược cả vú lấp miệng em.

Mộ Tây đem nước mắt lau đi, nâng cằm hướng phía khác nói: “Anh không phải đánh giá mình cao quá sao? Đây cũng không phải chỉ đi xem mắt một mình anh đâu, có gì phải sốt sắng cơ chứ!”

Lục Nhược nhất thời chấn động, cười xùy nói: “Tôi là sợ em cứ bám lấy tôi mà thôi, đến lúc đó dựa vào quan hệ hai nhà nhất quyết sống chết bám lấy tôi.” Nói xong đuôi mắt khẽ kéo lên, làm thành một khuôn mặt rất đáng đánh.

Không phải chỉ là dọa thôi sao, Mộ Tây lấy lại bình tĩnh, vừa nãy lại còn rót nước mát thật là mát mát quá đi. Cô lấy hết dũng khí hừ lên một tiếng nói: “Anh lấy cái gì mà tự tin đến thế chứ!”

“Em thật sự sẽ không thích tôi!” Nhìn sắc mặt Lục Nhược lòng cô khẽ nhói đau lên một cái, tên đàn ông chết tiệt này bản cô nương có gì phải ngượng ngùng trước hần cơ chứ.

“Anh yên tâm chắc chắn không phát sinh chuyện gì đâu! Tránh ra một chút được không phiền toái quá đi!” Mộ Tây lấy tay sửa sang lại đầu tóc, nghĩ Lục Nhược đạt được mục đích sẽ đi ra ngoài.

Cổ tay nhói đau, Mộ Tây kinh ngạc nhìn Lục Nhược nắm lấy cổ tay mình, nhú nhú mi hỏi: “Em có thật sẽ để tôi yên? Nếu tôi nói không xâm phạm em, em cũng khinh người quá rồi đó..”

“Em có bạn trai rồi sao?”

“Cái gì?” Mộ Tây kêu lên không khỏi nổi giận: “Tôi có bạn trai rồi còn để yên cho bố lừa đến xem mắt sao?”

Lục Nhược cầm tay cô thật đau, tuy cô đã xoa thuốc lên cổ tay không có việc gì nhưng bị hần nắm chặt cũng có chút ân hận đau: “Anh buông tay tôi ra.”

Lục Nhược hai mắt sáng ngời: “Tiểu Nhị Tây, tôi với em thương lượng chuyện này có được không?”

“Còn lâu đi!” Mộ Tây không nghĩ ngợi một mực từ chối.

“Không được tôi lại trừ tiền lương của em!” Lục Nhược tà ác uy hiếp, rất thẳng thừng: “Lãnh đạo gặp khó khăn nhân viên phải giúp đỡ chứ hả! Em giả làm bạn gái của tôi hai tháng, bố mẹ tôi suốt ngày thúc giục tôi cũng không thể về nhà.”

“Anh cứ nắm mơ đi!” Mộ Tây giằng tay hần ra, len vào khe hở bên cạnh định đi ra ngoài. Cô vì sao cứ phải ở trong nhà vệ sinh để hần uy hiếp chứ.

“Em nếu không đáp ứng tôi, tôi liền kể cho bố em chuyện em ra ngoài làm loạn, không có ai muốn rước đi. Chậc chậc, Mộ gia nhị tiểu thư làm loạn gia môn.”

Mộ Tây tức muốn nổ cả mắt, cô đi làm ăn dàng hoàng hần dám bảo cô làm loạn, lại còn dám nói vậy: “Anh nói vậy cái gì vậy?”

“Thế đây là cái gì?” Lục Nhược nắm lấy cổ tay cô giờ ra, kéo ống tay áo lên cao, một vết bầm tím hiện rõ ràng trên da thịt trắng ngần. Lục Nhược lấy khẩu khí của kẻ bắt kẻ thông dâm tại trận làm Mộ Tây tức phát điên: “Đây là do cái gì làm ra cơ chứ, là caravat hay dây lưng đây?”

“Anh!” Mộ Tây tức khí giương tay lên “Ba” một tiếng thanh thúy vang lên.

Lục Nhược ngơ ngác đem tay lên vuốt lại cái má đang bỏng rát: “Em dám đánh tôi.”

“Thế nào?” Mộ Tây mặt đỏ bừng bừng đúng là một tên đàn ông đáng khinh bỉ, tròn đầu không có lấy một tia suy nghĩ đứng đắn: “Anh mới chính là kẻ nói láo đó, cái này là dấu tay của kẻ ăn nhậu cùng anh buổi trưa ban cho đó.”

Lục Nhược sắc mặt trở nên rất khó coi nghiêm túc hỏi: “Em có phải chịu thiệt không?”

“Đương nhiên là không rồi!” Mộ Tây rất phẫn nộ: “Nếu không sợ phải gánh trách nhiệm tôi cũng không ngại tông xe vào anh cho chết đi rồi! Anh không cần lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Người kia dám bắt nạt tôi chính là không nể mặt anh đó, nhớ lấy để sau này mà tính sổ đi!” Mộ Tây không quên đòi lại công bằng. Chị cả của cô Mộ Bắc luôn đối với người xung quanh, ai dám bắt nạt chị em của cô đều nhất quyết không tha, đối với kẻ kia cô cũng nhất quyết không tha.

Quả nhiên Lục Nhược hỏi lại: “Hần ta thật sự dám đánh em.”

Mộ Tây cật lực xác nhận.

Hai người tìm được điểm tương đồng, không khí trong nhà vệ sinh nhất thời quỷ dị. Lục Nhược cúi đầu phát hiện ra tay mình vẫn còn đang nắm cổ tay cô rất nhanh thả ra, trong bụng thấy chột dạ.

Mộ Tây cũng có chút xấu hổ, đem ống tay áo phủ xuống dưới nói: “Xem anh còn lấy cái gì uy hiếp tôi. Tránh ra. Tôi muốn đi ra ngoài.”

“Em xem như đây là tai nạn lao động, lát nữa đến bệnh viện khám lại xem”. Lục Nhược tự nhiên tâm địa dễ dãi thâm chí còn có vẻ quan tâm chăm sóc.

“Không cần trông ghê thế thôi chứ không sao hết cả.” Mộ Tây xoa xoa tay như không có gì lại hoài nghi nhìn anh.

“Khụ, Khụ” Lục Nhược giả vờ ho, “Xét thấy em vì công ty hy sinh bản thân, bổn thiếu gia thân là tổng giám đốc nên quan tâm khen thưởng cho cấp dưới, tôi cho em làm bạn gái tôi hai tháng. Đây chính là phúc phận do em tu được đó!”

“Sao anh cứ bám lấy tôi như vậy không buông thế?” Mộ Tây trong lòng oán hận, nắm chặt bàn tay tưởng đó là Lục Nhược cho hắn chết đi mà. “Anh vừa rồi không phải rất tự tin sao? Chỉ cần tùy tiện kêu một câu thì không sợ thiếu bạn gái?”

“Rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt. Thật là phiền toái!” Lục Nhược lo lắng vuốt vuốt cái cằm: “Làm bạn gái của tôi hai tháng được hưởng đãi ngộ đặc biệt của cán bộ cấp cao ở Lăng Hiên, hàng ngày còn được chiêm ngưỡng dung nhan của bổn thiếu gia, thỉnh thoảng còn được tôi ôm ấp. Đây là ước mơ của bao nhiêu cô gái, đây cũng coi như là bồi thường cho em luôn đi. Nhị Tây muội muội em thấy có phải Lăng Hiên chúng ta đối đãi với nhân viên thực tốt hay không?”

Mộ Tây hung hăng liếc hắn một cái: “Anh đi chết đi!”

**

Nhìn thấy Lục Nhược cùng Mộ Tây nắm tay nhau đi vào, hai vị phụ thân thoáng chốc cứng đờ sau thu lại ánh mắt nhìn nhau cười rất vui vẻ.

Bởi vì Nghê Thường cũng là tài sản trực thuộc của Lăng Hiên nên để Lục Nhược kí tên một chút rồi liền chạy ra nghênh ngang ôm eo Mộ Tây bỏ hai vị phụ thân lại.

“Móng vuốt của anh mà dám động thủ nữa, tôi liền cắt hết!” Lục Nhược bị Mộ Tây cào không chịu được, liền cúi đầu uy hiếp cô nhỏ nhỏ.

Eo Mộ Tây bị hắn nắm thật mạnh, gãy không thoát, đành phải dùng ngón tay cào hắn. Hắn biết cô trước mặt trưởng bối không dám làm loạn nên mới lên nước như vậy mà! Mộ Tây trong lòng rơi lệ, cô thật là đứa con hiếu thảo!

Mộ Trung đi phía trước quay đầu nhìn lại vừa vặn thấy cảnh hai người nói nhỏ ào tai nhau cái gì, tiểu bảo bối của ông bỗng thẹn thùng đỏ mặt. Ông gật gật đầu xem ra rất hài lòng, phen này trước mặt mẹ bọn trẻ có thể báo công được rồi.

“Lão Lục! Ông xem hai đứa chúng nó kìa!” Mộ cha vỗ vai Lục cha mà nói. Lục cha quay đầu nhìn lại, Mộ Tây đá vào chân Lục Nhược một cái nhưng bị chân dài của Lục Nhược quấn lấy. Nhìn Mộ Tây lắc lắc mà không thể thoát ra, Lục Nhược hài lòng nhìn bộ dạng rất bất mãn của Mộ Tây.

Lục Nhược xung phong đưa Mộ Tây trở về. Mộ cha ra sức trấn an Mộ Tây lại làm cô càng thêm điên tiết, nhịn nhục chấp nhận.

“Đúng rồi Lục Nhược A Tây là con gái, lái xe là công việc quá vất vả rồi, xem có công việc văn phòng nhẹ nhàng xếp sắp lại cho phù hợp đi!”

“Vâng con biết rồi bố!”

Mộ Trung vung tay lên: “Ai, lái xe có cái gì tốt cơ chứ, con gái bây giờ cũng có thể làm được. Thật là công ty chúng mày cũng quá dễ dãi rồi.”

Mặt Mộ Tây rất lạnh, ba người cũng thật quá đáng rồi...

Đến phía dưới nhà trọ của Mộ Tây, Lục Nhược chạy ra trước mở cửa xe cho Mộ Tây. Mộ Tây nhìn hắn trợn ngược, hướng trên lầu đi thẳng.

Lục Nhược tay chống trên thành xe, huyết sát: “Không có cả cái ôm tạm biệt sao?”

Mộ Tây kẹp túi ở nách giơ hai ngón giữa lên hướng về phía hắn.

**

Hôn lễ của Ngô Mỹ Mỹ cùng bạn trai định vào nửa tháng sau.

Bởi vì nhà trai trai giàu có, nên tiệc cưới cũng tổ chức tại một nơi vô cùng xa hoa. Chỗ này nghe nói là do một vị tổng giám đốc của Lăng Hiên_____ mà chính là đám cưới của Cố Lăng. Toàn bộ bên ngoài do Lục Nhược thiết kế, bên trong do Trần Thần chỉ huy hợp tác làm ra. Bỏ qua sự xa hoa bên trong và tráng lệ bên ngoài nét đặc sắc duy nhất chỉ có_____

“Thì ra là một con bọ hung thật lớn!” Mộ Tây cùng Ngô Mỹ Mỹ từ trên trực thăng nhìn xuống thét lớn: “Trời ơi, xem cái chân của nó kìa!”

“A! A! A Tây mày thật thô thiển!” Ngô Mỹ Mỹ gất gỏng nói: “Đó là hình dạng của một con đom đóm. Nghe nói phu nhân của Cố tổng rất thích đom đóm. Cố tổng khi kết hôn ngoài việc mời rất nhiều khách quý, bày tiệc rất xa hoa lại còn cho đốt pháo hoa, áo cưới là tác phẩm của phu nhân C tự tay thiết kế. Phụ nữ cả đời có một đám cưới như vậy thật có chết cũng cam lòng!”

“Mỹ Mỹ anh cũng sẽ cho em một đám cưới không thể nào quên.” Chú rể nhìn Mỹ Mỹ hứa hẹn.

“Anh!” Ngô Mỹ Mỹ nhào vào lòng bạn trai.

Mộ Tây khịt khịt trông thật là đáng ghen tị.

“Nhị Tây” Nghe tiếng gọi Mộ Tây chỉ muốn chạy trốn thật là mau.

Hiên tại, Mộ Tây bị trở thành thư kí của Lục Nhược. Kỳ thật cô cảm thấy còn bị hành hạ nhiều hơn, hần đi ra ngoài lúc nào cũng sai cô làm lái xe.

“Lục tổng có gì phân phó sao?” Mộ Tây nhìn thời gian sắp đến giờ tan tầm rồi, cô đang tích cực tìm chỗ làm mới tìm được cô sẽ bỏ cửa chạy lấy người ngay lập tức.

Lục Nhược bỏ bút trong tay xuống, cầm áo khoác mặc vào đứng lên: “Ngày kia tôi phải tham gia hôn lễ của người bạn, hôm đó em làm bạn gái tôi tới dự, tôi đã đặt hai bộ quần áo, theo tôi đi lấy thuận tiện đưa tôi trở về.”

Mộ Tây nhắm mắt suy nghĩ một lát rồi mới cắn môi gật đầu: “Được.”

Hôn phu của Ngô Mỹ Mỹ thật không khéo lại là bạn thân từ nhỏ của Lục Nhược. Mộ Tây lái xe oán hận da mặt của bạn trai cô bây giờ cũng thật dày. Càng đáng giận hơn nữa là hằng ngày hần đem bạn gái của mình la qua, hét lại không chút thương tiếc.

Cô đường đường là đại tiểu thư nhưng sao lại có số mệnh của một nha hoàn thế này!

5. Chương 07 - 08

Chương 7

Tiệc cưới rất lớn, Lục Nhược nhìn bộ lễ phục màu lam của Mộ Tây, sắc mặt hết sức phấn khích. Anh cần ly rượu, đi quanh cô hai vòng, nghiêm mặt hỏi: “Vì sao không mặc lễ phục tôi mua cho?”

Mộ Tây cao ngạo hất cằm lên: “Tôi vì sao phải nghe lời anh? Tôi là phù dâu, tránh ra, đừng có cản đường.”

Lục Nhược hơi nghiêng ly rượu, chỉnh lại đóa hồng trước ngực, “Ngượng ngừng gì? Tôi là bạn thân lang.” Hôm nay anh vận một bộ tây trang màu trắng, hơn nữa trên ngực cài một đóa hồng ướm át, đứng đó không khỏi tỏa sáng khiến các cô gái phải ngược nhìn.

Không muốn dây dưa với tên vô lại này. Mộ Tây không quan tâm, ôm lấy bó hoa cưới trên bàn, thẳng đường đi tìm cô dâu Ngô Mỹ Mỹ.

“Tiểu Tam_____” Cổ Lăng ngân dài giọng gọi anh.

“Không được gọi em như vậy!” Lục Nhược nổi giận dưng dưng quay lại trừng mắt nhìn Cổ Lăng. “Người thế nào lại không đi cùng vợ anh và hai đứa nhỏ?”

Cổ Lăng nghiêng đầu hướng bàn thức ăn bên kia: “Bọn họ ở kia, Hiểu Nhiễm nhà ta nói: hy vọng Tam thúc có thể sửa cho nó con búp bê!”

Tần Tiểu Mạn cùng hai cục cưng quanh bàn ăn lựa đồ ăn rất vui vẻ. Cổ Lăng nhìn con gái miệng đầy đồ ăn.

Lục Nhược nói: “Bổn thiếu gia đây không rảnh! Nhị ca đưa đi mua đi!”

“Không được.” Cổ Lăng nhẹ giọng nói.

Lục Nhược rung mình một cái, anh chỉ sợ cái âm điệu lạnh băng này của Cổ Lăng: “Thôi được, để tiểu đệ đưa công chúa nhà huynh đi.”

Cổ Lăng vừa lòng gật đầu, đi qua nói cho con gái. Lục Nhược nhìn con bé ngốc nghếch bị ba véo má vui vẻ cười thỏa mãn, ôm cổ Cổ Lăng thơm một cái. Cổ Lăng cơ hồ rất thỏa mãn.

“Hứ!” Lục Nhược uống một ngụm rượu lớn, rầm rì nói, “Kết hôn có cái gì tốt?”

**

Tân lang gia thể hiển hách, người đến mừng như đi trăng hội. Tiệc cưới chưa có bắt đầu đã có người muốn làm ấm ỉ. Con trai Từ gia nhất bang lớn tiếng mang hai ly rượu thế nào cũng muốn Ngô Mỹ Mỹ uống.

“A Tây!” Ngô Mỹ Mỹ nước mắt lưng tròng nhìn Mộ Tây, “Tao không uống!”

“Không nên, không nên, đại ca bọn em kết hôn, tân nương cũng phải nể mặt bọn em chứ!” Từ Dững muội muội không thuận theo, không buông tha.

Mộ Tây biết Ngô Mỹ Mỹ còn muốn lát nữa đến từng bàn kính rượu, lúc này liền uống sợ lát nữa không chống đỡ nổi, liền ra tay tiếp mấy đĩa choai choai kia: “Vài người các cậu lại đây, chị cùng các cậu uống. Xem xem tửu lượng các cậu thế nào!”

“Chị không phải đại tẩu chúng tôi, không uống được.” Từ gia muội tử không chịu uống cùng Mộ Tây.

Mộ Tây xoa xoa tay: “Các người thì biết cái gì, phù dâu sinh ra để làm cái gì? Chính là để che chở tân nương. Nếu tân nương say ngã, ca ca các người chẳng lẽ lại không đánh mông các người?”

Mấy tiểu tử liếc mắt nhìn nhau, sau lại là Từ gia muội tử đưa rượu cho Mộ Tây: “Được, người muốn uống cùng chúng ta, rồi ta cùng bỏ qua cho tân nương.”

“Tốt!” Mộ Tây đỡ ly rượu từ tay Từ muội: “Chị cùng các cậu uống.”

“A Tây, mày định uống thật, uống vừa phải thôi!” Ngô Mỹ Mỹ sợ cô quá chén, lên tiếng nhắc nhở.

“Tao biết, mày yên tâm.” Mộ Tây khoát tay.

Sát, bạch! Một chén rượu đổ xuống, Mộ Tây thấy yết hầu mình như bị thiêu cháy. Từ gia muội tử ngồi đối diện, chỉ thường che miệng, nhấp một ngụm chừng phần ba chén.

“Uống nhanh, không được dừng.” Mộ Tây đem chén cho cô xem.

Từ gia muội tử biết vậy, vẻ mặt đau khổ mà uống nốt.

Qua mấy tuần rượu, trên sô pha nhà hàng, một đồng tiểu tử nằm bất động. Mộ Tây lắc lắc đầu đứng dậy, nói: “Tiểu tử không hiểu chuyện, Mỹ Mỹ lần đầu xuất giá không đến các người kiếm chuyện, uống cùng các người. Cái kia, đem chúng nó ra ngoài.”

“A Tây, mày uống say, đi vào phòng nghỉ nằm một lát đi.” Ngô Mỹ Mỹ xem Mộ Tây loạng choạng, qua dịu cô.

Mộ Tây lắc đầu: “Tao không sao, chỉ hơi choáng một chút thôi. Nói cho Mỹ Mỹ mày biết, xuất giá xong mày là đại tẩu lũ chúng nó, phải giáo dục lại cho tốt.” Cô chỉ vào Từ Dũng muội muội nói: “Tao xem tiểu cô nương này ương bướng, mày nên...” Cô chỉ cảm thấy người quay cuồng lợi hại, đẩy Ngô Mỹ Mỹ ra vọt thẳng vào buồng vệ sinh.

**

“Ai da, thực ghê tởm!” Lục Nhược đẩy cửa buồng vệ sinh, mùi rượu nồng nặc xông lên mặt. Anh nín thở dúi Mộ Tây khỏi bồn rửa mặt quăng lên xô pha.

“Này, tỉnh! Tỉnh!” Lục Nhược vỗ vỗ mặt Mộ Tây.

Mộ Tây cau mày gạt tay Lục Nhược: “Anh ở đây làm gì, Mỹ Mỹ đâu?”

“Tân lang đưa đi rồi.” Lục Nhược cười nhạo nói: “Cùng vài đứa nhỏ uống có thể say. Em thật có bản lĩnh.”

Đầu óc Mộ Tây choáng váng, chớp chớp mí mắt không để ý đến anh, nâng người từ xô pha dậy: “Hôn lễ đã bắt đầu? Sao anh không tham dự?”

“Bạn gái tôi cùng người ta đo tửu lượng, tôi cũng nên quan tâm một chút.” Lục Nhược sung sướng nhìn bộ dạng này của Mộ Tây: “Nhị Tây, bố tôi cùng bố em đều đến đây, đợi lát nữa biểu hiện cho tốt vào, a.”

Mộ Tây lại nghe anh nhắc đến chuyện phiền hà này, sửa lại tóc định chạy ra. Ai ngờ, chân mang giày cao gót, treo một cái liềm mất thăng bằng, ngã sấp vào lòng Lục Nhược.

“Ôi!” Lục Nhược nâng cô lên trước ngực, “Nhị Tây thật đúng là tích cực chủ động. Ca ca thật sự vui mừng.”

Phòng nghỉ thực có vẻ nóng, Lục Nhược không mặc vest, áo sơ mi cũng lòi ra không sơ vin. Anh chỉ cảm thấy bên hông chợt lạnh, tiếp theo, một trận đau nhức. Anh thậm chí nghe được tiếng bẻ tay răng rắc: “A, em bóp chết tôi! Buông tay ra, có nghe hay không?” Lục Nhược hét lớn: “Nói cho em biết, em không buông tay, bốn thiếu gia cũng không khách khí.”

“Anh còn dám nói, ai là bạn gái của anh? Ai tích cực chủ động, là anh tự kỷ!” Mộ Tây theo vạt áo sơ mi đi vào dò xét, nắm hai bên thắt lưng mà véo, mười đầu móng tay găm vào da Lục Nhược: “Ai cho anh tiện miệng, anh còn bắt nạt tôi. Tên khốn!”

Cô càng dùng sức, Lục Nhược quả thật là đau, lại không thể ra tay đánh con gái. Cánh tay dài duỗi ra vòng ra sau lưng cô, trượt một đường xuống eo, không ngờ khóa váy trơn cũng theo vậy mà đi xuống.

Lễ phục Mộ Tây là loại tơ lụa trơn, mượt, bởi vì có vẻ bó sát người, cho nên nội y ở trên là không mặc. Quần áo ở trên đột nhiên tuột ra, Mộ Tây túm lấy nhưng đã không còn kịp rồi, toàn bộ lễ phục như vậy từ trên người cô rơi xuống một đống dưới chân.

Hai người đều trơn mắt há hốc mồm.

Mộ Tây lỏa thể đứng trước mặt Lục Nhược, cũng bởi vì quá mức phần nộ mà ngược lại cũng không có phản ứng được gì. Trán Lục Nhược giăng đầy hắc tuyến, cái này là lời lớn. Anh gãi gãi tai lùi về sau vài bước, phá tan không khí: “Cái kia, dù sao em cũng xem qua cơ thể tôi rồi, chúng ta coi như thanh toán sòng phẳng. Nhị Tây muội muội, vòng một của em cũng không tồi a. Tôi đi trước, bye bye ~”

Đi khỏi cửa phòng nghỉ, Lục Nhược nghe giọng từ bên trong truyền đến: “A” một tiếng thiết lớn chói tai. Anh cúi đầu nhìn tay mình lấm bầm: “Tôi thực không phải cố ý.” Bất quá, anh nhìn về nơi xa xa, a, đáng người cô quả thật không tồi a, không biết chạm vào thì thế nào...

Kể sĩ thà chết chứ không chịu nhục. Mộ Tây mặc lại đồ, đằng đằng sát khí lao ra tìm Lục Nhược, kết quả mới ra khỏi phòng nghỉ đã bị Ngô Mỹ Mỹ cùng một phù dâu khác kéo lại: “Tao chờ mày, mày chạy đi đằng nào vậy?”

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Mộ Tây giải quyết chính sự trước.

Giữa trưa, trong bữa tiệc, tân lang tân nương cùng phù dâu phù rể ngồi chung một bàn, Lục Nhược cố ý ngồi xa xa Mộ Tây. Một đám người nhảm chán nhân cơ hội bắt đầu mở trò chơi.

Một phù rể bắt đầu giải thích các quy tắc, một người ra con số bất kì, mọi người lần lượt đoán. Ai đoán trúng người đưa ra con số phải đáp ứng yêu cầu của người kia.

Vừa mới bắt đầu mọi người còn có vẻ rụt rè, sau đám người tà ác bắt đầu lộ rõ bản chất. Yêu cầu cũng càng ngày càng quá đáng. Mộ Tây tiếp rượu cũng đã nhiều, đầu óc cũng không còn minh mẫn, đầu óc mê muội thuận miệng nói, cũng không may đoán trúng. Là lượt của một phù dâu khác, cô nhấp cánh môi, cười nói: “A Tây, nghe nói cậu viết tiểu thuyết rất được. Kia.” Cô xấu hổ nhìn một vòng: “Chúng ta đều là người trưởng thành, cậu kể một đoạn đi.”

“Nha_____” Đám người kì quái ồn ào. Một anh chàng bưng ly rượu hướng Mộ Tây kính: “Thì ra cậu làm công tác văn hóa.” Khóe miệng nhếch lên một nụ cười đáng khinh.

Shit! Mộ Tây muốn đem cô phù dâu kia chà đạp đến trăm lần trong tưởng tượng. Ánh mắt chợt quét đến Lục Nhược đang ngồi ở đối diện, chỉ thấy người kia đỉnh đặc ngồi vắt chân chữ ngũ, chiếm một phần lớn chiếc ghế!

Lục Nhược không khỏi hững hờ chờ mong.

Mộ Tây nhất thời nổi dã tâm, không trừng trị anh thì không nuốt trôi giận: “Tốt, bắt quá tôi lấy hai trong số các cậu làm nhân vật chính nga ~.”

“Không thành vấn đề.” Một phù rể hưởng ứng, người khác cũng phụ họa. Phù dâu vừa ra yêu cầu xấu hổ nhìn bạn trai. Cô đề điểm Mộ Tây: “A Tây, không cần rõ ràng, chỉ cần kể chuyện thôi.”

Mộ Tây cười hỉ hả nói: “Tốt. Khụ, nghe tốt lắm. Balabal.... Hắc, xong rồi, thế nào, có phải hay không rất tốt.”

(sao không có chuyện chị kể? em cũng muốn nghe!!! T____T)

Bàn ăn sắc diện mỗi người một khác. Cô gái vừa rồi mới trêu cợt nhìn Mộ Tây biến sắc, trừng mắt nhìn cô. “Cậu, cậu định thế nào vậy?”

Mộ Tây cao hứng: “Có cái gì không đúng sao?”

Bạn trai của phù dâu nọ nắm tay cô ta trấn an: “Tốt lắm, chính là cái trò chơi này. Hôm nay là hỷ sự của Mỹ Mỹ. Tiếp tục thưởng thôi.”

Cô ta then quá đành rút tay bạn trai ra: “Anh thế nào không phản bác, cô đây là vũ nhục! Vẫn là nói anh có lại khuynh hướng ấy sao?”

“Anh không có mà?!” Anh ta chối đây đẩy. Anh lo lắng không đủ, cô gái cũng đang giận dữ, liếc mắt nhìn Lục Nhược một cái: “Khó trách thời gian này người không có chạm vào em, là anh thích đàn ông!”

Anh khóc không ra nước mắt, tặng cho Mộ Tây một ánh mắt trách cứ. Mộ Tây buông tay ra về bất đắc dĩ nói: “Thật là ngượng quá đi, quên nói ọi người biết tôi là theo thể văn BL hướng...” Trong lòng cô thật là vui vẻ mà.

Vừa rồi Mộ Tây lấy bạn trai của phù dâu kia cùng Lục Nhược làm nhân vật chính, xung quanh một bầu không khí quỷ dị bao trùm. Cô nhìn con mắt tí hí Lục Nhược đang nhìn mình, điều võ dương oai ra điều cô không sợ.

Tiệc cưới tàn là khi đã quá nửa đêm rồi, Mộ Tây là bạn thân của Ngô Mỹ Mỹ tự nhiên muốn ở lại cùng mình. Cái tên tiểu nhân Lục Nhược tại làm sao bị như vậy lại không có ra đòn đáp trả, thật khiến cô thật lo lắng!

“A Tây mày thật là tốt nhất định phải bắt được hoa đó!” Ngô Mỹ Mỹ khóc không thành tiếng. Qua đêm nay, cô phải theo tân lang ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật, cô giữ chặt Mộ Tây không buông.

Mộ Tây lớn tiếng an ủi Ngô Mỹ Mỹ: “Tốt lắm, dù sao mày cũng chỉ đi tuần trăng mật, về sau cũng có phải là không gặp nhau nữa đâu.”

“Máu lạnh!” Lục Nhược không biết từ nơi nào đi đến, nói giọng mát mẻ.

Ngô Mỹ Mỹ sau lại bị tân lang kéo về xe. Mộ Tây nhìn theo đuôi váy cưới biến mất sau cửa xe, trong lòng bỗng dâng lên chút cảm thán, Mỹ Mỹ, nhất định phải hạnh phúc đó!

Mặc kệ hôn nhân có là nắm mồ chôn tình yêu, đó cũng là do mỗi người đàn bà trong lòng chịu. Từ nay về sau, còn trời còn đất, còn một người là của ta.

Mộ Tây tự tán thưởng chính mình, không sai, thông suốt rồi. Đột nhiên thấy có bàn tay đặt trên lưng, tiếp theo thân thể cô từ từ được nhấc lên. Thành linh xảy ra làm cho cô cả kinh “A” một tiếng. “Anh làm gì? Thả tôi xuống!”

Lục Nhược bế Mộ Tây lên, nghe cô loạn ngôn, một bàn tay hung hăng đụng chạm ngực cô. “Ba” một tiếng lớn vang lên.

“Đau quá dám đánh tôi. Lục Nhược, tôi không phải đàn ông!” Mộ Tây quấy đạp lung tung.

“Hứ!” Lục Nhược cười lạnh nói: “Em đúng là ăn gan báo, dám đem tôi ra làm trò đùa. Chẳng lẽ tôi cũng không phải đàn ông? Đêm nay tôi cho em thấy tôi có phải đàn ông hay không?”

**

“Tôi cảnh cáo anh!” Mộ Tây bị anh ném vào giường anh, đầu óc quay cuồng, đứng lên quát.

Lục Nhược nhanh chóng cởi áo, đè cô ở dưới thân, hung ác dựng ngược lông mày: “Tiểu Nhị Tây, không bằng trực tiếp thử, đem nguyên thân ra làm đi?”

Mộ Tây hít vào còn muốn nói cái gì, hai cánh môi đã bị Lục Nhược trực tiếp giữ lấy. Anh giữ cô không để động đậy, chính mình chậm rãi cắn cánh môi, đầu lưỡi dọc theo môi cô tiến vào trêu đùa lưỡi cô. Lưỡi của anh khuấy đảo bên trong khiêu khích cô nửa ngày trời, rồi nói lỏng lực đạo buông cô ra, xem lại khuôn mặt tái xanh bên dưới, biểu tình rất là kinh ngạc: “Em, lần đầu?”

Hai tai cô ửng đỏ như sắp phát hỏa, Mộ Tây ác khẩu nói: “Nhìn cái gì? Một người con gái 26 tuổi không tiếp nhận hôn thực buồn cười a. Anh trả thù xong rồi thì rút ngay. Đừng bức chết tôi.”

Lục Nhược tiếp tục nhìn chăm chăm cô hơn nửa ngày, lẩm bẩm nói: “Tôi biết em chính là thừa nữ trong truyền thuyết.”

Chương 8

Sinh nhật 25 tuổi qua đi, Mộ Tây phát hiện mình bất tri bất giác được liệt vào hàng “Thừa”. Mọi người xung quanh Mộ Tây bắt đầu vì hôn nhân của Mộ Tây mà khấn trương, cô liền đem theo gánh nặng này đến chỗ Ngô Mỹ Mỹ nương tựa.

Mộ Tây sáng tác một đồng tình yêu hoàn mỹ, khi như vậy lại nhìn vào màn hình laptop đầy nghi hoặc, cái gọi là lượng tình tương huyết, tình yêu chân chính có tư vị gì đây. Tự lấy chính cô ra khảo nghiệm xem, chuyện tình thực quá vất vả, người kia đi xong, trong lòng liền để lại một vết thương không khép miệng được, làm tình thân hao tổn.

“Này, em như thế nào mà lại thất thần như vậy?” Phát hiện ra cô đang ở đây mà tinh thần đang ở nơi nào, Lục Nhược cảm thấy thật ử rử. Cô gái này tuyệt đối không đáng yêu. Hơn nữa, cô cũng không có ý thức tự phòng vệ, liền như vậy nằm ở dưới một người đàn ông như anh mà cũng dám xuất thần. Hay vẫn là thực nghĩ anh chỉ hù dọa cô mà thôi?

Mùi hương phụ nữ nhẹ nhàng quyến luyến khứu giác hắn, máu huyết Lục Nhược cũng bắt đầu sôi sục. Đột nhiên cảm thấy cô gái kia rất là ngon miệng, làm hắn nhìn không được lại muốn gần gũi cô một lần nữa. Có lẽ, như hắn vừa nghĩ, trực tiếp ăn cô vào trong bụng là tốt nhất. Dù sao hắn cũng không chống lại được dục vọng bản thân, cái này vẫn là khó nhịn.

“Hắt xì!” Mộ Tây vắng nước miếng lên mặt hắn, cũng tạm thời dập tắt ngọn lửa dục vọng mới khơi mào của hắn.

“Em, em___” Lục Nhược chỉ vào mặt cô không biết nói gì, con gái như vậy khó trách được không có người yêu.

“Giấy ăn ở đâu?” Mộ Tây tay ôm mũi, một tay sờ loạn gối của hắn, “Giúp tôi lấy ít giấy.” Lục Nhược ở trên người cô không thối lui, về mặt ghét bỏ nhìn cô. Cô uy hiếp: “Không lấy giấy cho tôi thì coi chừng tôi lại tiếp tục hắt xì.”

“Xem như em lợi hại.” Lục Nhược dấm mạnh một quyền xuống giường, tấm đệm dễ dàng hóa giải lực đạo của hắn, thật giống như trước mặt người con gái này, một lần nữa làm cho hắn có cảm giác bất lực.

Lục Nhược ném cho cô một hộp giấy, nhìn cô lay mũi rồi quăng giấy vào thùng rác, hắn cũng thật muốn đem cô vứt đi theo. Hắn nghiêng đầu nhìn vào tủ quần áo bên cạnh đang đóng, sau lại đơn giản nhìn vào trong gương.

Nước mũi không ngừng chảy, Mộ Tây ôm cả đồng khăn giấy cùng cái mũi ồm ồm hỏi: “Anh nhìn cái gì vậy?”

Lục Nhược không để ý cô, mở tủ quần áo, chọn một bộ đồ mặc vào, cẩn thận cài khuy áo, vuốt lại quần áo phẳng phiu, cao cao tự tại đứng trước gương. Tốt lắm, người đứng trước gương hăng hái, xem ra, không làm cho người con gái kia thất điên bát đảo không phải là do mị lực của hắn kém, mà là cô không biết cách thưởng thức mà thôi.

Mặc dù cô không biết thưởng thức cái đẹp, thì thấy dung nhan của hắn như vậy cũng nên có chút phản ứng mới phải? Tuy rằng hắn không nghĩ cô mê mẩn hắn, nhưng là hệ miễn dịch của cô đối với hắn cũng quá tốt. Cô thực phải cảm hắn rồi mới đúng!

Không đúng, khuy áo như vậy là qua cao, quá mức quy củ. Hắn lại cởi mấy nút cúc, sửa lại thành hình chữ V, lại đem khoe ra hai bên xương quai xanh khiêu gợi, vừa lòng, hắn hướng ra ngoài.

Hắn học theo Nhị ca Cổ Lăng, trước khi gả cho Nhị ca của hắn, Tần Tiểu Mạn cũng thường nhìn lưu luyến trên xương quai xanh của Nhị ca.

Hắn quay người lại nói: “Bổn thiếu gia nhìn trong gương. Nhị Tây a, em cũng theo tôi một thời gian rồi, em thấy hình tượng của tôi thế nào?”

Mộ Tây đang nhìn thất lạng hắn mà cười, nghe thấy hắn hỏi như vậy, suy nghĩ rồi bảo thủ nói: “Uhm, anh thực khác với người thường, trên người có toát ra luồng khí chất hơn người.” Tỷ như những tính vô lại, tự kỷ,... của đàn ông trưởng thành có chút vấn đề, xem ra anh đều có cả.

Lục Nhược xem cô biểu tình thành khẩn, ngữ khí còn có phần đáng tin cậy, trong lòng sung sướng, dựa mình vào tủ quần áo, cười đến mị hoặc vô cùng: “Là em nói tôi có chút tiên phong đạo cốt?”

Mộ Tây sửa lại nếp váy, mặc áo khoác vào, bắt dắc dĩ nhìn nhìn cái bộ dạng ngốc nghếch, đáng tiếc là hơi hợt của hắn. Tay cô lần vào túi áo tìm chìa khóa, nói thực: “Không phải, là tôi nói anh trên người yêu khí tràn ngập, đầy quý dị. Hơn nữa, nếu anh đập chết con ruồi thử trên khóe miệng kia, hắn rất tốt, rất tốt.”

Con ruồi thử?! Lục Nhược hắn bị đánh một cú đau, ngón tay run run xoa khóe môi nghĩ đến ngạo khí vừa rồi. Hắn coi nốt ruồi son này là tượng trưng cho thiên phú dị bẩm là hắn, vẫn cho rằng vì nó mà hắn thêm phần nam tính mị lực, không nghĩ tới con ruồi thử, con ruồi thử... Ai có thể nói cho hắn, Mộ gia thật sự nuôi dưỡng loại con gái thô bỉ như vậy sao?

“Khụ, tôi hay nói giỡn, Lục Nhược ca ca tự nhiên là khí độ bất phàm, tư thế oai hùng hiên ngang. Anh chính là con trời nhân gian hiếm có.” Mộ Tây đột nhiên sửa lại, người rất là ngay thơ. Tuy nói rằng lời này không quá dễ nghe, nhưng cũng là tốt hơn so với vừa rồi.

Lục Nhược hết hít vào lại thở ra, nói cùng chính mình bình tĩnh, không cần cùng cô gái này so đo, bằng không tự hạ thấp giá trị bản thân. Nhìn xem trời gian cũng quá trẻ rồi: “Tốt lắm, tốt lắm, tôi đưa em trở về, ngày mai còn phải đi làm.”

Mộ Tây lại đặt áo khoác lại xuống dưới, ngồi trở lại giường của Lục Nhược, lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ: “Này, quá muộn rồi, tôi sợ.”

“Em sợ?” Lục Nhược nhanh miệng khinh bỉ: “Tôi không phải nói đưa em về sao, bốn thiếu gia vẫn là người có đạo đức. Ai? Em làm gì?” Mắt thấy Mộ Tây cuốn chăn của hắn đắp lên người, hắn vội hỏi.

Mộ Tây đắp chăn kín mít từ đầu đến chân chỉ còn một cái đầu bên ngoài: “Đã trễ thế này, mai tôi còn phải tới lái xe đón anh, chi bằng chấp nhận ngủ ở đây một đêm.”

6. Chương 09 - 10

Chương 9

Mộ Tây cũng thật đói bụng, cô mong chờ nhìn Lục Nhược: “Tôi muốn ăn cháo thịt.”

Lục Nhược cầm lấy di động bắt đầu gọi cơm, tắt điện thoại rồi nói với Mộ Tây: “Mười phút nữa đến nơi. Chờ đi. Ăn no rồi buổi tối theo tôi đi đón máy bay, sau đó em có thể vinh quang về hưu.”

“Anh muốn sa thải tôi?” Mộ Tây liên tục lắc đầu: “Không được, không được tôi còn chưa tìm công việc khác!”

“Cái gì công việc khác?” Lục Nhược trừng mắt nhìn cô.

Mộ Tây phát hiện mình lỡ lời, phần nỡ cúi đầu.

“Em còn muốn hai lòng?” Lục Nhược bưng tỉnh, lập tức đắc ý: “Muốn bỏ của chạy lấy người còn phải xem tôi có đồng ý hay không.”

“Dù sao tôi cũng sẽ bỏ!” Mộ Tây không ôm hy vọng hỏi: “Xem ra hai nhà chúng ta giao tình cũng không nhỏ, anh không bằng giúp tôi giới thiệu công việc mới được sao?”

Lục Nhược không phụ kì vọng kiên quyết cự tuyệt: “Không có cửa đâu, em chẳng những muốn làm lái xe? Làm thư ký của tôi không phải tốt hơn sao?”

Trước tình cảnh trước mắt Mộ Tây không tình nguyện gật gật đầu, có phần tiền lương vẫn lấy như vậy không sai.

Lục Nhược tự mình pha tách cà phê, nhấp một ngụm, không thể lý giải hỏi: “Em còn muốn tìm việc khác?”

“Tôi muốn tự lực cánh sinh, anh hiểu hay không?”

“Tự lực cánh sinh?” Lục Nhược cười nhạo nói: “Em sợ sau khi trở lại lòng bàn tay bỏ mình rồi không thoát được đúng không?”

“Ai cần anh lo!” Mộ Tây ngoan cố cãi.

10 phút trôi qua, 20 phút trôi qua, người giao cháo vẫn chưa thấy tới, bụng Mộ Tây bắt đầu kháng nghị: “Anh thử gọi lại giục người ta xem!” Cô đối lả nằm dài trên sofa.

Lục Nhược thấy sắc mặt cô trắng bệch sự là rất đáng thương, liền lấy điện thoại gọi, người đưa cháo nhận được điện thoại, vội vàng phân bua: “Lục thiếu gia đường tắc quá, chắc phải chờ thêm nửa tiếng nữa!”

Còn muốn chờ thêm nửa tiếng nữa, đây là muốn giết người! Mộ Tây vẽ mặt đau khổ nhìn Lục Nhược thôi đành tự vào bếp tìm cái gì rồi tự thân vận động vậy.

Nhìn phòng bếp trống không, Mộ Tây muốn ngắt lịm tại chỗ: “Bình thường anh ăn uống như thế nào vậy?”

Lục Nhược sợ cô ngắt xỉu cũng phải đi theo, ánh mắt đảo qua căn phòng bếp sạch bóng nhún nhún vai nói: “Ăn ở bên ngoài thôi, thỉnh thoảng sang nhà Nhị ca ăn chực. Không sao đâu, tôi nhớ hình như trong tủ lạnh có đồ ăn mà!”. Nói xong anh đi ra mở cửa tủ lạnh.

“Có cái gì ăn được cứ đem ra đi, cái gì cũng được hết!” Mộ Tây đói muốn ngắt xỉu.

Lục Nhược bỏ ra hai cái gói gì đó, còn có một quả trứng gà không biết đã ở trong đó bao lâu rồi, đưa hai gói mì ăn liền cho Mộ Tây: “Ăn tạm cái này chống đói đi vậy!”

Mộ Tây khóc hết nước mắt đón lấy hai gói mì ăn liền trong tay Lục Nhược: “Anh có thể đốt bỏ căn nhà vô dụng này đi là vừa!”

Lục Nhược nhìn tủ bếp đã muốn phủ một lớp bụi dày nói: “Nó vô dụng đấy nhưng vẫn còn dùng được!”

Mộ Tây với tờ giấy lau lau nước mũi, không biết phải làm sao để sử dụng phòng bếp nhà anh đây: “Anh giúp tôi dọn dẹp nó một chút đi!”

Một lúc sau, trong chiếc nồi nhỏ đặt trên bếp nước cũng đã sôi liu riu. Mộ Tây đập quả trứng gà vào, hỏi Lục Nhược đứng ngây ngốc ở bên cạnh: “Có hai gói mì mình tôi ăn không hết anh ăn cùng tôi đi!”

Lục Nhược chưa ăn cơm trưa, tự xoa xoa bụng mình nói: “Ăn đi.”

“Ăn thì nói là ăn, không ăn thì nói không ăn, đi đi cái gì?” Mộ Tây gắt gỏng, nhìn trứng gà trong xoong đông thành đóa hoa, nước miếng trong miệng tiết ra không ngừng: “Còn nữa, mì ăn trong bát anh xem bát đũa để đâu đi!”

Lục Nhược không nói gì, anh không quen ăn loại thức ăn này. Bất quá khi đó, “cô ấy” (là cái cô ấy ấy đó-chi tiết đọc phiên ngoại ở Nhà bên có sói) thấy trong nhà anh không có một cái gì mới quen tính mua hai gói đem đến. Loại đồ ăn này không có chất dinh dưỡng lại lại không tốt cho sức khỏe như là loại đồ ăn cô ấy thích nhất, anh cũng không hiểu nguyên nhân tại sao. Sau này anh thỉnh thoảng lại tự mua hai gói bỏ vào nhưng luôn mặc kệ chúng mốc meo trong tủ không bao giờ động vào.

“Anh giúp tôi lấy hai cái bát ra đi!” Mộ Tây kiễng kiễng bàn chân lấy bát.

Cô vẫn mặc bộ lễ phục ngày hôm qua, trên thân khoác một chiếc áo khoác, bởi vì ghét đuôi váy lồi thoi nên đem nhất kiện vắt lên trên tạp dề buộc ngang hông, đôi chân thon dài ẩn hiện dưới làn váy mỏng trông thật quyến rũ. Nếu nó quần ngang hông anh thì hẳn thật tuyệt, Lục Nhược hơi hơi cúi đầu nghĩ như vậy.

“Anh tìm cái gì vậy? Tôi có cần phải đứng im không?”

Lục Nhược âm trầm đứng ở một bên, nhìn cô đem thứ trong nồi đổ vào hai chiếc bát. Mắt nhìn hai bát ước lượng Lục Nhược tối mắt mở miệng: “Vì sao bát của tôi lại ít mì hơn?”

“Nhưng bát của anh có nhiều trứng hơn!” Mộ Tây cảm thấy rất bất mãn, có mỗi một cái trứng gà cô đã cho anh hết rồi còn gì nữa, cô đâu có hẹp hòi vậy đâu!

“Tôi không cần nhiều trứng gà, tôi muốn ăn nhiều mì hơn!” Lục Nhược không khoan nhượng.

Mộ Tây nghĩ chắc cháo thịt cũng sắp đến rồi, nhẩn nhẩn san mì từ bát mình sang cho anh.

“Cái gì đây vậy? Thật là chẳng có vị gì cả!” Lục Nhược phán liền buông đũa xuống, nhìn Mộ Tây ăn rất ngon lành nói: “Ăn ngon đến vậy sao?”

Anh nhìn mì trong bát mình lâu lắm, lại thấy cô liên tục đem mì thổi thổi húp húp. Mộ Tây tuy trong bát ít mì hơn nhưng lại có cái trứng gà trông rất là ngon mắt, thấy mì của cô trông ngon hơn lại có mùi thơm hơn.

Mộ Tây ăn no, lắc lư cái đầu, trong bụng có đồ nóng, tâm tình cũng theo đó mà tốt lên.

Lục Nhược đem đũa khua khua vào bát của Mộ Tây, lấy mất cái trứng gà. Ăn xong lại đem bát của mình đẩy về phía Mộ Tây: “Đổi đi, của em ngon hơn!”

“Tôi không cần!” Đem bát của anh đẩy ra, “Đáng ghét!”

“Không đổi tôi liền cắt bỏ tiền lương của em!”

Mộ Tây rưng rưng ăn nốt bát của Lục Nhược. Bố, con biết sai rồi, con nên nghe lời bố ra nước ngoài vài năm mạ vàng lại, để bây giờ không lưu lạc đến mức bị người ta bắt nạt. Thật là tự làm tự chịu, chỉ trách cô không nghe lời, thế giới này thật là tàn nhẫn, cô thật là đáng thương!

Một giờ sau, người giao cháo cũng đến nơi, Mộ Tây còn đang no chết bỏ, đẩy ra không buồn ăn. Lục Nhược không khách khí ăn luôn, lại còn lấy giọng lãnh đạo ra nói: “Đi thay quần áo đi tối nay còn phải đi gặp bố mẹ tôi nữa”

“Anh đi ra sân bay thì liên quan gì đến cha mẹ anh vậy?” Mộ Tây khó hiểu hỏi.

Lục Nhược cúi đầu quấy cháo, âm vực lạnh đi mấy độ nói: “Chị tôi trở về, ba mẹ ta đương nhiên đi đón rồi!”

“Ách” Mộ Tây rơi oạch một cái “Là mẹ của San San tiểu bảo bối sao? Ha Ha, Phu nhân của Âu Dương học trưởng chắc cũng phải thật đẹp!”

“Vì sao lại nói vậy?” Lục Nhược sắc giọng đặt câu hỏi.

Mộ Tây nhăn nhăn mặt trả lời: “Âu Dương học trưởng của chúng tôi là giảng viên đại học, vừa có tài lại đẹp trai có gì không đúng nào”

Lục Nhược giận đến quăng cả thìa đi.

Mộ Tây nhìn anh nổi cơn tam bành bất mãn than thở nói: “Hẹp hòi!”

**

Chạng vạng, Lục Nhược không biết từ nơi nào kiếm ra một cái váy nhất quyết bắt cô thay, Mộ Tây kiên quyết không chịu.

“Em không định mặc lễ phục này đi sân bay.”

Mộ Tây lấy tay che váy không thay: “Tôi không đổi cũng không đi gặp cha mẹ của anh!”

“Vì sao không thay?” Lục Nhược nắm chiếc váy trong tay “Đây là thiết kế mới nhất em mặc lên chắc chắn rất hợp.”

“Theo anh thì vì sao chứ?” Mộ Tây đỏ mặt hỏi ngược lại.

Lục Nhược thấy tay cô vẫn che trước ngực rồi cục cũng hiểu ra vấn đề, chỉ tay vào cô nói: “Tôi quên mất, bên trong em không mặc áo lót.”

“Anh còn dám nói!” Mộ Tây thật muốn bóp chết Lục Nhược, anh cái gì cũng đã xem hết lại còn giả bộ ngây thơ.

Sau Mộ Tây cũng nhất quyết không thay bỏ lễ phục ra, váy của cô bị Lục Nhược một phát xé bỏ đuôi váy thành váy ngắn, cũng may cô có mang theo áo khoác mặc vào trông cũng không đến nỗi nào.

Mộ Tây quăng một phát chiếc chân váy vào thùng rác, vỗ vỗ tay nói: “Em có cài gì mà không chịu, phía dưới có cửa hàng quần áo xuống mua một bộ là được tôi sẽ trả tiền!”

“Không bằng anh đem tiền đó trả cho tôi xem như tiền lương là được!” Cô tuy rất thích đồ miễn phí nhưng nội y lại là thứ quá tư mật không muốn bị người khác nhìn thấy.

**

“Em nên biết điều cư xử cho cẩn thận!” Trên đường ra sân bay, Lục Nhược đang lái xe cũng không quên dặn dò Mộ Tây: “Em là bạn gái của tôi.”

Mộ Tây vẫn không muốn thừa nhận: “Dựa vào cái gì mà anh nói vậy?”

“Làm bạn gái tôi, cả tôi và em đều không bị hai bên gia đình thúc giục” Lục Nhược giải thích.

“Hai tháng sau chẳng phải vẫn như cũ sao? Chẳng được tích sự gì!”

“Cái đó không liên quan!” Lục Nhược nhẹ giọng.

“A! Chị Mộ Tây!” Âu Dương San vừa thấy bóng dáng Mộ Tây kêu lên, buông tay bố mình lập tức chạy lại phía cô.

Mộ Tây ôm lấy đứa nhỏ trong lòng thổn thức, tiểu cô nương sở dĩ ghét cô chẳng qua tưởng cô có ý với bố mình, nay biết chỉ là hiểu lầm liền cởi bỏ khoảng cách thân thiết với Mộ Tây, thế mới thấy cô nhỏ ngay từ đầu đã rất thích cô, bất quá do lo sợ mất ba mới đối với cô hung dữ như vậy. Đúng là suy nghĩ của trẻ con.

Lục Nhược nhéo má Âu Dương san, chỉ chỉ Mộ Tây nói: “ Phải kêu cô là a di .. hay mẹ cũng được”

Mộ Tây nhìn anh đầy cảm xúc.

Âu Dương San không vui, cánh tay cô quàng vào cổ Mộ Tây làm nũng: “Chị Mộ Tây còn trẻ, sao cậu lại bảo con gọi như vậy?”

“San San tiểu bảo bối thật là ngoan nha!” Mộ Tây thơm cô nhỏ một cái, đắc ý nói.

Âu Dương san ngồi trên người cô không có ý xuống, Mộ Tây đành phải ôm cô đi tới chỗ Lục cha Lục mẹ. Cô cười cợt: “Lục thúc, A di vẫn khỏe chứ ạ?”

Lục mẹ vừa nhìn thấy cô, liếc mắt một cái trông thật vừa lòng. Nghe Lục cha nói là con gái của lão bằng hữu, liền càng thêm thích thú, lôi kéo tay cô nói: “A Tây đi cùng ta, chúng ta cùng nhau nói chuyện”. Cô nhìn Lục cha liếc mắt một cái: “Để cho thân thiết chúng ta gọi cháu là Tiểu Mộ đi.”

“Vâng cứ thuận theo ý di đi ạ!” Mộ Tây thực sảng khoái đáp.

Lục mẹ thấy tính tình cô hồn nhiên lại càng thêm yên lòng. Thấy Lục Nhược từng này tuổi mà vẫn chưa kết hôn bà cũng thật sốt ruột. Năm bà cùng Lục cha chia tay, mỗi người một nơi hơn hai mươi năm không có gặp mặt lại không một lần trở lại thăm con. Sau cùng Lục cha sum họp lại, bà đem hết lòng thương yêu đứa con trai này, nó cũng thật nghe lời lại hiểu thuận với bà nhưng luôn giữ khoảng cách không muốn lại gần.

“San San lại đây với ba đi để bà và a di nói chuyện.” Âu Dương Triệt đỡ con gái đang trên người Mộ Tây làm nũng.

Âu Dương san theo trên người Mộ Tây đi xuống, chạy về phía bố, Âu Dương Triệt đem cô nhóc nâng lên cao làm nó cười khanh khách. Mộ Tây nghe nó nói: “Bố mẹ trở về chúng ta không ra nước ngoài nữa được không? Con thích ở nơi này, con không thích ra nước ngoài”

Âu Dương Triệt không nói gì. Âu Dương san có chút mất hứng: “San San đi rồi sẽ không được gặp Cố Hiểu Manh nữa, San San không muốn đi!”

“Tiểu sắc nữ.” Lục Nhược thấp giọng nói.

“Cố Hiểu Manh là ai?” Mộ Tây tò mò hỏi.

“Là con trai Nhị ca. Tuổi còn nhỏ, tính tình lãnh khốc, không giống Nhị ca chút nào!”

“A! Mẹ ơi ở đây, ở đây!” Âu Dương san nhìn về phía một người phụ nữ vẫy tay cánh tay.

Chương 10

Mộ Tây theo nhìn theo hướng Âu Dương San, tìm đập thiếu chút nữa muốn văng ra ngoài. Cô chỉnh lại tóc tai, lại vô thức kéo tay Lục Nhược.

Lục Nhược tựa hồ cũng không yên lòng, đối với hành động bất ngờ của Mộ Tây không nói gì.

“Mẹ!” Lục Hi đi hơn một tháng, nên Âu Dương San đặc biệt phấn khích, chạy về phía cô lắc lắc. Âu Dương Triệt đỡ lấy hành lí trong tay Lục Hi “Em đã về!”

Lục Hi đem San San ôm vào ngực thơm vài cái lại đem cô xem từ trước ra sau: “Con lại béo ra rồi!”

Âu Dương San bĩu môi: “San San không có béo mà!”

Lục Hi hôn lên đôi má hồng hồng của cô nhỏ, lại nhìn chồng, do dự một chút hôn lên gò má anh một cái: “Gần đây phải phiên anh chăm sóc San San!”

Âu Dương Triệt cầm tay cô lại vỗ vỗ đầu cô: “Không có gì. Em trông gầy quá!”

Âu Dương San bật mắt, qua khe hở ở tay nhìn cha mẹ thân thiết lại kêu: “Không nên, còn có trẻ con mà, có trẻ con mà!”

“Tiểu tử biết cái gì!” Âu Dương Triệt cười cười xoa đầu cô nhóc. Âu Dương San nhìn mẹ bĩu môi: “Mẹ! mẹ, bố bắt nạt con.”

“Cái con quỷ con này! Lại bắt nạt bố con!” Lục mẹ nhìn cảnh Âu Dương San xấu tính, đến ôm cô nhóc. “Đến đây bà ngoại bế mẹ vừa xuống máy bồng còn mệt.”

Âu Dương San cắn cắn ngón tay: “Con không muốn bà ngoại ôm con muốn Mộ tỷ tỷ ôm”. Cô dang tay hướng Mộ Tây.

Mộ Tây nhanh chóng tiến lại gần cũng không nghĩ không phải thấy cảnh tượng này. Mỗi tình đầu áo gấm vinh quy lại diễn cảnh đầm ấm với phu nhân, cô cũng chỉ có thể ảm đạm nhìn.

(không rõ ý tác giả! Rõ ràng mỗi tình đầu của chị Mộ là người khác mà! Nguyên văn: “Mỗi tình đầu áo gấm về nhà, cùng thê đây lưng, nàng chỉ có thể ảm đạm thần thương”)

Vừa rồi cô chỉ nhìn thấy sau lưng Lục Hi bây giờ mới nhìn thấy mặt: “Chị! Lần đầu gặp mặt”

Nhìn người đó nhu mì hiền hòa lại nhìn Lục Nhược, chắc chắn, đây là đúng là cùng một bào thai sao?

“Xin chào!” Lục Hi đánh mắt dò hỏi Âu Dương Triệt. Lục cha giành nói trước: “Hi Hi lại đây bố giới thiệu, đây là Tiểu Mộ, là con gái bằng hữu của bố, cũng là bạn gái Lục Nhược.”

Lục Nhược tiến lên phía trước ôm Mộ Tây: “Chị. Cô ấy là Mộ Tây.”

Lục Hi gật đầu nói: “Có thể ổn định cha mẹ cũng đỡ lo.”

Người một nhà đoàn tụ, buổi tối tự nhiên không thể không mở tiệc. Mộ Tây thấy mình từ chối không tiện đành cùng tới Lục trạch. Lục mẹ biết con gái trở về liền chuẩn bị rất nhiều món ngon.

“Ai, anh có thể buông tay rồi!” Đứng ở cửa, Mộ Tây buông giọng quát: “Chân tôi đau! tôi muốn đổi giày” Cánh tay Lục Nhược giống như dính trên lưng cô không có buông ra. Cô bị anh ôm như vậy suốt dọc đường về, anh dùng nhiều lực như vậy lưng cô muốn gãy làm đôi.

“Hừ! Được bốn thiếu gia ôm em còn không bằng lòng.” Lục Nhược lại tăng thêm lực.

“Anh có tin hay không bây giờ tôi lập tức rời đi cho anh thành kẻ bất hiếu!” Mộ Tây uy hiếp.

“Em dám!”

“Anh xem tôi có dám hay không?” Mộ Tây đổi dép đi vào bên trong, lại quay đầu lại khiêu khích “Chú nên biểu hiện tốt một chút, nếu tỷ vừa lòng tự nhiên đối xử tốt với chú!”

Lục Nhược siết tay, cô gái này muốn làm loạn đây mà!

Đồ ăn bày biện xong xuôi, Âu Dương San nhìn một vòng nói: “Sao lại không có rau trộn, San San muốn ăn rau trộn.”

“Là lỗi của bà ngoại, để bà ngoại đi làm cho San San” Lục mẹ xắn tay áo định vào làm.

“Mẹ cứ nghỉ đi để con làm cho.” Lục Hi ngăn tay mẹ lại, chính mình vào bếp.

Mộ Tây véo má Âu Dương San: “Hừ quá, một ngày không ăn thì có sao đâu, làm mẹ con mệt chết rồi kìa!”

Âu Dương San đảo tròn con mắt nói nhỏ vào tai Mộ Tây: “Tỷ tỷ San San là muốn mẹ làm rau trộn, mẹ mà rau trộn rất ngon”

“A, tuổi nhỏ mà đã thật gian xảo!” Mộ Tây cười véo má cô nhỏ. Âu Dương San tỏ vẻ đáng thương: “San San thật là đáng thương mà mẹ cũng không thường ở bên San San.”

Lục cha nhìn hỏi Lục mẹ: “Lục Nhược đâu mất rồi?”

Lục mẹ đang cùng Âu Dương Triệt nói truyện cười một chút mới nói: “Nó đang ở trong bếp, mấy hút mùi có vấn đề!”

Lục cha nhấp một ngụm trà nóng hướng Mộ Tây nói: “Tiểu Mộ vào xem nó đang làm gì, thằng bé này hay hấp tấp có khi đã làm hỏng việc rồi cũng nên”

“Vâng ạ!” Mộ Tây hướng nhà bếp đi vào, qua chỗ Âu Dương San còn khẽ véo má cô nhỏ một cái.

Lục mẹ nhìn Lục cha trách: “Ông xem Tiểu Mộ là khách sao lại bắt nó đi làm mấy chuyện như vậy!”

“Không sao đâu mẹ, Tiểu Mộ là một cô gái tốt sẽ không để bụng mấy chuyện nhỏ này đâu!” Âu Dương Triệt trấn an bà.

Lục mẹ thở phào nhẹ nhõm: “Một đứa bé thật là dễ thương mà! Không biết nhà ta có phúc có con bé hay không đây!”

**

Không khí thật quý dị!

Đang vận đĩnh ốc, Lục Nhược nhìn Mộ Tây đi vào, lông mi nhướn lên hỏi: “Em tới làm gì?”

Mộ Tây đang muốn đáp trả, đột nhiên tiến lại gần chiếc ghế Lục Nhược đứng cười nói: “Là tôi lo, sợ anh ngã mà!”

Cái ghế Lục Nhược đứng bỗng nhiên lảo đảo, làm anh suýt chút ngã xuống. Anh đứng vững lại sau trách Mộ Tây: “Đúng là cái miệng quạ đen.”

Lục Hi đem rau cần cầm trên tay nhẹ nhàng khuyên nhủ Lục Nhược: “Đừng nói chuyện với Tiểu Mộ như vậy!”

Lục Nhược không lên tiếng. Mộ Tây hướng Lục Nhược lè lưỡi, ai cho anh ăn hiếp tôi, chị nói em phải nghe lời. Ngửa đầu thấy anh đứng cao như vậy, Mộ Tây bèn với lấy một chiếc ghế xuống ngồi bên cạnh chân ghế anh đang đứng.

Lục Hi sau khi làm xong rau trộn liền đi ra ngoài.

“Em muốn làm gì? Nói cho em biết nếu em dám làm mấy chuyện đó...” Lục Nhược giơ giơ cái tuốc nơ vít trong tay đe dọa.

Mộ Tây xem Lục Hi đã đi ra ngoài rồi mới dung chân kêu kêu chân ghế, “Trông chẳng chắc tí nào. Anh xem nó lung lay thật là kinh!!”

Lục Nhược chống tay lên tường cho khỏi ngã, cô thật muốn hại chết anh mà: “Có thôi ngay không em rốt cuộc muốn làm cái gì hả?”

Mộ Tây dừng lại, ngửa đầu nói: “Vừa rồi tôi nhận được điện thoại từ nhà tôi!”

“Cái đó thì liên quan gì tới tôi cơ chứ!”

“Bà nội tôi bị ốm, tôi muốn nghỉ việc về thăm bà!”

“Cứ việc viết đơn xin nghỉ giả, tôi sẽ trừ tiền lương của em!” Lục Nhược nhìn cô còn đang muốn kéo ghế, bèn sửa lại: “Nếu thích thì ngày mai cho em nghỉ, em thích nghỉ đến bao giờ thì tùy.”. Tốt nhất đừng bao giờ đến công ty nữa Lục Nhược thăm rửa.

“Đem hai tháng tiền lương cùng tiền thưởng và tiền bộ quần áo trả lại cho tôi, tôi lập tức sẽ làm vậy!” Mộ Tây lại đẩy đẩy chiếc ghế.

“Tiền do Nhị ca tôi quản, em muốn đòi tiền đợi ngày mai tính.”. Lần này cô chết chắc rồi, nếu anh còn để cô ta làm việc ở Lăng Hiên thì anh điên thật rồi!

“Anh hay lật lọng lắm!” Mộ Tây hướng anh lắc lắc di động trong tay: “Có ghi âm sẽ đỡ phiền hơn!”

Lục Nhược sau khi đứng vững trên sàn phòng bếp liền đá cửa phòng bếp lại, nhốt Mộ Tây tại bên trong.

“Đây là nhà anh, bên ngoài còn có cha mẹ anh, anh chớ có làm bậy!” Mộ Tây bị anh ép từng bước lui về phía sau.

Lục Nhược cười âm hiểm tiến lại gần cô: “Em biết thiếu gia tôi có thuật mê hồn lại có đôi bàn tay vô cùng điêu luyện, em có muốn thử một lần không?”

“Thử cái gì chứ?”

“Không được nhúc nhích!” Lục Nhược ôm chặt thắt lưng cô, chậm rãi cúi đầu: “Tôi muốn em!”

(o__O Anh Lục đây là phòng bếp!)

Anh hôn cô thật mạnh mẽ, Mộ Tây căn bản không chịu được. Trong khi cô cố thoát ra ngoài, tay của anh lại giống như có ma lực bá đạo chạy khắp người cô. Những nơi mẫn cảm trong cơ thể cô bùng cháy làm cho cô mê muội. Trong mộng lung còn nghe thấy âm thanh tay anh cọ mạnh trên đùi cô.

Mộ Tây vòng tay ôm lấy cổ anh, tựa vào ngực anh thở gấp, cô chỉ là cảm thấy toàn thân choáng váng.

Lục Nhược đầu ngón tay khẽ chạm vào vành tai cô, thường thường tai là nơi vô cùng nhạy cảm. Da thịt mỏng manh của anh vừa chạm vào vành tai của Mộ Tây liền làm đầu óc Mộ Tây thất điên bát đảo.

Mộ Tây đã hoàn toàn mê muội. Lục Nhược thấy thật vừa lòng, cô gái này là con hổ có lá gan chuột nhắt. Anh thoáng lui về phía sau một chút, nhẹ nhàng vuốt tóc Mộ Tây. Anh luôn thấy sâu thẳm trong mình không phải hoàn toàn chán ghét cô, cho nên mới dung túng cô điều vô dương oai trước mặt mình.

Chiếc thớt bị rơi xuống đất vang lên âm thanh trầm đục, nước dính dính, ngọn đèn trở nên mờ ảo. Anh hình như đang ở nhà mình thì phải. Anh tự hỏi, nếu không phải nhờ bố có khi anh cũng sẽ cưới cô gái này?

Ngực bỗng thật là đau.

Mộ Tây không biết từ lúc nào khôi phục lại thần trí cắn anh một miếng.

“Nhả ra. Đau!” Cô nhân cơ hội cắn thật đau, anh lại càng giữ cô chặt hơn: “Tiểu Nhị Tây, em tốt nhất là nhả ra, bằng không tôi thực sự thành sói!”

Mộ Tây nhả ra, thở dốc: “Lục Nhược, anh luôn tìm cơ hôn tôi, anh có phải thích tôi hay không?”

“Nói vậy!” Lục Nhược thấy mình khờ mới có ý thể lo lắng kết hôn với cô. Cơ thể cô, uhm, anh giống như rất thích cơ thể cô. Thế nào mà? Cô tuy rằng tính tình ngổ ngáo, bắt quá đáng người không tồi, lúc ôm cũng rất thích. Anh bằng lòng sao?

Mộ Tây chỉnh sửa lại quần áo: “Dù sao tôi cũng không thích anh, tốt nhất anh nên biết điều này, đừng có mà tiếp tục mấy hành động quấy rối vô nghĩa đó nữa!”

Lục Nhược nhìn bóng Mộ Tây biến mất sau cánh cửa, giận tím mặt, giận phát run, cô dám xem lời anh nói như gió thoảng bên tai. Cô dựa vào cái gì mà dám nói anh như vậy, cô có tư cách gì chứ...

7. Chương 11

Chương 11

Dám hôn cô, lại còn sàm sỡ cô, đậu hũ cũng bị anh ta nhìn hết, rốt cuộc anh ta định làm cái gì không biết? Trên bàn ăn, Mộ Tây nhả nhặn ăn cơm, trong lòng rối như tơ vò. Thật là ám muội mà, nhưng cũng đúng là cô hiện đang là bạn gái anh ta.

Một tờ giấy ăn tự nhiên xuất hiện trước mắt cô, Lục Nhược đưa ra trước mặt cô. Cô mơ hồ nhìn anh không hiểu chuyện gì.

Ngốc! Lục Nhược cầm khăn giấy ra sức lau lau trên mặt cô: “Ăn cơm thành cơm ăn mặt rồi!”

Mộ Tây đại quẫn.

Lục mẹ nhìn thấy cảnh này lại vô cùng mừng rỡ: “Cần thận kẻo làm đau Tiểu Mộ.”

Lục cha nhìn Mộ Tây an ủi nói: “Tiểu Mộ lo lắng cho bà nội nó. Để ngày mai Lục Nhược đưa con về, ta có mấy món quà, thuận tiện hai đứa mang về biếu bà hộ ta.”

“Bố ngày mai con bận đi không tác rồi!” Lục Nhược mặt vô cảm nói.

“Công ty không phải chỉ có mình mày!” Sắc mặt Lục cha trầm xuống: “Đợi lát nữa bố gọi cho Nam Tử nói chuyện, mấy năm nay mày chạy đông chạy tây, bây giờ cũng nên thỏa chí được rồi đó!”

**

“Tiểu Đông!” Mộ bà đứng ở cửa Mộ gia chờ đợi: “Gọi điện cho Nhị Tây cái coi, sao lâu vậy rồi mà chưa về tới nơi? Có phải muốn ta chết rồi mới về hay không vậy?”

“Bà nội người ngồi nghỉ một lát đã!” Mộ Đông mới hơi sơ sẩy một chút bà nội đã chạy ra ngoài mắt, vội vàng mang xe lăn chạy ra.

Mộ bà vung gậy nói: “Cắt cái thứ đó đi ta khỏe lắm, không cần đến nó đâu!”

“Bà nội bà đừng quên con nói với chị hai bà nội bị ốm. Nếu chị biết bà nội không sao, chị ấy lại bỏ đi tiếp cũng nên”

Mộ bà nghe vậy mới tình nguyện ngồi vào xe lăn, lão nhân gia thân hình mập mạp, chiếc xe lăn liền lún xuống không ít, Mộ bà bắt mạch: “Ta xem lần này cô định thế nào, đủ lông đủ cánh rồi là muốn bay, một đứa con gái cả ngày ở bên ngoài làm cả nhà lo lắng.” Nói xong lại hướng Mộ Đông là mắng: “Ta bệnh là đều vì Mộ Tây. Còn có anh đó, đều 21 tuổi rồi còn chưa cưới vợ, bà nội cũng thật là lo lắng ày.”

Mộ Đông gãi đầu biện minh: “Bà nội, con còn học đại học, chưa thể kết hôn.”

“Như thế nào mà không thể kết hôn?” Bà nội nghiêm túc nói: “Bố mày chỉ có mày là con trai duy nhất, hương hỏa nhà này đều trông cậy vào mày, muốn ta chết mà chưa nhìn mặt cháu dâu sao? Còn Tiểu Nam nữa, chạy đến bên kia đại dương học hành làm việc, cũng phải nhanh nhanh lui nó về!”

Mộ Đông bất đắc dĩ lắng nghe, bỗng nhiên một chiếc xe màu trắng lái về hướng này. Cửa sổ mở ra, Mộ Tây thò đầu ra gọi lớn: “Bà nội, con đã về!”

Mộ bà kích động liền muốn đứng lên, Mộ Đông bên cạnh vội vàng đỡ bà, nhẹ giọng nhắc nhở: “Bà nội đang là người bệnh!”

“Đúng rồi, đúng rồi. Vẫn là Tiểu Đông thông minh, là bà nội hồ đồ.”

Mộ Tây lúc trước trốn đi cũng là vì bà nội cô gấp rút tìm đối tượng cho cô, nay cô trở về vẫn là có chút hơi sợ. Mộ bà tư tưởng cổ hủ, cho rằng 14 cũng xuất giá được rồi, lúc ấy cô vẫn còn đi học liền mất hứng, tự nguyện là cháu gái bà cả đời không chịu gả đi.

“Chị Hai, chị cuối cùng đã về!” Mộ Đông đẩy xe bà nội đến bên cạnh xe Mộ Tây, làm cái mặt xấu với Mộ Tây.

Mộ bà mệt mỏi liếc Mộ Tây một cái: “Nhị Tây. Bà nội nhớ cháu muốn chết.” Gió thổi qua, Mộ bà ho khụ khụ vài cái.

Mộ Tây mặt giăng hắc tuyến, bà giả vờ cũng thật giống.

“A, đại ca!” Mộ Tây nhìn lên Lục Nhược, kinh hãi kêu lên.

Mộ Tây bất giác rung mình, quay đầu lại Lục Nhược gặp lại tiểu đệ cũ, tức rồi, thực sự là oan nghiệt mà!

Mộ gia là gia đình có truyền thống, tổ tiên đều là người trung hậu, làm nghề dạy học, đến ông nội Mộ Tây bây giờ cũng vậy. Ông ham đọc sách, sống cùng nhà với Mộ bà, thường xuyên qua lại rồi nảy sinh tình cảm. Mộ bà gia cảnh khá giả, Mộ ông không chịu để bà phải chịu khổ, liền bán hết cơ nghiệp tổ tiên ra ngoài gây dựng cơ nghiệp. Mộ bà thâm tâm căm ghét muốn vì Mộ ông lưu lại hương khói ai ngờ chỉ sinh hạ được duy nhất một người con là Mộ Trung. Cũng may Mộ mẹ không chịu thua kém, vì Mộ gia sinh một loạt bốn người con. Hơn nữa Mộ Tam và Mộ Tứ là một đôi thai long phượng, Mộ bà cảm thấy rất mãn nguyện có

thể đường hoàng đi gặp Mộ ông dưới tuổi vàng. Hàng ngày nhìn bọn trẻ lớn lên, Mộ bà lại lo lắng chuyện kết hôn của bọn trẻ. Thật khiến tâm tư hao tổn.

“Bà nội đây là bạn trai của con, Lục Nhược” Xuống xe, Mộ Tây kéo Lục Nhược đi về phía bà nội vẫn an.

Lục Nhược hôm nay mặc một thân tây trang màu đen, cả người toát ra vẻ hào hoa lại ôn trọng. Sáng nay khi Lục mẹ nhìn anh ra khỏi nhà vẫn mặc cả một cây màu trắng, nói là quá mức ngả ngớn, bắt anh phải thay đổi cho trông có vẻ có bộ dáng trưởng thành. Bất quá, khi nhìn thấy vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên của Mộ Tây trong lòng thật là mười phần đắc chí.

Mộ bà hết ngẩng đầu lại cúi đầu, đem Lục Nhược nhìn từ đầu xuống chân, run run hỏi Mộ Tây: “Nhị Tây, đây là bạn của con sao?”

“Vâng.” Mộ Tây tay cầm bánh kem trả lời bà. Lục Nhược ngồi xuống cầm tay Mộ bà nói: “Bà nội có khỏe không ạ?”

Mộ bà có vẻ vô cùng hạnh phúc, vỗ vỗ ngực nói: “Khỏe”, lại lo lắng dặn dò hỏi: “Đừng thấy Mộ Tây nhà ta lớn tuổi nhưng nó rất có tài đó. Nó biết lễ nghi, lại biết vẽ rất đẹp, chữ viết cũng rất được. Tính tình so với Mộ Bắc lại tốt hơn, Tiểu Lục con phải đối tốt với Nhị Tây nhà ta đó!”

“Vâng, bà nội yên tâm” Anh giả vờ ngoan ngoãn trông rất thành thực.

“Bà nội bên ngoài gió lạnh chúng ta nhanh vào nhà thì hơn!” Mộ Tây giúp Mộ bà đẩy xe đi vào nhà. Đứng bên cạnh hồi lâu Mộ Đông nhìn không được cất tiếng hỏi: “Chị, chị cùng Đại Thần ca thực sự đang yêu nhau sao?”

“Đương nhiên!” là giả, Mộ Tây giữ câu sau trong miệng không nói ra.

“Đại thần ca anh vào phòng em một chút, em có vài điều hỏi anh.” Mộ Đông ân cần chạy lại phía Lục Nhược.

“Không thành vấn đề” Anh nói vô cùng ám muội, “Có quan hệ tốt như vậy, anh nhất định giúp chứ!”

Mộ Tây khóc không ra nước mắt, rốt cuộc thành cái sự tình gì không biết? Mộ Đông miên man suy nghĩ, khi Mộ Đông vào trung học có quen một người trên mạng gọi là Đại thần. Anh sùng bái đối phương đến ngũ thể đầu địa

(ngũ thể: tứ chi thêm cái đầu, đầu địa: ‘cắm’ xuống đất. Vẫn là để nguyên như vậy hay hơn)

, Mộ Trung cho rằng con làm việc không đàng hoàng từng nhiều lần giáo huấn. Mộ Tây khi đó thấy em trai có tư chất thiên phú, giúp đỡ nó đấu tranh, còn đem tiền nhuận bút của mình giúp nó mua vé máy bay, cho nó đi gặp vị Đại thần ca kia. Mộ Đông bây giờ ở chuyên môn IT mà nói cũng là kẻ tinh anh, vẫn nói được Đại thần ca chân truyền chỉ bảo.

Mộ Tây nhìn lên tượng phật đặt trong phòng, trong lòng lại thầm rơi nước mắt, đúng là reo nhân nào gặp quả ấy!

Tên Lục Nhược này không biết là làm cái gì nữa? Mảng thiết kế ở Lăng Hiên thuộc anh trực tiếp chỉ đạo, đồ điện tử cũng một tay anh tham dự, IT cũng do một tay anh quản. Anh là thiên tài toàn diện cũng nên, nhưng lại tiêu tiền như nước, không biết tự chăm sóc bản thân. Cái gọi là thiên tài cũng có mặt trái, có phải là anh không vậy?

Mộ Tây giúp Mộ bà ngồi xuống lại phát hiện trên bàn có rất nhiều ảnh chụp: “Đây là cái gì vậy?”

Mộ bà không nói gì, Mộ Đông cướp lời nói: “Đây là ảnh những người cho chị đi xem mắt đó!”

“Tiểu tử thôi” Mộ bà đem bàn tay dứ dứ trước mặt anh, thăm oán Mộ Tây: “Cái con bé này, có quen Tiểu Lục rồi cũng không thèm nói với bà một tiếng. Tiểu Lục là rất tốt rồi, những thứ này không cần nữa. Mộ Đông giúp bà bỏ hết cả đi!”

“Vâng!” Mộ Đông hướng Mộ Tây nháy nháy mắt. Mộ Tây vẻ mặt vô cùng xấu hổ nhìn về phía Lục Nhược lại thấy anh đang ra bộ muốn cười một trận, trông có vẻ rất muốn bị ăn đòn. Cô chỉ hận không thể đem anh đốt thành tro rồi vứt đi thật xa.

Mộ mẹ trở về thấy Lục Nhược mặt trông vừa vui mừng vừa lo lắng.

Mộ Tây thấy Mộ mẹ nấp ở sau phòng khách thỉnh thoảng lại nhìn lên ra ngoài, Mộ Tây đón ánh mắt vui mừng của Mộ mẹ thấp giọng oán hận: “Rốt cuộc là ai sinh ra mình vậy?”

Mộ Đông đang cùng Lục Nhược tán gẫu rất vui vẻ, lại lấy lòng Lục Nhược: “Chị Hai, Đại thần ca là một người đàn ông tốt! Thật muốn nhanh nói chuyện này cho đại tỷ biết!”

Mộ Tây hướng cậu dứ dứ nắm đấm: “Mày có phải đàn ông không vậy? Cứ suốt ngày chỉ biết đưa chuyện.”

Mộ Đông dựa hân cánh tay vào khung cửa sổ nói: “Còn hơn cái người kia chạy khắp nơi đuổi hình bắt bóng với sư huynh của mình, lần trước nói đã tìm ra tung tích của anh mà cũng có bắt được đâu.”

Mộ Tây phồng má nói: “Nói gì vậy? Đừng nói nó là em gái chị mày đó?”

Mộ Đông cười khê hai tiếng: “Nếu bố biết Tiểu Nam ở Massachusetts dùng thời gian để nghiên cứu “truy nam đại pháp” không biết sẽ có phản ứng thế nào?”

“Mày đừng có lảm nhảm.” Mộ Tây cảnh cáo: “Dù sao Tiểu Nam luôn công tư phân minh. Còn mày, lúc này còn nợ mấy môn?”

Mộ Đông ngượng ngùng nói: “Cũng chỉ có mấy môn thôi mà!”

“Nhị Tây lại đây bồi Tiểu Lục nói chuyện.” Mộ bà thúc giục cô đi qua.

Mộ Tây chọc chọc Mộ Đông: “Không có việc gì đọc nhiều sách một chút đừng chỉ lo kiếm tiền đến lúc ngay cả tâm lý con gái thế nào cũng không biết thì chẳng có ai thích đâu.” Cô vuốt vuốt tóc đón nhận ánh mắt kinh ngạc của Lục Nhược. Mộ bà đem chuyện từ nhỏ đến lớn kể lại một lần, aiz.

Lục Nhược thật là được mở rộng tầm mắt, buổi tối Mộ Trung cố ý về sớm lôi kéo anh ở lại ăn cơm. Mộ bà mạnh mẽ lưu anh lại ở nhà. Mộ Tây bị phần ngồi ở một góc phòng rơi lệ, cả nhà định đem mình tổng đi đây mà! Cô có khi nào là đứa trẻ được nhặt về!

**

Buổi tối, Lục Nhược đang ở ban công hút thuốc, Mộ Đông lén lút vào phòng. Lục Nhược tùy tiện đưa cho anh một điếu. Mộ Đông khoát tay chỉ chỉ sang phòng bên cạnh vẫn còn sáng đèn, thấp giọng nói: “Bị chị biết được hút ở nhà liền, răng rắc” Mộ Đông làm động tác bị cắt cổ.

Lục Nhược đồng tình nhìn nó.

Mộ Đông nở một nụ cười ngại ngùng, hạ một ánh mắt tinh quái hoang mang: “Đại thần ca, anh cùng chị em quen nhau thế nào, làm thế nào lại bắt được chị ấy?”

Lục Nhược bị sắc khói: bắt, nếu bắt thì tốt rồi!

Lục Nhược ho khan vài tiếng nói lảng sang chuyện khác: “Tình cảm mấy chị em xem ra rất tốt!”

“Còn phải nói sao?”

Lục Nhược đột nhiên tâm sinh nhất kế: “Chị cậu nói chính mình trước kia rất thích một người, người đó là người như thế nào?” Anh nhớ rõ ràng cô từng nói qua, bây giờ hỏi thực hợp tình hợp lý.

Mộ Đông nhú nhú mày: “Dù sao em cũng thấy không hài lòng, tên kia trông rất đàn bà.”

Lục Nhược phát hiện ra bí mật tự nhiên thấy rất hứng thú, Mộ Đông cảm thấy nên vì Đại thần ca làm gì đó nên chạy về phòng mình lấy ra cái vũ khí bí mật kia: “Đại thần ca lại đây nhanh lên.”

Một bức ảnh màu dài 7 tấc, chụp một Mộ Tây mặc đồng phục cười có chút ngượng ngùng, tóc dài tự nhiên buộc đuôi ngựa cột ở sau đầu. Trông thật thanh xuân, trông thật thanh thuần! Lục Nhược mặt ngơ ngàng, không nghĩ cô gái kia cũng có vẻ mặt tiểu nữ nhi kiều thái này, trông thật xinh xắn.

“Đây là tên này!” Mộ Đông chỉ vào một bức ảnh, đằng sau Mộ Tây một nam sinh đang đứng, ước chừng cao hơn cô một cái đầu, thân mặc áo đồng phục nam sinh, nam sinh ấy mặt đang tươi cười nhưng mắt lại đang nhìn đi nơi khác. “Chính là anh, lúc đó, Chị Hai muốn chụp ảnh của anh còn không dám chụp. Đây chính là chị ấy bắt em chụp hộ, chị ấy giả vờ vô tình đi qua người đó, làm bộ như cùng em nói chuyện còn không dám nhìn anh ta. Không ngờ chụp xong nhìn ra cũng không tệ lắm!”

Mộ Đông chỉ tay vào bức ảnh: “Lúc ấy em bắt chị ấy phải giặt quần áo hộ, lại một đoạn thời gian sau em nói gì chị cũng nghe theo !Hắc hắc!

8. Chương 12

Chương 12

Lục Nhược nhìn vào bức ảnh chụp, không kiên nhẫn kéo cổ áo của mình, mắt nhìn của cô cũng thật kém cỏi, tên đó với người nào cười cũng ngọt như vậy, có cái gì mà thích.

“Mộ Đông! Mộ Đông mau tới đây.” Phía sau cửa từ phía hành lang có giọng Mộ Tây la thất thanh.

Lục Nhược xoa xoa lỗ tai, cô ta cũng thật to mồm.

Mộ Đông đứng ở cửa phòng em trai gõ cửa, lại thấy nó ở trong phòng Lục Nhược liền ngoắc ngoắc tay gọi Mộ Đông ra ngoài: “Chuyện gì?”

Lục Nhược đi ra lúc thấy Mộ Tây đỏ mặt cùng Mộ Đông nói xong cái gì, mặt nhăn nó kéo tay nó. Mộ Đông lắc lắc đầu, thoát nhìn trông rất có vẻ muốn vung tay mặc kệ, ngẩng đầu nhìn thấy anh, liền kêu: “Đại thần ca, chị hai em có việc muốn nhờ.”

“Mày muốn chết ah?” Mộ Tây vung tay đánh thẳng vào đầu nó, Mộ Đông ôm đầu nhanh chóng chạy đi, đi qua Lục Nhược lớn tiếng cười nói: “Phòng vệ sinh chị ấy bị tắc, Đại thần ca mau qua xem hộ chị.”

Mộ Tây cúi đầu, thối lui về cửa phòng định đóng cửa: “Không cần anh.”

Lục Nhược hất cằm kiêu ngạo: “Ai muốn mà giúp em.”

Mộ Đông nhất là đi kiểm cở lê, đang định lên lầu thì bị Mộ bà cản lại: “Tiểu Đông mày làm cái gì vậy?”

“Bà nội, nhà vệ sinh chị hai bị tắc, cháu là giúp chị ấy sửa mà.”

Mộ bà mắt lộ tinh quang: “Tiểu tử mày biết cái gì, bỏ đi, đây là chị hai của mày thử Tiểu Lục đó thôi.”

Mộ Đông khoe miệng giât giât: “Bà nội, đây là chuyện tế nhị, chị hai lại không ngốc như vậy đâu.”

“Ày, mày còn không tin lời bà mày nói?” Mộ bà định liệu trước, rơi vào hồi ức: “Năm đó gia gia mày ở nhà chúng ta, cũng nửa đêm đau bụng không tìm ra nhà vệ sinh, mới vào phòng ta. Cứ như vậy mới có bố mày.”

Mộ Đông che miệng xinh xịch cười.

Mười hai giờ, Mộ Đông có đi mà không có về. Mộ Tây dựa vào cửa ngáp ngáp dài, Lục Nhược nhìn không được, kéo tay đem cô đẩy ra, đi thẳng vào trong: “Có cái gì, cùng lắm đại thiếu gia tôi hạ mình sửa toilet cho em là được chứ gì?”

“Anh đừng!” Mộ Đông cố ngăn anh lại, nhưng Lục Nhược đã xông vào nhà vệ sinh. Bất quá hai giây công phu, anh ôm cái mũi lui ra.

Mộ Tây mặt đỏ bừng, thì thào: “Xong rồi tôi mới biết là hỏng rồi. Tôi, tôi xuống dưới lầu ngủ cùng bà nội.”

Lục Nhược thở dài một hơi, giữ chặt cô, vuốt mặt: “Khẩu trang.”

Mộ Tây từ phòng vệ sinh đi ra lấy một chiếc khẩu trang, đem hai bên kéo dài ra một chút rồi đưa cho Lục Nhược. Lại đưa thêm cho anh một găng tay cao su, Lục Nhược trang bị đến tận răng dừng cảm tiến vào.

Mộ Tây loanh quanh ở cửa mấy vòng nhưng cũng không lấy đâu ra dũng khí tiến vào, liền đi về phía giường lấy chăn che quá đầu. Tính đi ngủ nhưng thế nào đầu óc lại rất tỉnh táo không cách nào ngủ được, cô đem tâm trí rũ sạch một phen rồi bắt đầu đếm cừu.

Một con, hai con, bốn con,... vì sao sau mỗi con cừu đều hiện ra gương mặt của Lục Nhược! Mộ Tây xốc chân ngồi dậy, lại phát hiện ra Lục Nhược trong gương đang tháo bỏ khẩu trang nhìn cô, thấy cô trong gương oán giận nói: “Mau tới xem đi, tại sao cái này chọc không có vào”

Mộ Tây dừng cảm đi đến: “Hình như tắc rồi! Anh ngồi xuống xem nào, tôi nhìn không thấy gì hết!”

Lục Nhược ánh mắt hoài nghi nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống. Trước mắt nhìn thấy cổ Mộ Tây và xấu hổ mà hồng lên một mảng, lại thấy hai tay cô ra sức kéo đẩy cái thông hút.

Ngón tay hơi lạnh thỉnh thoảng lại chạm vào lỗ tai anh. Lục Nhược giật giật đầu: “Đừng nhúc nhích thêm một chút nữa là được rồi!” Mộ Tây đang giữ đầu anh nói, sau anh đem chính cảm anh đặt ở trên vai của cô.

“Ngứa quá!” Mộ Tây hơi sờn gai ốc, lui về sau mấy bước, lại gặp trở ngại. Tay Lục Nhược không biết từ lúc nào đã vòng ở sau lưng cô, cô hiện tại đang nằm trong vòng tay của anh.

Lục Nhược đem hai tay ôm chặt lấy cô, Mộ Tây bị kèm chặt trong ngực anh, tay kia chạm nhẹ vào mặt cô.

Tim Mộ Tây kêu lên từng tiếng: “Thùng, thùng. thùng” đập thật là nhanh, ánh mắt anh đen nhánh, đây là cảm giác gì vậy? Cảm cô bị nắm chặt, kéo ngẩng đầu lên. Mộ Tây nhìn chăm chăm vào bạc môi gợi cảm của anh, hơi thở của anh ngày càng gần, đầu cô rất nhanh nằm trên bờ vai anh và thật mạnh. Cô nhắm chặt hai mắt lại, trong tim đập mạnh là bao gồm cả khẩn trương và chờ mong.

Trong lòng anh, thân thể cô mềm mại mà có hương thơm thoang thoang, ôm thật thoải mái. Lục Nhược nhìn cô, lông mi dài khép hờ cứ chấp chới không ngừng. Hai người môi dựa vào gần trong gang tấc, anh cảm nhận được hơi thở nóng ẩm của cô. Trong đầu chợt lóe lên bức hình ngây ngô cô chụp lúc bé, lại thêm hình ảnh gã đàn ông kia, cảm giác dịu dàng lập tức phiêu tán, Lục Nhược có phần hồn dỗi thả ra, anh đang chuẩn bị nhắm nháp cô một chút.

“Bà nội!” Bỗng nhiên tiếng Mộ Đông la to làm tim Mộ Tây chậm lại một nhịp. Tiếp theo, thoát ra khỏi vòng tay Lục Nhược. Mộ Tây vội vã lao xuống lầu, thấy Mộ bà ngã trong lòng Mộ Đông.

Mộ bà được đưa ngay vào bệnh viện. Bác sĩ nói với người nhà Mộ gia đang lo lắng đứng ở bên ngoài, ban đêm lạnh sức khỏe Mộ bà yếu không chịu nổi gió lạnh. Trước mắt nguy hiểm đã qua chỉ có điều sau này phải ngồi trên xe lăn.

Nghe được tin này Mộ Đông hung hăng đem má mình tát mấy cái: “Là tại con sai, cái miệng quạ đen này. Cũng tại cái chủ ý ngu xuẩn của con, bà nội đang không có sao, nghe lời con bảo bà giả bệnh thì chị Hai sẽ trở về!”

Trước đây do Mộ cha cùng Mộ mẹ bận công tác đều do Mộ bà chăm sóc bọn họ nên tình cảm bà cháu vô cùng thân thiết.

“Cái thằng khờ này có mau dừng tay lại không hả!” Mộ mẹ thấy con tự tát đến hằn dấu tay trên mặt đau lòng ngăn lại.

Mộ Tây nắm lại tay Mộ Đông: “Ngốc lắm, mày dư thừa khí lực như vậy thì giữ lại mà lo chăm sóc bà thật tốt đi!” Cô ngẩng mặt lên nhìn Mộ Trung nói: “Bố, mọi người về trước đi. Mộ Đông còn phải đến trường ngày mai bố mẹ còn phải đi làm, con trông bà nội là được rồi. Khi nào bà tỉnh lại con liền gọi điện ọi người.”

Mộ Trung nhìn đồng hồ dự tính, lại nhìn thấy Lục Nhược đứng cạnh một bên mới gật gật đầu: “Cũng được.”

Mộ gia mọi người lần lượt ra về, Lục Nhược tiến lại ngồi cạnh Mộ Tây: “Đừng giả vờ nữa, muốn khóc thì khóc luôn đi, nhìn em ra vẻ cứng rắn trông còn khó coi hơn đó.”

Mộ Tây ngẩng đầu nhìn trời tránh ánh mắt của anh lau nước mắt, nức nở: “Anh mới là kẻ khó coi! Anh khó coi nhất!” Cô cũng rất hối hận, nếu không vì lo lắng hôn sự cho cô Mộ bà cũng không đêm hôm chạy đến, thấy cảnh Mộ bà ngày ngày khỏe mạnh nay lại phải sống trên xe lăn, lòng cô gan ruột đều quặn đau.

Lục Nhược nhìn Mộ Tây hai đầu vai rung dữ dội nhưng vẫn có tỏ ra vẻ kiên cường bộ dáng đã muốn ôm cô vào lòng. Anh nghĩ liền làm vậy. Đem cô toàn bộ ôm vào ngực. Lục Nhược lúc này mới phát hiện cô nhẹ như vậy. Ngày thường gương nanh diều vuốt nhưng lúc này chung quy vẫn là loại con gái hay khóc nhè mà thôi.

Mộ Tây trong ngực anh nắm lấy vạt áo cọ cọ đem nước mắt nước mũi bôi vào, xong lại ngược đôi mắt long lanh nước mắt nhìn anh: “Bởi vì lo lắng hôn sự cho tôi nên bà nội mới đổ bệnh. Tôi thật là đứa con gái bất hiếu chuyên đi gây sự, không có ai muốn thương mà!”

Lục Nhược lắc đầu nhưng trong lòng thầm oán cô thật là loại con gái không đáng yêu, áo sơ mi mới mua của anh bị cô ngang nhiên bôi toàn nước mắt nước mũi vào.

“Anh không cần gạt tôi!” Mộ Tây kéo tay áo Lục Nhược qua, đem ống tay áo của anh lau nước mắt. “Anh không biết, tôi thích một người bốn năm, tôi cùng anh ta làm bạn tốt, cùng anh trải qua một đoạn thời gian dài nhưng anh ấy vẫn chung quy không thích tôi. Tôi là loại con gái dù sớm chiều ở chung vẫn không thể sinh ra tình cảm, cái gì mà nhất kiến chung tình chứ, tôi thật sự không biết mà!” Cô kéo tay Lục Nhược muốn cùng ngồi xuống: “Tôi muốn kết hôn làm bà nội yên tâm. Tôi không thể cứ ích kỉ mãi. Tôi muốn để bà có thể yên tâm về tôi.”

“Vậy thì gả cho tôi đi!” Lời vừa thoát ra khỏi miệng gánh nặng trong lòng anh liền được khai giải, giống như dầu đặt trên đá cuối cùng đã bị chặt xuống. Anh hai tay đặt ở bên thắt lưng Mộ Tây, cúi mặt xuống nhìn vào mắt cô. Đôi mắt ửng hồng vì khóc bỗng nhiên mở lớn.

Mộ Tây nằm trong lòng anh một lúc bỗng nhiên bừng tỉnh muốn thoát khỏi ra, cúi đầu vuốt vuốt lại nếp nhăn quần áo.

“Tôi là nói thật mà!” Lục Nhược xem cô muốn bỏ đi liền giữ cô lại. “Dù sao chúng ta đều chưa tìm được đối tượng phù hợp. Chúng ta kết hôn...” Anh trông rất mất tự nhiên tránh đi ánh mắt của cô “...đối với ai cũng tốt.”

Lục Nhược nắm lấy cổ tay cô, nắm rất chặt. Lòng bàn tay ẩm ướt, mồ hôi tay làm lạnh cổ tay cô, lại nắm thật chặt làm cô khó chịu. Mộ Tây cảm thấy da mặt trên má nóng dần lên, lan dần ra xung quanh rồi cả người như đang dần bốc hỏa.

Mộ Tây thử rút tay về một lần nữa coi như anh ta vừa đùa dai cô mà thôi. Nhưng tay cô không thể nào nhúc nhích. Toàn thân cô cứng ngắc, lần đầu tiên cảm nhận thấy sức mạnh của người đàn ông đứng trước mặt, chỉ bằng một bàn tay có thể ức chế sức kháng cự của cô.

“Kì hạn hai tháng!” Mộ Tây nhắc nhở anh.

Lục Nhược lắc đầu, hai tháng cũng tốt, hai năm cũng được đều là chính anh không muốn thoát khỏi cô, đều là do anh bày ra để lừa gạt chính mình mà thôi. Hiện tại anh thật vất vả mới tìm được một người mình thật sự muốn, mặc dù thật mơ hồ nhưng anh vẫn muốn nắm lấy. Trước khi gặp được cô cuộc sống của anh đã thật sự cô độc.

“Chúng ta kết hôn thử một lần!” Anh nói.

Mộ Tây mặt đỏ: “Tôi cũng nghĩ vậy.” Cô đang bị người ta cầu hôn ư, là thật ư...

Lục Nhược rốt cục buông tay cô ra, lấy tay nhéo gương mặt đầy nước mắt của cô, giọng nói dịu dàng trước nay chưa từng có nói: “Suy nghĩ rất chín chắn.”

“Bệnh nhân đã tỉnh lại.” Y tá từ trong phòng bệnh nói vọng ra.

“Vào ngay đây.” Lục Nhược nhìn cô y tá trẻ cười, cô y tá mặt bỗng chốc đỏ bừng.

Mộ Tây nhìn chăm chăm vào chiếc lưng rất thẳng của Lục Nhược, nhớ lại mấy ngày hôm trước anh ta còn e sợ cô bám theo không buông, hiện tại... Cô trong đầu suy nghĩ rối loạn một hồi mới dám to gan hỏi thẳng Lục Nhược: “Anh thích tôi có phải không?”

Lục Nhược nhanh chóng quay đầu nói: “Không có!”

“Không có sao muốn cùng tôi kết hôn?”

Toàn thân máu chảy ngược lên mặt, hai tai đều đỏ bừng: “Còn không phải thấy em đáng thương muốn che chở.”

So ra mặt Mộ Tây còn đỏ hơn: “Anh mới là kẻ không có ai thèm để ý. Muốn tôi gả cho anh nằm mơ đi!” Cô hùng hổ quát trả còn muốn đi vào xem Mộ bà.

Lục Nhược sưng sốt ôm lấy cổ cô: “Không được, em thế nào cũng phải gả cho tôi!”

“Vì cái gì chứ...” Mộ Tây không thốt ra khỏi miệng lời nói đã bị Lục Nhược trả trở về, anh lần này trực tiếp chuẩn xác che lại môi cô, đầu lưỡi cũng nhanh chóng tiến quân thần tốc, dây dưa trong miệng cô, đem những lời muốn nói toàn bộ gửi trong nước bọt trả lại cho cô. (Kinh!!!)

Lúc đó tại hành lang đã có người đi lại, mọi người tò mò nhìn đôi trai gái đang ôm nhau đứng ngoài phòng bệnh hôn mãnh liệt.

“Buông ra, uhm, có người.” Mộ Tây bị anh hôn đến không kịp thở, anh lấy thân thể khỏe mạnh lạnh lẽo cứng rắn của mình ép cô vào ván cửa tấn công mãnh liệt làm cô cảm thấy chính mình bị chèn ép.

Lục Nhược hôn được cô như bị nghiện, dù sao nói thì cũng đã nói rồi, anh muốn cùng cô kết hôn. Sẽ không lừa dối chính mình nữa, áp môi mình vào cặp môi hồng nộn trong như sứ của cô, trần trọc không rời.

Cửa phía sau đột nhiên mở ra, hai người đang ôm nhau đều bị ngã xuống. Lục Nhược thân thủ nhanh nhẹn, thành công xoay đổi vị trí của hai người, ôm lấy Mộ Tây ở trong lòng, đem lưng mình so với đá cẩm thạch xem cái gì rắn hơn.

Mở cửa ra cô y tá trẻ mặt trắng bệch.

Mộ bà nội tỉnh lại uống liền hai miếng nước sau nhìn hai bon họ quát: “Nhị Tây còn không lại xem bà nội, hay đợi ta chết rồi mới ngó tới!”

9. Chương 13

Chương 13

Mộ Tây nước mắt lưng tròng kể lại bệnh trạng của bà nội. Mộ bà nghe xong không tỏ ra xúc động mà lại thực bình tĩnh, đem chân mình vỗ vỗ qua chân: “Ta đã ở cái tuổi này rồi, đi gặp ông nội chúng bay cũng là chuyện sớm muộn thôi. Để lại cái mạng này không có gì oán thán.”

“Bà nội đừng nói vậy!” Mộ Tây khóc thút thít.

“Người trẻ tuổi chính là vẫn chưa chấp nhận được! Tiểu Lục đã trở lại rồi à! Thế nào?” Lục Nhược đi ra ngoài bôi thuốc mới trở lại liền được Mộ bà nhiệt tình đón tiếp. Còn cái tên đầu sỏ làm anh đau đớn mắt lại đỏ hoe.

Anh đem chân tay co duỗi: “Không có việc gì! Bà nội, bà có muốn ăn cái gì lót dạ không!”

“Ta vừa mới ăn bát cháo, giờ chưa đói. Lại đây ngồi đi!” Mộ bà chỉ vào cái ghế trống bên cạnh Mộ Tây.

“Hai đứa định bao giờ thì tiến hành!” Mộ bà nhanh chóng hỏi chuyện.

Mộ Tây nhu nhu toan dời đi ánh mắt, thực ngoan nói: “Khi nào cũng được ạ!”

Lục Nhược nhìn cô một cái: “Nghe theo ý bà nội!”

Mộ bà hớn hử vỗ vỗ tay Mộ Tây nói: “Tốt lắm ta hôm nay có nhìn qua hoàng lịch, tháng sau ngày 28 là ngày tốt, hay là chọn luôn ngày đó đi!”. Bà đem một chiếc nhẫn đã đeo trên tay bà nửa đời người đưa cho Lục Nhược nói: “Tiểu Lục cầm đi!”

Lục Nhược cầm được, Mộ Tây rất muốn giành lại trên tay anh.

Mộ bà chậm rãi phun ra một hơi nói: “Đây là cái năm đó ông nội các người tự tay đánh cho ta, kiểu dáng bây giờ cũng không có được hợp lắm nhưng là vàng thật, đến hôm đó ta cho Nhị Tây đeo.”

Bởi vì năm tháng đã nhiều, ánh hoàng kim của chiếc nhẫn cũng không còn được nhuận, hoa văn cũng có chút mờ nhạt không được rõ ràng. Nhưng Lục Nhược biết là chất lượng thật rất tốt.

Mộ Tây đem thân thối lui: “Bà nội bà không phải bảo ai kết hôn sớm sẽ cho người đó sao? Đại tỷ mà biết sẽ nổi giận đó!”

“Cho nó tức chết đi!” Nhắc tới Mộ Bắc bà nội động giận: “Nó so với cháu còn không biết nghe lời! Như thế nào còn không thêm hỏi ý kiến ta, đối tượng của nó làm cho ta rất không hài lòng, nó định làm gì chứ, có ta ở đây con không phải lo, chúng mày xem ta là ai chứ!”

Mộ Tây cẩn thận duy trì trầm mặc.

Giữa trưa, Mộ Đông lại đến, cùng nó còn có một người trông có vài phần giống Mộ Tây, vóc dáng so với cô nhỏ hơn một chút nhưng mặt mày lại sắc bén hơn nhiều cô gái khác. Một mái tóc màu nâu đại, cuốn sóng lớn rối tung, mười đầu ngón tay tô sơn tử mĩ trông rất hút mắt. Trong phòng bệnh Mộ bà nội, nhất loạt mọi người đều thu hồi ánh mắt nhìn chăm chăm vào Mộ bà xem, Mộ bà tính tình thực trẻ con nhưng một khi bị chọc giận thì không thể coi thường đâu.

“Lão bà tử, người còn sống?”

Một câu nói ra, Lục Nhược đang uống nước thiếu điều phun hết ra.

Mộ Tây vỗ vỗ cánh tay của anh: “Bình tĩnh, Đại tỷ của tôi tính tình luôn như vậy”

Lục Nhược khoát tay khỏi cánh tay trên tay mình, ngẩng đầu lên nhìn, Mộ Tây có chút đỏ mặt nhưng cũng không nói gì.

Mộ bà tức giận nói: “Gặp bà nội mà mày nói chuyện như vậy hả? Con cháu bất hiếu!”

Mộ Bắc không tiếp lời, mặt chuyển sang Lục Nhược. Lục Nhược bị nhìn rung cả mình, bà chị này thật không dễ chọc nha.

Mộ bà khuôn mặt vừa như băng tuyết lại chuyển thành như gió xuân ấm áp cười nói: “Đây là bạn trai Mộ Tây. Còn đây là Mộ Bắc Đại tỷ của Mộ Tây.”

Lục Nhược nắm chặt tay, suy nghĩ nhanh chóng, khí thế bức người của cô ta gọi đại tỷ có bao nhiêu phần nguy hiểm.

Mộ bà hầm hừ nhắc nhở: “Đó là hôn phu của Nhị Tây, ngày kết hôn cũng chọn rồi! So với đối tượng của mày thật tốt hơn không biết bao nhiêu lần.”

Mây liễu của Mộ Bắc dựng đứng lên: “Bà cũng đừng mạnh miệng đợi chút nữa anh ấy đến đây, không đi làm nữa chăm sóc bà như hình với bóng xem lúc đó bà nói sao!”

Năm đó Mộ Bắc không nghe theo lời Mộ bà lấy người ngoài, làm Mộ bà vẫn còn canh cánh trong lòng.

“Nhị Tây khi nào thì kết hôn?” Mộ Bắc cũng không hỏi nhiều.

“28 tháng sau.” Mộ bà đáp.

Mộ Đông ở đâu chen vào: “Nhanh như vậy quyết định sao?”

Mộ Bắc thật ra rất cao hứng: “Càng sớm càng tốt nhĩ Nhị Tây.”

Mộ Tây quần bách không nói ra lời, sao lại đi theo hướng này vậy, cô vừa rồi có nói đồng ý sao?

Lục Nhược co rút một bên thái dương, quét mắt nhìn Mộ Tây một cái, cô ta đến tột cùng là phạm lỗi gì nha mà cả nhà khi nghe đến cô xuất giá đều nhất loạt tán thành không ý kiến.

Mộ Bắc dẫn chồng con vào nhất loạt chào bà nội. Mộ bà giả vờ căm tức không thêm để ý tới. Mộ Bắc đem cả nhà nhất loạt đuổi ra ngoài: “Đi hết tất cả xem bà còn cái kính hay không!”

“Chị, bà nội mới ốm dậy không chịu được tức giận.” Mộ Tây khéo léo nhắc nhở, kèm tính đại tỷ xuống.

“Được thôi, tao liền giữ chừng mực nhưng mày cùng tên kia đi về cái đã”

Mộ Tây ngoan ngoãn cũng Lục Nhược đi ra khỏi bệnh viện. Cô tự giác đem xe chạy ra, Lục Nhược huyết sáo đi vào đưa ra phương hướng điều khiển xe: “Nhị Tây thấy thế nào? Có phải hay không học tập cái gì đó tam tông tứ đức với bốn thiếu gia.”

“Lưng của anh sao rồi?”

“Rất nặng đó!” Lục Nhược bày ra vẻ mặt đau khổ khoa tay múa chân một lúc nói: “Bị thâm một mảng lớn, em có muốn nhìn qua một chút không?”

“Không cần!” Mộ Tây xoay đầu.

“Ấy ấy, nhìn đường đi, một xe hai mạng đó!” Lục Nhược xua tay ý bảo cô không cần phân tâm, lại lấy đầu ra chiếc nhẫn Mộ bà mới cho đem hươ hươ: “Có cái này có thể tiết kiệm tiền mua nhẫn đó, vợ ah.”

“Ai là vợ của anh?” Mộ Tây cảm tức nói. Lục Nhược thấy cô thật sự tức giận, anh không an phận miết miết hai cánh tay của cô: “A! Thật là hồng!”

Đến nhà trọ của Mộ Tây cô thấy cần phải cùng anh nói chuyện phải trái một lần cho rõ ràng: “Tôi không muốn, anh cũng không thể ép tôi.”

“Cái gì?” Lục Nhược kinh ngạc nhìn cô, cô bất ngờ nói ra những lời này đúng là khiến anh không khỏi ngỡ ngàng.

“Chính là, là.....” Mộ Tây bước xuống cửa xe, cách cửa thủy tinh nói câu gì, xoay người vãi lên lầu.

Mặc dù không nghe rõ cô nói cái gì, Lục Nhược cũng hiểu rõ cô muốn ám chỉ cái gì. Anh cười ngậy ngậy một lúc sau tự tiểu phi tiểu nghĩ để rồi xem em sẽ chạy lại cầu xin tôi như thế nào đây? Tiểu Nhị Tây.

Từ hôn lễ của Ngô Mỹ Mỹ cô cũng không có mang theo chìa khóa mà gửi luôn bên nhà bác Diệp hàng xóm: “Bác Diệp, bác có nhà không?” Cô gõ cửa thùm thụp mấy tiếng không có ai trả lời.

Bác ấy không đi ra ngoài đánh bài rồi chứ! Mộ Tây nhìn trước cửa phòng đá một cái: “Mở cửa a!”

Cửa phòng cô đột nhiên trả lời.

Một người đàn ông với bộ dạng buồn ngủ đi ra ngoài nhìn cô, một hồi lâu, anh nở nụ cười, theo sau cô nói: “A Tây sao em lại ở chỗ này.”

“Đây là lời hỏi anh mới đúng!” Mộ Tây nhìn Hứa Diệp Hàng: “Anh sao lại ở nhà của em vậy?”

Hứa Diệp Hàng kinh ngạc nhìn cô, quay đầu nhìn căn phòng phía sau: “Đây là nhà của em, không phải nhà của Ngô Mỹ Mỹ sao?”

Mộ Tây nghe anh nói qua, hiểu đơn giản, Ngô Mỹ Mỹ này dám đem phần nhà thuê của mình cho người khác thuê không hỏi qua cô, người cho thuê không ai khác lại là người cô thầm mến suốt bốn năm – Hứa Diệp Hàng. Ngô Mỹ Mỹ xem lần này về Mộ Tây tao làm sao không bóp chết mày!

(bóp chết cô ả đi!)

“Em vào rồi hãy nói!” Hứa Diệp Hàng mời.

Mộ Tây còn nhìn thấy anh mặc quần áo ngủ, nhớ lại ngày đó tại sân bay nhìn thấy gia đình anh 3 người: “Anh..”

Hứa Diệp Hàng ngượng ngùng mỉm cười: “Anh bị lệch múi giờ!”. Đầu tóc anh có chút hỗn loạn những nét khác dường như không có thay đổi gì nhiều, nét khác có lẽ chỉ là anh trông rắn chắc hơn trước nhiều, lộ ra khí chất của một người đàn ông trưởng thành.

Mộ Tây đi tới cửa đổi giày, xem xét xung quanh chỉ nhìn thấy một rương hành lý màu đen đặt cạnh bàn uống nước không thấy có đồ chơi trẻ em. Cô thấp giọng hỏi: “Em quên không đem theo chìa khóa, định gọi bác chủ nhà mở cửa giúp. Không ngờ làm ầm ĩ đến anh cùng vợ con nghỉ ngơi thật ngại quá đi!”. Trong thâm tâm Mộ Tây muốn bày ra một bộ mặt hạnh phúc nói: “Em cũng sắp kết hôn, anh ấy đối với em tốt lắm!” Nhớ tới Lục Nhược cùng nụ cười xấu xa của anh, cô thật sự nói không nên lời.

Hứa Diệp Hàng không biết nên khóc hay nên cười nhìn cô: “A Tây, anh vẫn còn độc thân!”

Mộ Tây thấy chìa khóa của mình bị đặt trên bàn trà, định quay người lại lấy, bỗng nghe được câu nói của anh, tay run run, “rầm, rầm” thứ đang cầm trên tay nhất loạt rơi xuống đất.

Hứa Diệc Hàng giúp cô nhặt đồ lên: “Nhiều năm đã qua mà em vẫn không thay đổi gì nhiều nhỉ? Ai nói với em anh đã kết hôn lại còn có con?” Anh trong câu nói không che dấu nổi ý cười.

“Ngày đó em nhìn thấy ở sân bay, anh cùng một người phụ nữ lại còn bỗng một đứa nhỏ.” Mộ Tây thấp giọng nỉ non nói.

Hứa Diệc Hàng suy nghĩ một hồi nói: “Ngày đó em ở sân bay? Anh giúp vị phu nhân kia lấy đồ, đứa nhỏ đó rất thích anh nên anh đã bế nó, ngờ đâu bị hiểu lầm.”

Mộ Tây trầm mặc. Cho tới bây giờ vẫn vậy, cô thấy anh lẫn lộn trong đám đông, mà anh lại không thể nhìn thấy cô, rõ ràng gần nhau như vậy mà.

“Cái kia thật xin lỗi!” Sau năm năm xa cách, cô rút cuộc đem câu nói xin lỗi thoát ra khỏi miệng. Mộ Tây đối với Hứa Diệc Hàng vẫn là một tâm trạng dè dặt đến hèn mọn: “Năm đó là tại bố em không đúng, anh chán ghét em như vậy cũng là đúng thôi!”

Cô bị nâng dậy, kéo vào lồng ngực dày rộng ôn nhu của anh. Hứa Diệc Hàng mềm mại, dịu dàng vuốt ve đầu cô: “A Tây, em vẫn luôn để ý chuyện đó nên nhiều năm như vậy cũng không có liên lạc với anh sao?”

Cô đã từng bao lần mơ ước được dựa vào bờ vai anh như vậy, được anh ôm như vậy. Nhưng bây giờ lại không hề báo trước bị ôm như thế này, trong lòng cô không có cảm xúc gì, không nói lên được đây là cảm giác gì.

Năm đó, Mộ Tây thích anh, Mộ Bắc bảo cô phải dừng cảm tiến đến, nhưng cô lại nhút nhát không nghe. Cô tựa như nàng tiên cá, tìm lấy một nơi bí mật mà quan sát anh từ xa. Tâm tư đó cô giữ kín trong bốn năm, khi lên đại học, được Mộ Bắc cổ vũ cô mới dám dừng cảm bày tỏ, mua vé máy bay chạy đến thành phố nơi anh học. Đến trường học của anh sau khi hỏi mới biết hôm sau anh sẽ sang Mỹ du học.

Mộ Tây hồn vía bay lên mây, mãi sau này mới biết được, Mộ Trung nghe được chuyện từ Mộ Đông, trực tiếp tìm Hứa Diệc Hàng yêu cầu anh rời đi.

Không sao cả, ngày lễ tết anh nhất định sẽ trở về nhưng anh giống như biến mất không còn dấu vết, không trở về. Cho dù năm ấy, mẹ anh ốm nặng hấp hối muốn gặp anh cũng không được toại nguyện.

Mộ Tây biết xảy ra chuyện, Hứa Diệc Hàng xuất thân không quang minh chính đại, mẹ anh là tình nhân của một vị quan lớn, anh từ nhỏ chỉ sống với mẹ, cơ hội gặp bố anh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Sau này khi ép hỏi Mộ Đông, Mộ Đông mới ấp úng trả lời là Mộ Trung giúp đỡ Hứa Diệc Hàng xuất ngoại, anh nếu không có công danh sự nghiệp thì không cho phép trở về.

Mộ Tây cùng Mộ Trung âm ỉ một trận, sau đó mới gửi thư báo mẹ anh qua đời. Cô đem tất cả những thứ liên quan đến anh đốt sạch, thâm tâm cô biết cô không có đủ tư cách cùng anh ở một chỗ nữa.

Cô vụng trộm thích anh bốn năm, đứng từ xa ngắm anh, sau lại dùng thân phận anh em bạn bè để ở bên cạnh anh kẻ vai sát cánh, một chút một chút tới gần anh. Cô trải qua bao nhiêu gian khổ nhưng không cách nào tiến gần tới hạnh phúc được ở gần anh. Cuối cùng lại đẩy anh đến kết cục bi thảm như vậy, không thể trách ai, chỉ có thể trách chính mình mà thôi.

Hứa Diệc Hàng bây giờ lại chỉ nói với cô hai câu, một câu: “Đã biết”, câu kia là: “Không có việc gì, yên tâm”. Hai cái tin nhắn này vẫn là nằm ở trong di động của cô không sao xóa đi được.

“Không phải lỗi của em!” Hứa Diệc Hàng đem cánh tay còn lại gắt gao ôm lấy cô, cảm thấy một bên bờ vai ẩm ướt: “Là vợ của bố anh giấu đi giấy báo, cho nên anh không trở về. Bà ấy hận mẹ anh, hận cả anh nữa”

Năm đó anh cũng rất hận, rất oán. Mộ Trung từng nói: “Thân phận cậu như vậy, muốn cho con gái tôi yêu, xứng sao?”. Quả thật thân phận anh lúc ấy không được quang minh chính đại lại không có năng lực bảo vệ cô, lấy tư cách gì nói yêu cô, nói gì đến đem cho cô một cuộc sống xa hoa đầy đủ.

Vô luận lúc trước trải qua bao gian nan nay anh đã trở về, anh muốn đòi lại tất cả những gì thuộc về anh, kể cả cô.

Hứa Diệc Hàng cúi xuống khế hôn vào vành tai Mộ Tây, tình ý chân thành: “A Tây, ở cùng một chỗ với anh đi!”

10. Chương 14

Chương 14

Nụ hôn ẩm ướt từ tai uốn lượn xuống cổ cô, ngay khi Hứa Diệc Hàng muốn tiến sâu hơn nữa lại bị Mộ Tây đẩy ra cự tuyệt.

Cô cắn môi không nói gì nhưng vẻ mặt lại biểu thị tâm trạng vạn phần ủy khuất cùng khó hiểu.

Hứa Diệc Hàng nở nụ cười tự giễu, anh cố ý xem nhẹ những biểu hiện cùng tình cảm của cô, anh thật sự nghi hoặc anh và cô thật sự là không thể ư? Anh vẫn cho rằng chỉ cần anh khẳng khẳng giữ lại cô ở bên người cô sẽ lại quay trở lại bên anh, giống như ngày xưa nói cười tự nhiên, đem rượu đến trước mặt anh nói: “Hứa Diệc Hàng, cười một cái coi!”

Mộ Tây chạy trốn vào phòng mình, dựa lưng vào ván cửa thở dốc. Tay sờ sờ lên cổ, chỗ bị anh hôn vào tựa như còn ẩm ướt, những nơi đó máu dường như không chảy được đọng lại làm nóng rần lên.

Cô nắm chặt tóc mình, anh vừa rồi nói muốn cùng cô ở chung một chỗ, anh hôn cô!

Hứa Diệc Hàng nhẹ nhàng gõ cửa phòng: “A Tây, thực xin lỗi!”

Lòng Mộ Tây chợt xao động, sao lại phải xin lỗi. Mộ Tây ảo não ngồi xổm xuống nắm tóc mình, anh là bị làm sao đi mới làm ra những hành động như vậy với mình. Từ khi Hứa Diệc Hàng nắm lấy tay một nữ sinh nhìn cô cười nói: “A Tây, đây là bạn gái của anh!”. Lúc đấy, Mộ Tây hiểu được cô ở trong lòng anh chỉ là bạn bè mà thôi.

Mộ Tây ngồi như vậy một hồi lâu, Hứa Diệc Hàng cũng không hề lên tiếng, nhưng dù cho có đứng cách nhau một tấm ván cửa dày cô vẫn biết anh vẫn đang đứng đó chỉ là không có lên tiếng mà thôi.

Mộ Tây ném mình lên trên giường, vài ngày không ngủ giường tích một tầng bụi, cô có hơi khoa trương ho khan lên vài tiếng. Mới mấy ngày không quan sát, dây trường xuân bên cửa sổ cũng đã mọc vào tận bên trong. Mộ Tây dùng chân lay lay sợi dây trường xuân đỏ thắm.

Không phải như vậy đâu. Mộ Tây nhớ lại trong kí ức Hứa Diệc Hàng đối đãi với cô rất lạnh lùng, vì sao lại trở nên yêu thương nồng nàn như vậy.

Điện thoại của cô tự nhiên rung rung, sau khi bắt máy lại nghe được thanh âm của Lục Nhược truyền đến: “Ngày mai buổi sáng đi xem nhẫn cưới!” Tiếp sau đó chỉ còn lại âm thanh “Tút. Tút” từ đầu dây bên kia.

Mộ Tây ném điện thoại lên trên, chiếc điện thoại năm năm vẫn không đổi, theo bàn tay cô ném lên lại rơi xuống, lập lòe trong bóng tối.

Mất ngủ. Lá trường xuân bên cửa sổ bị Mộ Tây vật không còn một mống, cô ngồi bên cửa sổ, khuôn mặt Lục Nhược lại hiện ra trước mắt. Mộ Tây che mắt đứng lên, ở trên giường lăn qua lăn lại tìm cơn buồn ngủ.

Sáng sớm hôm sau mặt trời dần lên cao, Mộ Tây ôm gối che trước gương mặt đang ngủ say.

Một đêm không ngủ kết quả là Mộ Tây ngủ suốt một ngày. Cô vác đầu óc mê muội xuống giường là khi trời sáng tinh mơ đã chuyển thành rục rờ kim quang.

“Nguy rồi!” Nhớ tới cú điện thoại ngày hôm qua của Lục Nhược, Mộ Tây lập tức tỉnh ngủ, sờ sờ quần áo muốn đổi.

Cái gì đó bị cô dẫm lên, miệng cô không than kêu muộn.

Mộ Tây chạy xuống khỏi giường, xoay người kiểm tra. Là nhẫn Mộ bà cho cô mà, chiếc nhẫn tỏa ra ánh sáng lấp lánh dưới mặt trời.

**

Khi Lục Nhược tiến vào phòng họp chỉ có một mình Cố Lăng đang ngồi thưởng thức đồ ăn ngon trong phòng lớn.

Mặt trời chiều ngả về tây, hoàng hôn trên thành phố S rất đẹp. Những tia nắng còn sót lại xuyên qua tấm kính lớn bắn lên mặt bàn họp trơn bóng, chiếu ra vô số tia sáng nhỏ, những hạt bụi bình thường không thấy bỗng bành trôi nổi trong không trung.

Cố Lăng vui vẻ cắn miếng bánh bao, lập tức có một dòng nước gì đó chảy ra, anh nếm thử một ngụm, ách, ngọt quá, ngọt quá, ngọt phát khổ, anh phải nhấp một ngụm nước.

Lục Nhược dậm chân đi vòng quanh bàn họp một vòng đến trước mặt anh, tiện tay đá chiếc ghế cản đường trước mắt “Phanh” một tiếng, chiếc ghế dựa bị đập đến vụn vụn biến hình, chiếc ghế xoay bị va đập cũng quay tròn vài vòng.

Anh vẫn chưa hết giận, nâng đôi chân dài một cước đạp lên “Bang” một tiếng, ghế dựa bị gãy làm đôi. Tựa như phá hư đồ đạc một hồi anh mới tiêu hết sạch khí lực của bản thân, anh lại lấy thêm một chiếc ghế khác đi vào, đập vào cái ghế dựa đáng thương kia một cước tựa như muốn đập nó tan thành từng mảnh.

Rốt cục Cố Lăng cũng ăn hết mấy cái bánh bao, sau nhấp nhấp một ngụm cà phê, mới thở phào nhẹ nhõm. Cúi đầu nhìn xuống hộp cơm, hài lòng, tốt lắm đã giải quyết xong một cái còn hai cái mà thôi, anh nhất định phải ăn cho hết. Ngón tay thon dài miễn cưỡng kẹp lấy một cái nắm cơm hình mặt con chuột, anh thối thối cào mặt con chuột lấy dùng khí, đem giơ trước mặt Lục Nhược: “Quà sinh nhật.”

Lục Nhược hùng hổ lấy đầu ra một cái hòm đem ném cho anh: “Đệ đã làm xong việc rồi, cầm lấy!”

Cố Lăng nhặt đồ vật trên bàn lại, hảo tâm mời Lục Nhược: “Tiểu Mạn cùng Hiền Nhiễm làm bánh bao đường, có muốn nếm thử hay không? Buổi tối trở về còn có tiệc!”

Lục Nhược đánh giá hai hộp cơm còn sót lại trên bàn, híp híp mí mắt, đảo một vòng quanh phòng họp hỏi: “Đại ca đâu?”

Cố Lăng lau nước đường dính trên tay: “Ngày mai, An Cung Nho nộp tiền bảo lãnh ra tù, anh ấy cùng An Nhiên đi đón rồi.” Anh nâng mắt lên nhìn Lục Nhược cười nói: “Muốn gây dựng lại An Cư!”

Lục Nhược cười xùy một tiếng: “Lúc trước ăn luôn An Cư là anh, hiện tại lại muốn gây dựng lại, đầu óc của Đại ca để đi đâu rồi?”

“Cậu dám nói những lời này trước mặt Nam Tử”. Cố Lăng đem chiếc bánh bao cuối cùng ra “chiến đấu”, “Nghe nói 28 tháng sau cậu muốn kết hôn với lái xe của cậu.”

Lục Nhược liếc anh mắt trắng dã, đều đã biết cả còn dùng cái kiểu hỏi nghi vấn này là sao?

“Như thế nào còn chưa đem tới nhà anh giới thiệu, Tiểu Mạn còn chưa biết cô ấy đâu.”

Lục Nhược phì cười vỗ mạnh xuống bàn: “Nhị ca, anh đừng có chơi khó em mà!” Sáng sớm anh đem xe đi đón Mộ Tây, ai ngờ ra mở cửa lại là một người đàn ông đang mặc quần áo ngủ. Thực là muốn ép cho người ta tức phát điên, mà gã kia còn nghiêm nhiên mở miệng lấy cái giọng chủ nhà ra hỏi anh: “Anh đến tìm A Tây? Cô ấy còn đang ngủ.” (Ha ha~~)

Hắn còn khê mỉm cười, trên mặt còn lưu lại mùi rượu. Lục Nhược đã đem nắm đấm giơ lên quá đầu lại buông lỏng ra.

Cố Lăng đã ăn xong cái bánh bao, lại uống một ngụm cà phê: “Ai có thể làm cho cậu kinh ngạc đến vậy? Anh phục kẻ đó.” Anh quan sát kỹ gương mặt tối tăm của Lục Nhược: “Tiểu lái xe cùng người khác có hành vi ám muội?”

Lục Nhược mặt bình tĩnh, đầu chỉ ám muội.

“Cậu bị từ hôn.” Cố Lăng lớn mật đoán.

“Không có!” Lục Nhược phản nộ nói. “Thiếu gia ta ghét cô, tìm đối tượng khác kết hôn!” Giỏi lắm, buổi tối mới vừa chia tay anh xong, lại ở chung với một người đàn ông khác. Đã có người khác lấy rồi không cần anh nữa. Lục Nhược càng nghĩ càng uất ức, không phải bị lừa thì là cái gì?

Lúc ấy anh dễ dàng mở cửa, lại nhìn thấy cô ta mới ngủ dậy còn ướt cả nước dãi ra ngoài. Bất quá nhìn thấy quang thân trên mắt cô, tốt lắm còn vì mối tình đầu quay lại mà kích động đến mất ngủ.

Lục Nhược tháo bỏ chiếc nhẫn kia hiên ngang bỏ đi, ai cần chứ!

“Làm ra vẻ như vậy, nhưng cậu lại lấy đồ đạc ra để xả giận, chẳng lẽ cậu không đấu lại nổi với đối phương?” Cố Lăng cảm thấy thấy bất khả tư nghị, Lục Nhược luôn luôn mắt cao hơn đỉnh, thấy anh lúc này, Cố Lăng còn không ngừng châm chọc.

Lục Nhược hứ một tiếng: “Tôi không giống như ai kia chỉ biết dùng vũ lực để giải quyết vấn đề. Thiếu gia đây không có thiếu con gái theo, mà phải đắm đuối vào cô ta.”

“Gã kia có phải là mối tình đầu của tiểu lái xe?” Cố Lăng nhất thời có chút sở ngộ: “Đối tượng áo gấm về nhà, cảm thấy có đủ điều kiện theo đuổi tiểu lái xe. Mà cậu...” Anh chỉ Lục Nhược: “...rất cao thượng, cho rằng tình yêu đích thực của tiểu lái xe đã trở lại, nên làm cho cô hạnh phúc. Cậu liền yên lặng ra đi, một mình nhăm nháp mối tình đầu đón.”

Jumbo said: Lâu rồi Lăng ca âm hiểm mới tái xuất giang hồ!

“Anh có thấy ghê tởm hay không?” Lục Nhược then quá hóa giận, anh sẵn tay áo muốn đánh nhau. Cố Lăng nói cũng không hẳn sai, anh cũng là có ý như vậy. Hắn đã trở lại, cho nên anh – Lục Nhược, có thể giúp cho phần bất an ở trong lòng cô ấy bấy lâu biến mất.

Cố Lăng nhìn vẻ mặt anh đỏ mặt tía tai, vuốt cằm có chút suy nghĩ: “Thực là như vậy? Tiểu Tam, cậu quả thật là hảo hán.”

Jumbo said: Cái này là chơi chữ mà! Cố Lăng âm hiểm tái xuất lần 2, chỉnh lại để làm ebook mới thấy. Tiểu Tam cũng có nghĩa là kẻ thứ 3 chen vào!

“Khốn kiếp, anh đừng có trưng ra vẻ mặt như vậy được không?” Lục Nhược giận càng thêm giận, tuyệt đối là Cố Lăng bị Tần Tiểu Mạn ăn mòn đồng hóa!

Cố Lăng nhìn đồng hồ: “Tốt lắm, anh đi đưa mấy bảo bối nhà anh về, cậu cứ tiếp tục ở đó ngu ngốc.” Trước khi đi, anh ném cho Lục Nhược một tờ báo: “Xem đi, gió đợt này có biến động, cậu nên chú ý.”

Lục Nhược nhanh chóng lướt qua trang đầu, sững sốt một lát rồi vò tờ báo thành một đống.

“Con trai thị trường từ hải ngoại về có hy vọng đại triển quyền cước ...” Mộ Tây nhìn chăm chăm vào tờ báo gần từng tiếng thì thầm, ảnh Hứa Diệc Hàng chiếm cứ nửa trang báo, anh mang theo bằng học sĩ, thân là học sĩ trường quốc tế.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông bên cạnh: “Hứa Diệc Hàng, anh rốt cuộc giấu em bao nhiêu điều nữa?”

“Việc cuối cùng cũ bị lộ.” Anh hướng về tờ báo bấu môi, bưng chén trà thực tự nhiên ngồi bên người cô, cô thu lại đôi chân đặt ở trên sofa tránh sườn đùi anh, cảm giác lạnh lẽo từ dưới truyền lên. Anh cúi đầu nhìn đôi chân trắng như tuyết của cô: “Như vậy không lạnh hay sao?”

Mộ Tây xấu hổ, cùng anh có khoảng cách. Cô rời ghế sau, phát hiện anh mặc tạp dề của cô đang ở trong phòng bếp nấu cơm. Hứa Diệc Hàng một tay đầu bếp có hạng, làm người khiêm tốn có lẽ, không cao ngạo, không su nịnh, khí khái anh tuấn. Hình ảnh như vậy chính là loại nam nhân mà con gái trẻ như Mộ Tây

rất hâm mộ. Nhìn thấy bộ dáng hoang mang rối loạn của cô, anh đem bát canh còn nóng hổi đặt lên bàn, gọi cô đi tới: “Đói bụng chưa, ăn một chút đi!” Cô liền giấu nhẩn trong lòng bàn tay đi, buồn không lên tiếng tiến lại bàn ăn. Chẳng qua khi ăn no xong lại thấy trống trống như thiếu mất cái gì.

“Đêm mai làm bạn gái anh nhé!” Lặng im trong chốc lát, Hứa Diệc Hàng mở miệng: “Em có biết, đón gió tẩy trần!”

“Ngày mai em còn phải đi làm!” Mộ Tây nhỏ giọng nói. Hứa Diệc Hàng trước mắt cô cảm thấy vô cùng xa lạ, khí thế bức người tỏa ra mạnh đến mức nụ cười hiền hòa của anh cũng không che dấu đi được.

“Buổi tiệc diễn ra vào buổi tối” Hứa Diệc Hàng nói.

Mộ Tây cả giận nói: “Anh có phải thấy em thích anh quá hay không mới bức em như vậy?” Cô đã suy nghĩ rất lâu xem nói như thế nào cho thích hợp không ngờ giận quá mất khôn nói ra mất rồi. Lời vừa thoát ra khỏi miệng cô có cảm giác như trời long đất lở.

Hứa Diệc Hàng lắc đầu: “Ngược lại là đằng khác!” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, cô nhìn thấy đôi con mắt ánh lên nhìn cô của cô tựa như nhất chỉ giết hổ giấy. Cô có chút hoảng hốt, bỗng dưng nhớ tới mùi hương thơm thoang thoảng trong phòng bếp, ai đó đùa giỡn lưu manh thật giống ánh mắt người kia.

“Đùng rồi” Anh đột nhiên chuyển đề tài: “Lục Nhược..”

“Anh ấy là ông chủ của em!”

Hứa Diệc Hàng biểu hiện có chút nghiêm túc: “A Tây, trước đây khi ở Mỹ ở bang C có làm luật sư vài năm, khi đó có nghe thấy, anh ta không phải là người tốt nên cách anh xa xa một chút.”

**

Hứa Diệc Hàng, anh rốt cuộc muốn làm cái gì? Tại bữa tiệc, anh một bên ôm cô, một bên cùng bạn bè thân thuộc chào hỏi qua lại, trong lòng nổi lên nghi hoặc. Cô vốn đã cự tuyệt nhưng rốt cuộc vẫn đi cùng anh nhưng trong lòng lại rất hoang mang.

Mộ Trung đến nơi lại thấy cô cùng Hứa Diệc Hàng đứng cùng một chỗ, sắc mặt đại biến, nhưng vẫn giữ được vẻ uy nghiêm của người làm quan.

“Bác Mộ lâu rồi mới gặp bác.” Hứa Diệc Hàng điềm nhiên chào hỏi.

“Bố” Mộ Tây có một chút chột dạ, thanh âm nhỏ yếu tưởng như không nghe thấy. Bên hông bỗng trở nên căng thẳng. Hứa Diệc Hàng đem tay ôm thật chặt hông cô, động tác này của anh xem ra chính là khiêu khích mà, thật sự là ... đáng đánh!

Mộ ly rượu hồng hất lên mặt Hứa Diệc Hàng, làm thâm một mảng trên bộ âu phục.

“Thật ngượng quá, là tôi lỡ tay”

11. Chương 15

Chương 15

Ly rượu màu hổ phách, Lục Nhược nhẹ động ngón tay làm chiếc ly kêu leng keng. Anh cầm cốc rượu bày ra một bộ mặt rất xin lỗi.

“Không sao.” Hứa Diệc Hàng buông tay Mộ Tây ra, cởi áo vest ra nhưng chiếc áo sơ mi trắng bên trong cũng đã bị nhiễm đỏ màu rượu.

“A Tây, anh đi thay bộ quần áo khác!”

“Dạ.” Mộ Tây trầm ngâm đáp.

Khóe môi ăm ắp, cô nhìn nụ cười ăm ắp trên mặt Hứa Diệc Hàng, anh có chút sủng nịnh ôn nhu vén tóc cô, nói: “Chờ anh!” Hai chữ vừa thốt ra nghe thật gần bó, một không khí ái muội không biết từ đâu bay tới.

Hứa Diệc Hàng đi khỏi, Mộ Trung nhìn Mộ Tây chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chung quy là buông tiếng thở dài bỏ lại một câu: “Tự giải quyết cho tốt!” liền đi ra khỏi hội trường.

Lục Nhược sau lưng siết chặt bàn tay vừa rồi cầm chén rượu bị hất đi, “Rắc” một tiếng ly rượu còn lại rơi xuống đất. Anh trợn mày kiểng nhìn Mộ Tây chất vấn: “Vừa rồi là tôi cố ý thế nào?”

“Lục Nhược thì ra anh ở trong này nha!” Một cô gái mặc một bộ váy màu lục nhạt tiến vào, đem tay lồng vào cánh tay Lục Nhược. Cô nhìn Mộ Tây cười cười nói, trên người cô tỏa ra hương vị của một nghệ thuật gia.

Mộ Tây biết cô thường xuyên xuất hiện trên các trang bìa tạp chí nghệ thuật – Vu Phiên Phiên.

Hiển nhiên Lục Nhược không giới thiệu hai cô với nhau, cắn cắn viên đá trong miệng cầm tay Phiên Phiên rời đi.

Mộ Tây bị bỏ lại một bên, cô đi lại một chiếc sofa nhỏ tại một góc khuất. Nửa đường bị Hứa phu nhân ngăn cản, bà có vẻ đẹp rất cao ngạo, dù ở trước mặt ai cũng vẫn rất tự nhiên, giữ bình tĩnh.

“A Tây hôm nay ngay cả cháu cũng đến muốn đổi xử tàn nhẫn với bác sao?” Hiển nhiên Hứa phu nhân hôm nay đã mất bình tĩnh, “Cháu đừng để bị nó lừa gạt, nó đến đây hôm nay, bày ra cái vẻ mặt nói nói cười cười với bạn bè chẳng qua là để trả thù bác và bố nó mà thôi! Cho nên bố cháu mới bỏ đi!” Gương mặt vốn xinh đẹp đến tinh xảo nay bị tức giận làm vắn vẹo.

Mộ Tây nhìn đám phóng viên cách đó không xa, nhỏ giọng nói: “Bác, đừng như vậy. Nếu người nhận anh ngay từ đầu thì đâu xảy ra cơ sự này. Chuyện này con cũng không can dự vào được!”

Ánh sáng lung linh của chiếc đèn pha lê chiếu lên khuôn mặt Hứa phu nhân đặc biệt trắng bệch, cô hồn bay phách lạc cầm lấy ly rượu nói: “Đúng vậy là do ta nghĩ không thông” Tay thon dài xinh đẹp của bà chạm lên bụng: “Tại ông ấy không cho bác có con...”

Mộ Tây tránh ra chỗ khác, ân oán của các bậc tiền bối cô không muốn dính vào. Cô thấy mình thật may mắn khi có bà nội lo ỉn. Mộ bà tâm hồn lương thiện, bọn họ được bà chăm sóc thật tốt, nếu ngược lại trao cho ông nội người chỉ suốt đời biết đến thư họa cùng rượu ngon thì bọn họ đã sớm hỏng rồi. Thời thơ ấu của bọn họ cũng thật đẹp, không bị cuốn vào vòng danh lợi của cuộc sống. Chỉ cần có người thực sự quan tâm chăm sóc thì hạnh phúc sẽ thật nhanh đến thôi.

Hoàn toàn bất ngờ. Mất điện. Toàn bộ đại sảnh một mảng tối đen.

Mọi người bị mắc kẹt trong phòng thật sự bị kinh hoàng “Tại sao lại có thể như vậy?” Nhà hàng Nghệ Thuật có hệ thống cấp điện riêng, Lục tổng bọn họ thường xuyên bảo trì kiểm tra, ngày hôm qua rõ ràng không có việc gì.

Hỗn loạn một mảng, Cố Lăng ôm con gái bảo bối của anh vào trong, cô bé gái cầm trong tay cái gì đó vung vẩy trông rất là vui vẻ. Nhân viên phục vụ nhìn thấy cái thứ đó, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trông cái đó rất giống cái cần gạt của cầu giao tổng.

“Không có việc gì đâu, Hiểu Nhiễm nghịch ngợm làm hỏng cần gạt cầu giao tổng, chỉ cần sửa một chút là xong.” Cố Lăng trấn an mọi người.

Nhân viên phụ trách vội vàng đi lấy áp thay thế, Tần Nhiễm ôm Cố Lăng tranh công: “Bố, con đem cái này gạt xuống. Bố nói phải giữ lời, bảo chú Ba làm búp bê nam cho con. Phải đẹp trai như bố vậy đó!”

Trong bóng tối Mộ Tây bị ai đó đụng phải, cô lão đảo ngã xuống, lúc đứng dậy lại phát hiện giày cao gót đã rớt mất một chiếc.

Đèn vừa tắt, Lục Nhược vội vàng chạy về phía Mộ Tây, hoàn toàn theo bản năng thúc giục, anh nghĩ phải giữ cô bên cạnh không cho cô chạy loạn. Đi được nửa đường anh đụng phải vật gì đó, anh một cước đá văng vật kia ra xa.

“A, giày của tôi.” Mộ Tây khập khiễng chạy lại lại thấy giày của cô bị ai đó đá thẳng ra ngoài, nằm im dưới ánh trăng. Thành linh chân bị ai đó giữ chặt, giày không ra.

“Buông ra.” Nhớ lại vừa nãy anh với cô hồ hững, trong lòng Mộ Tây có chút tức giận. Không kêu lên một tiếng chán ghét anh ta bỏ qua một bên. Cô đi làm, rõ ràng mang xe chạy đến dưới lầu, anh liền như làm lơ không thấy, lên xe thể thao phóng đi trước mặt cô.

“Em đừng lộn xộn, đừng để bị người ta dẫm phải chân.” Lục Nhược thấy mình thật may mắn bỗng dưng mất điện, thật tốt. Anh dẫn cô đến nơi ít người lui tới.

Mộ Tây đá nốt chiếc giày còn lại đi, theo chân anh.

Hai người tiến tới một chiếc sofa trắng, ai cũng không muốn mở lời trước. Khung cảnh xung quanh thật lộn xộn, không khí này làm người ta không thoải mái càng khiến Mộ Tây thêm xấu hổ trầm mặc.

Lục Nhược mở lời trước: “Lúc trước là thái độ của anh không đúng.”

Mộ Tây sững sốt, anh ta đang là xin lỗi sao?

“Nhấn tôi đã trả cho em rồi. Về sau, uhm, về sau em không cần lái xe nữa, cũng không làm thư kí nữa. Bên nghiệp vụ sân khấu của anh thiếu người, em đến làm việc đi. Đừng nói là anh làm khó dễ... Anh xem qua sơ yếu lý lịch rồi, không tệ. Nếu cảm thấy bên đó không hợp có thể đến phòng tiêu thụ. Bất quá khi phỏng vấn, nếu có hỏi anh sẽ giúp.” Lục Nhược nói không đầu không đuôi, con mẹ nó, trong lòng thực uất ức, cùng cô nói gì vậy.

Mộ Tây vẫn là im lặng. Lục Nhược nói lớn: “Em đừng tưởng anh chúc phúc cho em, em kết hôn anh sẽ không đưa hồng bao!”

“A Tây, em ở đâu?” Tiếng Hứa Diệc Hàng từ xa vọng lại.

Lục Nhược buồn chán nắm nhẹ quần áo, thật muốn đánh cho anh một quyền: “Tốt, tôi đi.” Suy nghĩ một chút đem áo vest quăng cho Mộ Tây: “Cứ đi như vậy đi. Không cần tìm giày nữa.”

Mộ Tây kéo tay anh lại: “Chờ đã.” Cô quay sang hỏi anh: “Anh đoán, anh ta có tìm được tôi hay không?”

“Thật là!” Lục Nhược lên giọng khinh thường: “Kêu một tiếng là được.” Nói xong anh liền giơ cánh tay muốn với gọi, Mộ Tây đem thân mình úp sấp lên người Lục Nhược ngăn lại: “Đừng vậy, để thử xem.”

Thử một lần xem anh có thể tìm được cô hay không. Nếu là tìm được, cô nguyện ở cùng một chỗ với anh. Mộ Tây trộm nghĩ đợi anh lâu như vậy, nay anh dễ dàng có được cô, đâu dễ dàng như vậy, không nên...

“Phiền em đứng lên trước có được không?” Giọng Lục Nhược có phần gấp gáp. Cô mặc váy ngắn, liền như vậy áp sát người anh, lại còn không an phận cọ xát, thân hình mềm mại khiêu chiến sự nhẫn nại của anh.

“A Tây.” Thanh âm của Hứa Diệc Hàng gần trong gang tấc.

“Em thắng.” Lục Nhược nói nhỏ qua kẽ răng.

Mộ Tây đột nhiên ôm cổ anh, kéo xuống, bất ngờ hôn anh. Anh nghe được âm thanh hô hấp dồn dập của cô: “Ôm tôi!” Anh cũng rất tiện nghi đem cô ôm vào lòng, cánh tay nhẹ nhàng, thân hình cao lớn. Cô trốn ở trong ngực anh, cơ hồ toàn bộ đều bị che khuất.

Giọng Hứa Diệc Hàng xa dần, Mộ Tây vẫn ôm chặt vai Lục Nhược. Hứa Diệc Hàng tôi thật không muốn cùng với anh! Bị anh lợi dụng thật hạ thấp giá trị của tôi...

Lục Nhược kề trán vào trán cô, giọng khàn khàn: “Là em tự tìm đến!” Anh hôn cô thật hung hãn, mãnh liệt. Mộ Tây nghẹn cổ đáp lại, cơ hồ như muốn hít thở không thông. Tay anh nâng lưng cô lên, vuốt ve tấm lưng trần. Tay anh nắm chặt eo cô áp sát vào người anh, ra tăng lực đạo như muốn hòa làm một.

Mộ Tây nhớ Hứa Tiên từng bị khóa trụ ở xương quai xanh, một kim xuyên qua cả người bị khống chế giống như bị xiềng xích tâm hồn. Nếu đã vậy thì cứ tiến vào đi. Lục Nhược, cái tên xấu xa này khóa trụ ta, ta liền theo người.

Cô không biết khi nào thì chính mình rơi nước mắt. Chỉ biết cô khóc mà không rõ thời điểm nước mắt rơi xuống, môi cô bị anh cắn cảm giác thật đau. Lục Nhược nhanh chóng nuốt lấy âm thanh của cô lại di chuyển xuống cổ thở hổn hển, cứng cổ nói: “Em vừa như vậy, hẳn tìm ra mới là lạ.”

Anh đem cô từ dưới thân anh đặt trở lại sofa. Ngực anh theo từng hơi thở phập phồng lên xuống. Mộ Tây nhìn thấy mái tóc của anh dưới ánh trăng đen bóng, mượt mà. Anh tháo caravat, miệng hé ra thở hồng hộc, hướng mắt nhìn xuống thân ảnh kia.

Mộ Tây kéo kéo tay áo anh, nói: “Lục Nhược, tôi...” Cô lấy chiếc khăn từ trong ví ra đưa cho anh: “Tôi vẫn muốn kết hôn với anh. Anh đừng hiểu lầm.”

Lục Nhược kinh ngạc, lập tức ra vẻ lạnh lùng quay đi: “Tôi không muốn.”

“Anh xem,” Mộ Tây ra sức phân tích: “Hai nhà chúng ta môn đăng hộ đối, hai bên cũng có giao tình. Hứa Diệc Hàng, cả bố mẹ tôi đều không đồng ý. Hứa phu nhân là dì em. Hơn nữa hôn anh cũng hôn rồi, sờ anh cũng sờ rồi!” (o___o) Lưỡi của cô đảo một vòng nhưng thế nào cũng không hợp lý, loạn một hồi mới xong.

“Đúng vậy, trừ việc em không thích tôi, chúng ta xác định thích hợp.” Lục Nhược vừa xấu hổ vừa giận giữ, anh rất cuộc là đang làm cái gì vậy? “Đương nhiên tôi cũng không thích em!” Lớn như vậy, lần đầu tiên anh bị một tên đàn ông khác điều khiển oai trước mặt, còn bị một người con gái qua cầu rút ván (nguyên bản là tả điều hữu bãi cũng chẳng biết là chi. Thôi dịch tạm, có b nào biết thì giúp bạn với)

Mộ Tây bị anh hắt một gáo nước lạnh, nước mắt lưng tròng. Anh, anh như thế nào vẫn tức giận!

Cô đem khăn giơ ra trước mặt anh: “Rốt rồi cuộc anh có muốn kết hôn hay không?”

Lục Nhược thô lỗ cướp chiếc khăn.

Mộ Tây ngẩng đầu nhìn ánh trăng bên ngoài, thật tròn, hương hoa hồng thoang thoảng từ bên ngoài truyền vào, bên cạnh nhất định có vườn hoa. Tốt, hoa dưới ánh trăng thực thích hợp biểu tình đạt ý.

“Lục Nhược...”

“Cái gì?” Lục Nhược hung dữ trừng mắt, không khéo, đèn bật sáng. Xung quanh reo mừng.

Mộ Tây nhìn Lục Nhược, túm lấy cổ áo anh, lửa giận trong lòng chạy đi hết: “Anh đứng lên đi. Xấu hổ.”

Lục Nhược nhìn thấy Hứa Diệc Hàng rẽ đám đông tiến đến, đã tâm trả thù bùng lên, anh đem Mộ Tây kéo vào lòng cùng đứng lên: “Xấu hổ? Em thì đẹp lắm đấy?”

Mộ Tây nhìn anh ngây thơ bĩu môi, ngại ngần nhếch miệng, học anh chu môi hôn. Khóe mắt cô còn đọng vài giọt nước mắt, không được tự nhiên cho lắm. Nhưng Lục Nhược lại nhìn ngây ngốc, nhìn thật không ra cô ở trước mặt đại thiếu gia anh cũng sẽ thẹn thùng!

12. Chương 16

Chương 16

Động tác của Hứa Diệc Hàng phía ngoài đương nhiên rất hấp dẫn phóng viên, tuy nhiên vừa nãy vài người cũng đã chụp được cảnh Mộ Tây cùng Lục Nhược hôn môi, hai người bĩu môi, một cái lại một cái trông thật ngây thơ. Khi Hứa Diệc Hàng đi qua chỗ Mộ Tây, tất cả mọi người đều thực mong chờ sự việc sẽ phát sinh như thế nào.

Mộ Tây bị đèn flash làm cho lóa mắt, đầu chôn trong lòng Lục Nhược cười nói: “Bị chụp được rồi!”

“Kệ cho họ chụp đi!” Lục Nhược vội vàng ôm lấy cô đi ra hướng cửa.

Vài phóng viên vừa thấy nhân vật chính định đi, cũng chen lấn chặn đường lại.

Anh thông dong tao nhả ngăn cản các phóng viên dọc đường đi, đón máy chụp ảnh nháy như điên, nở nụ cười câu hồn đoạt phách. Vài nam phóng viên định chụp hình nữ nhân vật chính. Hai ba nữ phóng viên hỏi lớn về thân phận của nữ chính.

Cố Lăng ôm con gái không biết từ nơi nào xuất hiện, cười với mấy nữ phóng viên đó: “Có thể chụp cho Hiếu Nhiễm mấy bức ảnh không?”

Tần Nhiễm đang trong lòng bố giãy giụa đi xuống, khuôn mặt tròn nhỏ rất nhanh nở nụ cười thật tươi. Hai tay nắm hai bên tà váy cúi chào trong một tư thế rất công chúa, hai mắt mở to trông chờ nhìn vào máy ảnh.

“Thật đáng yêu!”

“Đễ thương quá!” Mấy nữ phóng viên vây quanh Tần Nhiễm mắt sáng rực.

Cố Lăng vuốt ve cằm, con gái thật hiểu lòng bố mà. Không phải là bố bán đứng sắc đẹp con gái đâu nha.

Ban đêm gió lớn, Mộ Tây dè xuống làn váy bị gió thổi tốc lên, thét chói tai: “Anh bước chậm một chút có được không? Đi đâu phải để chết đâu?”

Hai người ngồi vào trong xe, Mộ Tây thở hổn hển một hồi lâu rồi mới ổn định lại.

Lục Nhược nhìn cô, ánh mắt sáng rực, quơ quơ chiếc nhẫn trước mặt cô: “Không được đổi ý đâu đấy!”

Mộ Tây đỏ mặt gật đầu. Lục Nhược vò vò tóc cô nói: “Khô giống như cỏ vậy. Xấu chết được!”

“Ai bảo vậy!” Mộ Tây chụp lấy tay anh trên đầu cô, soi lên gương chiếu hậu: “Thật là, tóc em phải làm mất mấy giờ liền, đều tại anh cả đó!”

“Là chính em đem nó cạo lên người anh, sao còn trách anh!” Lục Nhược trêu lại cô: “Đi làm tóc sao không chọn người nào có mắt thẩm mỹ hơn một chút!”

Kỳ thật, từ 5 năm trước Mộ Tây đã biết mình cùng Hứa Diệc Hàng không có duyên, hoặc là từ trước đó cô cũng đã biết. Nhưng là do cô tự dối mình, không có được tình yêu của anh cô muốn dùng thời gian để xoa dịu bản thân.

“Từ bây giờ em phải để ý lời nói, con dâu Lục gia cũng không phải dễ làm đâu.” Lục Nhược làm ra vẻ nghiêm túc nhắc nhở. Anh có thể hiểu được phần nào tâm tư của cô, từng yêu khắc cốt ghi tâm một người, cho dù tự buông tay nhưng trong lòng vẫn là không nuôi mất mát. Nhưng anh lại có phần hâm mộ cô, ít nhất cô cũng có thể quang minh chính đại nói mình đã từng yêu một người.

Trong xe không khí nhất thời trầm mặc. Im lặng một lát, Lục Nhược vươn tay về phía Mộ Tây: “Lại đây, cho anh ôm một cái.”

Bởi vì làn váy khá lớn, Mộ Tây liền ngồi trên đùi anh, còn chưa hưởng thụ cử chỉ dịu dàng của anh liền xấu hổ muốn thu về.

Lục Nhược cũng không nghĩ cô để cho anh ôm trong tư thế này, dù sao cũng đều bị phát hiện rồi, anh cũng không phải loại da mặt mỏng. Anh đơn giản chế trụ thất lưng cô, giữ cô trong lòng: “Định làm gì? Đừng có lộn xộn.”

Mộ Tây vẫn còn là khuê nữ, nhưng như vậy một khối cứng rắn nóng hổi giữa hai chân cô. Trừ bỏ hoảng loạn chính là cảm giác xấu hổ. Cô thậm chí đầu óc đúng là bị chó cắn mất. Cứ như vậy xe hai người ở chỗ để xe.

“Anh mau buông tay!” Mộ Tây cực lực phản đối.

Lục Nhược hạ cằm tựa vào vai cô, cười đến xấu xa: “Là ai khoe khoang là mình viết tiểu thuyết ngôn tình, cảnh gì cũng đã xem qua? Muốn anh cho em trải nghiệm một chút hay không?”

Anh cũng không nên tiếp tục làm càn đi. Mộ Tây dùng sức dựa vào anh, cứ như vậy lưng chạm vào vô lăng có chút lạnh lẽo, không như nơi nào đó ấm nóng. Thì ra có thể nóng như vậy, ách, cứng rắn. Cô ngượng ngùng hỏi nhỏ: “Anh khi nào thì bắt đầu?” Cô từng nhớ tiểu thuyết của mình cũng đã viết: “Dục vọng của anh không biết khi nào ngáng đầu, cứng rắn cứng rắn chạm vào cô.” (nhắm mắt)

“Vừa rồi...” Lục Nhược thẳng lưng, hướng cô hôn cô, nụ hôn dừng lại ở môi trên dây dưa một hồi. Cô có nghe thấy âm thanh nụ hôn của anh. Đến khi cô cảm thấy đau, phát ra tiếng kháng nghị nho nhỏ, anh mới buông cô ra.

Lục Nhược vừa lòng nhìn cô: “Rất tốt!”

Mộ Tây xoay người nhìn vào trong gương chiếu hậu, trong gương hình ảnh một cô gái với khóe môi hồng nhuận, giống như bị cắn. Tên này thật là xấu mà! Cô oán hận nghĩ.

Lục Nhược chạm nhẹ ngực cô: “Không được như vậy, không bằng ăn luôn em.”

Mộ Tây: ...

Đêm đó, Mộ Tây không quay trở về nhà trọ mà bị Lục Nhược đuổi về Mộ gia. Trước khi rời đi, Lục Nhược nói: “Không cần trước đính hôn?”

Mộ Tây có chút cảm động, anh vẫn là chừa cho cô một con đường sống, hoặc là hối hận đồng ý đi. Cô lắc đầu, kiễng chân hôn lên gò má anh, dưới chân vấy một chân khế nâng lên.

Đêm đó trăng trắng nõn, hoa dạ hương ở hoa viên Mộ trạch nở rộ, không khí tràn ngập hương thơm ngọt ngào. Lục Nhược đứng bên cạnh xe nhìn Mộ Tây đi vào. Làn váy hồng lay động, da thịt trắng nõn, bờ vai mượt mà. Trong bóng đêm, một đóa hoa tường vi dịu dàng nở. Có người ra mở cửa cho cô, cô đặt mình trong ánh đèn dịu dàng. Sau này anh mới hiểu được, đó là thượng đế mở ra một cánh cửa sổ cho anh, sắc hương như vậy vẫn là mơ ước của anh.

Hôn lễ của Lục Nhược và Mộ Tây được tổ chức vào ngày 28 tháng sau, tính từ ngày hôm nay còn không đến một tháng chuẩn bị, Lục Nhược đặc ý đem toàn bộ công việc vứt sang một bên. Không khách khí lợi dụng tất cả những người có thể lợi dụng được.

(lợi dụng! Lợi dụng triệt để cho Boss)

Ngay cả Nam Tịch Tuyết đang ở trời Tây cũng bị anh sai phái. Anh tự tay chọn một khối kim cương mài dũa đánh bóng, tự mình làm nhẫn cưới.

Mộ Tây bị cầm chân. Theo lời của Mộ bà: trước hôn lễ, tân lang và tân nương không thể gặp mặt, tốt nhất cũng không gặp cả đàn ông khác.

“Muốn giữ được tình yêu của người đàn ông phải đi từ cái dạ dày.” Mộ Bắc lớn tiếng giáo huấn cô, tự tay dạy Mộ Tây nấu ăn.

“Đúng, đúng.” Mộ bà xuất viện vẫn phải ngồi xe lăn, nhưng khí thế tuyệt đối không giảm: “Nếu nhà bên đó biết mày không biết nấu ăn, chắc sẽ bị đuổi mất!”

“Sao cháu lại không biết nấu ăn!” Mộ Tây có chút ủy khuất, cầm lấy một cây cải trắng bắt đầu thái.

“Vẫn không biết xấu hổ? Mì ăn liền, luộc trứng, ăn lạp xườn. Những thứ này trẻ con tiểu học cũng làm được.” Mộ Bắc buộc tạp dề, tay áo xắn cao: “Hôm nay học làm canh trước, mai học làm món xào, từ từ học hết.”

Mộ bà hiếm khi có cùng ý kiến với Mộ Bắc: “Đúng vậy, nghe lời Tiểu Bắc. Đúng rồi! Tiểu Đông! Tiểu Đông!”

Mộ Đông lấy mũ che khuôn mặt đen ngòm đi tới: “Bà nội gọi cháu?”

Mộ bà trách mắng: “Trốn trốn làm gì? Tiểu Nam đâu? Chị Hai của các chúng bay kết hôn như thế nào nó còn chưa về? Có muốn chờ ta chết hay không!”

Mộ Tây cùng Mộ Bắc đầu đầy hắc tuyến, lời Mộ bà lại nói như vậy nữa rồi.

Mộ Đông cười ranh mãnh: “Bà nội, nhưng mà bà cũng từng nói không nên để chị Hai gặp đàn ông khác mà! Tiểu Nam đã lên máy bay mai sẽ về đến nơi.”

Mộ Bắc huých nhẹ vào Mộ Tây thấp giọng: “Ngày hôm qua chị có tình cờ gặp Hứa Diệc Hàng trên đường. Như thế nào mà mày không nói lời cáo biệt với nó.”

Mộ Tây tách đậu cô ve lắc đầu: “Quên đi, không có gì. Về sau cũng không cần gấp lại.” Anh thông minh như vậy cũng nên hiểu sự tình.

Mộ Bắc khẽ cười: “Dù sao hần trên pháp luật cũng là có qunan hệ họ hàng với mày.” Cô đột nhiên có chút sầu não: “Mấy hôm trước đi đến nhà chúng ta tìm mẹ nói chuyện, khóc thật nhiều.”

Mộ Tây bông đùa nói: “Mẹ như thế nào, khẳng định là lại “Niệm Phật đi”. Có đúng không?”

“Sao mày biết?” Mộ Bắc cười, buông dao thở dài: “Dù sao mày cũng quyết định chia tay, kết hôn rồi cũng đừng nghĩ vớ vẩn. Aiz, tao coi tên Lục Nhược quả cũng có cảm tình nhưng nó cũng không phải loại vừa. Chẳng lẽ nó lại còn chưa có qua___?”

“Ai biết?” Mộ Tây không để ý, giơ cao con dao trong tay: “Anh thực sự làm gì có lỗi, em liền___tiểu đệ đệ của anh!”

“Chị Hai thật đáng sợ!” Mộ Đông lấy cọng rau trong tay Mộ Tây thổi qua.

Mộ Tây vẫn còn muốn ra ngoài. Ở nhà hơn 20 hôm, cô bị Lục Nhược đưa đến cục dân chính, công chứng. Thuận đường lại đi chụp ảnh cưới. Hai người bọn họ lên lên xuống xuống, bởi vì thời gian gấp gáp, trước hết cứ chụp tạm tạm. Còn lại hưởng tuần trăng mật ở nước ngoài chụp tiếp.

“Hoa tươi, trang phục quả thật là đẹp!” Mộ Tây tay lật tạp chí vẽ mặt chờ mong.

Lục Nhược cất ví trong túi áo vest, vỗ vỗ nhìn Mộ Tây cười đến tà mị: “Vợ à, giường!”

Mộ Tây đen mặt, tên này...

Lục Nhược đưa Mộ Tây đến Lục trạch, nhìn thấy Lục cha Lục mẹ, Mộ Tây liền sửa miệng xưng: “Bố, mẹ.”

Lục mẹ lập tức trào nước mắt, vịn tay Lục cha cười đến thoải mái.

Mộ Tây đi được hai bước liền nghe một giọng phụ nữ: “Cẩn thận!” Cô còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một con chó lớn cùng chiếc miệng ẩm ướt hướng cô chạy đến.

Con chó rất đẹp, hơn nữa còn lấy cái âm thanh vui mừng chào đón. Mộ Tây vuốt ve thân thể to lớn đầy da của nó. Con chó tỏ vẻ thân thiết, cật lực cọ vào chân Lục Nhược. Nó ngồi xuống hướng chân trước về phía Lục Nhược như muốn bắt tay. Lục Nhược xoay người, nó liền đem bàn chân đầy móng vuốt đặt lên tay anh.

Lục Nhược vui vẻ, hướng đến người phụ nữ vừa lên tiếng nói: “Dì Trương, Tiểu Thất rất khỏe?”

“Đúng vậy!” Dì Trương đi tới, nước mắt rưng rưng “Thiếu gia kết hôn thật tốt, phu nhân rất mừng!”, Dì Trương hướng ánh mắt ngưỡng mộ quan sát Mộ Tây.

Mộ Tây vội hỏi: “Dì Trương bác khỏe chứ ạ!”. Cô có nghe Lục mẹ nói qua, bà là bảo mẫu của Lục Nhược hồi còn bé, trước đây đều nhờ công lao của bà nuôi anh lớn lên khỏe mạnh, cũng có thể tính anh mang ơn nuôi dưỡng của bà.

Lục Nhược dẫn Mộ Tây đi xem phòng tân hôn: “Có thích không? Theo như lời em nói, chọn màu tím trông rất lãng mạn.”

Mộ Tây liên tục gật đầu: “Đẹp thật, rất đẹp!”

Lục Nhược đắc ý ôm lấy cô: “Thưởng cho anh đi chứ, vợ à!”

Mộ Tây hôn nhẹ lên môi anh, Lục Nhược bắt mẫn mếu máo, bắt lấy môi cô hôn ngẫu nhiên một lúc mới buông.

Phía sau truyền đến vài tiếng ho nhẹ, Lục Nhược buông Mộ Tây, cười thoải mái: “Dì Trương.”

Dì Trương hơi gượng: “Nghe nói hai đứa định đi nghỉ tuần trăng mật, đi định chuẩn bị vài thứ. Thiếu phu nhân lại xem một chút xem có thiếu gì không?”

“Dạ.”

Mộ Tây đi xem hành lý đã được chuẩn bị, thật sự là rất đầy đủ rồi. Cái gì cũng có, còn có một hòm đồ nhỏ nhỏ trong đó còn có những công cụ rất cổ quái.

Dì Trương ngại ngần cười, mở hé cho Mộ Tây xem: “Đây đều là những dụng cụ ăn uống thiếu gia thích dùng. Thiếu gia tuy rất tùy tính nhưng cũng là một đứa trẻ ngoan. Sau này còn nhờ thiếu phu nhân chăm sóc anh.”

“Dì Trương, dì đừng khách khí như vậy. Tên cháu Mộ Tây, gọi cháu A Tây, Nhị Tây, Tiểu Mộ cái gì cũng được.” Mộ Tây kính lão đắc thọ, dì Trương suốt ngày kêu cái gì mà thiếu phu nhân cô đều cảm thấy không được tự nhiên. Cô cúi đầu thầm nghĩ: “Trời ạ, anh đến ngay cả cái bàn chải đánh răng cũng phải dùng riêng, thật là một kẻ phiền phức!”

“A Tây.” Dì Trương hơi suy nghĩ một chút.

Mộ Tây đáp lại.

Về mặt Dì Trương có hơi bối rối, nhưng rất nhanh liền cười ôn hòa: “Tiểu Mộ à, thiếu gia nó, đừng thấy nó vô tâm vô phẩy nhưng thật ra rất nặng tình nặng nghĩa. Nó trước đây không ở cùng mẹ, nên không thích ra ngoài chơi như những đứa trẻ khác, chỉ thích làm cái này cái nọ. Khi đó ta thấy nó làm một con búp bê, nhìn con búp bê gỗ mà kêu mẹ. A dì đứng sau tường nhìn mà còn thấy đau lòng. Cũng may sau này đi theo Nam thiếu gia đi ra bên ngoài, tính cách dần dần tốt lên rất nhiều. Khẩu vị thiếu gia rất khó chiều, về sau khi hai người sống chung hãy làm nhiều món ngon cho nó, đừng làm tổn thương nó.”

Mộ Tây lệ nóng quanh tròng, cái tên hỗn đản này sao lại làm cho người ta đau lòng chua xót.

Mộ Tây ở Lục Trạch ngày người không bao lâu, Mộ bà lại gọi điện đòi cô về nhà. Nhà bên kia chưa trải qua hôn lễ chưa tính kết hôn nên Lục gia cha mẹ không giữ, bảo Lục Nhược đưa cô trở về.

“Em làm sao vậy?” Lục Nhược trong lúc lái xe phát hiện Mộ Tây dùng đôi mắt miên man, suất thần nhìn anh, trong lòng anh chợt dạ: chẳng lẽ mình có chỗ nào không đúng sao?

Một đứa trẻ thiếu thốn tình yêu thương của mẹ khó có thể trách lại trưởng thành thành tính cách vụn vặt như vậy. Mộ Tây trong lòng xót sa nghĩ khó trách tính cách anh đáng ghét đến thế. Có thể hiểu được, có thể hiểu được!

“Chồng, em về học nấu cơm thật tốt, anh muốn ăn cái gì cứ nói.” Mộ Tây thâm tình thông báo.

Lục Nhược trừng cô: “Em không biết nấu ăn? Sao có thể ngốc như vậy?” Nói xong còn tỏ vẻ thật đứng đắn mà nói: “Quên đi, để anh ăn em là được rồi, không cần chú ý tới việc này nữa!”

Mộ Tây nhịn không được đá anh một cái: “Anh sẽ không như vậy chứ!”

Lục Nhược hùng hồn nói năng đầy lí lẽ: “Anh là đàn ông, còn phải đi làm việc kiếm tiền. Mau học đi bằng không anh cho em một tờ giấy ly hôn!”

Mộ Tây rơi nước mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, xử tiểu đệ của anh, cho anh ăn cái đầu anh đó!

13. Chương 17

Chương 17

Người đang yêu cũng thật ngớ ngẩn, ra sức chuẩn bị cho đám cưới, chuẩn bị cái gì chứ thật là hao phí công sức mà lại còn rất phiền toái nữa. Rõ ràng đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ nhưng sao lại thấy thiếu đi cái gì đó rất quan trọng.

Bi kịch cứ như vậy tới, Mộ Tây trước hôn lễ một ngày mới nhớ tới người đang hưởng tuần trăng mật ở nước ngoài Ngô Mỹ Mỹ.

Do lịch núi giờ, trong khi Ngô Mỹ Mỹ đang tắm nắng ở bên kia đại dương, nghe tiếng Mộ Tây trong điện thoại: “Mỹ Mỹ, tao sắp kết hôn.”

Ngô Mỹ Mỹ nâng tay đánh mạnh vào chồng khăn tắm bên cạnh người, việc này hoàn toàn nằm trong dự liệu của cô. Lúc trước cô nhiệt tình đem Hứa Diệc Hàng vào ở chung phòng trọ chính là có mục đích. Cô nam quả nữ sống cùng một nhà, lại thêm Mộ Tây yêu anh như vậy, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén: “Khi nào?” Cô nhấp một ngụm nước chanh.

“Ngày mai.” Giọng nói đầu dây bên kia có chút thấp.

Ngô Mỹ Mỹ kinh ngạc, nhưng quên đi, hãy rèn sắt khi còn nóng: “Tao thành toàn cho này với Hứa Diệc Hàng, nhớ để tao một phần công quả!”

Bên kia trầm mặc trong giây lát, sau đó...

Cô muốn kết hôn nhưng chú rể không phải là anh!

Ngô Mỹ Mỹ cảm thấy như đầu của mình có tiếng nổ lớn, không phải như vậy chứ! Cô vừa nói chồng cô là ai ấy nhỉ? Lục Nhược? Rất quen thuộc, rất quen thuộc, rất...

Sau đó Ngô Mỹ Mỹ nhìn chồng mình bên cạnh cầu cứu: “Làm sao bây giờ? A Tây bị ông chủ của mình ép kết hôn! Gia đình nó có phải gặp chuyện gì rồi không? Cường ép kết hôn!”

Từ Dưng cùng vị hôn thê xinh đẹp của mình bay trở về nước. Ngô Mỹ Mỹ nhìn Mộ Tây đứng cùng một chỗ với chú rể, lại nhìn thấy Hứa Diệc Hàng lấy thân phân người thân bạn bè đến dự hôn lễ, với vẻ mặt chua xót cô đơn, cô thầm oán, cuộc sống này bị làm sao vậy trời?

Ngô Mỹ Mỹ lấy can đảm thực hiện việc ngu ngốc nhất đời mình, ngăn cản Mộ Tây lên xe hoa, giọng trách mắng: “A Tây, mày bị ép buộc có phải không?” Chắc chắn là như vậy, Mộ gia chắc xảy ra chuyện rồi, sau đó ông chủ ép cô cưới hần, lấy điều kiện để giúp đỡ Mộ gia.

Lập tức mặt chú rể trầm xuống, anh ôm cô dâu trong lòng hôn một nụ hôn thật đắm say ngây ngất. Mọi người xung quang hoan hô dậy trời, hai người leo lên xe đi tới lễ đường, Ngô Mỹ Mỹ đứng ở bên đường nhìn Mộ Tây khoa tay múa chân cái gì đó.

Cô ghen ngào, A Tây tao biết, mặc dù hôn nhân của mày ban đầu không tốt đẹp nhưng mày vẫn cố gắng làm ra vẻ hạnh phúc. Mày rất kiên cường dũng cảm mà.

Nhưng chuyện này cũng không làm cho Ngô Mỹ Mỹ xóa đi ám ảnh trong lòng, dù là mấy năm sau gặp gặp Mộ Tây cùng ‘ông chủ xấu xa’ đi trên đường, lại có thêm một đứa nhỏ gọi cô: “Di Mỹ Mỹ!”, cô còn có thể sinh cho hần một đứa con, thật là cảm động.

Khách mới không ngớt, không chỉ là có bạn bè, còn có người thân hai bên gia đình. Mộ Tây cùng Lục Nhược đi kính rượu một ngày, cô chỉ là nhấp môi tượng trưng nhưng với những người thân thiết vẫn là không trốn được. Tỷ như hai bên gia đình, tỷ như hai đại ca của Lục Nhược: Nam Tịch Tuyệt và Cố Lăng. Làm thế nào cũng phải thấy đầy chén mới được.

Thật vất vả cuối cùng mới về đến Lục Trạch, Lục gia họ hàng có rất nhiều người muốn gặp mặt. Có vài vị tai to mặt lớn cũng muốn đến chung vui, Lục Nhược làm tiểu bối, đương nhiên phải bồi rượu. Cũng có không ít người muốn trêu chọc tân lang tân nương, lúc ấy Lục Nhược uống đã nhiều, ánh mắt có chút hồng, đem Mộ Tây lên lầu, cười mắng: “Con mẹ nó, các chú muốn làm hỏng đêm tân hôn của anh. Trước hết phải đi qua ả của anh!”

Trên người anh toàn mùi rượu, Mộ Tây thực không yên tâm kéo kéo tay anh: “Anh uống ít thôi!”

Lục Nhược cười hì hì, nói nhỏ: “Yên tâm, sẽ không chậm trễ chính sự.”

“Oa~~” Trong phòng một đám tiểu tử không an phận ồn ào.

Lục Nhược đẩy cửa phòng bước vào, thấy tân nương của anh ngồi trước gương chải tóc. Rồi. Cô cau mày, ngón tay mảnh khảnh muốn gỡ tóc lại làm một đám tóc rối hơn.

Anh tựa đầu vào cửa, xem cô cười ngây ngốc.

“Sao lại muộn vậy?” Mộ Tây quay đầu nhìn anh có chút đỏ mặt.

“Ừ.” Lục Nhược cước bộ phù phiếm, thất tha thất thểu đi tới. Mộ Tây tiến lại gần anh lại ngửi thấy mùi rượu trên người anh càng nồng hơn, không khỏi nhũn mày khổ khổ vào ngực anh: “Lại bị bọn tiểu tử kia chuốc rượu phải không?”

Lục Nhược cười không trả lời, đem tay giúp cô gỡ tóc. Anh vén tóc cô đặt ở một bên vai, híp mắt cười. Mộ Tây châm rãi nâng tay, nắm chặt thắt lưng anh, ghé mặt cô vào ngực anh. Cô cứ như vậy gả cho người ta, tuy rằng ngoài dự liệu nhưng rốt cuộc lại lấy được người mình thật tình thích. Cô từng tưởng tượng nhiều điều nhưng cũng chưa từng nghĩ tới mình sẽ như vậy chính thức đi vào địa ngục hôn nhân.

“Lục Nhược, em và anh kết hôn, không chỉ vì mọi người trong nhà vui lòng, cũng không phải vì trốn tránh Hứa Diệc Hằng, lại càng không phải chỉ là chấp nhận. Mà là thật sự thích anh, hoặc là... yêu anh.” Giọng Mộ Tây ngày càng nhỏ, đến cuối cùng lại thấy chính mình thật ngốc, đem tâm hôn lại tỏ tình với chồng mình, chưa gặp qua ai như cô?

Lục Nhược thật nhanh ôm cô vào lồng ngực, rất tốt, từ hôm nay trở đi, người con gái này là của anh. Ai tới đòi cũng không trả! Anh thở ra hơi rượu, bế cô lên, hướng phòng tắm lắm bầm nói: “Bảo bối, chúng ta đi tắm. Ngủ.”

... ..

Đều nói đêm xuân khổ đoản nhưng Mộ Tây lại cảm thấy đêm dài cứ vậy trôi đi. Bất quá cô còn chưa chớp mắt được, cái tên đàn ông phía sau đã ăn uống no đủ, rượu cũng đã uống nhiều liền trở mình, ôm cô còn không ngừng dụi dụi, ra vẻ ủy khuất: “Vợ à, lại đi.”

Cô cả người mềm nhũn, ngay cả ngón tay cũng không muốn nhúc nhích, chỉ miễn cưỡng lắc đầu cự tuyệt. Anh liền vẫn tiếp tục cọ cọ vào tấm thân trần của cô. Mộ Tây bị anh làm phiền không chịu được, đành chỉ tay: “Laptop của em hỏng, anh không ngủ được thì qua xem cho em đi.” Nói xong thì cô bịt kín đầu tiếp tục ngủ, phải rên anh trước sau này mới sống yên được. Cô là phận con dâu mới, chịu sao được anh ép buộc như vậy.

Lục Nhược nhìn chằm chằm người bên cạnh rúc trong chăn thành một đồng phát bực một lát, rồi cũng ngoan ngoãn cầm laptop của cô lại đây.

Được mười phút, Lục Nhược lạnh nhạt khép lại máy tính, tắt đèn đầu giường.

Anh bắt đầu động đến cái ổ chăn kia, chọc phá một phen bắt cô dậy.

“Ở dưới đi!” Mộ Tây phụ theo anh. Lục Nhược lại không nghĩ mình phải ở dưới, bĩu môi: “Anh dạy em điều tốt không ít a. Bất quá đổi đi!”

“Không cần!”

Sự thật chứng minh, kháng nghị không có hiệu quả.

... ..

Rốt cuộc ai mới là người uống rượu nào? Mộ Tây nằm trong lòng Lục Nhược hỗn loạn nghĩ. Chiếc bồn tắm rộng rãi lại thoải mái chiếm dụng một góc lớn của phòng tắm, nước ấm vừa phải cũng theo vòi từ từ chảy ra, thân thể mệt mỏi cả một ngày trời, theo tiếng nước chảy được cuốn trôi đi.

Tia nước bắn lên trên người anh, anh nhắm mắt lại nghỉ ngơi trong làn nước ấm, đầu tựa vào thành bồn. Mà cái người bị anh hôn đến choáng váng đầu óc bây giờ mới phát hiện nội y của mình còn chưa cởi bỏ. Khó trách trong người cảm thấy không được thoải mái.

Tự mình cởi giống như là quá bạo dạn đi. Cô xấu hổ cúi đầu lại nhìn thấy một vật càng làm cho cô thấy kinh khủng hơn. Màu nước trong suốt làm nhìn thấu rõ tận tới đáy bồn, thân thể cô trắng nõn nằm trong cơ thể rậm rạp của anh, lại còn có một, có một vật đứng sừng sững màu đỏ sẫm trong nước, tay cô trong lúc mơ hồ lại đặt ở giữa hai chân anh.

Mộ Tây dường như ngay lập tức thu tay về, lại bị ai đó đang giả vờ ngủ nắm chặt lấy không chút do dự kéo đi xuống, giọng nói khàn khàn còn có hơi rượu thoang thoảng: “Em sờ nó đi!”

Cô đặt tay lên trên nhưng giây tiếp theo lại muốn né tránh, tay lại bị anh bắt lại, không thể chạy trốn.

Cô cảm thấy như đã trôi qua cả thế kỷ, khuôn mặt tựa trên vai anh ngày càng nóng đến mức không tưởng: “Anh có thấy đỡ hơn không?”

Mộ Tây nhớ đến hôm trước hỏi Mộ Bắc mấy vấn đề: “Những vấn đề trong đêm tân hôn?”

Cái gì mà, nó rất vĩ đại, cái chỗ đó rất gì nhỏ, lại cái gì rất cứng, còn có cái gì phải có sức khỏe dẻo dai. Mộ Tây bị choáng váng nhưng lại có cái gì không đúng, mệt đến thế sao không “đi ra” lại cứ muốn “đi vào” mới được, thật là.....!

Thân thể đột nhiên cảm thấy rất thoải mái, Mộ Tây kinh hoàng nhìn thấy nội y của mình phiêu du trên mặt nước, anh làm từ khi nào vậy?

Lục Nhược nghiêng mình lấy một tay ôm lấy cô, nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô. Nhìn theo ánh mắt của cô anh khẽ cười: “Đỏ thắm?” Mộ Tây ngửa mặt nhìn anh dần dần nói: “Như vậy trông có thể quyến rũ anh hơn?”

Hài gò má của cô đỏ hồng như muốn xuất huyết ra ngoài. Lục Nhược cười nhẹ hai tiếng: “Thích cực, trông vô cùng quyến rũ!”. Bàn tay to lớn khẽ chạm lên ngực cô, ngón cái đi dọc theo những đường cong rất mềm của cô, vuốt ve, thường thức, thở dài nói: “Cái này, anh còn thích hơn nữa!”. Anh khẽ hôn lên, khoe miệng khẽ hút lấy. Hương sữa thảo nhiên thoang thoảng truyền tới, anh không khỏi tăng thêm lực đạo, trên khuôn ngực trắng nõn dần dần chuyển màu phần hồng, những dấu hôn cũng nhanh chóng xuất hiện đập vào mắt.

Mộ Tây cảm thấy hơi đau, bắt đầu đẩy anh ra.

“Bảo bối, đừng có nhúc nhích!” Anh mơ hồ nói xong, hôn lên thân thể cô, kéo tay cô đặt trên ngực anh. Tim đập rất nhanh, dường như chỉ cách lòng ngực anh vài thừng chạm vào tay cô, “Anh nhẹ nhàng một chút có được không? Đau a!” Mộ Tây nhìn anh khuôn mặt đầy vẻ đáng thương khẩn cầu, tay anh chợt dò xét tiến vào bên trong.

Thình lình bị dị vật xâm nhập vào, cô co hai chân lại, thân thể trở nên cứng ngắt.

Lục Nhược hôn lên những sợi tóc ướt đầm của cô, xoa dịu cô: “Bảo bối ngoan, thả lỏng đi!” Ngày thường hai người đều đấu võ mồm với nhau, liền bây giờ lại kết hôn, cũng toàn là việc chung, sau khi bàn bạc đều không có nói những lời quan tâm đối phương. Anh gọi cô một cách dịu dàng sủng nịnh như vậy khiến Mộ Tây dần dần thả lỏng xuống.

Trong làn nước trong vắt, tay Lục Nhược có dính một thứ gì đó màu trắng mịn. Lục Nhược cẩn thận thay đổi góc độ, người trong lòng anh tựa như nụ hoa sắp vì anh mà nở rộ. Anh từng chút từng chút tiến vào tìm kiếm, xâm nhập, động tác vừa dứt khoát vừa dịu dàng.

Trong lòng anh, cô khẽ run rẩy, nhíu mày, đôi môi đỏ mọng khẽ ngậm nga.

“Rầm!” Tiếng nước trong thành bể vang lên, không có nước ầm bao quanh, hơi lạnh nhanh chóng kéo đến. Mộ Tây khó hiểu nhìn anh ôm cô đi ra khỏi bồn tắm. Lục Nhược lấy một chiếc khăn tắm nhẹ nhàng giúp cô lau khô thân thể, lấy khăn thấm khô mắt tràn đầy dự vọng: “Tiểu Nhị Tây, anh không nhịn được nữa rồi!”

Sự đau đớn của thân thể khi bị tiếp xúc mạnh với giường còn chưa được truyền đến, Mộ Tây bị anh áp chế dưới thân, anh ồ ồ thở dốc, cơ thể cô cảm nhận được hơi thở cứng rắn của anh.

Lục Nhược tựa đầu vào trán cô, dưới thân không ngừng luật động, mồ hôi đầm đìa: “Bảo bối, thư giãn một chút đi!” Động tác của anh càng lúc càng mạnh, Mộ Tây không chịu được tiếng rên phiêu lãng trong không khí xung quang. Cô hờn dỗi, quay đầu, cắn vào một góc gối, không thèm nhìn về mắt đắc ý của ai đó khi nghe thấy tiếng rên của cô.

Lục Nhược đem chiếc gối bị cô cắn vứt bỏ, ấn đôi môi ẩm ướt hôn lên môi cô, giọng nói mang theo vài phần cảm xúc khó tả nhẹ nói: “Bảo bối, kêu ra đi, anh thích nghe!”

14. Chương 18

Chương 18

Người nào đó vì miệt mài quá độ, ngủ thẳng đến khi mặt trời chiếu thẳng đến mông mới dậy.

“Tỉnh rồi à?” Mộ Tây một tay nâng cằm, một tay gỡ quyển album hỏi anh, ánh mắt lại nhớ tới mấy tấm hình vừa rồi: “Ha ha.” cười rộ lên, ảnh chụp Lục Nhược trông nhiều lắm là khi 10 tuổi, trên cổ lấp lánh chiếc huy chương vàng, trong tay đang cầm hoa kiêu căng nhìn vào ống kính.

Cô rút ảnh ra xem mặt sau: “Thiếu gia 12 tuổi lưu niệm.” Đây là do dì Trương ghi lại. 12 tuổi đã giành được huy chương, cô lại nhớ đến lúc mình 12 tuổi còn cùng Mộ Đông với Mộ Nam cãi nhau này nọ. Chênh lệch, chênh lệch, cô thật là xấu hổ.

Lục Nhược dụi mắt, nhìn người nằm úp bên cạnh, tinh thần có chút hưng phấn. Nghẹn giọng nhìn cô một hồi lâu, anh mới ho nhẹ lên một tiếng, muốn như những người chồng khác biểu đạt một chút quan tâm với vợ: “Cái kia, tối hôm qua như vậy còn đau không?”

Mộ Tây đỏ mặt, đương nhiên đau...

Lục Nhược cũng nằm úp sấp lại ôm lấy cô. Dưới ánh nắng, anh nhìn thấy cả những mạch máu li ti dưới tai cô hồng hồng, trông thật mượt mà trong sáng. Anh lại không cầm lòng hôn lên đôi vành tai ấy.

Rất tốt, cô then thùng, mềm mại ở trong lòng anh thở dốc. Khuôn mặt đỏ bừng, như vậy trông càng khả ái. Lục Nhược kéo tay cô qua rồi cùng lật quyển album: “Em tìm được ở đâu vậy?”

Mộ Tây mặc anh ôm, trả lời: “Ngay trong ngăn kéo tủ đầu giường. Chắc dì Trương để lại.” Suy nghĩ một lát, anh hôn lên lưng cô: “Là em làm loạn. Anh còn chưa ngủ đủ.”

Lục Nhược cầm tay cô: “Bảo bối.” chạm tới nơi cứng rắn bên dưới. Mộ Tây giật mình rút tay lại, quay lưng lại với anh: “Anh tự mình làm một mình đi!”

“Thật ra anh không định làm gì hết, thật đấy! Nếu không phải là em cho anh xem mấy thứ kia, anh đã định chỉ ôm em ngủ mà thôi!” Lục Nhược phản pháo.

Mộ Tây giả bộ không nghe thấy, đem ném quyển album đi. Ai ngờ, từ bên trong rơi ra một vật gì bay lại trước mắt cô. Té ra là tấm ảnh cũ, nhìn cũng lâu lắm rồi. Trước mặt là hai đứa trẻ bụ bẫm. Tuy rằng có khác nhiều nhưng nhờ nốt ruồi son bên mép Mộ Tây vẫn nhận ra tiểu tử bên trái là Lục Nhược. Cô nhóc bên phải anh là chị anh – Lục Hi. Đồng chữ: thiếu gia, tiểu thư 100 ngày lưu niệm.

“Đây là cái gì? Đưa anh xem.” Lục Nhược đoạt lại bức ảnh.

“Anh xem khi đó anh thật là béo, người đầy thịt.” Mộ Tây xoay người chỉ tấm ảnh, đầu ngón tay dừng ở tiểu đệ đệ của Lục Nhược: “Thật sự nhỏ a! Hắc!”

Lục Nhược nhìn chằm chằm vào tấm ảnh, mắt híp lại vụt sáng. Anh thuộc dạng thân hình thanh thanh thon thả, đuôi mắt dài nhỏ, cùng hàng lông mi tinh mịn. Mộ Tây vẫn nghĩ rằng anh bao giờ lại có bộ dáng u buồn như vậy.

“Làm sao lại có vẻ mặt này?” Mộ Tây nâng tay dừng ở hai má anh, những cử chỉ thân thiết như vậy liệu có trở thành một thói quen hay không?

Lục Nhược giữ lại hai bàn tay cô, kéo tới bên môi hôn nhẹ: “Nhị Tây, lại đây để anh ôm một cái.”

Ngày mai hai người bay vào buổi tối, trước đó, Lục Nhược đưa Mộ Tây cùng Tiểu Thất đi thăm các gia đình trong họ tộc.

Tối gần chiều, Lục Nhược nắm tay Mộ Tây, Mộ Tây dắt Tiểu Thất, hai người một chó hướng thẳng nhà Cổ Lăng, thuận tiện chục luôn bữa chiều. Ánh hoàng hôn kéo bốn cái bóng thật dài.

“Trư Thất, lát nữa không được đòi ăn tại nhà Nhị ca ta nghe chưa!” Lục Nhược cảnh cáo Tiểu Thất. Trước từng có chuyện anh mang theo nó đi chơi, kết quả Tiểu Thất quả thực không chịu thua kém Cầu Cầu nhà Cổ Lăng, giành ăn nhiệt tình, thiếu chút nữa cắn nhau chết.

Tiểu Thất tựa hồ không hài lòng với câu nói của Lục Nhược, mắt ngập nước trách cứ.

Mộ Tây vuốt ve cái đầu xù của nó: “Chẳng phải đồ ăn của chó đều giống nhau sao?”

Lục Nhược khinh bỉ nói: “Chó nhà Nhị ca anh chỉ bằng cái nắm tay, cùng chó nhà ta không cùng loại. Hừ, khẩu vị Trư Thất từ nhỏ đã được nuông chiều.”

Mộ Tây cúi đầu nhìn khắp con chó rồi dừng lại ở bụng nó, dạ dày của mày thực sự được nuông chiều sao? Buổi trưa cô ném bánh bao cho nó, hy vọng không gặp chuyện không may là tốt.

“Lục Nhược, chúng ta không đến nhà đại ca trước sao?” Mộ Tây nhớ Nam Trạch với Lục Trạch không cách nhau là mấy.

“Đại ca hôm qua mới đi công tác, hơn nữa, tốt nhất cũng đừng nên đến nhà bọn họ.” Lục Nhược nghiêm túc nói: “Đợi lát nữa đến nhà Nhị ca, em phải xem Nhị Tẩu với Nhị ca thế nào mà học cho tốt!”

“Sao lại vậy?” Mộ Tây nghi hoặc nhìn anh. Nghe nói đại ca anh Nam Tịch Tuyệt chính là tổng giám đốc Lăng Hiên cũng là một cây si chính hiệu mà.

“Ha ha, đại ca anh hằng năm cầu hôn đại tẩu đều bị từ chối, phụ nữ như đại tẩu học không dễ đâu. Nhị Tẩu như vậy thích Nhị ca, mỗi lần bị đại tẩu xúi giục đều trở về cãi nhau với Nhị ca. Nhị Tẩu quả thực có phần buồn cười nhưng đối với Nhị ca vẫn là thực tình yêu thương. Yên lặng thích ca hơn 20 năm, bất chấp Nhị ca bỏ công việc ở bang C, vẫn dứt khoát cùng anh, cùng anh kết hôn, vì anh sinh con. Em tốt nhất vẫn là nên học Nhị Tẩu, biết không?”

Mộ Tây trầm tư, hạ giọng: “Anh thực là bóp méo sự thật.” Cô ở hôn lễ có gặp qua vợ Cổ Lăng – Tần Tiểu Mạn, khi anh nhìn chị, trong ánh mắt có vô vàn yêu thương.

Lục Nhược không để ý: “Dù sao cũng không quan trọng. Em về sau sống tốt với anh. Em học nấu cơm thế nào rồi? Anh ghét nhất là ăn cơm Tây, mỗi ngày đều phải làm đồ ăn ngon cho anh ăn.”

“Anh thích ăn hay không lại nhiều chuyện như vậy?” Mộ Tây bất mãn hừ dài hai tiếng.

“Em còn dám...” Lòng mày khẽ nhú lại, chính muốn nói cái gì thì điện thoại của anh vang lên.

“Mẹ?”

Lục mẹ thanh âm khàn khàn run run: “Nếu con đang cùng Tiểu Mộ thì nhanh nhanh đến bệnh viện đi. San San, San San sợ là không ổn!”

Thời điểm Lục Nhược và Mộ Tây tới bệnh viện thì Âu Dương San vừa được y tá đưa ra khỏi phòng cấp cứu không lâu. Cô bé sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, thân hình nhỏ bé không ngừng run rẩy. Mỗi lần như vậy, Lục mẹ đứng một bên nước mắt lại không cầm được.

Âu Dương Triệt mắt đỏ hồng ngồi bên giường nắm bàn tay nhỏ bé của Âu Dương San: “San San, mau tỉnh lại. Bố ở đây rồi!”

Mộ Tây chưa bao giờ thấy Âu Dương Triệt như vậy. Ngay từ ngày nhập trường, lần đầu tiên gặp anh, trong lòng Mộ Tây cũng thích anh. Âu Dương Triệt là loại người đối với ai cũng ôn hòa, phẳng phất dương quang, ôn hòa không chói mắt. Lúc này anh như con sư tử bị thương.

Không kể Lục cha Lục mẹ, còn có một đôi lão nhân bên cạnh, đều lặng yên rơi lệ. Mộ Tây cũng hiểu, đó là cha mẹ Âu Dương Triệt.

“Mẹ, sao lại thành như vậy?” Lục Nhược hỏi.

Lục mẹ khóc không thành tiếng, Lục cha thở dài, nhìn con bé: “Tối qua Hi Hi ngủ sớm, A Triệt đi xã giao nửa đêm tối sáng mới về, phát hiện San San ngủ ngoài cửa lạnh. Từ nhỏ sức khỏe con bé đã không tốt.”

Mộ Tây cảm nhận được bàn tay Lục Nhược đang nắm tay cô có phần căng thẳng.

Lục cha giọng thương cảm: “Sáng hôm này thì phát sốt, đưa vào bệnh viện thì bác sĩ nói, sợ là không được.”

Mộ Tây hốc mắt nóng nóng, làm sao lại như vậy, San San còn nhỏ như vậy: “Bố, không phải cảm lạnh sao, sao lại nghiêm trọng như vậy?”

Lục cha lắc đầu không nói nữa.

Lục Nhược buông tay Mộ Tây ra ngoài gọi điện thoại: “Aron, tới đi ở đây có người cần cứu.”

Aron? Không phải là vị học trưởng cả ngày Mộ Nam chạy theo sao? Mộ Tây lắc đầu, giữ chặt lấy tay của Lục Nhược: “San San, nó không có vấn đề gì chứ?”Nhục Nhược nhìn vào phía sau Mộ Tây.

Là Lục Hi, cô chao đảo chạy đến.

“San San!” Cô sợ hãi chạy vào phòng bệnh, muốn ôm con mình lại bị chồng mình đẩy tay ra.

Lục Nhược đỡ Lục Hi suýt ngã, tức giận hỏi: “Anh làm cái gì vậy?”

Âu Dương Triệt nắm tay thành quyền hướng đến Lục Nhược, quyền không trúng ai chỉ “Rầm” một tiếng hung năng nên vào tường.

Lục Hi giẫy ra khỏi lòng Lục Nhược: “Anh cho em nhìn con một chút thôi, em xin anh!”

Âu Dương Triệt hít sâu một hơi: “Em đi đi!” Anh mệt mỏi, anh không muốn tiếp tục nữa. Thứ mà anh nhận được chỉ là con gái đáng thương của anh nằm trên sàn lạnh cả đêm ngoài cửa phòng, nhưng mẹ nó chỉ cách một tấm ván cửa, mà đang nhớ thương một người đàn ông khác mà rơi nước mắt.

“A Triệt đừng như vậy có được không. Hi Hi, không phải là lỗi của nó”. Lục mẹ đau lòng nhìn con gái, khóc nói.

Lục cha nhìn Lục Nhược che chở cho Lục Hi. Phát giận, nhìn anh quát: “Mày lại đây!”

Lục Nhược chậm rãi đi tới. Lục cha đi đến trước mặt anh, Lục cha tát anh một cái, dương tay còn muốn đánh nữa.

“Bố!” Mộ Tây đau lòng kêu lên, đi qua canh giữa Lục Nhược và Lục cha.

Âu Dương Triệt toàn thân cứng ngắc không nói gì.

Lục cha mệt mỏi nói: “A Triệt, chuyện này là lỗi của Hi Hi, nó đã không chăm sóc cho San San nhưng dù sao nó cũng là mẹ của San San, hãy để cho nó chuộc lỗi,...” Nói đến đó, Lục cha cả đời cứng rắn cũng không khỏi nghẹn ngào. Đây hết thảy là lỗi của ông, đúng là báo ứng mà!

Âu Dương San vẫn không có chuyển biến tốt, buổi tối bắt đầu nói mê sảng gọi “Mẹ!”, Lục Hi luôn túc trực bên cạnh con bé.

Mộ Tây cảm thấy tình cảnh của Lục Nhược cũng không đỡ hơn là mấy. Hai người ngồi ở băng ghế dài ngoài hành lang, suốt mấy giờ anh cũng không nói một tiếng nào, nắm chặt lấy tay cô: “Lục Nhược anh có muốn uống chút nước không?”

Lục Nhược ngược mắt lên nhìn cô, cô mới phát hiện mắt anh đỏ hoe: “Là lỗi của anh. Nhị Tây, năm đó khi chị mang thai San San, anh vô liêm sỉ đem chị từ lầu trên đi xuống, San San bị sinh non. Chết tiệt, anh không phải là người!” Lục Nhược nói xong tát thật mạnh vào má mình. Từ lúc đó, anh hiểu càng dây dưa sẽ chỉ càng làm tổn thương nhiều người hơn mà thôi. Anh đến gần với hạnh phúc đến vậy cuối cùng lại bị đá bay đi.

“Đừng như vậy!” Mộ Tây giữ chặt tay anh, đau lòng chạm lên dấu tay trên mặt anh: “Đừng như vậy, em đau lòng lắm. San San sẽ không sao cả, trẻ con ốm một chút sẽ khỏi nhanh thôi!” Mộ mẹ tin phật, Mộ gia bốn đứa con cũng tin có nhân quả tuần hoàn. Mộ Tây tin tưởng Âu Dương Triệt là người tốt như vậy, ông trời nhất định sẽ không tàn nhẫn với họ.

Buổi tối, Aron đến. Mộ Tây được gặp mặt nhân vật truyền kì trong lòng em gái, thiên tài được học, là nhân tài của giới y học. Nhìn thấy Mộ Tây, anh không khỏi rung mình sợ hãi, cô gái này thật giống với cái đuôi kia của mình!

Nhà các cô lắm con, đây là người chị nào của cô ta đây?

Nhìn đến Âu Dương San, anh cau mày đẩy gọng kính: “Cô bé này bị sinh non, cơ thể yếu ớt, lại thêm bị lạnh! Rất nguy hiểm đó!”

Một câu nói của anh làm tất cả mọi người tim thót lên một cái, Âu Dương Triệt hỏi: “Con gái tôi có cứu được hay không?”

Aron cười tà ác: “Tôi muốn cứu sống ai người đó không thể chết được, nhưng mà” Anh đem ngón tay thon dài chỉ vào Mộ Tây: “Bảo cô ấy đáp ứng một điều kiện của tôi!”

Cái gì? Mộ Tây hai mắt mở to đầy kinh ngạc, lấy tay chỉ chính mình: “Tôi?”

Aron đáng thương hề hề cầu xin: “Làm ơn, bảo Mộ Nam nhà cô buông tha cho tôi đi!”

Mộ Tây xấu hổ, tay chân cũng không biết để đâu cho phải. Cái kia, quả nhiên anh vẫn là bị Mộ Nam đuổi rết mấy năm. Em gái của cô đúng là làm cô mất mặt.

“Anh yên tâm, tối nay tôi sẽ nói chuyện với Tiểu Nam.” Mộ Tây cam đoan.

Aron có lẽ thật sự là thiên tài, cũng có lẽ nhờ ông trời phù hộ. Tóm lại, 4 giờ sáng hôm sau trán Âu Dương San cũng đã hạ nhiệt. Áp lực trong phòng bệnh cũng dần giảm.

Trong cơ hôn mê, Âu Dương San vẫn không ngừng gọi: “Mẹ! Mẹ!”. Mà ngay sau khi mở mắt, con mắt nhỏ đảo một vòng, hướng Âu Dương Triệt kêu: “Bố, ôm.” Âu Dương Triệt ôm con gái vào lòng khóc lớn.

Mộ Tây quay người lau nước mắt, lần đầu thấy một người đàn ông khóc như vậy, không khỏi động lòng.

15. Chương 19 - 20

Chương 19

“Anh có ăn bánh trứng không? Hay ăn Q đế? Ăn đến phát phì?”

(Q đế: Q bánh vỏ là chocolate, có vẻ giống chocopie nhà mình!)

Lục Nhược không nói gì nhìn theo túi đồ ăn của Mộ Tây đang lấy ra các loại đồ ngọt, không thể nhịn được nữa nắm tay cô: “Đừng lấy ra nữa. Anh không thích đồ ngọt.”

Mộ Tây che miệng kinh ngạc, hoài nghi cầm cái bánh trứng đưa ra trước mắt anh: “Anh thực sự không thích đồ ngọt?”

Đầu hạ, buổi tối vẫn là hơi lạnh, hai người túc trực ở ghế dài ngoài hành lang một đêm. Lục Nhược khoác cho Mộ Tây áo của anh, bỏ đi khuôn mặt hơi nhợt nhạt thì cả người vẫn là rất tỉnh táo. Anh vịn người, lấy tay xoa đầu cô: “Ai nói cho em anh thích những thứ này?”

Mộ Tây cắn miếng bánh trứng nói cứng: “Em thấy anh tính tình trẻ con. Hẳn là thích đồ ngọt.”

Lục Nhược hạ mắt, cô so sánh đúng là kịch cỡm. Anh đứng lên nhìn vào phòng bệnh: “San San thế nào rồi?”

“Đang ngủ. Đúng rồi, anh ngồi xuống, em lau mặt cho.” Mộ Tây ấn anh trở lại ghế dài, xoay người đi tìm bác sĩ tìm rượu thuốc: “Mặt anh sưng như vậy thật xấu.”

Lục Nhược nhớ ra, sờ sờ hai bên má. Quả có đau.

Mộ Tây cầm chiếc khăn tắm rượu thuốc cẩn thận lau mặt anh: “Bố xuống tay thật mạnh. Chỗ này, chỗ này đều bầm tím cả.”

Lục Nhược cười khổ: “Bố anh thân từng là quân nhân, sức khỏe cũng không tồi.”

Mộ Tây nghiêm túc nhìn anh: “Về sau anh không được sử xử như ngày hôm qua. Nói cho anh biết, trước kia em cũng không nghe lời bố, cũng bởi chuyện Hứa Diệc Hằng mà bố tức giận đến vào viện. Bố vẫn tha thứ cho em, bố luôn nói người có phạm sai lầm mới có thể trưởng thành được.” Cô vuốt ve khuôn mặt Lục Nhược: “Khuôn mặt tuần tú như vậy bị hủy kể cũng đáng tiếc... Anh sao lại nhìn em như vậy?”

“Nhìn lại em đi.” Lục Nhược hôn nhẹ lên môi cô. Mộ Tây gạt đi: “Tránh ra, mặt của anh bây giờ như đầu heo vậy. Em mới không cần.”

Hai người đùa một chút lại nghe thấy bụng Lục Nhược “Ồm ộp” hai tiếng. Anh nửa xấu hổ nửa ảo não cắn Mộ Tây mấy cái. Cổ Mộ Tây bị đầu lưỡi của anh đùa nghịch, cười cười vỗ vào bụng anh: “Em đưa anh đến nơi này ăn sáng. Cam đoan không có đồ ngọt.”

“Em nói là nơi này?” Lục Nhược ngao ngán đánh giá cái quán nhỏ trước mặt. Anh giơ ngón trỏ miết mặt bàn một đường ra vẻ khinh miệt. Ngón tay anh dính một tầng mỡ.

Bởi vì còn sớm, bỏ đi hai người họ chỉ có một mình ông chủ quán. Mộ Tây hướng ông chủ vẫy tay: “Ông chủ, cho hai bát cháo cá, hai trứng gà luộc trong nước trà, hai cái bánh trứng.”

“Anh đừng câu nệ nhiều như vậy. Ăn ngon là được rồi.” Mộ Tây lấy tờ giấy lau mặt bàn: “Đồ ăn ở đây rất ngon, bánh cũng ngon, trứng luộc trong nước trà cũng có hương vị đặc biệt. Trước đây ông ngoại cũng thường đưa bốn bọn em đến đây ăn.”

Đồ ăn rất nhanh tới. Mộ Tây bóc trứng luộc trong nước trà đưa lên miệng xuyết xoa: “Nóng quá. Anh xem, rất là ngon.”

Tuy rằng quán ăn không sạch sẽ lắm nhưng ăn ở đây cũng rất thoải mái. Cái bát cháo lớn màu hồng, hạt gạo nở to, rau xanh xanh, có tí gừng lại thêm thịt cá trắng trắng. Lục Nhược nuốt nước miếng, cảm thìa thử.

“Thế nào, ngon không?” Mộ Tây mang ánh mắt mong chờ nhìn anh.

Lục Nhược vừa lòng gật gật đầu: “Không tồi. Nhà em không ở gần đây sao biết được chỗ này?”

“Ông ngoại em làm viện trưởng ở gần đây, ông nhớ tình bạn cũ, khi trường bị phá, nhà em chuyển đi nơi khác cũng không phá nơi này.” Mộ Tây đắc ý cười: “Ông ngoại em cùng bà ngoại cũng là ăn cơm ở đây rồi gặp nhau. Ông chủ bây giờ ở đây là con trai ông chủ cũ. Quán ăn này cũng là gia truyền lâu đời rồi.” Mộ Tây nhớ ra cái gì, chợt cười ngốc.

“Cười cái gì?” Lục Nhược đang ăn ngon.

Mộ Tây cúi đầu quấy quấy bát cháo của cô: “Ông bà nhà em thực sự rất hòa hợp, hơn nữa đều là vô cùng thương yêu nhau mới lấy nhau.” Cô có chút ngượng ngùng: “Mẹ em nói, ông nội là người có phúc khí, cũng sẽ phù hộ cho con cháu, cho bốn chị em em tìm được hạnh phúc của mình...”

Chiếc nhẫn ở ngón tay phải của cô khê tỏa ra một thứ ánh sáng rất dịu dàng. Lục Nhược lần đầu nhận thức được cô là người con gái duy nhất của anh được anh cưới hỏi đăng hoàng và sẽ che chở cô cả đời. Anh đem gừng trong bát cháo mình sang bát cô: “Mùa hè ăn gừng rất tốt, ăn nhiều một chút!”

Mộ Tây nhìn thịt trong bát anh đầy thêm muốn: “Không bằng cho em thịt còn hơn!”

“Không có cửa đâu!”

“Quý hẹp hòi.”

Hai người ăn xong lại mua thêm hai phần cho hai vợ chồng nhà Âu Dương Triệt mang đi. Bệnh tình của Âu Dương

San đã có tiến triển tốt, nhưng Lục Hi cùng Âu Dương Triệt không lúc nào rời khỏi tay nó. Cô bé mặc áo bệnh nhân màu trắng, ôm con gấu bông nhỏ rúc vào lòng mẹ ngủ, giống như một con thỏ con.

Không hiểu sao Mộ Tây cảm thấy Lục Hi mỗi lần gặp cô đều có cảm giác bất đồng, cô hỏi Lục Nhược nhưng anh cũng không mặn mà gì lắm khi nói chuyện về chị mình. Có thể do hai chị em họ không ở cạnh nhau từ nhỏ, tự nhiên không gần gũi như chị em bình thường.

Aron vừa bước chân ra khỏi phòng, cô liền gọi điện thông báo cho em gái mình. Không kích động Mộ Nam chỉ đáp lại một tiếng “Vâng”. Mộ Tây hỏi thăm cô ấy chỉ đáp một tiếng: “Mệt mỏi!”

Mộ Trung nói Mộ Nam và Mộ Bắc hai người tính cách giống nhau đều rất tài hoa mạnh mẽ, mà em cô bản thân cũng không phụ kì vọng, nhỏ tuổi đã nhận được thư mời từ đại học Massachusetts. Cô nói với Mộ Tây cô muốn theo đuổi một vị học trưởng vô cùng lợi hại, Mộ Tây đã rất khâm phục em gái.

Hoa rơi cổ ý nước chảy vô tình. Đứng ở dưới tán cây xum xuê, Mộ Tây tỉ mỉ nhìn thấy những tia nắng lọt qua khe hở của phiến lá chiếu xuống thảm cỏ. Dưới gốc cây, bóng cô bị chia cắt thành mấy mảnh đọng đưa theo tán lá.

Đóa hoa tuy đẹp nhưng cũng không thể tồn tại mãi với thời gian, Mộ Tây khẽ viết lên trên tờ giấy nhớ hình bra.

“Nhị Tây em có định đi không để anh còn chờ đây?” Lục Nhược đứng đợi cô ở cửa đã lâu: “Bố bố” gió lạnh từ hậu viên thổi tới: “Đừng chạy, anh còn muốn ăn cá nướng nữa, đi chậm không có phần đâu?”

“Mũ của em đâu?” Mộ Tây bị Lục Nhược lôi ra ngoài, lập tức nhận ra ánh nắng mùa hè thật khủng khiếp. “Khí hậu Địa Trung Hải mùa này nóng thật, em muốn đội mũ”

Lục Nhược tháo mũ ở trên đầu anh xuống cho cô: “Phơi nắng một chút càng khỏe mạnh. Đợi anh! Anh nhất định sẽ không thua tên tiểu tử Lâm Sinh kia!”

Lâm Sinh là một người bạn họ mới quen trong thị trấn, anh rất đẹp trai, phong thái tuấn kiệt cùng hào khí đầy người, nghe nói là một nhiếp ảnh gia có tiếng. Bạn gái của anh là một cô gái ngoại quốc đứng đắn.

Lúc ấy, Mộ Tây cũng đang hăng hái dùng sào chọc trái ô liu, nghe thấy tiếng máy chụp ảnh. Sau đó Lâm Sinh nhe răng cười cho cô xem ảnh trên màn hình nhỏ: “Tiểu thư thật xinh đẹp, chúng ta từng gặp qua ở đâu rồi sao?”

Đứng gần như vậy thật không được đúng cho lắm, nhưng vì anh nói cô xinh đẹp, cô cười nói: “Đại khái là ở trong mộng đi!”

Đáng tiếc Mộ Tây lúc ấy dép còn không đi, chân dính đất, tóc cũng buộc lộn xộn ở sau đầu, hoàn toàn chẳng có nét gì xinh gì là xinh đẹp cả. Còn chồng cô đang đứng ở đằng xa, mồ hôi rơi như mưa giúp chủ nhà sửa hàng rào, còn muốn nghĩ cách tiết kiệm điện thấp sáng ngoài hiên.

Ấu Dương San khỏi bệnh, cô liền đặt vé máy bay, Lục Nhược mang cô đến một biệt thự nhỏ của một người tên Brown. Mộ Tây thích nhất là biệt thự này có một vườn ô liu rất lớn.

Lục Nhược rất không hài lòng, oán cô nơi đô thị phồn hoa không đi lại đâm đầu vào cái chốn hẻo lánh này, anh la hét không đi. Gặp được Lâm Sinh ngày đó, Lục Nhược đứng từ xa nhìn thấy một người đàn ông đứng gần vợ anh, bỏ cả bữa cơm trong tay chạy lại. Nói chuyện với nhau mấy câu lại trở thành bằng hữu. Bất quá Lục Nhược vẫn đòi công đạo, không cho Mộ Tây đứng gần Lâm Sinh quá. Anh lấy lí lẽ, cô là vợ anh, lấy tính sở hữu của đàn ông làm lí lẽ.

Mộ Tây nói Lâm Sinh là người đứng đắn không cần phải lo lắng. Thật ra anh cùng bạn gái anh vẫn ngủ riêng phòng. Dù vậy, Lục Nhược vẫn không thích anh. Anh là chồng cô hẳn là muốn bảo vệ cô dù cho có là báo động giả.

Nhìn Lục Nhược kéo Mộ Tây đi, Lâm Sinh cũng đóng cửa xe, nhả ga hiên ngang mà đi.

Lục Nhược đem Mộ Tây vào trong xe cũng phóng đi theo.

“Đi chậm một chút, tóc em muốn rối lắm rồi.” Mộ Tây giữ chặt vành mũ: “Đi câu cá rồi về làm cá nướng đi anh.”

Lần trước Brown mời vợ chồng họ đi dã ngoại, bảo là ăn cá. Hai người thích thú, ai ngờ Brown đưa cho họ hai cái cần câu, nói là muốn ăn bao nhiêu câu bấy nhiêu.

Lục Nhược có nhược điểm chính là cái tính nôn nóng, bắt anh ngồi yên câu cá quả thực là chuyện không tưởng. Mộ Tây đoán ngay đến cả cần câu chắc anh cũng chưa cầm qua. Mắt thấy Brown câu được cái một nhưng thùng của hai người vẫn là trống trơn. Lục Nhược sinh gian kế, đổi lại cần câu, đi ra “Bổ bổ” bắn súng điện bắt cá.

Brown thấy năng lực câu cá của Lục Nhược quả thật “bất phàm” lấy làm ngạc nhiên. Lục Nhược từ ngày đó bắt đầu bị ủy khuất lớn, Brown đem anh ra làm nhân viên sửa chữa không công cho ông.

“Ha, lại một con.” Mũi lao nhỏ đâm xuyên qua bụng con cá, máu đỏ cả một mảng nước. “Nhị Tây, đem xô lại đây!” Lục Nhược đắc ý lắc lắc con cá trong tay.

Mộ Tây mang xô đến, nhìn thấy Lục Nhược vẫn không chịu lên bờ liền nói: “Người ta đều chỉ nướng vừa đủ ăn thôi, anh bắt nhiều như vậy, ăn không hết đâu. Mau lên đây, em đói bụng rồi.”

“Nhị Tây, Lâm Sinh nướng bao nhiêu con?”

“Ba bốn con gì đó.”

Lục Nhược đắc ý, ném súng lao lên bờ cát, chỉ vào bên kia: “Vẫn là anh lợi hại, bắt được hơn 20 con! Bảo bối, em làm vợ anh đảm bảo có cơm ăn!”

Mộ Tây nhắc nhở: “Anh bắt nhiều như vậy, lát nữa sẽ có người ra tính tiền đấy. Họ cũng mất tiền nuôi mà.”

“Coi như mua luôn cho bữa sau đi.” Lục Nhược cười nói: “Bất thiếu chỉ sợ em ăn không đủ.”

Mộ Tây lườm anh một cái nhưng cũng không phản bác. Vừa phát hiện anh có tài nướng cá đặc biệt ngon, cô sẽ chờ cá nướng ăn.

“Hi, Lục, anh cũng đến đây!”

Lâm Sinh nói hẳn thực sự rất thích thị trấn nhỏ này, Biển Địa Trung Hải được mệnh danh là nơi sạch nhất thế giới, nước biển nơi này có màu xanh lam trong hơn hẳn những nơi khác.

Lục Nhược chào đón anh đưa cho anh một điều thuốc lá.

“Hi, Lâm Sinh, Lục..”

Mộ Tây tròn tròn mắt hà hốc miệng nhìn cô gái còn vừa rồi mặc một bộ đầm dài trang phục địa phương, dưới ánh mặt trời lúc này lại nơi nơi đều trắng bóng, chỗ chỗ đều thật chói mắt.

Cô gái đi từ ngoài vịnh đi lại lại còn đeo một chiếc kính râm thất lớn đi tới, cười đến phong tao vô cùng. Mộ Tây phát hiện trên người cô còn có hình xăm, đôi chân dài tinh tế, vòng eo nhỏ nhắn, lại thêm đôi dò bông đảo tròn chĩa... Cái gì gọi là đẹp hơn tranh vẽ chắc chắn là cô ấy rồi!

Mộ Tây tức giận nhìn Lục Nhược giương đôi mắt hau háu nhìn cô gái, vừa rồi cái miệng liến thoắng chắc bị rớt ngoài bãi cát rồi, đôi mắt kia chỉ còn thiếu nước dính lên thân cô gái kia thôi.

Chương 20

Mắt nhìn của đàn ông đúng là không thể tin tưởng được!

Mộ Tây bĩu môi chạy đến bên cạnh Lục Nhược đem toàn bộ sức dẫm mạnh lên chân anh, người nào đó như đang trong mộng mới tỉnh lại kêu đau.

Có gì đặc biệt đâu. Mộ Tây nhìn đánh giá, tên Lâm Sinh từ đâu chạy đến đem theo một sấu cá nướng, đặt tay lên hông cô ta, Mộ Tây chợt nhận ra, áo tắm của cô trên chỉ có một mảnh hình chữ “Nhất” í có một mảnh hình chữ T. Cô tìm tìm trong túi mình một chút: “Lục Nhược áo tắm của em đâu rồi?”

“Nhị Tây, em ghen hả?” Lục Nhược ngồi xổm xuống cầm tay nang trong túi kéo ra: “Anh cái gì cũng không nhìn, đi anh đem em đi ăn cá nướng!”

Mộ Tây suy nghĩ một chút: “Anh giấu áo tắm của em ở đâu rồi hả?” Lục Nhược bị véo rất đau nhưng lại nói rất hợp tình hợp lý: “Rất hở hang, không thích hợp với phụ nữ đã có chồng!”

Mộ Tây không vui đá vào chân anh: “Anh toàn nhìn ngang ngó dọc anh là đồ háo sắc! Dựa vào cái gì không cho em mặc. Anh chỉ thích nhìn cô ấy mặc thôi phải không? ”

Lục Nhược ôm ngang hông cô, kéo về chỗ nướng cá: “Em muốn mặc, về phòng chúng mình em thích mặc gì thì mặc. Không mặc gì vẫn tốt hơn! Nhanh một chút không nhanh tên Lâm Sinh kia ăn hết bữa giờ!”

Thân trên để trần mặc quần cộc, Lục Nhược tay ôm Mộ Tây đi trên bờ cát ướt để lại dấu chân trên cát, Mộ Tây ánh mắt phiêu du trông thật giống cô gái hay then thùng.

Lâm Sinh giờ máy ảnh lên chụp, đem bức tranh ấy thu vào máy ảnh.

“Em muốn ăn nhiều hay ít?” Lục Nhược đang quệt tương lên mình con cá hỏi Mộ Tây “Không biết anh thích làm thế nào thì làm.”

Lâm Sinh đem con cá hướng vào mũi người người cười hỏi: “Làm gì mà vui vậy!”

Ăn uống no nê, Mộ Tây kéo Lục Nhược xuống nằm nghỉ dưới chiếc ô. Lăn lộn qua lại vài cái lại thở dài than thở: “Sao lại phải phơi nắng như vậy ah?” Sau khẽ ghé vào Lục Nhược đang nằm bên cạnh.

Ánh nắng dần ngả về phía Tây, bãi biển ồn ào dần an tĩnh trở lại. Lục Nhược không có thói quen ngủ trưa, lấy tay vân vê tóc Mộ Tây.

“Lục, muốn uống nước chanh đá không?”

Trước mắt Lục Nhược hiện ra mấy viên nước đá vì để gần mà kích thích phóng đại sau lại cảm nhận được hơi mát của viên đá. Anh mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào cô gái đứng trước mặt, cảm thấy trong lòng bỗng nổi lên thứ gì đó.

Lục Nhược trước kia cũng là loại đàn ông háo sắc, bởi vì tính cách hời hợt nên rất dễ kết thân. Lại ở nước ngoài vài năm nên cũng đã quen đủ loại đàn bà nóng bỏng, nhưng hôm nay lại liếc vào chiếc nhẫn đang tỏa ánh sáng nhẹ nơi ngón tay phải: “Thật ngại quá, bạn trai của cô ở đằng kia!” Ngón tay thon dài chỉ về một nơi không xa lắm Lâm Sinh đang chụp ảnh: “Hơn nữa tôi cũng đã là người kết hôn rồi!”

Trong nháy mắt cô gái tỏ vẻ không quan tâm bỏ đi ra xa. Ánh mắt cô gái ảm đạm nhìn xuống dưới lại đột nhiên phần nộ tránh đi nơi khác, không vì lý do gì ngoài con lợn ham ngủ Mộ Tây đột nhiên tỉnh lại, tay chân cùng lúc di chuyển lên trên người Lục Nhược.

“Em làm sao vậy?” Lục Nhược kinh ngạc nhìn Mộ Tây “Anh không có làm gì có lỗi với em!”

Mộ Tây đem đôi mắt mông lung nhìn anh: “Em rất vừa lòng đó?”

Lục Nhược gật đầu.

Mộ Tây càng nhanh đi lên trên người anh, môi chạm môi nói: “Vậy sao anh còn cứ nhìn theo bóng cô ta?” Nói xong véo mạnh anh một cái.

Lục Nhược nặng nề thở hổn hển, cô ấy rõ ràng là cố ý mà! Anh nhẹ nhàng chạm tay vô váy cô, .. Anh nhẹ nhàng dùng tay buộc chặt thắt lưng cô, đem miệng lướt qua má cô, cắn nhẹ lên vành tai cô: “Bảo bối chúng ta đi về lều đi!”

Lục Nhược ôm cô ngồi dậy, lại bị Mộ Tây ấn xuống: “Sắc lang, cho anh xem, cho anh xem!” Mộ Tây đem một nắm cát ném lên người anh.

Thực ra anh cũng đã bị cô nổi lửa, lại thêm bàn tay cô trên người anh không ngừng vuốt loạn cảm thấy càng khó có thể nhẫn nại. Cầm lấy hai tay của cô đem cô ép ở dưới thân “Anh đâu có nhìn, em đừng có nháo không liên ăn luôn em!”

Một khối cứng rắn nổi lên đe dọa cô, Mộ Tây liền im lặng không hé răng.

Lục Nhược khẽ chạm vào trán cô: “A, em để ý như vậy chính là không muốn ai để ý đến anh ha?”

“Đó là chuyện đương nhiên!” Mộ Tây đắm vào ngực anh: “Anh là của em mà!”

“Độc tài!” Lục Nhược thấp giọng nói đặt môi ở xương hàm cô. Mộ Tây đáp lại, không ngừng trức trặc, đem lưỡi cô cùng lưỡi anh cùng nhau khiêu vũ linh hoạt dây dưa. Dần dần hai người đều không cảm thấy thỏa mãn như vậy.

“Anh dừng lại, nơi này là ngoài trời nha...” Mộ Tây mềm nhẹ nhắc nhở anh.

Lục Nhược không biết dùng tiếng nước nào chửi một câu, đành chậm rãi dừng lại động tác, nằm trên người cô hô hấp dồn dập. Anh không cam tâm đành ủy khuất đem đầu dụi dụi vào cổ cô.

“Dừng cần loạn, buổi tối em còn muốn đi dạo phố nữa!” Mộ Tây nhẹ nhàng vỗ về lên lưng anh.

Lục Nhược phát ra hai tiếng ô ô kháng nghị.

Buổi tối, Mộ Tây trên cổ mang theo dấu tích của anh. Lâm Sinh nhìn cô cười ái muội, cô xấu hổ trốn sau cánh tay Lục Nhược.

Lục Nhược nhìn ngó xung quanh: “Hửm, cô gái tròn trịa của anh đâu rồi?”

“Đi rồi!” Lâm Sinh có chút bất đắc dĩ khoát tay, má anh nhìn kĩ có chút hơi sưng đỏ “Trước khi đi còn quảng lại cho tôi mấy điều dạy dỗ”

Mộ Tây cười không phúc hậu lại cố bày ra một khuôn mặt quan tâm: “Tại sao lại như vậy?”

Lâm Sinh nhìn sang Lục Nhược: “Không tránh được, chồng em có mị lực quá lớn. Anh đích thân chỉ là kẻ bị ruồng bỏ, bất quá!” Hắn tựa như ảo thuật gia, vẫy vẫy tay: “Honey!”

Lại một cô gái tóc vàng xinh đẹp chạy về phía anh. Lâm Sinh nắm tay cô hướng Lục Nhược cùng Mộ Tây giới thiệu: “Đây là bạn gái mới của tôi!”

Cô gái kia không biết tiếng Trung chỉ mỉm cười với họ.

“Lâm Sinh, rốt cuộc anh và bạn gái xảy ra chuyện gì?” Bốn người chia làm hai nhóm đi xung quanh, gặp một quán bar rất đông đúc náo nhiệt liền cùng nhau đi vào. Bạn gái mới của Lâm Sinh rất là hoạt bát liền tiến vào sàn nhảy thân thể quay cuồng trong tiếng nhạc ồn ã. Mộ Tây nhìn đồng người đang động đũa dưới sàn nhảy trong đầu nhất thời hỗn loạn.

Lâm Sinh lại vỗ vỗ máy ảnh, uống mấy hớp rượu: “Không có gì chẳng qua chết vì sắc đẹp của chồng em thôi!”

Mộ Tây có chút áy náy vì chạm vào chỗ đau của người khác.

Lâm Sinh thản nhiên nở nụ cười: “Dừng tỏ ra có lỗi như vậy, hai người là tân hôn tình cảm trông rất gắn kết!”

Mộ Tây không gì. Tâm trạng của cô bây giờ hạnh phúc, bốn ngày cùng Lục Nhược đi ngắm cảnh, tâm trạng thực sự rất vui vẻ phải chụp lại thật nhiều ảnh. Ban đêm khi vành tai chạm vào tóc mai, da thịt thân cận là lúc thân thể cùng cảm xúc giao hòa thật phong phú. Tuần trăng mật khiến người ta nhớ mãi không quên là như vậy đi.

Tựa vào ngực anh cô tưởng tượng nếu thời gian ngừng lại thì thật tốt biết bao, như vậy đối với bọn họ thật là hạnh phúc.

“Cho hai người xem ảnh chụp vợ tôi!” Trầm mặc một lúc, Lâm Sinh lấy trong ví tiền của anh một tấm ảnh nhỏ. Trên đó có hình một cô gái đứng dưới một gốc cây tay để sau lưng cười thực ngọt ngào, tóc vàng mắt xanh tầng váy tung bay.

Lâm Sinh lại nhấp nhấp một ngụm rượu, thương tiếc vuốt ve ảnh chụp: “Cô ấy là mối tình đầu của tôi cũng là vợ của tôi. Cha cô ấy là người Trung quốc họ Phương. Tôi khi đó thực sự thật yêu cô ấy, rất yêu cô ấy. Yêu đến mức không dè ý quá khứ của cô. Nhưng thật trớ trêu, sau ngày cưới ta lại nghe trước đây cô ấy có yêu một người, nhưng cô ấy không nói cho tôi biết. Tôi ghen tị muốn nổi điên, vì muốn trả thù bắt đầu liên tiếp đi bên ngoài. Sau đó, ...” Lâm Sinh chỉ thái dương của mình làm động tác bắn: “Cô tự sát...Lúc trước chúng tôi cũng thật sự hạnh phúc, có thể cùng cô đi khắp mọi nơi, trong mắt mọi cảnh vật đều thật phong tình.”

Bởi vì nhớ lại chuyện cũ đau lòng, đêm đó Lâm Sinh uống rất nhiều rượu, lại chạy đến sàn nhảy ôm người bạn gái mới của anh khiêu vũ thật vui vẻ.

“Nhìn đi đâu vậy? Ngốc!” Lục Nhược thấy cô cầm ly rượu nhưng mãi không uống, chính là nhìn chăm chăm vào sàn nhảy, sau đem cô ôm sâu trong ngực: “Mệt rồi à?”

Mộ Tây đem rượu chạm cái cách: “Đang nhìn sàn nhảy.”

“Say? Chúng mình về trước thôi!” Lục Nhược ôm lấy cô đi ra ngoài.

Gió biển mang theo cảm giác mát lạnh, Lục Nhược ôm cô đi dọc bờ biển, ngoài biển từng cơn sóng đánh mạnh vào bờ, dưới chân họ cát len vào từng kẽ chân lạo xạo. Anh đi thật cẩn thận, cước bộ thật vững vàng, Mộ Tây trong lòng anh nhìn chăm chăm lên trời, đêm nay không trăng nhưng trên bầu trời đầy sao. Sóng biển vỗ “ào ào”, Lục Nhược nghe được cô đang hỏi: “Lục Nhược, anh đã từng yêu ai chưa?”

Đêm đó về đến lều của họ, lều chính là một khu nhà hình tam giác bên trên không có lợp mái có thể nhìn thấu lên trên trời.

Lục Nhược ôm cô trong lòng thấp giọng nói: “Nhị Tây anh trước kia quả thật có yêu một người!”

Đáp án này cô không phải không biết trước đây anh làm sao có thể chưa từng có người yêu nhưng lại muốn chính tai mình nghe được đáp án khác. Mộ Tây cảm thấy tâm trạng chột nặng trĩu đâm vào ngực anh. Anh thế nhưng đã từng nói yêu, vậy mà từ lúc thành hôn đến giờ, anh ngay cả một điều yêu thương cũng chưa từng nói qua với cô....

Mộ Tây ánh mắt có điểm hồng, nhỏ giọng nói với anh: “Sao hai người lại chia tay?” Hay cô giống Phạm Vi Viên đã chết? Trăm ngàn đừng như vậy, tranh giành với người đã chết thì làm sao cô có cơ hội đây? Tựa như Lâm Sinh luôn tìm hình bóng cô trong những cô gái tóc vàng mắt xanh nhưng Phạm Vi Viên duy nhất chỉ có một mãi mãi không còn nữa mãi mãi không trở lại.

“Bởi vì... Không thể” Khó có thể mở miệng.

Mộ Tây nhìn anh một hồi lâu mới nói: “Cô ấy rất giống em sao?”

Lục Nhược lắc đầu rất nhanh.

“Thật tốt!” Mộ Tây mở rộng cánh tay ôm chặt lấy anh. Thật tốt, cô không phải là người thay thế ột hình bóng khác, nhưng cô thật ghen tị với cuộc cô gái đó như thế nào có thể khiến cho chồng cô cho dù đã xa cách nhiều năm nhưng khi nhắc tới trong đáy mắt vẫn động lại là ưu sầu cùng đau xót.

Mộ Tây mở rộng hết sức cơ thể, như lời Lục Nhược mong muốn, bao lấy vây lấy ôm trọn anh không muốn buông ra: “Ồ trong truyện ngôn tình, người con gái luôn mong muốn được cảm nhận sức nặng của đàn ông.” Tình yêu khi đến một mức độ nào đó, luôn hy vọng có thể cho thật nhiều và cũng muốn được nhận lại thật nhiều. Loại yêu này đem đến cho đôi lứa sự xâm nhập bổ khuyết kết hợp thỏa mãn sự khát khao của đối phương.

Đỉnh triều kia giống như sóng triều kéo đến rất nhanh từng cơn từng cơn dồn dập.

Đêm. Mộ Tây rất nhanh đón lấy từng cơn sóng mạnh mẽ đánh vào. Lục Nhược động tác bắt đầu không có kết cấu, anh gọi cô: “A Tây.”

Mộ Tây nhìn anh trong cơn tình diễm dục long lanh đôi mắt, không cưỡng lại được vuốt ve hai má của anh. Cô hoảng hốt nhớ lại hai năm trước khi Mộ Bắc mua Antonio – người làm thơ, cô không nhớ kĩ nội dung truyện, cùng những dòng thơ tình tế trong đó. Chỉ nhớ trong đó nói khi người đàn ông đắm chìm trong sung sướng cùng người phụ nữ, sẽ không tiếc lời ca ngợi thân thể của người yêu.

Mặc kệ cho chuyện xưa thế nào, chỉ cần nhìn thấy đôi mắt anh nhìn cô như bây giờ, tình cũng được dục cũng được chỉ cần cô gái của anh bây giờ là cô, sau này bất luận ra sao cô cũng không để ý nữa.

16. Chương 21 - 22

Chương 21

Mười ngón tay đan vào nhau, hai chiếc nhẫn cưới thân thiết quấn quýt.

Mộ Tây thích thú ngắm nhìn khuôn mặt Lục Nhược khi ngủ, mặc kệ khi cùng cô ngủ trong tư thế nào, khi tỉnh lại, tay trái của anh nhất định đặt ở thắt lưng của cô, cánh tay còn lại những ngón tay thon dài đan vào tay cô, nắm thật chặt.

Cô thử rút bàn tay ra, lại phát hiện anh nắm mi kháng nghị, đơn giản dùng đôi chân dài ép cô vào sâu trong ngực: “Đừng đi” anh lẩm bẩm.

Con người anh ương ngạnh, ngang ngược nhưng khi ở bên cô lại tỏ ra hơi chút yếu ớt. Lục cha là người đàn ông lãnh đạm cứng rắn, không thể cho con nhiều ôn nhu săn sóc, đối với Lục Nhược khi phạm sai lầm chỉ biết chỉ ra cùng trừng phạt thật nặng, cho nên Lục Nhược bị tổn thương rất nhiều lại không thể biểu lộ ra ngoài nên càng ngày càng không thể hiểu cho cảm xúc của người khác.

Mộ Tây có một gia đình ấm áp, trước đây Hứa Diệc Hàng từng nói trên người cô có hơi ấm đầm ấm cùng viên mãn làm người bên cạnh cũng có được cảm giác ấm áp, có lẽ là do cô là người được hấp thụ tình yêu thương ấm áp mà trưởng thành. Cô có thói quen giải quyết vấn đề rất cầu toàn hơn nữa cô có bản năng luôn muốn che chở cho người khác.

Bất đồng này càng thể hiện rõ khi hai người không cùng ý kiến, vài ngày sau hôn nhân hai người đã xảy ra bất đồng đầu tiên. Lục mẹ gọi điện nhắc nhở bọn họ không cần vui đến quên cả đất trời, một tháng sau là sinh nhật Lục Nhược cùng Lục Hi, Lục mẹ có ý muốn bọn họ nhanh về cùng nhau tổ chức sinh nhật. Lần này Âu Dương San sinh bệnh làm lùi lại dự định đi di cư của cả nhà Âu Dương, vừa vặn đến sinh nhật hai người. Trong điện thoại Lục mẹ nói đến đoạn đầu còn vui vẻ nhưng đoạn sau lại ghen ngào. Hai đứa con của bà phải đợi đến khi 30 tuổi mới được bà cùng tổ chức sinh nhật một lần, bà nhớ lại chuyện cũ lại cùng Mộ Tây hàn huyên không ít chuyện quá khứ.

Bây giờ Mộ Tây mới biết bà trông bề ngoài là người đàn bà hòa nhã, yếu mềm nhưng bên trong lại vô cùng kiên cường cứng rắn. Hôn nhân của bà cùng Lục cha cũng có thể gọi là môn đăng hộ đối, năm đó gả cho Lục cha là thuận theo ý nguyện của cha mẹ nhưng cũng có gặp qua trước hôn nhân, trong lòng vừa ý mới đáp ứng yêu cầu của cha mẹ. Chỉ tiếc lúc đó, Lục cha còn trẻ không hiểu chuyện lại cùng một người đàn bà khác khác không ngừng dây dưa. Sau khi Lục mẹ hạ sinh Lục Nhược cùng Lục Hi liền cùng Lục cha li hôn.

Sau khi li hôn bà đưa Lục Hi ra nước ngoài định cư, Lục Nhược năm ấy 26 tuổi đến thành phố nơi bà cùng Lục Hi ở tổ chức tuần lễ thời trang, Lục Hi bị anh chọn trúng làm người mẫu chính. Lục cha nhìn poster chụp hình Lục Hi mới tìm đến. Sau khi ly hôn, sức khỏe của Lục mẹ không tốt lắm, trong phòng bệnh bà nhìn thấy Lục cha đã trải qua rất nhiều sương gió phát hiện chính mình vẫn không thể cự tuyệt ông dù sao bà cũng đã già không muốn chết nơi tha hương.

Nói đến đây, Lục mẹ nói không thành tiếng, Mộ Tây không khỏi kinh ngạc, Lục cha là một người nghiêm cẩn như vậy cũng có một thời phong lưu không thể kiểm chế, về sau lại cũng vì thương tiếc một người đàn bà mà trong lòng băng giá. Thật rất xúc động!

Buông điện thoại xong, cô có chút buồn bực. Vì hồng nhan lữ lạc mà cảm thán, Lục cha cùng Lục mẹ hiện tại chính là hai người bạn già nương tựa vào nhau mà sống mà thôi, chỉ sợ năm khi gặp lại tình xưa nghĩa cũ cùng oán hận hai mươi năm có lẽ đều đã được hóa giải hết.

Tâm hồn đầy hứng khởi cô đem kế hoạch mấy ngày tới đem kể cho Lục Nhược mới từ bên ngoài về, Mộ Tây nói cô thấy trước hết nên trở về, đem gia đình anh quây quần cùng một chỗ, hôm sau hai người bọn họ lại quay trở về nhà trọ của Lục Nhược, về nhà chẳng qua là muốn về Lục Trạch ăn cơm mà thôi.

Lục Nhược trông thật sự không tình nguyện, Mộ Tây hỏi anh: “Anh sao lại lạnh nhạt như vậy? Chị gái anh đi rồi sau này không biết chừng không còn cơ hội gặp lại!”

Lục Nhược liền lớn giọng: “Anh lạnh nhạt? Em trọng tình nghĩa, em trở về một mình là được rồi!”

Rống lên xong anh đẩy cửa mà đi ra ngoài.

“Phanh” Một tiếng cửa đập lại mở ra, Mộ Tây ngơ ngác nhìn chăm chăm vào cánh cửa, nhẩn nhẩn một hồi nhưng nước mắt vẫn rơi xuống. Anh sao lại như vậy, không nói hai câu liền phát giận. Mộ Tây nhìn nhẩn cười trên tay càng oán giận, thế này còn gọi gì là tuần trăng mật nữa?

Lau khô nước mắt cô phát giận đem đồ đạc vứt lung tung, sau lại thu gom lại chuẩn bị bỏ của chạy lấy người. Tự anh ở đây một mình đi dừng bao giờ quay trở về nữa. Trong lúc cô dọn đồ ánh mắt thủy chung vẫn không dời khỏi cửa phòng, một bóng hình chạy vọt vào ôm chặt lấy cô: “Anh sai rồi, đừng giận anh!” Sau đó hai người kích động một hồi trên giường.

Dáng tiếc....

Mộ Tây đợi một hồi lâu xung quang chỉ vọng lại tiếng sóng biển vỗ vào bờ. Cô giận dỗi đá một cái vào đồng hành lí, cầm lấy hộ chiếu của mình cùng ví tiền bước ra ngoài lại thấy hộ chiếu của Lục Nhược, cô tiện tay cầm theo luôn xem anh làm thế nào để quay về!

Bị ủy khuất, Mộ Tây mở cửa đi ra ngoài lại phát hiện Lục Nhược đang ngồi ở phía ngoài cửa phòng ngăn người. Trời rất nóng, ánh mặt trời bỏng rát. Bên ngoài không có điều hòa nhiệt độ chênh lệch gần mười độ. Mộ Tây nhìn anh trên người nhễ nhại mồ hôi, một chút tức giận cũng không còn.

Trên hành lang gỗ đã điểm màu thời gian kêu “Kéo kẹt kéo kẹt”, Lục Nhược bên tai giật giật, ánh mắt dừng trên khóa mấy chiếc túi của cô, khuôn mặt bỗng cứng ngắc: “Em muốn đi?”

Giọng nói khô khan làm Mộ Tây nhất thời đau lòng. Anh ta là đồ ngốc sao? Vợ mình muốn bỏ đi nhưng anh một câu muốn giữ lại cũng không có? Thông minh, nhanh trí ngày thường đi đâu mất hết rồi?

Mộ Tây ngẩng đầu cao ngạo: “Ai cần anh lo!” Sắc mặt Lục Nhược mười phần khó coi, hai người nổi giận đùng đùng nhìn nhau trong chốc lát. Mộ Tây nhìn thấy mồ hôi của anh chảy từng dòng theo má xuống cổ. Gần hai, ba tiếng không uống nước miệng anh có chút khô.

Lục Nhược giang hai cánh tay: “Lại đây anh ôm một cái!”

Anh cho anh là ai chứ, muốn ôm liền ôm sao? Mộ Tây mặt mày nghiêm trọng chối bỏ tiếng nói trong lòng, ngoan ngoãn tiến vào vòng ôm của anh, hai người làm lành bắt đầu ôm ấp sở soạn nhau, lăn lộn trên giường.

Một phen dây dưa đi qua, Mộ Tây nghe người nào đó miễn cưỡng hỏi cô: “Thích không?” Cô chán ghét nói: “Người đầy mồ hôi, hôi chết đi được!” Cô thấy hơi mệt, bị anh ôm ấp dưới thân lại là giường mềm mại liền cảm thấy khốn đốn. Mộ Tây cảm thấy như là mình nằm mơ, cô mơ thấy Lục Nhược bảo cô: “Anh xin lỗi!” Sau đó cô thực lòng ôm anh thật chặt...

Lục Nhược tỉnh lại, một đôi tay như không thật vuốt ve trên người cô. Mộ Tây đẩy anh ra: “Em mệt. Sao anh không để em yên một chút!”

“Không thể.” Lục Nhược mặt dày đem cô ép xuống dưới: “Ngày kia đã trở về, anh bận rộn như vậy. Sẽ rất nhớ nơi này đi, ban ngày ban mặt cũng có thể làm...”

Mộ Tây thở dài, con người này.... Lục Nhược là loại mặt dày vô sỉ mà, anh không thích “làm” ở trong nơi kín đáo lại thích “muốn” ở nơi ánh mặt trời sáng lạn.

“Nhị Tây...” Lục Nhược thực buồn bực gọi cô, cho cô xem ngón tay của mình bị nhiễm đỏ.

“A, anh có thể cùng em nói chuyện một chút hay không?” Trong chăn, Mộ Tây gọi Lục Nhược bất mãn: “Anh có phải chồng em hay không vậy?”

Lục Nhược quay đầu nhìn cô một cái, hất hàm ai oán, sau đó một lần nữa nhìn vào màn hình, đem một con quái vật nhẹ nhàng xử lí.

“Em đau bụng!” Mộ Tây rên.

Lục Nhược đặt ống nghe điện thoại xuống, Mộ Tây đáng thương hề hề nhìn anh: “Thật sự rất đau mà!”

“Uống đi!” Lục Nhược đem một bát nước gừng lớn đưa cho cô.

“Em có mua thứ này sao?”

Lục Nhược có chút ngượng ngùng: “Chị gái em nói em bị đau bụng kinh rất dữ, đi lần này nhất thời cảm thêm. Ngơ ngác cái gì, uống nhanh lên!”

Mộ Tây bị bệnh công chúa: “Anh dứt cho em!”

Lục Nhược không tình nguyện lấy thìa khuấy khuấy đường dứt vào miệng cho Mộ Tây.

Trong phong mở điều hòa, Mộ Tây đem chăn cuộn quanh mình sau chỉ lộ ra cái đầu uống canh cam lộ.

Con gái thật là phiền toái! Dứt cả bát lớn xong, Lục Nhược bắt đắc dĩ đi lấy khăn mặt, mặt cô bị dính nước đường cảm thấy không thoải mái.

“Lục Nhược anh làm thế mà có thể mở khóa được vậy!” Gối đầu vào đùi anh, cô lại bắt đầu yêu sách.

Chỉ có thể nhìn không thể ăn, thật buồn bực. Lục Nhược nhìn cô: “Học làm gì?!”

Mộ Tây hai mắt sáng như sao: “Anh không thấy rất oai hùng sao? Giống như có thể phi tiêu, múa đao có thể tùy ý ra vào tất cả các cửa lớn nhỏ!” Cô rút cuộc cũng biết được cái thứ công cụ nhỏ nhỏ kia của Lục Nhược có được cái lợi ích gì, quả thực rất giống cảm giác đi trộm hòm vàng của đạo tặc.

Lần trước khi hai người quên lấy chìa khóa, Lục Nhược lấy ra một thanh sắt nhỏ để mở cửa, Mộ Tây đứng một bên tỏ vẻ vô cùng bội phục.

Lục Nhược suy nghĩ một lúc, đứng dậy đi về phía thùng dụng cụ của mình. Mộ Tây phấn khích chạy lại, cô có cảm giác mình sắp trở thành đạo tặc.

Lục Nhược đem ra một chuỗi “Leng keng” rung động gì đó đem tới, đưa cho Mộ Tây: “Cửu liên hoàn này em đem ra xem thế nào?”

Mộ Tây thất vọng mặt dài xuống.

“Đừng nhìn anh như vậy?”

“Loại này dùng để dọa trẻ con, ai cũng chơi qua rồi!” Mộ Tây nhìn Lục Nhược thật hèn mọn, đem món đồ đó lắc qua lắc lại.

“Này! Sao lại thế này?” Đảo đi, đảo lại nửa ngày, Mộ Tây bắt lực nhìn cái cửu liên hoàn vẫn ngổ nghịch như lúc đầu: “Có vấn đề gì sao, em từng chơi qua rồi, không thể không biết cách chơi được!” Cô đem cái cửu liên hoàn trong tay đu đưa qua lại dưới ánh mặt trời nó lấp lóe như châm chọc cô.

Lục Nhược giương mắt nhìn xuống: “Đây là đồ do chính tay anh làm trước kia. Em cứ từ từ thưởng thức đi!” Rồi lại cúi đầu nhìn xuống bản vẽ phía dưới chốc chốc lại ngẩng đầu lên xem xét.

Trên giấy từ từ xuất hiện hình dáng một người con gái, thêm một vài nét bút, bộ dáng cô bĩu môi giận dữ liền hiện dần trên trang giấy. Khóe miệng Lục Nhược nhẹ nhàng nhếch lên xong lại ngẩng đầu lên, đôi mắt mở to đầy kinh ngạc.

Vừa rồi Mộ Tây còn mặc quần nhỏ chữ T giờ phút này lại ẩn hiện dưới một tầng sa mỏng của váy ngủ, vải trong như nước ẩn hiện da thịt cô, theo từng động tác của cô, ống tay áo rộng thùng thình rơi xuống dưới nách, kinh khủng hơn là bên trong cô hoàn toàn không mặc gì.

Nhìn thấy... tuyệt đối là trong suốt! Lục Nhược bưng kín cái mũi của mình.

“Tiếp tục đi!” Mộ Tây thúc giục nói. Vừa rồi cô kinh hỉ thấy Lục Nhược đang vẽ cô. Mộ Tây đã từng học qua vài năm tranh thủy mặc, tự cho là người có hiểu biết. Từng cười nhạo Lục Nhược là trình độ thấp kém. Lần này lại thấy anh ngồi xa xa trên sofa toàn thân toát hơi thở nghệ thuật tài hoa xuất chúng, nhất thời kích động.

“Titanic” Mộ Tây cũng muốn có được một bức tranh để đời. Cô hồn nhiên bảo Lục Nhược: “Chờ khi chúng mình già đi, nhìn thấy bức tranh này sẽ lệ rơi đầy mặt a!” Lập tức tưởng tượng hơn mười năm sau, tóc đã nhuộm màu trắng xóa, cầm trong tay tác phẩm của chồng mình thời trẻ, nhớ lại những kỉ niệm xưa thấy thật xúc động nha.

Lục Nhược “Ba” một tiếng bỏ giấy vẽ trên bàn trà, đi đến bên Mộ Tây.

“Sao anh lại không vẽ nữa? Bầu không khí đang rất thích hợp nha. Muốn đổi tư thế sao? Anh học trường phái vẽ khỏa thân sao?” Mộ Tây rất đồng tình thoát bỏ tầng sa mỏng kia “Em không ngại...”

Lục Nhược áp đảo cô xuống, khó khăn dần lại mấy động tác. Mộ Tây rốt cục biết mình gặp nguy hiểm, người phía trên nóng quá, rất... hưng phấn?!

“Anh xuống đi, xuống đi, anh không nên... không nên như vậy!” Mộ Tây thấy tưởng tượng và thực tế thật phũ phàng. Jack khi vẽ trang người yêu trông thật bình tĩnh nghiêm túc còn anh thế nào lại như vậy? “Em tín nhiệm anh có tư chất nghệ thuật nên mới như vậy, anh đừng có hiểu lầm! Hôm nay em không được!” Trong quá khứ chỉ cần anh muốn Mộ Tây đều không từ chối, nhưng ở trong tình huống này làm sao có thể?

Lục Nhược nổi cơn thú tính tà ác bóp nhẹ hai ngực của cô: “Phía dưới không được, Nơi này...” dừng lại, ngón tay kia nguy hiểm vuốt ve hai cánh môi của cô: “Còn có nơi này, làm luôn đi!”

Chương 22

Tháng 7 thời tiết khô nóng khó chịu, chỉ có sáng sớm không khí còn có chút mát mẻ. Ở phía Tây thành phố S có một nghĩa trang rất lớn, xung quanh có rất nhiều cây cổ thụ tỏa bóng mát. Dưới chân cây cối um tùm tốt tươi so với nơi khác không phải vì không khí trong lành mát mẻ hơn mà trở nên tốt tươi chẳng qua là nhờ đất ở đây tốt hơn ở những nơi khác.

Dưới đất âm u còn vương vãi không ít những giấy tiền đốt còn sót lại. Ở một góc khuất, có một ngôi mộ đứng một mình biệt lập, giữa tấm bia có khảm hình một cô gái. Hứa Diệc Hàng ngồi cạnh bia mộ lặng lẽ vuốt ve những hoa văn tinh tế trên bia.

Dưới chân chột lạnh lẽo, hoa văn trên tấm bia đó chính là nó rồi, phía trước mộ có một bó hoa đã khô quắt. Anh cầm bó hoa lên thấy phía ngoài cánh hoa đã héo tàn nhưng nụ hoa bên trong vẫn còn tươi.

“Hứa Diệc Hàng, ngày kia là giỗ của Khang nãi, em mua hoa đến, anh đưa cho chú!” Ngày đó, anh nằm dài trên bàn thấy bó hoa cô đặt ở trên bàn, nhìn nụ cười của cô khi đó, hai má cô khẽ ửng hồng.

“Cám ơn, không cần đâu!” Khi đó anh còn chưa biết rõ cô, thân thiết quá như vậy anh thấy không quen. Nhưng cô lại rất kiên trì, cuối giờ trực nhật sau khi anh đi đổ rác về lại thấy bó hoa đó đặt trên bàn học của anh. Anh đem hoa trở về nhà, đưa ẹ. Mẹ nhìn bó hoa đầu tiên là kinh ngạc sau đó bật khóc.

Anh dần lớn lên biết được quan hệ của cha mẹ không quang minh chính đại, mẹ khi nhìn anh trong mắt luôn có điều gì e dè cẩn thận. Nhưng bất luận là như thế nào bà là mẹ anh, anh nhất định yêu thương bà.

“Cẩn thận!” Xa xa có truyền lại cùng tiếng chó kêu, nghe qua âm thanh rất lớn, rất vang dội. Có tiếng chạy bộ phía sau truyền đến kèm theo một tiếng quát rất lớn.

“Trư Thắt đừng chạy loạn!” Từ một bên đường mòn, Mộ Tây chạy đến thở hồng hộc túm lấy con chó: “Đến đây ngay không thì bảo, còn chạy loạn liền bán mày đi!”

Tiểu Thắt bỗng thoáng giật mình, hơi thở của người sống làm nó hơi khấn trương đứng lên trừng đôi mắt cảnh giác người đối diện.

“A Tây.”

Mộ Tây bất an, khẽ cười. Từ buổi tiệc lần trước cô đi theo Lục Nhược không nói một lời nào. Lại cùng Lục Nhược đi hưởng tuần trăng mật, vẫn chưa có cơ hội gặp lại anh. Vào ngày hôn lễ, anh đứng giữa đám tân khách tương đối dễ nhận ra nhưng cô biết mình cùng anh không có kết cục tốt đẹp, lại không biết nói gì nên cũng không dám bắt chuyện. Anh hướng cô nâng chén chúc mừng nhưng cô đưa lưng về phía anh, úp sấp trong lòng Lục Nhược. Nói cho cùng cô vẫn chưa quên được anh.

“Anh đến thăm mẹ anh!” Hứa Diệc Hàng nhìn vào bia mộ, “Cám ơn em nhiều năm qua vẫn chiếu cố bà!” Mộ Tây thăm mắng mình vô dụng, phải bình tĩnh, sao anh ấy lại nhìn mình cười dịu dàng như vậy, cái gì trôi qua hãy để nó trôi qua. Nhưng là.... thật khó, nhìn thấy anh trong cô lại giấy lên một lòng thương cảm.

Mộ Tây đưa hoa cho Hứa Diệc Hàng: “Anh ngồi nói chuyện với dì, em còn có việc, đi trước...Trư Thắt đi thôi”

Hứa Diệc Hàng nhìn bó hoa, lại nhìn cô bỏ đi nhanh chóng, thân ảnh dần dần mất hút. Vừa rồi khi nhận bó hoa anh rất nhanh tay đón lấy nhưng lại phát hiện cô rất nhanh rút tay về. Hiện tại ngay cả chút ấm áp từ ngón tay của cô anh cũng không còn có thể cảm nhận nữa rồi.

Lần đầu cùng Mộ Tây nói chuyện, anh có chút hơi tức giận. Lên lớp mười một, Mộ Tây lại ngồi ngay trước anh, tóc cô rất dài thường buộc thanh đuôi gà sau đầu, cô có khi vô tình thả tóc lên trên hộp bút của anh. Nhiều lần anh phải chọc chọc lưng cô, kết quả khi cô quay đầu lại lúc nào cũng nở một nụ cười thật tươi với anh, khuôn mặt trắng nõn khê đỏ bừng. Anh cũng có chút xấu hổ, hết sức bày ra một bộ mặt bất mãn nhìn cô. Sau này cô lại cắt ngắn hằn tóc, ngẫu nhiên cũng đem tóc buộc lên nhưng chỉ còn ngắn cũn.

Khi đi học, bọn họ thường lấy thành tích làm tiêu chuẩn xếp bàn học, mỗi lần như vậy đều là do thứ tự người cao hơn được quyền chọn bạn ngồi bên cạnh. Từ năm mười một anh phát hiện, vô luận anh ngồi ở đâu, trước mặt anh đều là chỗ ngồi của cô cùng người bạn thân Ngô Mỹ Mỹ.

Nữ sinh thích anh không thiếu thêm cô cũng chẳng thành vấn đề gì. Sau đó Hứa Diệc Hàng phát hiện hai người ngay cả đường về nhà cũng giống nhau, khi đi xe về thường ngẫu nhiên gặp mặt, tựa như thật bất ngờ.

Tình cảm hai người có chuyển biến tốt là do một con chó bị lạc. Anh không ngờ nữ sinh nhìn thấy anh liền đỏ mặt kinh khủng như vậy, theo thường lệ trên đường về nhà cùng bạn bè, khi đi qua nếu gặp nữ sinh nào xinh đẹp thì đều trêu chọc gọi một tiếng em gái. Anh đi qua thấy chuyện rất bình thường nên thường không để ý.

“Nhìn bên kia đi!” Mang theo điều muốn dụ dỗ anh, người bên cạnh gọi anh, anh mới chú ý đến một nữ sinh đang ngồi bên cạnh một luống hoa, chỉ thấy Mộ Tây đang chồm chồm miệng gọi một con chó nhỏ trông thật là bản không thể tả.

Mộ Tây gọi nhưng con chó kia dường như không thêm để ý nên thất vọng muốn bỏ đi. Ai ngờ vừa đi khỏi nó lại cất tiếng sủa hướng cô chạy lại.

Anh không đành lòng nhìn cô bị đuổi theo chạy chật vật, đem xe phóng tới phanh lại trước mặt cô cùng con chó kia.

Ngày đó anh chở cô về nhà, khi bất ngờ phanh xe, cô ôm chặt lấy eo anh. Về nhà khi phát hiện trên eo chiếc áo trắng có vết mồ hôi. Trong lòng anh bỗng thấy chán ghét ngày hôm sau liền cho xe đi sửa phanh...

Còn có...

Còn có cái gì? Hứa Diệc Hàng tự giễu cười, ngẩng đầu nhìn vầng thái dương rực rỡ ở trên cao. Bất quá cái anh có được cũng chỉ là những kỉ niệm cùng với cô mà thôi. Mặc kệ quá khứ đã qua thế nào, trước mắt cũng chỉ là quá khứ mà thôi. Cô bây giờ cũng đã thuộc về một người đàn ông khác.

“Hứa Diệc Hàng, ới Hứa Diệc Hàng, mày có hay không một tấm chân tình?”

Hắn trong lòng đáp lại: “Đàn ông ai mà chẳng có!” Nhưng hiện tại, thứ anh không cần xưa kia lại là thứ anh thật muốn có.

Mộ Tây mở cửa ban công, người đàn ông vừa quay trở về nhà kia đang nằm ngả vật trên sofa, caravat bị vút lung tung trên sàn nhà, vạt áo mở rộng.

Cô xoay người ngửi ngửi mùi trên cơ thể anh, thật là hôi. Mấy ngày nay anh thật sự rất vất vả, hút không biết bao nhiêu là thuốc lá nữa.

“Tuổi trẻ nhưng mỗi tội mắc tật nghiện thuốc lá!” Mộ Tây bất mãn đá đá chân anh, suy nghĩ một hồi lại đặt lại chân anh lên sofa. “Vì sao không trở về nhà, mệt chết đi! Không có ai thương anh đâu!”

Mộ Tây thở dài đi xung quanh tìm điều khiển vặn nhỏ điều hòa, lại nghe thấy người trên sofa hắt xì một cái đành đi vào trong lấy ra một tấm chăn mỏng.

Riêng mảng thời trang của Lăng Hiên luôn dưới tay Lục Nhược xử lí, gần đây Nam Tịch Tuyết muốn lấy lòng bố vợ tương lai đem một khối vút lại cho Cố Lăng, Cố Lăng chống đỡ hồi lâu đã muốn nổi khùng. Gần đây anh bận rộn đến tận khuya mới về nhà, Tần Tiểu Mạn nghi ngờ anh bên ngoài có nhân tình, hẳn nếu

không khôi phục nhịp điệu đi làm bình thường, Tiểu Mạn sẽ đem con về nhà mẹ đẻ. Anh nghe nói Lục Nhược đã trở lại, Cố Lăng lập tức vứt công việc lại cho anh.

Công tác ở bên ngoài suốt nửa tháng nay mọi việc đã tạm thời ổn thỏa, nhưng khổ cho Mộ Tây từ sau khi về nước liền bị vứt bỏ nơi xó nhà một mình ngủ trên giường không có người ôm thật là không quen lắm.

Đắp chăn lên người anh, Mộ Tây ngồi bên cạnh ngắm anh, hình như có chút gầy thì phải. Cô lại cúi xuống kiểm tra, tốt không có mùi phấn son gì cả. Không đợi đến khi cô ngồi dậy đã bị anh ôm kéo xuống đổi vị trí, anh ở trên cô ở dưới.

Mộ Tây toàn thân nổi da gà, tên này đang ngủ như lợn chết bỗng nhiên trở mình, tay chân bắt đầu động thủ với quần áo của cô. Cô mặc quần đùi, anh chán ghét không thêm động vào ống quần của cô mà trực tiếp đem tay sờ soạng trên phần da thịt hở ra trên đùi cô. Tay kia theo vạt áo của cô tham lam tiến vào trong, dừng lại trên ngực cô, vuốt ve hai luồng no đủ.

Mộ Tây phần nộ, đây là gặp ai cũng giở trò hay sao?

“Đợi chút, em là ai?” Mộ Tây kể miệng trước mặt anh hỏi.

“Ha ha, Tiểu Mật!” Lục Nhược hài lòng chạm vào khóa quần của cô, ngón tay hơi dùng sức, khóa kia liền mở. Anh lưu loát đem kéo cả quần lót của cô rơi xuống tận mắt cá chân.

“Cút ngay! Sắc lang!” Nhìn ánh mắt anh, Mộ Tây biết anh đã sớm tỉnh.

Lục Nhược đắc ý trở ra, đem thân hình hơi cúi xuống nhìn cô: “Anh không làm gì nữa!” Mộ Tây ương ngạnh vịn vịn vài cái sau vừa xấu hổ vừa giận dữ phát hiện, Lục Nhược trên người cô trong hòng tìm lại mấy tiếng gầm gừ.

Lục Nhược bỏ thứ đồ cuối cùng trên người cô bỏ: “Tiểu Nhị Tây sao lại không làm gì vậy?”

Mộ Tây cắn trên vai anh một cái, giọng tựa như nức nở: “Anh xấu lắm đi, ra ngoài!” Sao anh có thể như vậy, ngay cả thời gian giảm sóc cũng không cho cô.

Mặc cho Mộ Tây hét kêu lại khóc, vẫn bị Lục Nhược đè xuống ăn xong hết cả. Ăn no xong, anh một tay xoa xoa mõng cô, đùa giỡn nói: “Phía trên thiếu thịt chẳng lẽ lại rơi hết về phía sau rồi sao?”

Mộ Tây cả giận nói: “Không biết xấu hổ!”

Lục Nhược vô tội chớp chớp mắt: “Bảo bối anh chỉ đang kiểm tra thân thể em thôi mà!” Nói xong lại hôn lên đôi má hồng hồng của cô: “Anh rất nhớ em, em biết không?”

“Tiểu Mật là gì của anh?” Mộ Tây không nường tay cào khắp lại lưng anh, người nào đó rất khỏe lại ấn mạnh vài cái, Lục Nhược không ngờ cô lại có ngón đòn lợi hại như vậy.

“Dám ở trong nhà anh đi lại ồn ào như vậy? Ngoài em còn có ai?” Lục Nhược rất là đắc ý: “Anh chỉ mới về nhà, đang định nằm nghỉ một lát ai biết em như vậy gấp gáp. Anh chỉ tận lực mà làm thôi..”

Lục Nhược bắt ngờ bị phu nhân bịt miệng lại. Mộ Tây xấu hổ hôn anh một hồi lâu sau mới rút lưỡi ra khỏi miệng anh, rúc vào sau gáy anh cọ cọ nói: “Em cũng nhớ anh!” Những lời này nên nói ngay từ lúc đầu mới đúng.

Lục Nhược rất hưởng thụ, lúc này anh còn không hiểu phải kéo dài tuần trăng mật của hai vợ chồng, đợi đến sau này cô sẽ nói: “Đều là hai vợ chồng già mà còn...”

“Ngày kia là sinh nhật anh anh muốn cái gì?”

Lục Nhược mắt cười gian trá, xoay người đem cô áp xuống: “Muốn em!”

17. Chương 23 - 24

Chương 23

Trải qua mây mưa xong, Mộ Tây cùng Lục Nhược lái xe về nhà.

“Đúng rồi,” Lục Nhược đầu dựa dựa vào cửa kính xe, miễn cưỡng nhìn Mộ Tây lái xe, “Mấy ngày hôm nay Lưu Kiếm vẫn thúc giục anh cho em đi làm, em nghĩ sao?”

Mộ Tây khẽ run lên: “Không được, vợ chồng đi làm cùng một chỗ ảnh hưởng không tốt. Hơn nữa Lưu Kiếm người đó...”

Lưu Kiếm là trưởng phòng tiêu thụ, hằng năm đều đạt thành tích cao cũng là một nhân tài của Lăng Hiên. Sau khi về nước Mộ Tây đến văn phòng Lục Nhược thu thập đồ đạc bị anh ta gọi vào trong phòng. Đối phương là một người đàn ông lạnh như băng, dưới cặp kính gọng vàng là đôi mắt sắc bén quan sát cô.

Mộ Tây nhìn anh đang mở hồ sơ ra, nói là thời gian trước Lục Nhược có nhờ anh sắp xếp việc cho cô bây giờ anh mới có thể quan tâm đến, Mộ Tây ngày mai có thể đến phòng tiêu thụ làm việc. Mộ Tây kinh ngạc nhớ đến mình còn có suy tính khác, Lưu Kiếm khí thế bức người, lại là một người cương nghị. Đối với cô, nơi này thật không phù hợp.

Mộ Tây lấy dũng khí hỏi anh: “Anh trông rất cường nghị lãnh đạm, rốt cuộc làm sao có thể gặp khách hàng bàn chuyện làm ăn!”

Lưu Kiếm đẩy đẩy gọng kính, lại vuốt mặt mình: “Khách hàng đều nói khuôn mặt này của tôi rất đáng tin cậy.”

“Ha ha ha...” Nghe Mộ Tây nói xong, Lục Nhược cười lớn.

“Có gì buồn cười sao?” Mộ Tây nhìn anh một cái, cô rất buồn cười sao? “Anh cũng nên nói anh đi, anh thật là...”

Lục Nhược cười đủ: “Nhị Tây có phải em rất có ấn tượng với trưởng phòng tài vụ?”

“Phòng tài vụ?” Lúc này vừa đúng đến ngã tư đường có đèn đỏ, Mộ Tây dừng xe suy nghĩ một lúc, nhớ đến hình ảnh một người phụ nữ: “Là cái chị luôn đi giày mười phân, tóc vấn cao, đi rất nhanh? Anh vẫn hay gọi Vương tỷ?” Ngày thường cô không hay tới công ty, nhân viên công ty cũng không quen thuộc lắm.

“Ừ đúng rồi đó.” Lục Nhược cười khinh khích: “Cuối năm, Vương tỷ đề nghị muốn làm trưởng bộ phận tài vụ. Lưu Kiếm đối với chuyện này vẫn không hài lòng anh cho rằng lý lịch Vương tỷ so với anh ta vẫn có phần kém hơn tại sao có đủ tư cách đứng ngang hàng với anh ta.” Mộ Tây có chút khó hiểu, muốn anh nói rõ: “Nói cho cùng là Lưu Kiếm muốn thăng chức?”

“Nhưng nó với em có quan hệ gì?” Đèn đỏ đi qua, Mộ Tây cho xe chậm rãi lăn bánh.

“Chị gái của anh khi mới vào làm là làm ở bộ phận của Vương tỷ, đại khái Lưu Kiếm đem hai chuyện này liên hệ lại với nhau. Nghĩ em là vợ anh nên sẽ có chút nâng đỡ.”

“Trời ơi ă! Đen tối!” Mộ Tây cảm thán.

Lục Nhược lồng tay vào tóc cô: “Có cái gì mà đen tối, mọi người ai cũng muốn tiến cao hơn, đó là chuyện tự nhiên thôi mà. Khó trách chị em nói em ngốc, anh bây giờ cũng thấy không sai.”

Mộ Tây không phục lắm: “Anh mới ngốc. Đi với bụi mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy, anh nghĩ em và anh sẽ không sao?”

Lục Nhược cười nhạo nói: “Lúc trước em nhận tiền lương của anh nhưng vẫn cùng anh tranh cãi nói cho cùng vẫn không giống một viên chức. Không đi làm cũng được hàng ngày nấu cơm đợi anh về ăn cơm.”

“Em sẽ đi tìm công việc mới, ai muốn làm người hầu của anh.” Mộ Tây chuyển tay lái: “Dù sao vẫn còn sớm, em mang anh đi tới nơi làm mới của em, còn gặp được bạn cũ.”

Trong lòng đã có quyết định rõ ràng, làm việc trong môi trường cường độ cao lại nhiều quy củ vốn không thuộc sở trường của cô. So với Mộ Bắc cùng Mộ Nam nhanh chóng đi làm thì cô lại chậm chậm làm xong

ngiên cứu sinh mới đi tìm việc, cho dù Mộ gia là gia đình có thế lực nhưng con đường công danh của cô cũng thật rất gian nan. Mộ Bắc là người có tham vọng, luôn là một người chị kiêu ngạo, cô so sánh thì không bằng, trong bốn chị em chỉ có cô là kém nhất nhưng ai để ý chứ. Mộ Bắc sớm vỡ ngực dặn trước, nếu như có bất cứ vấn đề gì ba chị em họ vẫn có thể đến tìm chị cả để nương tựa.

“Em muốn đến đây làm việc gì? Lau bàn rửa bát sao?” Lục Nhược theo ngón tay Mộ Tây chỉ vào xem qua. Là một quán cà phê mới mở, thông báo tuyển dụng còn dán ngoài cửa.

“Là nhân viên chạy bàn,” Mộ Tây mị mị cười “Chỉ bắt đầu từ 12 giờ trưa, buổi sáng được nghỉ, buổi tối...”

“Buổi tối là của anh!” Lục Nhược vội vàng tuyên bố quyền sở hữu, “Thấy em không có chí lớn như vậy, anh thật vất vả mới nuôi được em... Thế ông chủ đối tốt với em như vậy không có ý đồ gì chứ?”

“Anh nói đi đâu vậy?” Mộ Tây chạy đến trước chào hỏi: “Lâm Sinh bên này!”

Lâm Sinh nhìn thấy Mộ Tây cùng Lục Nhược ngồi bên trong xe, anh cảm thấy hai người đi cạnh nhau rất đẹp đôi.

“Anh ta là ông chủ?” Lục Nhược chỉ Lâm Sinh.

Mộ Tây gật đầu.

“Anh thấy càng lo hơn”

Sinh nhật của Lục Nhược cùng Lục Hi được tổ chức ngay tại Lục trạch, Lục gia phụ mẫu nói rằng ở Lục trạch cả nhà vui vẻ ăn cơm chính là tiệc gia đình. Mặc dù nói như vậy nhưng cũng có không ít người mộ danh mà đến. Cho dù bỏ lại quà tặng rồi về nhưng cũng rất phiền hà, sau Lục Nhược đem cửa chính đóng lại cái ‘rầm’ không cho người lạ đi vào.

Chính là, đang lý ra Mộ Tây phải ngồi trong phong bếp cầm dao nhưng Lục Nhược lại ngồi ngoài phòng khách nói chuyện đến là vui vẻ. Rốt cuộc là vì sao?

Con gái đã có chồng, cô cảm hận chút tức giận lên con gà nằm trên thớt, trong khi đàn ông ngồi nói cười hi ha trên phòng khách, cô chặt quá mạnh tay làm văng mất đuôi của con gà.

“Tốt rồi, Mộ Tây ở đây có mẹ và dì Trương là được rồi, con lên phòng khách cùng bọn họ nói chuyện đi, Hi Hi nhà chúng nó cũng sắp tới rồi đó, người trẻ tụ họp lại cũng nên đánh bàn mạt chược cho vui. Phòng bếp cứ để cho chúng ta là được.” Lục mẹ xem cô mất hứng bèn xua cô ra ngoài. “Phiên Phiên cùng Lục Nhược lớn lên cùng nhau. Mẹ cũng gọi nó đến. Các con bằng tuổi chắc cũng có nhiều chuyện để nói, mẹ thấy nên ở cùng một chỗ thì hơn”

“Mẹ, mẹ cứ để đó con làm là được rồi, mẹ lên trên nghỉ ngơi đi!” Mộ Tây cảm thấy thật ngượng, cô thật là cũng muốn lắm nhưng...!

Không biết Lục Nhược cùng Vu Phiên Phiên ở bên kia nói cái gì, cô ta chống cằm tỏ vẻ rất chăm chú, trước ngực là một cơn sóng thần thật lớn.

Thanh mai trúc mã tất có điều mờ ám. Cô lau tay tiến lại.

Vu Phiên Phiên nhìn đến Mộ Tây, cười nói: “Anh, nên xưng hô thế nào cho tiện đây, Tiểu Mộ muội muội hay em dâu!”

Đương nhiên muốn được gọi là em dâu rồi, trong lòng Mộ Tây gào lên.

“Kêu Nhị Tây là được rồi!” Lục Nhược đem chủ nghĩa đại nam tử áp đặt.

“Nhị Tây, nghe thật hay!” Vu Phiên Phiên cười đến mình mình điểm điểm, Mộ Tây cảm thấy hơi khó chịu, không nói rõ được.

Trực giác của phụ nữ quả không sai, Lục Nhược bị Lục cha kéo đi. Cô đành ở lại nói chuyện cùng Vu Phiên Phiên, cô vẫn thích ở cùng Lục Nhược hơn.

Mộ Tây đang ăn nhoe nghe được câu nói của Vu Phiên Phiên thiếu điều mắc nghẹn, cố gắng nuốt miếng nhoe xuống. Chị ta có ý tứ gì vậy?

Chị ta nói năng nhỏ nhẹ, lại có chút ưu sầu: “Tôi thật hâm mộ em. Trước khi Lục Nhược quen em chưa bao giờ lo lắng cho cảm giác của người khác tôi cũng nói với anh ấy nhiều về chuyện này rồi. Nhưng sau khi quen em mấy tháng, liền khiến nó đối xử với em thật ân cần, thật khiến cho người khác ghen tị,”

Mặc dù được nhân sự giáo dục hoàn hảo từ gia đình, nhưng trên mặt Mộ Tây cũng không giấu nổi vẻ chán ghét.

“Phiên Phiên.” Lục mẹ nhiệt tình nhắc nhở: “Lại đây ném thử món này xem có hợp khẩu vị các con không.”

“Ngon lắm dì ạ.” Vu Phiên Phiên đứng dậy nói với Mộ Tây: “Em biết không? Nếu em không cùng Lục Nhược kết hôn sẽ là tội. Em có biết mục đích nó kết hôn là gì không? Nếu không phải anh ấy phát hiện tôi có cảm tình với anh ấy, anh ấy muốn lấy tôi. Anh ấy từng nói: trong lòng anh ấy, người yêu duy nhất cho tới giờ vẫn chưa từng thay đổi.”

“Khoan đã,” Mộ Tây cầm tay Vu Phiên Phiên: “Chị nói này để làm gì?”

“Là tôi đã lầm. Nhìn anh ấy thương em như vậy, tôi thấy cho dù không phải tình yêu, có thể tận hưởng như là một thói quen cũng hẳn không sai.” Vu Phiên Phiên rút tay mình ra: “Anh ấy luôn làm cho tôi bị tính sai, gặp nhau trong một cuộc chơi, tôi chợt nghĩ chỉ là gặp dịp thì chơi, không nghĩ tới nó là chân tình. Tôi thật ghen tị khi nhìn thấy em bên anh ấy có thể hạnh phúc. Em không cần đặc ý, cần bản anh ấy không yêu em.” Trong đáy mắt Vu Phiên Phiên hiện lên chút hèn mọn: “Bất quá em chỉ là kẻ thay thế mà thôi. Hừ, A Tây sao?”

Mộ Tây chợt hiểu, mình gặp được người phụ nữ ác độc trong truyền thuyết. Chính cô ta không chiếm được cũng phải làm cho người con gái của anh thống khổ. Đó chính là điều mà cô ta đang cố nói. Hẳn trước kia cô ta cùng anh có quan hệ rất tốt với anh nhưng lại chính mình dần dần phá hỏng mối quan hệ: “Đáng tiếc, chị ngay cả một chút danh dự cũng không giữ được.” Mộ Tây chỉ ra điểm cốt yếu: “Chị ghen tị, em bất quá cũng chỉ là một người thay thế mà thôi. Anh ấy từng nói em cùng người đó tuyệt không giống nhau. Hôm nay là ngày vui, em không cùng chị so đo, chị tự trọng một chút. Mặc kệ như thế nào, em là cũng là chủ nhân nhà này, nói bậy.” Mộ Tây làm tư thế đuổi khách: “Liền cút đi.”

Một chút huyết sắc còn lại trên mặt, Mộ Tây môi run run xoay người quay trở lại phòng bếp. Bước hai bước lại quay đầu mang theo ác ý nói: “Hi Hi...”

“Làm sao vậy, ai chọc giận em?” Lục Nhược từ trên lầu đi xuống thấy Mộ Tây bĩu môi tức giận, lại ôm cô dỗ dành.

Cãi thẳng thì được cái gì? Mộ Tây thở dài ôm cổ Lục Nhược, người phụ nữ này đã thành công chọc phá tâm trạng của cô. Cô đem tất cả chuyện của Hứa Diệc Hàng nói cho Lục Nhược, anh lại không hé răng nửa lời về đoạn tình trước kia. Nói không thêm để ý, chính cô cũng không làm được. Yêu càng nhiều lại càng để ý.

“Chính anh chọc vào cây đào hoa. Thế nào muốn được nhận thưởng hay không?” Mộ Tây dựa vào bả vai anh.

Lục Nhược vô tình cười: “Không bằng xử lưu đày.”

“Chính anh tự kết án đấy nhé, Đào Hoa công tử.” Mộ Tây cắn anh một cái. Lục Nhược đẩy cô ra cúi xuống muốn hôn cô, Mộ Tây vừa ngẩng đầu lên lại thấy Lục cha sắc mặt xấu hổ đứng ở trên cầu thang. Cô bối rối đá Lục Nhược một cái: “Có người!”

Sắc mặt Lục Nhược liền mất hứng, nhưng cũng ngoan ngoãn kêu một tiếng “Bố.” Mộ Tây hứ một tiếng. Lục cha chấp tay sau lưng ụy nghiêm: “Ừ.”

Nhìn thấy Lục cha đi ra phòng khác Mộ Tây mới từ sau lưng Lục Nhược đi ra: “Bố với anh vừa nói chuyện gì?”

“Chính là bảo anh nghe lời, đừng tạo rắc rối, cưới vợ rồi phải trưởng thành linh tinh, còn có...” Lục Nhược dừng lại.

“Còn có cái gì?”

Lục Nhược véo hai má cô, day day vài cái: “Làm cho anh thêm sức lực, nhanh nhanh để em có em bé.”

Mộ Tây mặt ửng hồng: “Nói linh tinh, bố làm sao có thể không đứng đắn như vậy!”

Chuyện về đứa nhỏ trong câu chuyện vì Âu Dương San đến mà bỏ dở. Âu Dương San lâu rồi chưa gặp Mộ Tây, vừa thấy cô liền hướng cô làm nũng: “Chị A Tây, ôm em một cái, ôm một cái!”

“Kêu là mẹ, không đánh vào mông!” Lục Nhược đe dọa, vỗ vỗ vào mông Âu Dương San.

“Cậu phi lễ!” Âu Dương San giả khóc.

Đứa nhỏ đáng yêu chọc một vòng khiến mọi người nở nụ cười. Mộ Tây véo yêu khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Dương San. Không khí vui vẻ làm cô bỏ qua khúc mắc trong lòng. Nếu cô cùng Lục Nhược sinh con, không biết sẽ giống ai đây!

Chương 24

“San San xuống đi, đừng ngồi mãi trên người mẹ.” Quả nhiên Âu Dương Triệt vẫn là người bố quyền uy, nói như vậy, Âu Dương San liền không tình nguyện tụt xuống khỏi người Mộ Tây.

Mộ Tây thả cô nhóc xuống lại vỗ vỗ hai má phúng phính: “Béo a.”

Lục mẹ cầm chiếc bánh điểm tâm đưa cô ăn, hết nhìn Lục Nhược lại nhìn Mộ Tây: “Tiểu Mộ thích trẻ con như vậy, cả hai đứa đều lớn cả rồi, khi nào ta có thể bế cháu đây.”

Bà nói vậy. Mộ Tây cúi đầu cười cười, quả nhiên loại lời nói này chỉ có bà mới nói ra được.

“Mẹ, con làm một chiếc bánh ngọt rất lớn, mẹ cùng bố ra xem đi.” Lục Hi đặt mọi thứ xuống, mời mọc mọi người.

“Dạ chị!” Mộ Tây ngoan ngoãn trả lời. Từ sau khi Âu Dương San khỏi bệnh, Lục Hi thoát nhìn không còn xanh xao nữa.

Nghe tiếng Mộ Tây trả lời, Lục Hi lần đầu tiên nhìn kĩ người con gái sẽ gả bỏ cả đời cùng Lục Nhược.

Mộ Tây bị Lục Hi nhìn có chút không tự nhiên, cười gượng lại đang muốn tìm đề tài để nói nhưng Lục Hi đã mở miệng trước: “Tiểu Mộ, Lục Nhược có làm khó em không?”

Bây giờ Mộ Tây mới phát hiện khi Lục Hi cười lộ lên trông rất giống Lục Nhược. Khó trách chị cả nói song sinh thường xinh đẹp hơn bình thường, cứ nhìn Lục Nhược và Lục Hi, lại cả Mộ Đông và Mộ Nam là ví dụ: “Kỳ thật.” Mộ Tây nhìn mắt Lục Nhược: “Anh ấy mỗi ngày đều bắt nạt em.”

“Nói ai? Nói ai bắt nạt ai?” Lục Nhược phản bác.

“Lục Nhược, đến xem bánh ngọt chị làm có đẹp không?” Lục Hi thật tự nhiên kéo tay Lục Nhược.

“Ừ... để xem.” Lục Nhược mắt tự nhiên đáp, cúi đầu nhìn tay Lục Hi cầm tay anh. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên lại đứng gần nhau. Hai người bọn họ vốn phải thật thân thiết, nhưng khi biết được quan hệ huyết thống lại ngày càng xa, không ôm, không bắt tay, như hai người xa lạ.

“Chị có lời muốn nói với em, em qua đây một chút.” Lục Hi buông Lục Nhược ra nhìn Mộ Tây cười cười: “Tiểu Mộ, trước đây em có chăm sóc San San một thời gian, chị còn chưa cảm ơn em.”

Mộ Tây hiền lành khoát tay: “Đều là người một nhà cả, không có gì phải khách khí.” Cô đá đá Lục Nhược đang bất động: “Ai, chị ấy muốn nói, anh còn không đi theo.”

Lục cha không biết từ đâu đi tới: “Có cái gì không thể nói trước mặt!”

“Bố!” Lục Nhược lời nói có chút vội vàng xao động.

“Bố, cho hai bọn họ trò chuyện đi.” Âu Dương Triệt khuyên nhủ: “Sau này chúng cũng khó có cơ hội gặp mặt. Một số chuyện vẫn nên nói thì hơn.”

Lục Nhược cùng Lục Hi nói chuyện một lúc rồi lại gọi Lục cha đi qua. Lục mẹ nhìn ba bọn họ nói chuyện với nhau, chua chua nói Lục Hi cũng chưa nói chuyện với bà.

Thời gian vẫn còn sớm, bà kéo Mộ Tây cùng dì Trương chơi mạt chược.

Mộ Tây chợt nghĩ đến, tiệc gia đình vì sao chưa diễn ra, chán hơn nữa là cô cứ ra quân nào là bị ăn liền quân đó. Thật là chán!

Âu Dương San chuyển ghế lại ngồi bên cô xem, chốc chốc lại hé một quân bài lên, đành phải gọi Âu Dương Triệt đến trông con gái bảo bối.

Âu Dương San đảo bài của Mộ Tây lung tung đi, Âu Dương Triệt đành ôm con bé vào trong lòng không cho phép lộn xộn.

Mộ Tây nhìn cháu gái bị bắt ép cười nói: “Học trưởng, anh cũng đã gặp được khắc tinh rồi a!”

Âu Dương Triệt nắm thật chặt bàn tay lộ xôn của con gái: “Đứa nhỏ này tính tình thật không giống mẹ nó. Anh nói thế nào cũng không nghe.” Âu Dương San rất đắc trí: “Mẹ hàng ngày đều ôm San San đi ngủ, bố ghen tị, ha!”

“Vậy là con cũng biết đó nhỉ?” Âu Dương Triệt sùng nịnh mắng con gái.

“A di” Vu Phiên Phiên xem thời gian, đứng lên nói: “Con còn có việc phải đi trước”

Tạm biệt không tiễn, Mộ Tây âm thầm hoan hô, không một người phụ nữ nào thích một người khác nói xấu chồng mình.

“Như thế nào cũng phải ở lại ăn một bữa cơm đã chứ! Tiểu Mộ mau ngăn lại.”

Vu Phiên Phiên đi ra cửa, Mộ Tây chậm chạp đi theo sau, mở ra cửa chính, hơi hơi xoay người một tay đặt ở sau lưng một tay chỉ thẳng ra cửa: “Thỉnh không tiễn.”

Cô ta trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái: “Cô so với tôi còn khổ hơn một trăm lần!”

Mộ Tây sờ sờ mũi thấp giọng nói: “Cho cô mặt mũi còn không mau nhận lấy!”

Cô ta như vậy rốt cuộc muốn cái gì? Cho dù cô ta cùng Lục Nhược có chút mâu thuẫn, cô có tư cách gì xen vào chuyện người khác? Cô ta vì sao phải làm ra bộ dạng vừa ghen tị vừa đáng thương như vậy. Cái bí mật đó của Lục Nhược người ngoài có thể biết được nhưng cô không hề biết, cảm giác này khiến cô thật sự rất khó chịu. Cho nên nhìn bóng dáng cô ta đi ra ngoài run run tức giận khiến cho cô cũng không thoải mái mà đóng lại cửa đi vào.

“Tiểu Mộ sao con không giúp mẹ chặn nó lại?” Lục mẹ thấy thế nào cũng như là chính cô vừa đuổi khách đi.

Âu Dương Triệt đem thất nơ bướm lên đầu con gái: “Mẹ sao mẹ lại nghĩ vậy?”

Mộ Tây lại cầm tay Lục mẹ nũng nịu nói: “Mẹ con đâu dám làm như vậy!”

Lục mẹ là người thông minh hiểu được thâm mắng mình hồ đồ, vỗ vỗ tay Mộ Tây: “Tiểu Mộ yên tâm, mẹ sẽ không để con khổ giống mẹ đâu, nếu anh dám bắt nạt con, nó dám!”

“Mẹ con biết mẹ thương con nhất!” Làm nũng là sở trường của cô mà. Đây là điều thuận lợi của việc sau lưng có hậu thuẫn vững vàng.

“Như thế nào lại thiếu người vậy? Phiên Phiên đâu rồi?” Lục cha hỏi.

Lục mẹ bưng lên một cái rổ: “Phiên Phiên là người ngoài nói tóm lại là đã đi rồi. Nếu đã có gia đình rồi tốt nhất là tránh một chút vẫn hơn. Nói chuyện xong rồi, bây giờ ba nhà hợp lại làm một nhưng bà lão này bây giờ mới được thấy đủ mặt con cháu đầu rể.”

Thật là sùng bái bà nhất nha, Mộ Tây thầm nghĩ.

Lục cha không biết vì sao rất cao hứng, phá lệ ngồi vào bàn mạt chược. Bọn họ chỉ có bốn người chơi nhưng lại thật đông người xung quanh rất khó xếp chỗ, Mộ Tây giúp Lục Nhược chạy quanh xem bài.

“Ha cái này không đúng!” Mộ Tây nhìn lên bài Lục Hi nói cho Lục Nhược: “Đánh quân này đi!”

“A Tây tỷ tỷ, chị xấu lắm xem lên bài mẹ!” Âu Dương San đem tay vòng quanh bài của mẹ mình.

Mộ Tây mặt dày nói: “Ta nhìn lén làm sao, mẹ cháu cũng chưa nói gì mà?” Cô hù dọa tiểu cô nương: “Còn nói nữa liền khâu miệng cháu lại, không có miệng tiểu cô nương xấu lắm!”

Âu Dương San đảo tròn con mắt, bày ra đủ bộ dáng khuôn mặt: “Dì A Tây, cậu cứ cầm tay dì có phải phạt dì nhìn trộm bài không?”

“Rầm” Một tiếng, Lục Nhược đem bài mình ngả thành một mảnh, hai tay vô tội giơ lên.

Lục mẹ đỏ mặt già nua: “Nếu người chú ý một chút, có thể đã có cháu rồi”

Mộ Tây nhìn trời, bài này thật không thể tiếp tục nhìn rồi.

Lục Nhược lúc đi toilet bị Mộ Tây phồng mang trợn má trừng phạt vì nhìn bài lén hộ anh mà bị mất mặt. Làm ầm ĩ một lúc, Lục Nhược khó nhịn đem cô để lên trên bồn rửa tay: “Còn nháo nữa sẽ gây loạn đó!”

“Dù là trên người anh có dồi dào tinh lực thế nào...” Mộ Tây bị nơi nóng bỏng cứng rắn của anh đè vào khó chịu.

Lục Nhược cố tình đem nó cọ sát vào giữa hai chân cô: “Nó thích em, ngoan a, chân nhanh lên một chút!”

“Muốn ăn cơm đừng loạn!” Mộ Tây bị anh trêu chọc đem hai chân rụt lại lúi ra sau hết cỡ, lại bị anh nắm lấy thắt lưng ngồi lên trên bàn rửa mặt. Cái lạnh của phiến đá thấm vào trong da thịt, cô kêu “A” một tiếng muốn đi xuống. Lục Nhược thuận thế ôm cô lên, đem đặt cô tựa vào cửa: “Quấn chặt chân.”

“Anh điên rồi!” Mộ Tây bị anh ép cả người phát run.

Lục Nhược bịt kín miệng cô: “Nói nhỏ thôi...”

Lúc ăn cơm, Âu Dương San ăn một khối bánh ngọt, mơ hồ không rõ hỏi Mộ Tây: “A Tây. Sao mặt chị hồng như vậy? Trên cổ tỷ là cái gì vậy, muỗi đốt sao?” Cô sờ sờ trên cổ Mộ Tây, lấy ở đâu một chiếc bình đem đưa cho cô: “Chị đi lau đi, nước hoa hồng đó, mẹ cũng thường xuyên bị đốt. Hiểu Manh nói với San San mẹ anh ấy hay làm như thế này!”

Cái này đến mặt Lục Hi cũng đỏ, Âu Dương Triệt ho nhẹ một tiếng: “San San, lúc ăn cơm không nói chuyện.”

Mộ Tây nước mắt lưng tròng nhìn Âu Dương San, đứa nhỏ này tại sao có thể làm cho người ta vừa thấy cảm động vừa thấy xấu hổ vậy? Sao con bé không ngâm miệng vào nhỉ?

Lục cha mặt mày hồng hào: “Hôm nay sinh nhật hai đứa, bố chúc hai con sinh nhật vui vẻ. Hôm nay thật giống với ngày xưa hồi các con còn nhỏ. Nào cùng cạn chén!”

Mọi người nâng chén, vui vẻ cùng nhau cạn sạch. Cơm no rượu say thật là khoái hoạt.

“Đúng rồi trên thư phòng ta còn giữ một bình rượu ngon năm đó dám hỏi mẹ các người chuẩn bị. Ta vẫn cất giữ chưa uống, hôm nay cả nhà đoàn tụ liền mở ra đi!” Lục cha rất là hào sảng nói “Có thể tìm được lí do chính đáng để phần đầu thật không dễ dàng, ta năm đó là có lỗi với mẹ của các con, thật có lỗi!”

Lục cha nói thật cảm động, Lục mẹ lau nước mắt: “Đều đã qua cả rồi còn nhắc lại làm gì. Để đó mẹ đi lấy”

“Mẹ, mẹ ngồi lại đi để đó con là được rồi!” Mộ Tây xưng phong nhân việc chạy lên lầu, đi đến nơi lại thâm sợ hãi. Lục Nhược đúng là uống nhầm xuân dược mà, ngay cả dưới chân bàn cũng dám động chân động tay với cô.

Trong thư phòng, Mộ Tây đẩy cửa đi vào. Lục cha bố trí thư phòng thật là cổ kính, còn chia ra hai gian. Cái gọi là chân quý rượu ngon... Mộ Tây tìm thấy nhưng ánh mắt lại bị chi phối bởi chiếc khóa nhỏ nhỏ phía ngoài.

Cô lấy chân đá đá cái thùng gỗ nhỏ, rượu ngon chắc ở bên trong rồi. Không có chìa khóa, Mộ Tây thâm cười bất lương, không sợ. Cô đã học được cách phá khóa từ Lục Nhược, tùy tiện hôm nay lại mang theo dụng cụ. “Cùm cụp” một tiếng, cô đã mở được khóa.

(Đây là anh Lục đốt lưới nhà!!)

“Oa~~” Mộ Tây đắc ý, về sau có thể xuống núi được rồi. Bên trái của chiếc rương chính là bình rượu, miệng vẫn bị phủ niêm phong, đây chắc chắn là rượu lâu năm rồi. Bên phải lại có một tờ báo dày, trên mặt có chặn một tấm đá vuông.

Chẳng lẽ lại là tài liệu gì vô cùng quý giá sao? Mộ Tây tò mò mở ra xem, nhìn ngày tháng là báo của vài năm trước. Mới gần đây thôi mà liệu có thể chứa được thông tin gì quan trọng đây. Đầu đề bài báo thật bắt mắt: “Bạn gái mới của Lục thiếu gia...”

(Đây là bác Lục đốt lưới nhà! Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh! Anh Lục, anh chính là con của bố anh!!)

18. Chương 25

Chương 25

Tĩnh táo mà đau khổ hay là hồ đồ mà hạnh phúc, đó là một vấn đề khó nói.

Một lần, Mộ Tây đang đọc sách trên giường, bị chị cả của cô kéo dậy: “Nhị Tây. Mà lựa chọn tĩnh táo mà đau khổ hay là hồ đồ mà hạnh phúc?” Chị ta hai mắt đau đáu nhìn cô: “Vẫn là thà rằng biết mà đau khổ còn hơn bị mù mắt cả đời mà sung sướng đi!”

Mộ Tây suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Vẫn là biết mà đau khổ...” Đợi cho Mộ Bắc hài lòng bỏ đi, cô lại đem tâm hồn thả lên trên trần nhà, cô có thật suy nghĩ như vậy không, cô thực sự không biết nữa.

Mộ Tây không phải là một người hiểu biết, tuy nói như vậy nhưng thực ra trong lòng cô thà rằng không biết còn hơn. Có thể biết, có thể không biết cô thà chọn không biết. Có thể sẽ không phải suy nghĩ nhiều, nếu phải suy nghĩ nhiều sẽ khiến cô lo lắng bất an.

“Rượu đâu?” Lục Nhược nhìn vào hai bàn tay trống trơn của Mộ Tây, đứng lên đi về phía cô: “Sao đi lâu vậy?”

“Là bố hồ đồ, không có chìa khóa, Tiểu Mộ sao mở được cửa hần rượu. Các con ăn đi, để bố đi lấy.” Lục cha rời bàn ăn hướng đi lên lầu: “Tiểu Mộ mau ngồi xuống ăn cơm.”

Không hổ là rượu quý, cam thuần túy liệt. Một chén rượu uống xuống, bị sặc, Mộ Tây liên tục ho khan.

“Ngốc, rượu này rất nặng, ngay đến bố anh còn phải nhấp ngụm nhỏ để uống. Thế nào em lại uống một ngụm hết cả chén!” Lục Nhược nhìn Mộ Tây sặc rượu, nước mắt tràn, đỏ cả hai tai, một tay anh giúp cô vỗ vỗ lưng thông khí, tay kia liền lấy lại chén rượu từ tay cô: “Đừng uống nữa, rượu này con gái không nên uống.”

“Không có gì.” Mộ Tây cúi đầu lau mắt.

“Không uống được cũng đừng uống, người một nhà không cần câu nệ.” Lục mẹ nhìn Mộ Tây gục trên bàn thở gấp, đau lòng nhắc nhở Lục Nhược: “Rượu này chỉ để con với bố con uống thôi, Tiểu Mộ không uống được đâu. Đây, đưa nó chén nước.”

“Không sao chứ?” Lục Nhược đưa cô chén nước, nhìn cô cúi đầu không hé răng liền ghé qua thấp giọng nói: “Có phải mệt hay không, hay anh bế em lên lầu nghỉ một lát?!”

“Em.... không sao!” Mộ Tây cười cười: “Rượu này mạnh lắm em không uống được” Cô chỉ chỉ vào chén rượu của mình: “Anh uống hộ em!”

Lục Nhược phá lệ rót cho Âu Dương Triệt một chén rượu, nâng chén lên hướng anh nói: “Tôi vẫn còn rất ghét anh.”

“Còn nói linh tinh gì đó, rót rượu thì mau uống đi!” Lục mẹ xấu hổ hòa giải.

“Không sao đâu mẹ.” Âu Dương Triệt cười xòa, nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, nhìn Lục Nhược nói: “Uống đi.”

Lục Hi giật nhẹ tay áo Âu Dương Triệt: “Uống ít thôi!”

Đôi mắt Âu Dương Triệt sáng lạ thường: “Hi Hi..” Một bàn tay nhẹ nhàng an ủi cô: “Em là của anh.” Mặt Lục Hi phỉm hồng khê gật đầu.

“Tiểu Mộ có ở đây còn nói ngây ngốc cái gì đó!” Lục mẹ nhìn Mộ Tây nháy mắt, bà thật vô cùng vừa ý chàng rể này, nhưng lại cầm tay con gái mình ngay tại bàn tiệc thật là...

Mộ Tây ngược lại lại đem một chén rượu cho Lục Nhược: “Hôm nay là ngày vui, về sau chị ấy về ở cùng một chỗ với anh rể cơ hội không còn nhiều, để cho anh ấy uống đi. Mẹ yên tâm.”

Bánh ngọt, nến đỏ, rượu ngon, một ngày vui vẻ đầy tiếng cười, màn đêm buông xuống gia đình Âu Dương Triệt phải về nhà.

Lục Nhược lúc này mới phát hiện Mộ Tây đã uống đến độ không đứng dậy nổi, anh giúp cô đứng lên nói khê với cô: “Dậy, dậy nào! Chị phải về rồi, đi chào chị ấy đi!”

Mộ Tây nắm lấy vạt áo anh: “Đi? Em cũng muốn đi, về nhà!”

Âu Dương Triệt hướng ánh mắt lo lắng nhìn Mộ Tây: “Không cần tiễn đâu, em đưa nó lên lầu nghỉ đi!”

Lục Nhược đặt cô lên sofa, sờ sờ trán cô: “Đêm nay chúng mình nghỉ lại đây, em nằm đây anh đi một lát rồi quay lại.” Anh chuẩn bị đi lại bị Mộ Tây ánh mắt hồng hồng kéo lại: “Đừng đi, ôm em một cái!”

Âu Dương San mệt rã rời bắt đầu quấy rối, túm cửa không chịu đi: “San San không đi, San San không muốn xuất ngoại, San San còn muốn học đại học cùng Hiểu Manh!”

“Theo ta các con vẫn nên ở lại thì hơn.” Lục mẹ vẫn không bỏ cuộc: “Về sau ta làm sao được chơi cùng San San đây?”

“Mẹ, A Triệt đã từ chối bên kia mấy lần rồi. Mẹ muốn gặp San San chúng con có thể quay về thăm mà!” Lục Hi đem Âu Dương San ôm lại: “San San ngoan, chờ San San lớn lên có thể tự mình quay về trông coi Hiểu Manh nha!”

Tiểu cô nương chớp chớp ánh mắt, liền ngoan ngoãn nằm trong lòng mẹ.

“Hi Hi.”

Âu Dương Triệt nhìn Lục Nhược liếc mắt một cái, ôm lấy con trong lòng vợ, nhìn cô nói: “Đi thôi, anh đợi em trong xe.”

Dưới ánh trăng Lục Nhược vẫn đẹp như ngày nào nhưng không còn là chàng trai lỗ mãng trước kia, nay anh đã có vợ, có lẽ chính anh chưa phát hiện ra anh đã... nhân nhượng cho Mộ Tây bao nhiêu phần. Có thể được anh nhân nhượng có lẽ chỉ có người anh thực sự yêu mà thôi.

Lục Nhược đứng trước mặt cô cao ngất, cười nói: “Làm sao bây giờ tôi vẫn không có cách nào xem em là chị tôi.” Nói xong anh lấy một miếng thuốc lên hút theo thói quen, mở bật lửa.

Lục Hi giành lấy bật lửa trong tay anh: “Hút ít thôi, cậu bây không chỉ còn có một mình, còn ảnh hưởng đến Mộ Tây nữa.”

Lục Nhược phun ra một làn khói: “Vẫn là kiểu nói đó.... Thật tốt, nếu anh ta dám bắt nạt em, hãy tới tìm tôi.” Anh thị uy, vung tay lên một cái.

“Đã 30 tuổi rồi vẫn đem nắm đấm ra giải quyết mọi chuyện.” Lục Hi chợt cười nhưng nụ cười nhanh chóng biến mất, cô ôm lấy anh.

Lục Nhược kinh ngạc nhưng cũng chậm rãi nâng hai tay lên vỗ vỗ đầu cô, một tay đặt ở thắt lưng cô.

Lục mẹ đứng một bên lau nước mắt: “Hi Hi, ta vẫn không cam lòng, đứa trẻ này vẫn rất nặng tình. ”

Lục cha thở dài: “Thật khổ vì chúng nó!”

“Hãy đối xử thật tốt với Tiểu Mộ.” Hi Hi nức nở nói: “Lục Nhược, sau này gặp lại...” Cô từ trong lòng anh đi ra đi về phía xe của Âu Dương Triệt.

“Mẹ!” Âu Dương San chạy về phía cô, Lục Hi đi vào trong xe, ôm chặt con gái vào lòng. Lần đầu tiên cô cảm thấy quyết định năm đó không có sai. Nếu nói trước kia chọn Âu Dương Triệt là bất đắc dĩ, nhưng bây giờ cô cam tâm tình nguyện.

Nhìn gia đình Âu Dương đi, Lục Nhược nắm tay mẹ kiên cường đi vào: “Mẹ, mẹ cũng bận rộn cả một ngày rồi, nên về nghỉ ngơi đi... Nhị Tây,...” nhìn đến Mộ Tây đứng cạnh cửa, anh đi qua ôm cô vào lòng: “Em tỉnh rượu rồi à?”

Mộ Tây áp mặt vào ngực anh, lắc đầu: “Mình về nhà đi.”

“Đã muộn rồi, con cũng uống không ít rượu. Đây cũng là nhà các con, ở đây luôn đi.” Lục cha nhìn sắc trời, không đồng ý nói.

Mộ Tây bướng bỉnh nói: “Em tưởng chúng mình sẽ về.”

“Mình không hiểu rồi,” Lục mẹ kéo Lục cha: “Khẳng định là Tiểu Mộ đã chuẩn bị quà riêng cho Lục Nhược, hôm nay Mộ Tây vẫn chưa có quà mà. Thôi về để hai đứa nó về nhà riêng.”

Trên đường về, Lục Nhược thấy Mộ Tây dịch ra xa khỏi anh, anh lại gần ôm cô: “Làm sao vậy? Vừa rồi còn để anh ôm sao giờ lại tránh anh, lại đẩy anh ôm một cái.” Anh ôm eo cô, nhắc cả người cô vào lòng mình: “Uống nhiều như vậy không khó chịu sao?”

Mộ Tây ôm cổ anh, môi dán vào cổ anh nói: “Lục Nhược, em thật sự yêu anh, thực sự yêu... Em cũng không ngờ.” Cô như vậy ngoan ngoãn khóc trên người anh, nhẹ nhàng nói ra tâm tư mình. Lục Nhược thấy trong tâm đều là vị ngọt, liền ôm cô càng chặt.

Trên người anh có mùi thuốc lá, còn có mùi nước hoa là lạ. Là vừa rồi ôm Lục Hi còn lưu lại. Mộ Tây còn nhớ rõ ngày phỏng vấn ở Lăng Hiên, Lục Nhược lật xem lý lịch của cô, cực kỳ ngạo mạn hỏi: “Tên?”

Không phải sơ yếu lý lịch có viết sao? Mộ Tây thành thật đáp: “Tây.”

“Nhũ danh?” Lục Nhược đảo mắt.

“A Tây.” Cô thật sự không muốn giải thích tên “Nhị Tây”

“A Tây a ~” Anh ngân dài thanh âm, phê phán cô hết cái này đến cái khác rồi lại nói: “Cô đến làm lái xe của tôi đi.”

...

“Hi Hi, em muốn cái gì tôi đều cho em.” Cô còn nhớ rõ, anh say rượu, nằm trên sàn nhà, mắt say lơ đãng, mừng lung nói nhỏ.

...

Cô nhớ rõ anh giữ cô trong nhà vệ sinh, nghe cô nói không thích anh, vẻ mặt anh thả lỏng, còn có kỳ hạn “hai tháng”.

...

Khó trách Lục cha ở bệnh viện nhìn anh che chở cho Lục Hi giận đến tím mặt.

...

“Làm sao bây giờ tôi vẫn không có cách nào xem em là chị tôi.”

...

Thì ra là thế.

Bây giờ Mộ Tây thống hận bốn chữ này. Bốn chữ này thoát ra như trời long đất lở trong lòng Mộ Tây.

Lục Nhược thở dốc, ôm Mộ Tây lên lầu, đưa cô vào phòng ngủ, đóng cửa. Anh vuốt khuôn mặt cô: “Không nhẹ chút nào.” Mộ Tây xoay đầu, nhắm mắt không nói gì.

Lục Nhược vào phòng tắm lấy khăn tắm đưa cô lau mặt: “Như vậy thật xấu.” Nói xong lại cảm thấy mình như gà mẹ, cần nhả nhiều như vậy, còn hầu hạ người say này nữa: “Tiểu Nhị Tây, em có chuẩn bị quà sinh nhật cho anh chưa? Đản ông 31 tuổi, thế nào cũng muốn có một món đồ kỷ niệm, em tính sao?”

Mộ Tây đứng lên hướng phía phòng bếp, lấy rượu ra: “Ồ trong này, chình tay em làm, có phần nhỏ một chút.”

Cũng là một cái bánh ngọt, nhỏ nhưng đẹp.

Lục Nhược đưa lưng về phía cô nhìn chiếc bánh: “Bảo bối, chúng ta lại ăn bánh.” Bên hông chợt động, anh bị cô ôm lấy.

Mộ Tây ở phía sau anh rút nước mắt, tủi thân, anh làm sao có thể làm cho người phụ nữ của anh ôm như vậy, làm sao có thể yêu cô ấy nhiều như vậy...

Hai tay của cô ở trước ngực anh vuốt ve, trong miệng Lục Nhược còn miếng bánh ngọt còn chưa có nuốt xuống, liền xoay người lại ôm cô, ép cô đến bên tường: “Nhị Tây...” Giọng anh khàn khàn gọi tên cô, cúi đầu cắn lên môi cô.

Bánh kem xốp xốp, giòn ngọt. Hương bơ ngọt quyện lấy nhau trong miệng hai người. Lục Nhược còn nếm được vị mặn mặn, hơi buông cô ra, nhìn hai mắt cô đắm lệ: “Làm sao vậy? Có phải không khỏe chỗ nào không?”

Mộ Tây nhanh chóng quán quýt lấy anh. Thân thể mềm mại ở trong ngực anh không ngừng cọ sát, Lục Nhược tạm bỏ qua mối nghi hoặc trong lòng, thoát bỏ quần áo trên người cô. Cửa cô ướt át cùng mềm mại làm cho anh thêm hứng thú trào dâng, động tác tiến vào cũng như thế mà mạnh mẽ hơn.

Tay anh hướng đến tấm lưng trần trụi của cô đang dính vào vách tường cứng lạnh. Chậm lại chuyển động. Anh nhìn cô sóng tình dục dâng lên muốn dừng mà không được, bên tai lại là âm thanh ngọt ngào của cô. Da thịt trắng nõn chảy ra một tầng khí nhạt, thân thể cô dâng lên một màu hồng phấn. Không dừng lại được, theo cảm xúc động tác lại ngày càng nhanh, anh cắn vành tai cô, giọng thô dạt nói: “A Tây, A Tây, anh yêu em!”

Trong lòng Mộ Tây vì những lời này mà run rẩy dữ dội, đạt tới cao trào. Cái loại cảm xúc này cực kì nhanh chóng bao trùm lấy anh, khiến anh không khống chế được bộc phát ra. Anh nhớ tới lúc Nhị ca của anh hỏi anh cách làm thế nào thổ lộ với Tần Tiểu Mạn, anh còn cười nhạo, một câu nói ngọt cũng không nói được sao? Đên bây giờ chính anh cũng thực khó mở miệng.

Ngượng ngùng...

Mở miệng xong anh cảm thấy trong lòng mình rộng mở hạnh phúc, đem chính mình chôn sâu trong cơ thể cô, làm cho anh thấy thỏa mãn mà bình an. Anh dịu dàng tinh tế hôn cô, không ngừng thấp giọng nỉ non: “Nhị Tây, A Tây, anh yêu em...”

Mộ Tây ở trong lòng anh đau lòng khóc thành tiếng: “Lục Nhược, rốt cuộc người anh gọi là ai?”

19. Chương 26

Chương 26

“... Em biết?”

Những lời này của anh hoàn toàn chứng thật những điều cô thầm đoán. Mộ Tây chỉ cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực, cô bị anh ôm, ghé đầu vào vai anh, những ảm ức trong lòng toàn bộ thông qua nước mắt cùng nước nỡ mà thoát ra hết. Làm sao cần cỡ nào giống nhau, chỉ cần một cái tên nói ra liền làm người ta hiểu, anh yêu cô ấy nhiều vậy sao?!

Lục Nhược ôm Mộ Tây ngồi xuống sàn, nhặt lên quần áo mặc vào cho cô, nhìn cô khóc như vậy, hương vị ngọt ngào của chiếc bánh ngọt còn chưa thấm được vào phế phủ đã dần tan đi, cảm giác chua xót dâng lên trong lòng.

Mộ Tây đẩy anh ra, nhặt lên chiếc váy vừa rồi bị anh cởi ra, rút từ bên trong túi một mảnh báo cũ. Lục Nhược mở ra, báo đã cũ, trang giấy đã có chỗ ố vàng, trang đầu là một bức hình màu khổ lớn, chính là anh và Lục Hi đang hôn nhau. Phía dưới còn có một hàng tit lớn chạy dài nói anh – Lục đại thiếu gia cùng người mẫu mới nổi vừa hôn đính ước.

Lục Nhược thở dài, cúi đầu gạt lệ trên mặt Mộ Tây, ôm cô lại: “Sàn nhà lạnh, chúng ta về phong ngủ đi rồi nói... Anh cũng không phải cố ý muốn gạt em.”

Đây là loại tình cảm lưu luyến cảm kị, cô mà biết được sự thật chắc rất hận anh. Chuyện như vậy, làm sao anh nói ra được?

Trên giường, Lục Nhược khoác khăn lông lên người cô, ôm cô trong thẳm nói: “Khi đó anh còn chưa biết mình có chị gái. Đúng thời điểm tìm người mẫu cho công ty, Hi Hi... cô ấy là trợ lý cho nhà tạo hình của anh. Lúc ấy vì mấy người mẫu mới anh xem đều không hài lòng, liền chọn trúng cô ấy. Lúc ấy cô ấy theo họ mẹ, gọi Sở Hi. Quản lý bên đó thấy anh thích cô ấy, liền đem cô ấy cho anh... Cái gì anh cũng chưa làm, thật sự.” Cảm nhận được thân hình mềm mại trong lòng run lên, Lục Nhược trấn an, vỗ vỗ cô: “Thật sự anh không phải người tốt, nhưng mà khi đó chưa động đến cô ấy.”

“Rồi sao?”

“Rồi... Anh cùng Hi Hi kết giao không đến hai tháng, cô ấy đưa anh đến bệnh viện gặp mẹ, vừa vặn bố anh cầm tấm poster của cô ấy tìm đến. Bây giờ anh mới biết đó là chị mình. Bố anh tiêu hủy tất cả số báo kia, đóng cửa tòa soạn kia, bịt mọi đầu mối.” Tay Lục Nhược nắm tay Mộ Tây bất ngờ nắm chặt: “Không nghĩ tới bố không hủy hết. Bố mẹ phục hôn song, bố liền nghiêm khắc cảnh cáo bọn anh, bố ném anh cho Đại ca anh trông giữ, rồi đem anh ra ngược đãi.”

Anh cũng chẳng biết làm gì nữa, xuất ngoại cũng chỉ là biện pháp trốn tránh tạm thời. Khi anh quay về, cô ấy cùng Âu Dương Triệt kết hôn, có mang. Lúc ấy anh cùng Âu Dương Triệt nổi điên lên tranh chấp, không nghĩ thông lời cô ấy xuống cầu thang...”

Không đến hai tháng tình cảm lại khiến bốn năm tình không dứt, anh rốt cuộc yêu chị ấy bao nhiêu? Mộ Tây càng rúc vào trong lòng anh, không muốn nhìn đôi mắt của anh vì người con gái khác mà đau xót.

“Lúc trước anh bảo em làm lái xe, chính là để đưa San San đi học, còn có làm bạn gái của anh hai tháng có phải bởi vì anh biết Lục Hi, nếu không phải San San sinh bệnh, hai tháng sau chị ấy cùng học trưởng xuất ngoại. Có phải anh muốn chị ấy thấy anh sống ổn, có thể an tâm mà đi?” Mộ Tây hỏi dồn.

Thật lâu sau, Lục Nhược mới nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Mộ Tây buồn nói: “Anh muốn biến mình thành thánh tình à?” Cô lách mình ra khỏi vòng tay anh, chuyển qua mép giường bên kia, co lại thành một đống.

Cô nhớ tới lúc Âu Dương San sinh bệnh, Âu Dương Triệt nhìn Lục Hi bằng ánh mắt thương đau, hẳn là anh cũng biết. Căn bản Lục Hi không quên được Lục Nhược. Mặc kệ là do cái gì quyết định, mặc kệ hai bọn họ lỗi thuộc về ai, bọn họ đều sẽ không quên đối phương, càng không thể xem người kia là người thân đơn thuần.

Trái tim Mộ Tây giống như là bị dao chém vào. Đau. Người đàn bà nào cũng cho rằng, tình yêu là ở hôn nhân, trong đó mình là nhân vật chính, cô cũng không ngoại lệ. Nay mới phát giác, cô chỉ là một người con gái khác đi vào cuộc sống của chồng cô, cô chỉ là người đến an ủi anh sau cuộc tình đau khổ mà thôi.

“Nhị Tây,” Lục Nhược từ phía sau ôm lấy cô: “Bây giờ anh thực sự là thích em, anh yêu em. Tất cả đã trôi qua rồi.”

“Lục Nhược anh dám nói trong lòng không còn chị ấy sao?” Mộ Tây quay đầu, nhìn chăm chú vào anh. Làm cho cô thất vọng là trong ánh mắt anh vẫn có một phần không xác định, mê mang vẫn là đau xót. Lục Hi lưu lại cho anh vết tích ấy cả đời.

“Em là vợ anh, Nhị Tây...”

“Chị ấy là chị của anh!” Mộ Tây có chút kích động: “Anh không thể giải thích được loại cảm giác này. Người ngoài nhìn vào, lúc anh đối tốt với cô ấy, ngay cả tư cách phản đối em cũng không có. Nhưng là chính anh tự hiểu được với anh cái gì là hơn cả! Anh chỉ là tìm một người thay thế, nếu không phải tên em với chị ấy tên đồng âm, người nằm trên giường bây giờ không phải em mà là Phiên Phiên!”

“Em nói gì vậy?” Lục Nhược biến sắc: “Người thay thế, anh sẽ không cùng người thay thế kết hôn. Là chính anh ngay từ đầu đã thích em nhưng không nhận ra. Lúc đầu là giả nhưng sau đó thì là thật, chẳng lẽ em không cảm nhận được. Chuyện của anh cùng cô ấy,... loại sự tình này bảo làm sao anh có thể nói cho em biết được, em sẽ suy nghĩ thế nào đây?”

Mô Tây khóc lớn: “Anh là đồ biến thái!”

Ban đêm, Mộ Tây không cho phép Lục Nhược lại gần mình, Lục Nhược phải ra sô pha ngủ. Nhưng cho đến tận sáng trên giường vẫn vọng lại tiếng khóc cùng tiếng trở mình của cô. Anh mở mắt trừng trừng đến tận hừng đông, nhẹ nhàng đến cạnh giường nhìn thấy Mộ Tây nằm trên giường mắt mũi đều hồng lên cả, xung quanh giường toàn là khăn giấy cô bỏ lại. Tiến lại, anh vuốt ve mái tóc của cô: “Nhị Tây, anh thực sự rất yêu em!” Anh xoay người ấn môi mình vào môi cô, nụ hôn thật ẩm ướt mang theo vị mặn.

Buổi sáng ngày hôm nay anh có một cuộc họp, buổi chiều phải đi ra nước ngoài, chỉ chuẩn bị đơn giản rồi đi ra khỏi cửa. Đứng ở cửa phòng kia một lát, trong đầu anh chợt nghĩ hay là đem cô theo mình nhưng liền ném ý nghĩ này đi trong nháy mắt, vẫn nên cho cô thời gian để bình tĩnh lại.

Qua một đoạn thời gian nếu cô còn chấp nhận anh thì đó là ý của ông trời còn nếu không thì đành phải chấp nhận thôi. Mà riêng với Lục Nhược cũng phải mất mấy năm mới có thể tự mình nhận ra.

Mộ Tây trở về nhà mẹ đẻ, không hề nói cho ai nghe chuyện cùng Lục Nhược cãi nhau, mọi người nhận ra cô có điểm bất thường nhưng cô không nói nên không ai hỏi. Hơn nữa mọi người Mộ gia đều biết bây giờ Lục Nhược bận bịu công việc không về nhà, Mộ Tây trở về cũng làm họ rất vui. Chỉ có Mộ Đông là buồn, từ sau khi Mộ Tây trở về, cứ nhìn thấy anh là châm chọc cùng khiêu khích khiến anh sợ đến mức không dám đến trước mặt bà chị.

Sau khi trở về, Mộ Tây suốt ngày nằm trên giường của mình, ngoại trừ đi làm ở quán cà phê của Lâm Sinh vào buổi chiều, cách hai ngày lại đến Lục trạch chơi thì tất cả đều nằm ở trên giường. Trên giường, cô cảm thấy vô cùng mềm mại cùng thoải mái không còn cảm thấy đau đớn.

Do nhà của cô cùng Lục Nhược không có anh cô cũng không muốn ở. Anh đi rồi, lại ở tại nơi trong mỗi hơi thở đồ vật đều như có bóng hình của anh, làm cho cô tưởng tượng ra cảnh trong ngôi nhà này trước đây từng có người khác ở cùng anh, chiếm cứ lòng anh. Cô đều có cảm giác ghen tị.

“Nhị Tây, ai cũng nói anh thật khổ, mày lại cùng anh cãi nhau là không đúng. Cuối cùng anh cũng nói là anh yêu mày.” Mỗi lần tự nhủ với lòng mình như vậy cô đều cảm thấy tâm trạng thật rối rắm, đáy lòng lại nghe thấy chính mình nhắc nhở: “Mày chẳng qua chỉ là người thay thế của anh mà thôi, thật không công bằng!”

Mộ Tây cảm thấy như muốn nổi điên, cô nhìn vào con mắt to ngập nước của Trư Thất, nó muốn về Lục trạch không muốn ở cùng cô ở đây.

“Gần đây em làm sao vậy?” Lâm Sinh vỗ vỗ vai Mộ Tây, bắt đầu dĩ trách cứ cô: “Trong tuần này đây là lần thứ ba đưa sai đồ.” Anh đe dọa cô: “Còn tái phạm nữa coi chừng anh đuổi việc em.”

Mộ Tây xoa xoa hốc mắt thâm quầng: “Xin lỗi, gần đây em rất mệt mỏi, có muốn em bồi thường gì không?”

Lâm Sinh cẩn thận đánh giá cô: “Thoạt nhìn tâm trạng em không tốt lắm, có cần đi bệnh viện kiểm tra gì không?”

Mộ Tây lắc đầu: “Không có việc gì, chẳng qua là ở nhà ngủ nhiều, cả người không có sức mà thôi. Mẹ em nói đây là do lười vận động mà ra, chỉ cần vận động một chút là được.”

Lâm Sinh uống ngụm cà phê, trêu ghẹo: “Lục Nhược không có ở đây, em cũng không có tinh thần. Ha ha, lúc trước em cùng anh ta hưởng tuần trăng mật, mỗi ngày đều vui vẻ như con thỏ bên cạnh anh ta. Bây giờ thì lại ủ rũ như cây củ cải trắng.”

Mộ Tây miễn cưỡng nở nụ cười, vừa vặn có khách vào quán, cô liền lại phục vụ. Lục Nhược đi hai tháng, hai người cũng không hẳn cắt đứt liên lạc, cũng có gọi điện vào buổi đêm, nghe ra anh có vẻ rất mệt mỏi, kêu gào về nhà muốn từ chức, có đôi khi đang nói chuyện thì ngủ. Mộ Tây nói hết thì cũng nghe bên kia truyền lại tiếng thở đều đều, trong lòng cũng nóng hầm hập.

Biết chuyện của anh với Lục Hi xong, cô nghĩ sao lại cảm thấy Lục Nhược như thực sự xin lỗi cô, lừa gạt tình cảm của cô. Nhìn đến tấm ảnh cưới thấy nụ cười cô dấu sáng lạn hạnh phúc lại như đang chân chọc cô hiện tại. Nhưng mà bây giờ anh cũng không có ở đây, lâu ngày, lòng cô lại dâng lên nỗi nhớ anh.

Nhớ anh ngốc nghếch giúp cô thái thịt, ở bên ngoài ăn thịt nướng, lau miệng giúp cô, lau chén đĩa cho cô, một bên phê bình cô nấu ăn dở nhưng một bên lại ăn sạch...

Luôn cảm thấy anh ngây thơ, anh bắt nạt cô, anh dù tình không sâu nhưng lại làm cô luôn có chút khó hiểu, lại như là anh luôn luôn yêu cô giống chị ấy, đổ tại có vẻ tự mình không phân rõ phải trái. Mộ Tây lại bắt đầu tức giận, thế mà anh lại làm cho cô có cảm giác tội lỗi, rõ ràng chính anh không đúng!

“A Tây.”

Một tiếng này thực chói tai, bây giờ cô ở đây chẳng quen ai để gọi mình thân thiết như vậy. Mộ Tây theo tiếng người nọ ngoảnh lại sắc mặt cũng không lấy gì làm vui vẻ. Lâm Sinh cũng chỉ coi cô là nhân viên tạm thời nên cũng không có kiểu xưng hô này.

Là Hứa Diệc Hàng. Mộ Tây thấy lạ liền đi qua hỏi: “Quý khách, anh món gọi gì?”

“Em nhất định phải đối với anh xa lạ như vậy sao?” Hứa Diệc Hàng nói giọng có chút ưu thương.

Mộ Tây không hé răng. Bây giờ Hứa Diệc Hàng làm ở viện kiểm sát, dạo trước từng cùng đồng nghiệp bắt một số quan chức tham ô. Nhưng lại là quan viên mà bố cô – Mộ Trung một tay bồi dưỡng đề bạt, chuyện này nói là chuyện lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Điều tra tiếp, phỏng chừng ngay cả bố cô cũng bị liên lụy. Trong lúc tất thấy quan viên còn có chút thần hồn nát thần tính, mà hành động lần này cũng là làm trong im lặng, ở ngoài nhìn vào thì chỉ là tiếng sấm nhỏ trong cơn mưa lớn mà thôi. Mộ Trung cũng hiểu được, đây chỉ là đòn thử, cảnh cáo. Tuy rằng Mộ Tây không hiểu lắm sự tình bên trong, nhưng mà nhìn bố mình lo lắng mấy ngày, không khỏi có chút thâm oán Hứa Diệc Hàng.

Hứa Diệc Hàng nhấp ngụm trà: “A Tây, đó là công việc.”

Hứa Diệc Hàng trong trí nhớ ít ỏi của cô là rắn chắc, cao lớn, khuôn mặt ôn hòa luôn che giấu ánh mắt sắc bén. Anh bây giờ đã không còn là người cô đã thầm mến. Mộ Tây có chút thương cảm, nói đến đây, cô thực sự chưa bao giờ hiểu hết anh. Nhưng như vậy cũng không phải là nguyên do, bất kể cảm tình cũ thế nào cũng chỉ là gánh nặng thời trẻ mà thôi.

“Hai người đang nói chuyện?” Lâm Sinh vui vẻ sải bước về phía này cùng Hứa Diệc Hàng bắt tay: “Hứa, khó trách lần đầu tôi gặp Mộ Tây có thấy quen mắt, cô ấy không phải là cô gái trong tấm ảnh đó sao?”

Hứa Diệc Hàng cũng đứng lên, bắt tay sau cũng ôm Lâm Sinh một cái, hai người hẳn là chiến hữu cũ.

“Tôi học nghiên cứu sinh cùng anh ấy nhưng là bạn cùng phòng, thật là có duyên.” Lâm Sinh cao hứng: “Hôm nay tôi mời, cứ tự nhiên.”

Hứa Diệc Hàng nhìn vào bức ảnh treo trên tường bên kia, đi qua tháo xuống. Đó là tấm hình Mộ Tây lúc mới quen Lâm Sinh, hình chụp cô đang gờ sào trúc làm dáng.

“Ai cho anh xem ảnh của tôi, đặt xuống!” Mộ Tây bắt mắt với Lâm Sinh: “Bằng không anh đang xâm phạm quyền sở hữu hình ảnh của tôi.”

Lâm Sinh không đồng ý: “Đây là lợi nhuận của anh. Hứa Diệc Hàng, thế nào cậu lại có thời gian rảnh đến đây? Mỗi lần tôi gọi điện đến cho cậu đều có người bảo cậu đang bận. Rốt cuộc cậu có bao nhiêu việc?”

Hứa Diệc Hàng thấy ngoài cửa sổ thân ảnh yếu điệu kia, cô ấy đang đi tới bên này. Anh hướng khuôn mặt có lỗi với Lâm Sinh cùng Mộ Tây cười: “Tôi lại có việc, lần khác nói chuyện. A Tây, gặp lại sau.”

“Tạm biệt, không tiễn.” Mộ Tây giúp anh đẩy cửa, nhìn anh rời đi, trên đường gặp một cô gái, hai người liền lên xe đi. Đây chắc là bạn gái anh, nghĩ đến chắc ngại gặp gỡ xấu hổ. Chỉ là, cô hí hửng nhìn, bóng cô gái kia có chút quen thuộc.

20. Chương 27 - 28

Chương 27

“Trà, điểm tâm, đồ ngọt, anh còn yêu cầu gì nữa không?” Mộ Tây đem tất cả yêu cầu của Hứa Diệc Hàng đem đặt ở trước mặt anh, ánh mắt cổ quái nhìn nhìn: “Anh còn có yêu cầu gì nữa không?”

Từ ngày vô tình gặp anh ở quán cà phê của Lâm Sinh, Hứa Diệc Hàng mỗi ngày đều đến, mà không chỉ vậy mỗi lần đến anh đều gọi mấy thứ đồ linh tinh bày đầy trên bàn sau đó ngồi lại đến mấy giờ.

Hứa Diệc Hàng chỉ mỉm cười nhìn Mộ Tây: “A Tây ngồi xuống nói chuyện với anh một lát đi!”

Mộ Tây nhìn về nơi khác: “Thực xin lỗi bốn tiệm không có cung cấp loại dịch vụ này, nếu anh cần có thể đi ra cửa và rẽ trái” Cô thật sự không biết anh muốn gì ở cô, không phải anh cũng có bạn gái mới rồi, sao mỗi ngày còn đi tới đây. Mỗi lúc làm việc cô vẫn có thể cảm nhận tầm mắt của anh vẫn luôn đặt trên người mình, ngẫu nhiên cô ngẩng đầu lên nhìn anh, anh không hề e ngại nhìn thẳng vào mắt cô cười đầy ý nhị.

“Cái kia,” giọng nhỏ nhỏ như còn nuốt trong họng, nhân lúc cửa hàng vắng khách, cô bèn đem một chiếc ghế ngồi đối diện với anh: “Em đã kết hôn hơn nửa anh cũng đã có bạn gái mới rồi, nếu anh muốn cùng em nói lại tình xưa e không được hợp lí cho lắm...” Tuy rằng nói như vậy có vẻ hơi quá nhưng bằng chính trực giác của mình Mộ Tây biết Hứa Diệc Hàng đang muốn dụ dỗ cô...

“A Tây, bây giờ em rất hạnh phúc sao?”

Mộ Tây ngẩn ra lập tức nhìn anh cảnh cáo: “Anh hỏi cái này làm gì? Em hiện tại... rất tốt mà” nói đến đoạn này, Mộ Tây không khỏi lo lắng. Chuyện của Lục Nhược cùng Lục Hi vẫn canh cánh trong lòng cô, khiến cô khó chịu không thôi. Cô cúi đầu nhìn mũi chân của mình, anh ấy cũng thích mình nhưng mà trong lòng vẫn chưa quên được Lục Hi. Có ai không muốn có được toàn bộ trái tim của chồng mình nên cũng không thể trách cô quá hẹp hòi.

Bỗng nhiên Hứa Diệc Hàng nắm chặt bàn tay đặt trên mặt bàn của cô, Mộ Tây run rẩy muốn rút tay lại nhưng lại phát hiện anh nắm rất chặt: “Buông ra!” Cô rất tức giận chẳng lẽ anh ta muốn phá hỏng những hồi ức đẹp của cô về anh ta.

“A Tây, anh biết chuyện của Lục Hi và Lục Nhược” Hứa Diệc Hàng ném một quả bom về phía cô.

Mộ Tây choáng váng mơ hồ nhìn anh: “Anh làm sao mà biết? Anh điều tra anh ấy?” Cô bỗng nhớ ra cô gái đi cùng anh hồi trước: “Anh biết Phiên Phiên?”

Hứa Diệc Hàng không hề lảng tránh: “Đúng vậy, cô ấy là đối tượng xem mắt do bố anh giới thiệu. A Tây, trước đây anh từng tham gia nhiều vụ án, trong đó, nhiều người trong gia đình do nhiều nguyên nhân mà dẫn đến loạn luân. Tuy rằng phần lớn bọn họ đều có cuộc sống bình thường nhưng vẫn không thể quên những thương tổn do chuyện đó mang đến. Em cũng biết cái không thể có được mới làm người ta mãi không

thể quên, nếu như tình cảm của em và anh ta chưa đến mức sâu thì hãy nhanh chóng rút ra khi còn có cơ hội...”

“Anh im đi!” Mộ Tây tức giận nhìn anh: “Đây là chuyện của tôi và anh ấy anh không có quyền xen vào, Hứa Diệc Hàng, anh đừng để tôi có ấn tượng xấu về anh!”

Hứa Diệc Hàng nghe những lời trách móc của Mộ Tây ban đầu rất kinh ngạc nhưng rất nhanh lấy lại được khuôn mặt thản nhiên như không có chuyện gì: “Em ghét anh cũng được nhưng anh không muốn em bị tổn thương sâu sắc. Em rất lương thiện, cần bản anh ta không yêu em. Huống chi bên cạnh em và anh ta còn có Phiên Phiên. Em đừng tưởng rằng có thể trở thành vợ chính thức của anh ta là đã xong. A Tây, em không biết cái gì là thủ đoạn lợi dụng con người!”

“Cạch” một tiếng, đồ ở trong khay rơi xuống đất: “Anh câm miệng lại cho tôi, anh có tư cách gì quản chuyện của tôi! Anh lấy tư cách gì đến để nói những chuyện này cho tôi nghe! Lấy lại lòng thương cảm rở tiền của anh đi!”

“Có chuyện gì vậy?” Lâm Sinh vội vàng đi tới.

Mộ Tây chạy vào bên trong toilet.

“Rất cuộc xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Sinh quỳ rạp xuống đất để nhặt mảnh vỡ: “Hứa Diệc Hàng không phải tôi đã kích cậ nhưng chuyện của cậu và Mộ Tây giờ đã là chuyện không thể rồi. Trước kia, trước khi chúng ta cùng ở nước ngoài, cậu bỏ cô ấy, quyết tâm ra nước ngoài chẳng qua cũng chỉ vì cậu coi cô ấy như trò chơi mà thôi. Không cần mang danh nghĩa sứ giả tình yêu đến làm tổn thương cô ấy nữa, đừng tôi..” Lâm Sinh nói âm thanh trong cổ họng có chút phát nhanh: “đừng như tôi... đừng giống nhau.”

Mộ Tây ngồi ngây ngốc trong phòng vệ sinh nửa ngày, lấy di động ra gọi cho Lục Nhược: “Lục Nhược...”

“Nhị Tây, em không sao chứ?” Lục Nhược trả lời, âm thanh ở đầu dây bên kia hỗn loạn, ồn ào.

“Một ngày nào đó, anh có thể hoàn toàn quên Lục Hi trong tim anh sẽ chỉ có mình em thôi có được không?” Nói xong Mộ Tây liền cúp điện thoại. Cô thà làm con rùa rút đầu chứ không muốn nghe câu trả lời của Lục Nhược, chỉ cần do dự trong một chút thôi cô sợ mình không kìm được mà bỏ đi mất.

Khi Mộ Tây đi ra khỏi nhà vệ sinh, Hứa Diệc Hàng đã bỏ đi. Lâm Sinh nhìn cô nói: “Mộ Tây để anh đưa em về.”

“Không cần.” Mộ Tây đến gần cửa sổ ngồi xuống, day day thái dương nói: “Lâm Sinh, em muốn uống chút rượu.”

Khi Lâm Sinh đang thu dọn các thứ chuẩn bị đóng cửa thì Mộ Tây đang ngủ gục, trên bàn còn lại hai chai rượu rỗng. Anh thở dài đang muốn dang tay đỡ cô lên lại bị một bàn tay khác từ đâu giành lấy, vững vàng ôm Mộ Tây lên.

Lâm Sinh đuổi theo Hứa Diệc Hàng tới cửa: “Cậu muốn đem cô ấy đi đâu? Hứa Diệc Hàng tôi không cho phép cậu như vậy. Lục Nhược là loại người như thế nào, anh ta sẽ để yên cho cậu chạm vào vợ anh ta hay sao?”

“Lâm Sinh tôi chỉ muốn ôm cô ấy, tin tưởng tôi đi!”

Lâm Sinh thấy trong mắt người đàn ông này có một tia cầu khẩn cùng hèn mọn. Anh nhớ lại đoạn thời gian trước kia, anh ở cùng anh một kẻ điên cuồng suốt ngày đem sách vở ra cắn loạn nhưng cuối cùng lại rước một cái kết thúc đau khổ nhất ỉnh. Gia cảnh hậu đãi nhưng anh không hiểu vì sao anh ta lại chọn ỉnh kết quả bị thảm như vậy. Anh ta vẫn có thói quen đem tấm ảnh kia ra vuốt ve, “Vì muốn có đủ tư cách thích cô ấy thôi.”

“Đỉnh linh linh” sau mấy tiếng vang Lâm Sinh nhìn bóng Hứa Diệc Hàng ôm Mộ Tây đi xa không nói gì. Không một ai luôn đứng một chỗ chờ ai đó, đây cũng là cái giá đáng phải trả trong cuộc sống, cô ấy đã có cuộc sống riêng của mình. Trái tim cô ấy với cậu đã sớm lạnh ngắt, trái tim ấy lại đang hướng về một nơi khác cùng cậu đã chẳng còn cơ hội rồi

Mộ Tây sững sốt hồi lâu mới nhận ra nói mình đang ở, cô chạm vào ga giường sau tiến lại gần cửa sổ có dây trường xuân, đây rõ ràng là nhà trọ mà cô ở cùng Ngô Mỹ Mỹ ở trước đây.

“Hôm qua em uống rượu nên anh đưa em trở về đây.” Hứa Diệc Hàng bỗng nhiên lên tiếng làm cô nhảy dựng lên, hóa ra anh vẫn ngồi cạnh giường cô.

Mộ Tây cảm thấy mu bàn tay vẫn còn vương lại hơi ẩm: “Sao anh vẫn còn ở nơi này?” Theo lí thường anh đã vào Hứa gia thì phải ở trong ngôi nhà xa hoa của cha anh mới đúng.

Hứa Diệc Hàng nắm bàn tay trống trơn, chống tay lên giường khẽ đứng lên: “Đói chưa, đi ăn cái gì nhé!”

“Rốt cuộc anh muốn cái gì?” Mộ Tây nhìn anh gắt: “Có cái gì thì nói ra là được. Nói anh không thích Hứa gia, nói anh nhớ mẹ anh, nói anh rất khó chịu, muốn thì hãy nói ra, sao lại tự làm khó mình như vậy? Vì sao anh luôn miễn cưỡng làm những việc mình không muốn!”

“A Tây có thể hiểu em đang quan tâm anh không?”

Mộ Tây cảm thấy vô cùng mệt mỏi: “Hứa Diệc Hàng đây hoàn toàn không có ý gì khác!”

Khi lần thứ ba phải chạy vào trong toilet cô hiểu mình phải đi tới bệnh viện.

Ngoài một chút bất an cùng kích động, cô đi vào trong bệnh viện, lấy kết quả kiểm tra xong trông cô ngơ ngác nhìn hai chữ: “Dương tính”. Không hiểu lắm cô nhìn bác sĩ hỏi: “Dương tính có phải là không có gì phải không ạ?”

Bác sĩ viết kết quả vào sổ cho cô xong, nhìn cô đánh giá phát hiện không có người đi cùng, qua nhiều năm kinh nghiệm, lạnh như băng hỏi: “Nếu muốn bỏ? Ra bên ngoài lấy chữ kí người thân xong vào trong kia thu phí.”

Mộ Tây há to miệng: “Bác sĩ nói tôi mang thai?”

Bác sĩ gạt đầu chỉ chỉ ra: “Không phải trên đây viết rõ rồi sao, đã hơn hai tháng, cần chú ý nghỉ ngơi cùng ăn uống. Là lần đầu tiên sao? Sao không có chồng đi cùng?” Xem gương mặt mừng rỡ của Mộ Tây khi sắp được làm mẹ, bác sĩ phát hiện mình đoán sai thâm trách cũng không nên trách cứ là tốt hơn.

Bác sĩ muốn chữa lại nên đem vẽ mặt ôn hòa nói với cô một vài việc cần chú ý, Mộ Tây rất kích động bèn đem giấy nhớ ra đưa cho bác sĩ, còn lấy sổ ra chép lại.

“Chú ý thức ăn bổ dưỡng, thời gian nghỉ ngơi, đảm bảo tâm trạng,...” Mộ Tây thúc giục bác sĩ: “Còn gì nữa không ạ?”

Con mắt bảo thủ của bác sĩ nhìn chằm chằm vào miếng giấy nhớ của Mộ Tây, khóe mắt run rẩy xong cũng không kìm được hỏi lại một phen: “Phu nhân cô ghi gì lại trên đó ...”

“A bác sĩ nói cái này?” Mộ Tây gơ tờ giấy nhớ hình bra lên: “Đây là do tôi cố ý dùng, rất đặc biệt phải không? Bác sĩ nói nhiều quá, còn chuyện gì nữa không ạ?”

Trên tờ giấy ghi chép màu hồng nhạt thoạt nhìn chỉ chút chữ, “một chén cháo vào giữa buổi” đi qua một nơi màu đỏ rất khả nghi, Mộ Tây nhanh chóng lướt ngó bút qua.

Bác sĩ run run đẩy gọng kính, đây là họa tiết a a a! Ai tới cứu lại một chút nữ tính bí mật được không?

Dọc đường trở về nhà, Mộ Tây không ngừng lấy tay vuốt dọc bụng của mình, ngây ngô cười. Hoàng hôn mùa hè luôn thật đẹp, ánh nắng chói chang ban ngày rút đi, dưới chân, có đợt gió nhẹ thổi qua làm người ta cảm thấy ấm áp từ trong ra ngoài.

Không biết Lục Nhược biết tin này sẽ phản ứng ra sao, cô mặc sức tưởng tượng, có thể giống trên ti vi không, đầu tiên là ngây ngốc sau đó ôm cô quay vài vòng hô: “Tôi muốn làm bố!” Cô che miệng đằng hắng.

Mộ Tây sờ vào tóc của mình nhớ sau khi ý loạn tình mê xong anh hỏi nàng tại sao nàng không đi làm tóc cô thật sự rất hợp với tóc xoắn lộn to. Cô thở hắt hắt trong lòng anh một hồi lâu mới nói nhỏ chờ sinh xong đứa nhỏ đã. Chờ cực cực ra đời, cô muốn anh đưa cô đi làm tóc.

Cô nhất điện thoại gọi cho anh: “Lục Nhược bao giờ thì anh về?”

“Đêm nay, sau khi tham dự tiệc khai trương xong mai có thể về rồi! Bảo bố nhớ anh không?” Lục Nhược chưa nói được hai câu bên kia có người gọi anh: “Lục tổng...”

Lục Nhược bên kia : “Ba” một tiếng: “Nhị Tây chờ anh về, trước cứ thế đi.”

Hiện tại cho dù chỉ là tiếng “tút, tut” vô cảm cũng làm Mộ Tây thật sung sướng. Mà cả Lục Nhược cùng Mộ Tây đều không biết ở thành phố S, một quả bom thật lớn đã nổ.

Chương 28

Thời gian chờ đợi thật là dài, từ sau khi Mộ Tây ở bệnh viện về liền ở luôn trong nhà không ra ngoài, chỉ sợ gặp được người khác nhất thời kích động mà nói ra.

Trước hết, cô quét dọn lại nhà cửa hết một lần, giống như vợ chờ chồng trở về thay bình hoa mới. Cô vuốt vuốt cái bụng bằng phẳng của mình, khẳng định là cực cưng biết cô cùng Lục Nhược cãi nhau nên mới tới.

Lo lắng trong lòng cô bỗng chốc tiêu tan bởi ý nghĩ có đứa nhỏ. Thời gian trôi đi, về sau ở cạnh anh là cô, bằng sức hút của mình, khẳng định anh định sẽ chỉ yêu một mình cô mà thôi.

Buổi tối, trong phòng bếp sức nức mùi thức ăn, Mộ Tây chạy qua chạy lại không biết bao nhiêu lần.

Tại cửa hàng cháo, bác bán cháo nhiệt tình đón cô: “Phu nhân hôm nay có phải vẫn giống mọi khi hai phần cháo đặc thêm rau thơm cùng gia vị.”

Quán ăn nhỏ ở gần nhà Mộ Tây có chút tiếng tăm, Mộ Tây thích quán ăn này vì có hương vị cổ kính lại thêm thức ăn có mùi thơm đặc biệt. Phát hiện được chỗ này xong cô thường xuyên kéo Lục Nhược tới, ông chủ nhớ hai người có khẩu vị rất đặc biệt nên chỉ nhìn thấy bóng đã gọi vào.

Ông chủ thích bọn họ cũng là có nguyên nhân, khi hai người tới thường trùng thời điểm trong quán có mấy cô nữ sinh, thấy Lục Nhược thường dừng lại chằm chằm ngó vào trông rất băn khoăn, ông chủ thấy có lợi nên thường ưu đãi cho họ.

Mộ Tây tới gần cửa hàng nhưng mùi thức ăn lại làm cô cảm thấy không khỏe: “Ông chủ đồ rán cùng đồ hấp tách ra cháu đem về nhà ăn.”

“Được” Ông chủ hơn hử đóng gói không quên nhắc lại một câu: “Lần sau tới ăn, nhớ tới ăn lúc còn nóng là ngon nhất!”

“Cảm ơn ông chủ!” Mộ Tây nhanh chóng thanh toán tiền, xách đồ nhanh chóng đi ra. Lục Nhược rất kén ăn, hiếm khi thích đồ ăn vặt ven đường, đêm nay anh về nhất định sẽ rất vui.

Trong văn phòng tại Lăng Hiên, Cố Lăng nghe được tin từ bên Paris, buổi trình diễn thời trang diễn ra bình thường lại thêm buổi khánh thành diễn ra viên mãn mới thở phào một cái nhẹ nhàng thư giãn.

Mở laptop trước mắt ra, thấy một loạt hình ảnh giải trí hiện trên màn hình, thời trang và báo chí là hai vấn đề gần nhau nhất. Anh day day thái dương, lần này thì xảy ra họa lớn rồi.

Bên cạnh có người thông báo với anh: “Nhị đương gia, tòa soạn báo đó đã bị đóng cửa. Giống như có người sớm hơn chúng ta ra tay vậy, ngoại trừ những thứ đã rơi ra ngoài chợ đen không thể thu hồi, những số báo còn lại cũng đã bị thu hồi lại, ảnh chụp bài viết trên mạng cũng đã bị gỡ xuống. Còn có Tam đương gia đã đổi vé máy bay muốn nhanh chóng trở về.”

Cố Lăng gấp laptop lại: “Là ai làm?”

“Là thành phố M – là tổng biên tập, muốn mua lại toàn bộ báo Hồ Lục. Tối hôm qua đã chuyển giao lại mọi thứ cho bên kia sáng nay Hồ Lục đã tuyên bố phá sản. Hơn nữa...” Người đó đem ra một tờ báo mua ở chợ: “Đây là bản báo do người ở tòa soạn báo Hồ Lục chiều cùng ngày phát hành, trên mạng cũng có.”

Tại thành phố M, cả tòa soạn báo nơm nớp lo sợ nhìn Mộ Bắc bị gọi vào phòng tổng biên tập, bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng đập bàn cùng tiếng quát tháo tức giận nhưng kì quái là không nghe thấy tiếng Mộ Bắc như mọi khi đã lưu loát cãi lại một tiếng rên phản kích.

Nhân viên A thì thào vào tai nhân viên B: “Tổng biên đại nhân nhà mình không biết phạm phải lỗi gì?”

B nhún vai: “Vượt quyền làm việc tư, lấy việc công báo thù riêng.”

“Sao anh trở về sớm như vậy?” Mộ Tây nhìn đồng hồ treo tường chưa đến 8 giờ. Không phải anh ấy bảo buổi tối 9 giờ mới bay sao? “Em còn chưa làm cơm đâu.”

Hai tháng không gặp, Mộ Tây thấy Lục Nhược đứng trong bóng tối nhưng sao trông anh thật gầy.

Lục Nhược từ ngoài cửa bước sải chân về phía cô để lại trên sàn sạch bóng đầy vết dấu chân.

“Anh đổi dép đi, em mất bao nhiêu công mới lau được đó!” Mộ Tây bắt mãi chạy theo anh nhưng lại phát hiện trên người anh có mùi rượu rất nồng, cô đang phân vân liền bị Lục Nhược kéo vào trong lòng. Anh có chút thô bạo kéo cằm cô lên hôn xuống.

Nói là hôn nhưng không bằng nói cắn còn hơn, tay anh miết ở eo cô như muốn bẻ gãy đôi người cô ra vậy. Trong miệng anh nồng nặc mùi rượu khiến cho cô vô cùng khó thở. Đầu lưỡi anh vươn thẳng vào trong miệng cô làm cô bỗng dậy lên sự ghê tởm. Lần đầu tiên cô biết hôn môi có thể làm người ta khó chịu đến như vậy.

“Anh buông ra, a... Khó chịu!” Mộ Tây lấy tay đánh anh, không biết anh uống bao nhiêu rượu rồi lại chạy về nhà phát điên nữa!

“Không được!” Lục Nhược truy đuổi đôi môi trốn tránh của cô. Mộ Tây thật sự khó chịu, liền nhắc chân đá ống đồng của anh. Lục Nhược lão đảo một cái liền ôm cô ngã trên sofa.

“Anh đi lâu như vậy, em có nhớ anh không?” Lục Nhược đè nặng trên người cô như vậy, cởi bỏ tạp dề trên người Mộ Tây, hướng lên trên cởi váy của cô vuốt ve đôi chân dài.

Mộ Tây đem tay đẩy anh đi: “Muốn phát tình cũng phải tùy lúc chứ. Đi tắm trước cái đã. Hôm nay em không được!”

“Tại sao không được?” Lục Nhược cúi đầu, ngón tay đặt trên quần lót màu trắng của cô: “Như thế nào lại không được!”

Động tác của anh thuần thực làm Mộ Tây khó nhịn kêu lên một tiếng.

Lục Nhược choáng váng kéo khóa quần xuống, không để ý phản kháng của cô lại mạnh mẽ tiến lên, sau lại thấy Mộ Tây vẫn không chịu nghe lời. Trong lòng anh vốn có chuyện đã không thoải mái lại thấy cô gương nanh múa vuốt, liền rút dây lưng quần ra quấn chặt hai tay cô đặt lên trên đỉnh đầu.

Mộ Tây bị anh đối xử thô lỗ, đá chân anh muốn đi xuống: “Anh làm sao vậy? Không muốn, không nghe thấy sao?... Em có thai, Anh đừng như vậy!” Tuy không giống với tưởng tượng của cô nhưng rất cuộc cô cũng đỏ mặt nói ra, mang theo niềm vui sướng ngược ngùng, cô rút cánh tay trong dây lưng ra: “Là thật đó, nên trong thời gian này anh nhẫn nại một chút!”

Quả nhiên Lục Nhược dừng lại, cúi đầu lẳng lẳng nhìn cô một hồi lâu, thân thể bao trùm lên người cô, bạc môi lại phun ra một câu làm cô không thể tha thứ: “Ai?”

Mộ Tây nhìn anh không thể tin được, mở to hai mắt thoáng chốc nước mắt lấp đầy hai khóe mi: “Anh nói cái gì?”

Lục Nhược trên môi rạn ra một nụ cười châm chọc, nhẹ nâng bàn tay vuốt ve mặt cô, cạo nhẹ lên khóe mắt đọng nước của cô: “Chuyện này không có gì... Chúng ta đều là người lớn cả rồi, ngủ cùng ai,... đều giống nhau cả.” Anh thở ra một hơi đầy rượu phả trên mặt Mộ Tây, hơi thở đi vào tận tâm can cô lạnh thấu xương.

“Khóc cái gì?” Lục Nhược một tay phát giận đánh một quyền thật mạnh lên đệm cạnh đầu cô: “Không phải em lại tiếp tục ghen tị đấy chứ!” Anh nhắm mắt lại một loạt những bức ảnh lại hiện lên khiến đầu óc anh quay cuồng. Anh bỏ đi nhưng lại tạo cơ hội cho kẻ khác. Cô uống say khuất lại bị người đàn ông khác ôm đi, sau đó lại một thân chặt vật, làm cho anh phải suy nghĩ như thế nào đây? Thật đáng giận tại sao đến ngày hôm nay anh mới được biết?

Mộ Tây lấy bàn tay vừa rồi rút ra dồn hết sức cho anh một cái tát, tay kia theo động tác của cô đem theo dây lưng giãy dụa “Ba” một tiếng đánh vào cổ Lục Nhược, nơi đó lập tức hiện lên một vết roi đỏ thẫm.

“Anh lắng nghe, anh tưởng ai cũng như anh, tùy tiện ai cũng có thể ngủ cùng sao?” Mộ Tây theo chính trên người anh đổ xuống sàn “Anh phát điên vì cái gì cơ chứ? Ngay cả câu giải thích cũng không có...” Cô vút dây lưng trên tay xuống sô pha: “Anh uống say rồi, ngày mai tỉnh rượu nói sau!”

Mộ Tây vòng qua Lục Nhược lấy áo khoác định đi ra ngoài ngủ một đêm. Đi qua phòng bếp có mùi cháy khét, cô đi vào phát hiện nồi cháo đã cháy cạn tới đáy, một khối màu đen chạm vào đáy nồi. Ngắt điện, cô vút nồi cháo vào chậu rửa nghe cách một tiếng.

Nhưng Mộ Tây đã quên bản tính người nào là cỡ nào tà ác, cỡ nào càn rỡ. Cô bị anh giữ lại ở phòng bếp.

“Anh muốn làm gì ?” Mộ Tây nhìn ánh mắt đỏ rực của Lục Nhược có chút sợ hãi.

Lục Nhược dồn Mộ Tây liên tục lùi lại phía sau, túm lấy, ôm cô lấy, đi xuyên qua phòng khách, ném vào giường lớn của bọn họ. Anh từ phía sau đè nặng cô, ôm lấy thắt lưng cô hướng lên trên, rõ ràng còn nguyên quần áo lại tiến vào: “Em là của anh!” Anh phảng phất tuyên bố, tay nắm chặt lấy tay cô, một lần, lại một lần tiến sâu vào...

Cưỡng ép trong hôn nhân.

Hôn nhân khi phát sinh mâu thuẫn, người phụ nữ thường bị thương tổn nhiều hơn, không chỉ là thể chất mà còn cả tâm lý cùng tình cảm.

Mộ Tây xoa xoa cánh tay đau, đẩy người nằm trên mình ra, quần chắn quanh người đi xuống giường đem chắn quần quanh người đi xuống giường, lảo đảo đi đến nơi cách xa anh nhất, hai tay vòng trụ, ôm chặt chính mình.

Loại chuyện này cô vẫn thường hay thấy ở trên tivi nhưng không nghĩ lại phát sinh chính trên người mình. Lục Nhược như vậy, không quan tâm ý nguyện của cô, làm cô đau đớn, khuất nhục, lại càng không thể tha thứ.

Di động trên bàn trà điên cuồng rung, Mộ Tây bình tĩnh đi tới, màn hình hiện lên hai giờ sáng, mẹ.

“Me?” Mộ Tây phát hiện thanh âm của chính mình không ngừng run rẩy.

“A Tây, Tiểu Lục về nhà sao?” Thanh âm Mộ mẹ vội vàng “Các con không có chuyện gì chứ? Nó không bắt nạt con chứ?”

Mộ Tây phóng mắt vào phòng ngủ, nức nở nói: “Không có việc gì, ảm ỉ hai câu. Anh ấy uống chút rượu nên đã đi ngủ rồi!”

Mộ mẹ nghe vậy nhẹ nhàng thở ra: “Nó còn ngủ được là rất giỏi rồi. A Tây không phải mẹ nói con, con đã làm vợ người ta rồi, hành động cử chỉ đều nên chú ý một chút. Hiện tại xảy ra ba cái chuyện này không thể trách Lục Nhược gây chuyện. Bố con tức giận đến bây giờ vẫn chưa ngủ đâu. Tiểu Bắc đem cái tòa soạn báo Hồ Lục kia chỉnh cho suy sụp, bị người ta đuổi việc rồi. Mẹ lo lắng gần chết!”

“Mẹ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Mộ Tây không rõ liền như vậy ở trong nhà hai ngày lại có thể gây ra chuyện gì được cơ chứ.

Mộ mẹ sững sốt: “A Tây con còn hỏi ngược lại, chuyện này con phải là người biết rõ nhất chứ!”

“...” Biết, nàng mang thai xong cũng không hề xem ti vì nghĩ phóng xạ không tốt.

“A Tây” Mộ mẹ thở dài: “Nhà ta không giống những nhà khác, mỗi hành động cử chỉ đều có người để ý tới. Đều do hằng ngày mẹ quá dung túng các con. Con cùng cái tên kia Hứa Diệc Hằng đi cùng nhau bị người chụp được, con cũng thật hồ đồ, đều đã có gia đình cả rồi sao còn có thể đi cùng người đàn ông khác đến qua đêm, con định để mặt mũi Lục Nhược ở đâu?” Mộ mẹ sốt con, nghe tiếng khóc của Mộ Tây, dịu dàng dỗ: “Tốt rồi, con đừng nghĩ nhiều làm gì. Chắc bên nhà chồng con cũng biết rồi, sáng mai nói Lục Nhược đưa con qua bên đó nói lời xin lỗi, bố mẹ sẽ là chỗ dựa cho hai đứa, thôi nghỉ ngơi sớm đi. Vừa rồi gọi điện thoại không nhận, mẹ sợ con chịu thiệt!”

Mộ Tây ngồi trong chăn hồi lâu trên mặt đất, thẳng đến khi ngoài cửa sổ trắng bạch, cô lau mặt mới phát hiện trong tay vốn toàn là nước. Hơi đau bụng, lúc này hẳn tiểu bảo bối biết mẹ đau lòng nên cũng chỉ náo loạn một hồi lại thôi.

Cô mặc lại quần áo, đi vào phòng ngủ mở cửa sổ ửi rượu bay bớt ra ngoài.

Lục Nhược còn đang ngủ, hai mày nhíu chặt lại.

Mộ Tây đi đến đầu giường lấy ra một chai rượu thuốc đem khối bông thấm ra, nhẹ nhàng chấm lên cổ anh, vết thương hồng hồng sưng rất to “Lục Nhược,” cô xem anh im lặng nhẹ giọng nói tiếp “Nếu ngay cả loại chuyện này cũng có thể để cho anh hoài nghi em thì hôn nhân của chúng mình... còn có thể tồn tại sao?”

21. Chương 29 - 30

Chương 29

Thật cẩn thận lựa chọn nhân duyên hay thật nhanh chọn lấy một người rồi kết hôn, nhưng khi nhân duyên đi rồi vẫn luôn tự hỏi mình nên lựa chọn như thế nào mới là tốt đây?

Từ phòng ngủ đi ra kinh ngạc ngồi trên bàn ăn nhìn Mộ Tây: “Anh tỉnh rồi sao?” Nhìn ánh mắt mê ly Lục Nhược nhìn cô, giọng Mộ Tây lại có phần bình tĩnh. Có lẽ bởi vì đã có quyết định, trong lòng không còn chao đảo, cũng không lo được lo mất, nhưng trái tim như lại thiếu đi một phần không thể nào bù đắp.

Lục Nhược đứng trước mặt cô nhưng cô không nhìn anh mà lặng lẽ đẩy bát cơm đến trước mặt anh: “Đói bụng chưa? Ăn cơm đi”

Ba món mặn một món canh đều là món ăn anh thích.

“Nhị Tây...” Trên cổ trắng như tuyết của cô hiện lên vết tím trông đến ghê người, Lục Nhược trần chờ gọi cô, đêm qua anh có làm chuyện gì không tốt hay không? Cô cúi đầu, tóc mai che mất đôi mắt của cô. Anh có chút nóng vội vươn tay muốn ôm cô vào lòng nhưng cô nghiêng người, tay anh rơi vào khoảng không.

Mộ Tây chạy trốn đến một nơi thật xa anh: “Ăn cơm trước đi.”

Lục Nhược rửa mặt đi tối, ngồi bên bàn ăn, lại nửa điểm thêm ăn đều không có. Say rượu có một hậu quả xấu đó là đau đầu, một loạt những mảnh hỗn loạn của buổi tối ngày hôm qua xuyên qua tâm trí anh. “Ba” một tiếng, anh ném đĩa đi, hai tay chống mặt bàn đứng lên, kích động hỏi: “Nhị Tây, em, em có phải hay không..., cái kia...” Anh khấn trương đứng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn sắc mặt cô nhợt nhạt, lại dần dần nhìn xuống cái bụng của cô.

Mộ Tây lắc đầu: “Em không sao, là em thiếu cẩn thận không đề phòng người lạ. Đã làm mất mặt nhà anh rồi!” Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Lục Nhược, chúng ta ly hôn đi.”

“Anh không đồng ý!” Lục Nhược cự tuyệt nói: “Hôm qua anh uống rượu, nếu làm em bị thương, anh xin lỗi. Anh đã cử người đi xử lý rồi. Anh rất tức giận, em đối với anh, em thích anh lâu như vậy, lại đã biết chuyện của anh cùng Lục Hi...” Anh lại một lần nữa yếu đuối cùng sợ hãi, sợ hãi bị vứt bỏ, loại cảm giác này vô lực biểu hiện ra bên ngoài sẽ rất khủng khiếp.

“Lục Nhược nếu em với anh ta còn có một chút tình cảm nào, em sẽ không lấy anh. Trước đây, trong đêm tân hôn em đã nói với anh rồi, lại trải qua một quãng thời gian dài như vậy, đến tận bây giờ trong lòng anh vẫn chưa tin tưởng em. Em không để ý chuyện người ta lấy chuyện này ra làm đề tài buôn chuyện vì nó cũng như gió thổi qua, mau tới rồi cũng mau đi. Nhưng bây giờ, anh say rượu làm đau em, em không chắc liệu lần sau có nghiêm trọng hơn lần này không. Em không biết còn có thể chống đỡ được hay không.... ”

Mộ Tây lau nước mắt không biết từ lúc nào trào ra, nức nở nói: “Anh thực sự làm người khác rất đau lòng!” Cúi đầu nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt một vạt áo, anh ấy lại hỏi cô đứa nhỏ là của ai, một người đàn ông như vậy, làm sao cô có thể yên tâm mà dựa vào? Cô không nghĩ mình sẽ khóc, cô muốn trước khi chia tay giữ lại một chút thể diện. Cô muốn lưu lại đoạn ký ức tốt đẹp khi cô chủ động xây dựng một gia đình ấm áp và cũng chủ động rời xa nó.

Thái độ Lục Nhược vẫn còn rất mơ hồ, cô thầm nghĩ cô dựa vào tình yêu bất chợt với anh để rồi kết hôn, thật là vội vàng, nếu đem qua đổi lại là Lục Hi liệu anh có đối xử với cô thô lỗ như vậy hay không? Tự đặt ra giả thiết này còn khiến Mộ Tây thêm đau lòng.

“Trước hết em sẽ về nhà em trước.” Mộ Tây không nghĩ mình lại trở về nhà trong tình huống như vậy, cô cầm túi xách đặt bên cạnh ghế lên, đi ra cửa.

Lục Nhược đứng chặn trước mặt cô, Mộ Tây nhìn thân hình cao lớn của anh lộ vẻ sợ hãi. Một bờ vai rộng lớn, khi ân ái cô an tâm dựa vào, khi lạnh lùng thì lại là vũ khí đả thương người sâu sắc. Cô cứ như vậy bày ra một bộ mặt sợ hãi phòng bị làm lòng Lục Nhược vô cùng đau đớn: “Nhị Tây đừng như vậy, anh sai rồi...” Anh bất đắc dĩ tránh ra “Để anh đưa em về!”

“Không cần!” Mộ Tây chạy xẹt qua người anh chạy ra khỏi cửa.

Lục Nhược vỗ vỗ cái trán, ngồi lại trên ghế, muốn đập phá cái gì đó lại nghĩ tới ánh mắt đề phòng của Mộ Tây, trong lòng bỗng lo lắng. Bưng lên bát cháo lên uống một hơi hết sạch, cháo ngon ân ẩm trên đầu lưỡi, lại thêm mấy quả mơ dùng để thanh nhiệt giải độc.

Trong bát có vật gì đó sáng lên, Lục Nhược nhắc nó ra khỏi bát cháo. Ánh sáng thứ đó làm cho lòng anh bỗng giật mình, là chiếc nhẫn Mộ bà nội đã cho anh.

“Lục Nhược anh đã bao giờ xem qua chuyện cổ tích. Một vị hoàng tử để tìm ra người yêu của mình vốn là một người nghèo khổ đã tổ chức một cuộc thi nấu canh, trong bát canh cô gái nọ đã để vào trong đó chiếc nhẫn của chàng hoàng tử giúp chàng tìm ra cô.”

Lúc ấy bọn họ còn đang ở trên bờ cát dài đầy nắng của Địa Trung hải, Mộ Tây nằm úp sấp trên lưng anh nói xong, đùa nghịch chiếc nhẫn của Mộ bà. Trong hôn lễ, cô đeo cho anh tới hai chiếc nhẫn, Mộ Bà nội nói làm như vậy mộ gia sẽ phù hộ cho hai người bọn họ.

Anh khinh thường vạch ra những điều ngớ ngẩn của câu truyện, cái gì mà nghèo túng, vậy nàng lấy đâu ra quần áo đẹp để trang sức để tham gia vũ hội.

“Sắc lang để đó xem!” Đột nhiên cô lấy ô chắn ngang tầm mắt của anh không cho anh ngắm mấy cô gái mặc đồ thiếu vải trên bãi tắm: “Ngày nào đó khi em muốn rời bỏ anh, em sẽ thả chiếc nhẫn này bát canh của anh cho anh ghen chết đi. Rồi hằng ngày khi nhìn thấy nó anh sẽ đau lòng cho tới chết.”

Nhìn thấy Mộ Tây đi ra, chờ Mộ Bắc một hồi lâu ở dưới lầu: “Nhị Tây ở đây!” Mộ Bắc cho hạ cửa kính xe xuống.

Ngồi ở chỗ lái xe Mộ Đông cũng dần xuất hiện: “Chị Hai đến đây đi!”

“Mọi người đến đây từ khi nào?”

Mộ Bắc xuống xe kéo tay Mộ Tây đi vào bên trong xe, bảo Mộ Đông: “Đi!”, chiếc xe nghênh ngang mà đi, Lục Nhược chạy xuống dưới nhà, cảm thấy theo mỗi bước chân thứ quý giá nhất của mình cũng rời xa mình dần...

“Chị sao mẹ lại bảo chị bị đuổi việc rồi!”

Mộ Bắc đập mạnh xuống ghế xe: “Dựa vào cái gì chứ, tên tổng biên tập kia dám đuổi việc tao, tao xem lão ta như đồ bỏ!”

Đang lái xe Mộ Đông chun chun cái mũi: “Chị cả, chị làm như vậy không đuổi việc chị thì sẽ khiến nhiều người bất bình nha!”

Mộ Bắc đập anh một cước: “Lái xe đi! Nhị Tây, chị cũng là vì mày cả thôi. Nhìn mày xem làm vợ ngu ngốc, tối hôm qua chắc là chịu thiệt rồi đi! Chị cả đã dạy cho tòa soạn báo đăng tin mày cùng Hứa Diệc Hàng một bài học, mày yên tâm đi, dám làm khó người nhà chúng ta, kẻ đó ăn gan hùm rồi chắc! Cái đứa con gái phá rối tên Phiến Phiến tao cũng đã cho xử lý gọn gàng rồi. Chồng mày bên đó cũng không tồi, Vu thị cũng là công ty lớn, kéo cổ phiếu bên kia một phát đổ luôn, chắc chắn, vô cùng thâm hiểm!”

Mộ Bắc vô cùng đắc ý báo cáo lại thành tích chiến đấu, đem tất cả những kẻ bắt nạt em gái cô ra trừng trị một mẻ. Cô tự nói một lúc không thấy Mộ Tây đáp lại, chỉ tiếc không rèn sắt khi còn nóng: “Bị người ta

bắt nạt đến bỏ về nhà, chính mày thương tâm cũng làm cho người khác cảm thấy không dễ chịu. Nhưng cứ như vậy chịu đựng như cái bánh bao cũng thật không giống mày cho lắm!”

“Chị, em cũng không muốn cùng anh ta qua lại nữa, em sẽ li hôn.” Mộ Tây thấp giọng nói.

“Sao lại nghiêm trọng đến mức đó? Không phải vẫn còn có cơ hội cứu vãn sao?” Mộ Bắc nói rất công minh: “Thật vất vả mới tìm được người mình thích, đừng bởi mấy chuyện bên ngoài đánh mất đi cái mình thật sự trân trọng khiến cho chính mình cũng không được thoải mái...” Mộ Bắc ngậy cả người khi Mộ Tây nhào vào lòng cô khóc lớn: “Anh ấy không tin em, trong lòng anh ấy có người khác, em thật khó chịu, thật sự rất khó chịu, khó chịu đến chết thôi!”

Mộ Tây không về nhà mà bị Mộ Bắc đem đến nhà cô ở thành phố M.

Mộ Bắc chỉ đạo Mộ Đông đem hành lý của Mộ Tây vào trong nhà: “Trong khoảng thời gian này em cứ ở nhà chị trước, dù sao anh nhà chị cũng đi công tác phải một năm rưỡi nữa mới về, mày ở với chị cho vui. Trước mắt đừng về nhà, tối hôm qua, mẹ gọi điện cho tao nói bố rất tức giận. Hứa Diệc Hằng tạm thời bị cách chức chờ xem xét, thằng đó còn đến nhà, tên tiểu tử kia cũng thật không vừa nói nếu Lục Nhược bỏ mày nó sẽ lấy mày. Nó chung thủy như vậy cũng không uống công mày thích nó từng ấy năm!”

“Bố cũng không tin em sao?” Tâm tình Mộ Tây càng đi xuống.

Mộ Bắc nhìn cô nghiêm túc nói: “Bố giận mày thua kém người ta, lớn như vậy vẫn bị người ta lợi dụng. Cũng do thiếu sự từng trải trong giao tiếp. Sao khi tao bị lão già kia đuổi việc, thấy không bằng tự mình đi làm, đến lúc đó tranh hết thị phần của lão ta cho cho lão ta chết đi. Mày, theo chị làm việc!”

Đối với sự nhanh nhẹn quyết đoán của Mộ Bắc, Mộ Tây vẫn không thể nào quen được: “Chị, bây giờ em không nghĩ tới chuyện này. Em đang mang thai, nhưng hiện tại em muốn li hôn, em muốn chị giúp em.” Là ai gây chuyện cô không còn quan tâm nữa, thương tổn này đối với cô quá lớn.

Mộ Bắc há to miệng: “Ai?”

Mộ Tây đôi mắt đỏ hoe.

“Nhị Tây, chị sai rồi. Ý của chị là, Lục Nhược có biết không, nó hẳn là không biết?”

Mộ Tây rầu rĩ nói cho Mộ Bắc nghe chuyện tình ngày hôm qua: “Shit! Không của nó thì còn của ai vào đây nữa.” Mộ Bắc không thèm giữ thể diện chửi to.

“Tiểu Đông, nếu Lục Nhược trở về tìm chị Hai mày, mày nói nó ở chỗ tao, ở thành phố S nó có năng lực hơn người, nhưng đây là địa bàn của tao, nó muốn giương oai còn phải xem tao có đồng ý hay không. Nhị Tây của chúng ta, nếu còn muốn nó thì không sao, còn không, bắt nạt Nhị Tây của chúng ta, lương tâm nhà ta để cho chó ăn hay à?”

Mộ Đông vội vàng đem xe chạy một mạch về nhà tránh tuyên ngôn đầy mùi thuốc súng của Mộ Bắc.

Trong lòng Lục Nhược cũng có chút khó hiểu, cho người đi điều tra hết thấy mọi việc, biết được Mộ Tây mang thai. Trong tay anh cầm bản báo cáo, cả người như pho tượng hoa cương ngồi trên bàn làm việc. Trong lòng “Bùm bùm” súng ở đâu nổ loạn chàng. (bạn vui!)

“Uống rượu làm hỏng việc, cậu còn cố ý uống thật say mới chạy về nhà.” Cố Lăng đập tập tài liệu lên đầu anh: “Tiểu Tam bị vứt bỏ, tư vị thế nào?”

Lục Nhược tâm tình phức tạp hướng anh chém ra một quyền: “Con mẹ nó, anh là anh em kiểu gì vậy? Em còn muốn làm bố!”

Né được một quyền, Cố Lăng như âm hồn không siêu thoát nhắc nhở: “Đừng quên vợ chú là do chú một tay chú dọa chạy. Chú về nhà còn phải đối mặt với nhạc phụ nhạc mẫu, lại còn cha mẹ chỉ trích. Tiểu Mạn nhà chúng ta có nói, chỉ có thằng đàn ông không ra gì mới uống rượu xong về bắt nạt vợ.”

Chương 30

Theo thời gian thân thể dần trưởng thành tâm lí cũng dần thay đổi. Khi chúng ta đối mặt với những điều không như ý trong cuộc sống, không thể như trẻ con muốn khóc liền khóc, sẽ tự nhiên nhận ra thì ra ta đã trưởng thành.

Đầu tháng 3, Mộ Tây liền đem bản đánh giá của bản thân về bạn bè ra đánh giá, lấy phương pháp tổng hợp số lượng làm tiêu chuẩn xem ai được yêu thích nhất.

Mộ Tây cũng không phải ngoại lệ, bị kích động đến mức phải đem bản đánh giá của mình ra cho bạn bè coi, ai ngờ không biết thấy chủ nhiệm từ đâu chạy tới. Bởi vì chuyện đánh giá “hạnh kiểm” ngoài luồng lần này mà trường học ồn ào hẳn lên, Mộ Tây đang viết đánh giá thầy chủ nhiệm bắt được.

Ngô Mỹ Mỹ rí vào tai cô nói bạn gái kia nói bản đánh giá đó là của cô.

“Không thể như vậy được, chúng ta đâu có ghi tên ai vào đó đâu!” Tuy nói là như vậy nhưng trong lòng Mộ Tây cũng có chút lo lắng, hơn nữa cô bé đó cùng chủ nhiệm nói chuyện lâu như vậy.

Tan học xong Mộ Tây chạy đi tìm nữ sinh kia, nữ sinh kia ấp úng nói cho thấy chủ nhiệm đó là của cô, Mộ Tây tức giận: “Sao cậu lại có thể nói như vậy? Nói thật hay đó nha?”

“Nhưng nếu mình không nói chủ nhiệm sẽ phạt mình mất!”

Sau Ngô Mỹ Mỹ an ủi Mộ Tây, nói nữ sinh kia thật không có nghĩa khí. Mộ Tây trong lòng uất ức một khoảng thời gian, theo miệng ai đó cam đoan thật không bằng tin tưởng chính bản thân mình.

Từ đó cô dần hiểu được cái gì gọi là tâm dạ thế gian: “Nơi nào có người nơi đó có thị phi” Đây lời Mộ mẹ thường nói. Mộ Bắc thường cãi lại: chỉ cần ta không phạm tội thì chẳng có gì để nói rồi. Mộ Tây nhìn chị kiên quyết tuy không nói gì nhưng đôi khi cô vẫn thấy lời mẹ nói thật là đúng.

Ở bệnh viện đi tản bộ trong hoa viên, Mộ Tây nhìn thấy Phiên Phiên đang hùng hổ tiến lại gần bèn kéo Mộ Nam đi: “Tiểu Nam chúng ta đi!”

“Chờ một chút!” Phiên Phiên đứng canh trước mặt hai người.

“Làm sao? Muốn đánh nhau hay sao vậy?” Mộ Nam cảnh cáo lại giơ một bên tay lên. Làm tiến sĩ y học mới tốt nghiệp mà Mộ Nam chịu sự phân công công tác của gia đình chịu đến thành phố M tiến sĩ thực tập, nói thực tập không bằng là bác sĩ tư của Mộ Tây. Bạn bè Mộ Nam rất nhiều lại có thân thể khỏe mạnh, là một cô gái có tài, kết quả như vậy thì đương nhiên là một người vô cùng khó bắt nạt.

Làm Vu Phiên Phiên bị tức giận mà chết: “Mộ tiểu thư tôi sai rồi. Cầu cô bảo Lục Nhược dừng tay đi, còn làm nữa, tâm huyết cả đời của bố tôi coi như hết!” Vu thị coi như là lão công ty, có gốc rễ không đủ mạnh, bị lấn sóng các công ty mới lần lượt lại bị Lăng Hiên chen ép thêm quan hệ của Lục gia. Bởi vì bị Phiên Phiên phá rối không ít chuyện, Lục Nhược vô cùng căm tức, chuyện chính cho Vu thị đi xuống chỉ là chuyện không sớm thì muộn mà thôi.

Từ nhỏ Phiên Phiên đã được gọi là đứa trẻ khéo léo, được hoan nghênh là chuyện đương nhiên, những thứ cô ta muốn nhất định phải lấy được, không lấy được thì tức giận phá cho bằng hồng thì thôi. Chính cô cũng không nghĩ tới là Mộ Tây không phải cô bé Lọ lem, cô đặc tội lần này là công chúa hàng thật giá thật, là người Lục Nhược yêu thương trân trọng trong tim.

Từ nhỏ cùng Lục Nhược lớn lên, Phiên Phiên không phải không hiểu tính cách Lục Nhược nhưng chẳng qua cũng chỉ là nhìn trời mà đoán gió mà thôi.

Nói cho cùng, Phiên Phiên không có lỗi chẳng qua đó chỉ là chất xúc tác cho những vấn đề của Lục Nhược và Mộ Tây lúc trước nhanh chóng phát ra mà thôi. Cô ta lợi dụng tổng biên tập tòa soạn báo Hồ Lục có hảo cảm với mình mà lợi dụng làm Mộ Tây thật vô cùng kinh tởm. Người như cô ta trên đời này có bao nhiêu vậy, dẫm đạp lên người khác mà sống.

Mộ Tây chưa bao giờ tự nhận là thánh nhân, bất quá cô cũng chỉ là một người có lương tri mà thôi: “Cái đó tôi không có quan hệ, chẳng qua là cô tự làm tự chịu mà thôi.”

Mang thai bốn tháng, bụng của cô đã bắt đầu to lên, cô cẩn thận vòng qua Phiên Phiên quay trở về phòng bệnh. Thấy Phiên Phiên vẫn không cam lòng còn muốn kéo tay Mộ Tây lại, Mộ Nam túm lấy tay cô ta đẩy

ngã sang một bên: “Làm việc xấu sao không nghĩ tới hậu quả đi, chú ý câu nói của cô một chút đi cái gì Mộ tiểu thư, chị Hai của tôi đã cùng Lục Nhược ly hôn đâu. Đồ sao chối!” Mộ Nam lén nhìn lại phía sau, không để ý những người khác vỗ vỗ mông nói: “Là muốn bị trĩ sao?”

“Chị mệt, muốn đi ngủ.” Mộ Tây ngáp một cái, khoe mắt chớp chớp, đã muốn nhắm nghiền. Thời tiết mùa thu mát mẻ thoải mái, lại ở trong nơi tĩnh dưỡng cho những phu nhân tôn quý có thai, Mộ Tây ngủ ngày càng nhiều.

“Chị Hai bên kia có hoa cúc nở rất đẹp, chúng ta đi xem đi!” Mộ Nam tích cực đề nghị.

“Tiểu Nam lại đây” Mộ Tây ngoắc ngoắc cô lại, không biết vì sao nên Mộ Nam thực vui vẻ chạy lại.

Mộ Tây kéo mặt cô lại nói: “Rốt cuộc là mày muốn gặp anh ta? Mày có phải là em gái chị nữa không?”

“Nhẹ thôi đau quá, chị Hai, bình tĩnh. Tức giận đối với phụ nữ có thai là không tốt, cũng sẽ ảnh hưởng tới cảm xúc của thai nhi, trực tiếp liên quan đến tính cách sau này của đứa nhỏ.” Mộ Nam vất vả thoát khỏi ma trảo của Mộ Tây, xoa xoa hai gò má đỏ hồng của mình: “Chị Hai, đã hai tháng rồi, em không nhịn được nữa đâu. Chị cũng đã đáp ứng bố mẹ không cùng anh rẫy li hôn nhưng lại cứ trốn tránh anh ấy, chị cũng không thể nói nổi đi!”

Hôn nhân không chỉ là chuyện của hai người, bây giờ Mộ Tây thấu hiểu sâu sắc chuyện này. Mộ gia cha mẹ không tán thành chuyện con gái muốn li hôn, hơn nữa trong khi cô còn đang mang thai như vậy. Mộ mẹ nói đây chẳng qua chỉ là thời kì khủng hoảng sau hôn nhân không có gì quan trọng. Mà xét theo góc độ một người phụ nữ ly hôn thêm một đứa con thì gánh nặng thật sự quá lớn. Nhất là bà lại thấy Lục Nhược vô cùng thương yêu con gái bà.

Mà hơn thế biểu hiện của Lục gia cha mẹ cũng khiến cô không thể cứ xử ngõ nghịch. Hai vị trưởng bối tự mình tới khuyên cô. Mộ Bắc kêu gào không thể cứ như vậy bỏ qua, đây là Lục gia muốn dùng nhu để ép Mộ Tây đây mà, đạt tới mục đích ức hiếp cô.

Hôn nhân có thể tạm thời không bỏ nhưng chính là Mộ Tây không muốn gặp mặt Lục Nhược. Đêm đó cô bị tổn thương rất lớn, tạm thời cô không tự thuyết phục được bản thân mình. Mộ mẹ lo lắng tính tình của Mộ Bắc ảnh hưởng tới Mộ Tây nên đã sớm an bài cho cô vào bệnh viện. Mỗi ngày Lục Nhược đều đứng một bên nhìn cô.

Mỗi lần Mộ Tây nhìn thấy thân ảnh của anh trong lòng liền phiền chán bất an, anh định đem mình thành người đàn ông nhất kiến si tình sao?

Trở lại phòng bệnh, Mộ Tây dần dần ngủ đến gần trưa, mở mắt ra thì đã thấy ngoài trời tối đen, tiếng gió gào thét bên ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi không ngừng ngoài cửa kính.

“Đã 8 giờ rồi sao?” Mộ Tây nhìn vào đồng hồ trên tường không tin được.

Mộ Nam từ trên giường của cô nhảy xuống: “Chị Hai đói chưa ăn cơm thôi.”

Chỉ ăn một miếng Mộ Tây liền biết là ai đưa tới, Mộ Nam đứng ở bên thúc giục: “Ăn nhiều một chút tiểu bảo cũng sẽ lớn mau hơn.” Cô đánh bạo sờ vào bụng Mộ Tây: “Con mau ra đây đi dạy cho con một chút công phu.”

“Còn không mau đi đi, em có định ăn cơm không?” Mộ Tây đuổi Mộ Nam đi.

“Đã ăn từ sớm rồi!” Mộ Nam ngồi trở lại máy tính của mình, ngồi tiếp tục gõ. “Các chỉ số của chị cùng bảo bối bình thường cả, ngoại trừ chị bị sốt nhẹ, cũng không tệ lắm. Trăm ngàn đừng uống thuốc.”

“Biết rồi, lải nhải mãi.” Mộ Tây quấy quấy bát cháo hải sản. Mùi vị ở Nghê Thường tựa hồ còn mang theo hơi thở của anh. Vừa rồi Mộ Nam sờ vào bụng làm cô có chút chua xót nghĩ có phải hay không con cũng muốn bố kiểm tra như vậy?

Không, không đúng, Mộ Tây lắc đầu. Cô phải bị anh quay cho như chong chóng còn anh ngồi đó cười lạnh lùng mới đúng.

Cô tìm lại trong ngăn kéo một bức ảnh chụp bị cô ác độc xé mất nửa người.

Động tác chậm chạp cô ngồi quay trở lại trên giường đem ảnh chụp đưa xuống bụng, “Cục cưng xem cho kĩ vào, đây không phải cha con đâu, về sau gọi hần ta là bác cho anh ta tức mà chết đi!”

Qua nửa đêm, gió ngày càng lớn, Mộ Tây lẫn lộn mãi không ngủ được, cô luôn sợ tiếng mưa quá lớn, muốn cùng Mộ Nam nói chuyện nhưng lại thấy Mộ Nam đang ngủ say miệng chẹp chẹp trông vô cùng vui vẻ. Cô dậy tiến lại gần cửa sổ trong phòng, bên ngoài tối om trông thật âm u.

Dưới lầu có một thân ảnh trông thật quen mắt, trong lòng Mộ Tây bỗng nổ một tiếng lớn, lập tức nằm xuống trùm chăn kín đầu.

.... Cố gắng mấy phút đồng hồ sau...

Mộ Tây sốt chần, với tay lấy áo khoác phủ thêm lên người lại cảm theo ô, nổi giận dưng dưng đi ra ngoài. Anh muốn ngược đãi cơ thể mình để cô đau lòng có phải không, anh muốn lấy lòng cô theo cách này sao? Không sai anh có thể làm như vậy, đợi lát nữa gặp cô xem, cô nhất định sẽ lấy ô này đập lên mặt anh cho anh xem.

Một đôi chân dài đứng ngay tại cửa, Mộ Tây chỉ lo nhìn phía trước “A” một tiếng.

Người nào đó nhẹ nhàng đỡ lấy cô ôm chặt. Thật lâu rồi không chạm vào cô, hương thơm dịu dàng trên người cô ngào ngạt trong cánh mũi của anh, anh tham lam hít vào nơi cổ cô, thơm quá, có hương sữa. Cô đã dầy da lên không ít, ôm càng mềm mại. Anh hí hí mắt, môi thực tự nhiên dưng trên trán cô, nhẹ nhàng dao động.

Thân hình ngọt ngào của cô âm thầm mời gọi anh, anh lại lấy tay chặn lại đôi bàn tay đang chống lại của cô, môi tự nguyện bao trùm đôi môi mềm mại hồng hồng của cô. Uhm, thật là mềm mại, thật thơm.

Cô mặc một chiếc váy rộng thùng thình, do mang thai nên không cần thắt lưng. Vẫn là mặc váy là đẹp nhất rất giống với lúc cô mặc đồng phục nơi công sở có hương vị của phụ nữ. Một bàn tay của anh vén váy cô lên, đem tay chạm vào đùi ngọc của cô, hướng lên trên bao trùm da thịt ở bụng cô hở ra. Cảm xúc của anh ngày càng mạnh mẽ, trên thực tế anh đã có chút mê loạn, chạm vào cô, không ngừng hướng lên trên.

Bàn tay to cổ chấp không chịu rời đi, trong bụng mẹ đứa trẻ cảm thấy mẹ không được thoải mái liền trở mình một cái.

Anh kinh hoàng rời đi cánh môi của cô thất thần nói: “Nó động!”

Mộ Tây hít thở không khí một cách khấn trương, hổn hển thở một lúc lâu, mới ném ô trong tay xuống: “Buông ra! Anh ở trong này làm gì?”

Lục Nhược tránh không kịp, ô đánh trúng vào anh có chút đau, anh tự nhiên lui lại: “Bên ngoài gió lớn quá!”

Quả nhiên... Mộ Tây không nói gì nhìn anh, anh vẫn là dùng cách tự hành hạ bản thân để làm cô đau lòng.

22. Chương 31

Chương 31

Trên người anh còn mang theo hơi lạnh ẩm ướt, tóc còn có vài sợi bị thấm ướt bết lại. Một bên cánh tay ôm trên người cô rõ ràng vẫn còn ướt.

Mộ Tây cúi người, muốn tránh con người sắc bén của anh, thoát khỏi người anh.

“Nhị Tây,... Hắt xì!” Lục Nhược ôm chặt đầu cô quay đầu ra hướng khác hắt xì.

Mộ Tây bỏ ô trong tay xuống, lấy từ trong người ra một gói giấy ăn đưa cho anh. Hai tay Lục Nhược nhất quyết không chịu buông cô ra, đặt mặt lên vai cô. Một hàng nước mũi chậm rãi chảy ra.

“Kính quá đi!” Mộ Tây than thở giúp anh lau nước mũi. Anh tội nghiệp như vậy nhìn cô hỏi làm sao cô lại không mềm lòng cơ chứ.

“Nhị Tây thực xin lỗi!” Một tay anh ôm sau lưng cô dùng sức nhấc cô lên, một tay đặt ở thắt lưng cô khóa trụ cô lại trên người anh, cái trán để ở trên trán cô trần trọc cọ sát. Trán anh mát lạnh, trán cô ấm áp.

Thân cận một hồi, hơi thở hai người chặt chẽ giao quyện. Mộ Tây muốn tránh đi nhưng lại không thể thoát khỏi anh. Nằm trong ngực của anh không nhanh không chậm hỏi: “Có cái gì mà phải xin lỗi, là tại em không tốt chỉ gây nên phiền toái cho anh. Lúc đó anh tức giận cũng là phản ứng bình thường thôi mà...”

Cô chịu không nổi ánh mắt của anh ở gần như vậy, lại nóng bỏng nhìn cô, cổ tình cúi xuống nhìn vào xương quai xanh của anh.

“Tính tính anh không tốt không giống như Nhị ca ôn hòa, trưởng thành,” Lục Nhược gian nan nói: “Tối hôm đó anh làm em bị thương. Anh không nên dùng sức nhiều như vậy, là anh sai rồi!” Anh nhẹ nhàng đặt tay mình lên bụng cô: “Anh không nên nói cái chuyện vô liêm sỉ đó, hoài nghi cục cựa của chúng mình!”

Lục Nhược bị chửi cả của Mộ Tây là Mộ Bắc mắng ột trận gà bay chó chạy. Thân hình anh thân hình đứng im như bức tượng, một bên nghe Mộ Bắc xả giận thế mới biết được vợ anh có bao nhiêu ôn hòa, cho dù là cáu kỉnh nhưng lại lập tức lấy lại giọng ôn hòa. Đêm đó anh uống rất say, chỉ nhớ anh mang theo tức giận muốn Mộ Tây càng không bao giờ ngờ mình lại nói ra những lời gây đau lòng như vậy.

Trong lòng cũng có phần bất an, anh rất hiểu cái cảm giác không chiếm được người đó thành của mình nhưng lòng vẫn không thể nào không khao khát. Cho dù đã buông tay nhưng khi nhìn đến người kia vẫn còn lại trong lòng một thứ tình cảm khó cưỡng. Người kia ở trong lòng cô nhiều năm như vậy, mà cô lại không giống anh, nhanh chóng kết giao với người phụ nữ mới. Nói không lo lắng có lẽ chỉ là nói dối.

Nhìn thấy báo chí với trên mạng, ảnh chụp kia khiến anh sợ hãi lại không có cách nào giải thích khiến anh không thể nào ngăn được cơn tức giận của bản thân. Anh thực sự rất ghen tị, hơn nữa cô lại để ý chuyện của anh cùng Lục Hi như vậy. Khi anh nhìn thấy cảnh Hứa Diệc Hằng ôm cô tiến vào nhà trọ, cô say đến khuôn mặt ửng hồng, nhanh như vậy cầm lấy tay của người kia, nằm gọn trong lòng anh ta. Cái tư thế ám muội này, chính anh đã bắt gặp không biết bao nhiêu lần.

Mộ Tây kháng cự đẩy tay anh ra, hai tay che chở chính mình, cô còn nhớ rõ đêm đó anh có bao nhiêu thô bạo đè nặng lên người cô hỏi: “Ai?”, ánh mắt lạnh như băng hôm đó khiến cô thực sự rất đau lòng.

“Nhị Tây anh sai rồi. Anh rất nhớ em, tha thứ cho anh được không?” Lục Nhược khép nép xin lỗi cô: “Anh thực sự rất nhớ em!” Không có cô ở nhà anh mới nhận ra ngôi nhà lại trở về trạng thái lạnh lẽo như trước đây. Anh không biết bằng cách nào có thể vượt qua những đêm sau đó, rốt cục anh cũng biết ý nghĩa của Mộ Tây với anh, so với lúc trước với Lục Hi quả thật không giống nhau.

So với tình cảm anh dành cho Lục Hi, giống như ánh đèn điện, anh đối với Lục Hi là tình yêu sét đánh, nhưng đối với Mộ Tây thì không biết tình cảm của anh đã gieo từ khi nào mà chờ khi anh nhận ra thì anh đã yêu cô đến hết thuốc chữa.

Tình cảm của anh luôn như mặt trời rực rỡ không bao giờ che giấu yêu hay ghét, như vậy dần dần xâm chiếm thâm nhập vào tâm hồn là lần đầu tiên anh trải qua.

“Em không phải loại người như vậy!” Mộ Tây tức giận nói: “Sao anh có thể nói em như vậy. Anh cũng không phải không biết, ngay cả nụ hôn đầu của em cũng là dành cho anh, anh còn muốn như thế nào? Cục cựa không phải của anh còn có thể là của ai? Nói chuyện như vậy rốt cuộc anh có dùng đầu óc bình thường để suy nghĩ không?... Em không muốn anh làm sao có thể bức em như vậy.... Em không giống anh, thân kinh bách chiến...” Cô khóc nước mắt chậm rãi tựa đầu vào vai anh.

Lục Nhược thật cẩn thận ôm cô vào lòng,: “Nhị Tây, em là tốt nhất. Là anh không tốt, anh không xứng với em. Đừng khóc, ngoan!” Anh nhẹ giọng dỗ cô, tiếng khóc từ đầu rất nhỏ sau ngày càng lớn dần lên. Nước mắt nóng bỏng thấm vào trong áo anh tiến thẳng vào ngực.

Lục Nhược vỗ vỗ vào lưng cô giúp cô thông khí. Dù sao hành lang cũng không được kín gió bằng ở trong phòng, cảm thấy được người trong lòng anh run lên vì lạnh, anh sờ thử vào chân cô, mới phát hiện từ đầu gối xuống đến chân cô đều lạnh ngắt. Nhưng trên trán cô lại nóng bỏng.

“Nhị Tây em phát sốt!” Lục Nhược ôm cô đứng lên, lập tức đưa vào trong phòng bệnh. Mộ Nam đang nằm ngủ ở bên trong cũng không thấy đâu. Chỉ thấy một vết lõm sâu trên ga giường.

“Không sao chỉ là sốt nhẹ thôi mà!” Mộ Tây cuộn thân mình vào đám chăn trên giường, “Mấy ngày nay đều như vậy cả!”

Lục Nhược kéo chăn đắp kín lên tận cổ cho cô, nhưng xem cô toàn thân vẫn phát run, chần chờ một lúc mới dám hỏi: “Nhị Tây, nếu được... để anh ôm em đi ngủ?”

Mộ Tây không nói gì chỉ dịch thân mình qua một bên chừa một chỗ trống cho anh, Lục Nhược trì độn nhìn một bên giường trống trải, một hồi lâu mới phản ứng lại, lập tức nhanh nhẹn cởi quần áo trên người.

“Loảng xoảng” đó là âm thanh dây lưng của anh chạm sàn nhà, còn có tiếng quần áo rơi xuống đất.

Mộ Tây bị anh ôm lấy từ phía sau, kéo vào trong lồng ngực ấm áp của anh. Theo cảm giác cô cảm thấy hình như trên người anh chỉ còn một cái quần mà thôi nhưng da thịt anh quả thật ấm áp hơn nhiều da thịt cô.

Lục Nhược chậm rãi xoa nắn bàn bàn chân lạnh lẽo của cô, cẩn thận đem hơi ấm ủ cho cô. Theo từng động tác của anh, cánh tay to lớn của anh thường hay chạm vào da thịt mình, Mộ Tây nhạy cảm lùi vào bên trong một chút.

“Có thoải mái hơn không?” Hơi thở của Lục Nhược phát ra từ sau tai cô.

“Ai cho anh cởi quần áo.” Mộ Tây oán giận nói.

“Quần áo anh ỉm lắm.” Lục Nhược vô tội nói.

Cảm giác được chân cô dần ấm trở lại, Lục Nhược kéo bàn chân cô lại gần hơn, làm cho gan bàn chân cô tiếp xúc với mặt bàn chân anh.

Cảm giác ấm áp làm Mộ Tây không tự giác tiến gần về phía anh dựa vào người anh, hai chân không tự giác chạm vào người anh. Dần dần không hề đề phòng tiếp xúc với cơ thể anh nữa.

“Đừng cọ nữa!” Lục Nhược bắt lấy chân của cô trên đùi anh kéo xuống, trong giọng nói có áp lực đè nén.

Nằm trong chăn ấm nhưng không thoải mái bằng nằm trong người anh, Mộ Tây không tự giác rúc sâu hơn vào đó. Chân tay cô đều bò trên người anh nên tự nhiên cũng có cảm nhận được cái bộ phận rất đặc trưng kia của anh.

Hơi thở của cô theo mỗi lần hô hấp đều đọng lại trên ngực anh, Lục Nhược cảm thấy nóng nực khó chịu: “Nhị Tây, em thấy ấm hơn không lại đây đi!”

“Vâng.” Mộ Tây dán mặt cô vào trong ngực anh, trái tim ở bên trong đập rất lớn.

Lục Nhược rút khỏi thân thể cô: “Em cứ ngủ đi, anh ôm em ngủ.” Lần này đổi anh xoay người ôm cô vào lòng.

Đèn bị tắt đi, trong bóng tối nghe thấy tiếng thở của anh thật rõ ràng.

Bàn tay mềm mại trong bóng tối cầm lấy nơi cứng rắn ấm nóng của anh, Lục Nhược quăn quắc, kéo tay cô lại: “Em ngủ ngoan đi.” Bây giờ anh không dám chạm vào người cô, từ sau đêm hôm đó rõ ràng cô còn e ngại anh. Nam nữ thể lực khác biệt nhau anh sợ làm lưu lại kí ức không tốt cho cô.

Mộ Tây nghe lời buông tay ra nhưng lại lưu lại trên lưng anh.

Quả nhiên cô ấy còn để ý. Lục Nhược nhắm mắt lại ôm cô vào lòng: “Nhị Tây ngủ đi!”

Một đêm không mộng mị, cảm thấy thật ngọt ngào. Trong lúc mơ màng cô cảm thấy hai bàn tay ai đó thường kiểm tra bụng cô, động tác lộ vẻ tò mò cùng vui sướng..

Ngày hôm sau mở mắt ra, Mộ Tây phát hiện trên giường chỉ có một mình, mà cô vẫn duy trì tư thế nằm úp. Chẳng lẽ lại là mộng xuân?

“ Tỉnh rồi sao?” Ngồi xếp bằng ở một bên Mộ Nam vẫn đang tiếp tục gõ gõ lách cách, đôi mắt ai oán nhìn cô: “Người đàn ông của chị sáng nay đã đi rồi, anh ấy nói sau khi hết giờ làm sẽ quay lại thăm chị!”

Tối hôm qua sau khi nghe thấy tiếng Mộ Tây khóc lóc ngoài cửa, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, nhảy xuống giường chạy ra ngoài xem, Mộ Nam đã nhìn thấy chị mình khóc trong lòng Lục Nhược. Nhận được ánh mắt của Lục Nhược cô nhanh chóng thức thời, mặc áo ngủ tránh đi thực hiện màn du lịch trong bóng đêm.

Trời dạt cho đến sáng mới trở về, lễ phép gõ cửa trước khi vào phòng lại nhận được tiếng quát lớn: “Đợi một chút!” Áp tai lắng nghe cô lại nghe thấy tiếng mơ màng hấp tấp mặc quần áo. Chắc chắn

Mặt Mộ Tây ửng đỏ đi vào nhà vệ sinh thay quần áo, nhìn thấy trong gương cả người cô toàn những dấu vết ái muội, không khỏi nhức đầu vì nhân phẩm của anh! Cô chạm nhẹ vào ngực mình quả thực có chút đau đau.

“Nhị tỷ, hai người hòa hảo rồi còn giữ em trong này làm người hầu cho chị nữa sao?” Mộ Nam hiền dạn đồ ăn trước mặt Mộ Tây.

“Ai hòa hảo?” Mộ Tây khẩu thị tâm phi, tâm tình thật tốt, khẩu vị cũng tốt theo. Mộ Nam chớp mắt, nhìn chị ăn phần ăn thượng hạng mà miệng tummy cười.

“Cái người đàn bà này?” Mộ Nam cong người tháo kính xuống, nằm trên giường của Mộ Tây: “Chị Hai em nghĩ mãi không hiểu tại sao chị lại lấy Lục Nhược”. Lúc trước khi nghe chuyện kết hôn của Mộ Tây cùng Lục Nhược Mộ Nam suýt ngã làm hỏng kính mắt. Trong hình dung của cô Mộ Tây phải lấy một người đàn ông hiền lành trầm tĩnh chứ không phải cái tên Lục Nhược tà khí vây quanh thân như vậy.

“Chị cũng không biết nữa!” Mộ Tây ăn no đưa cánh tay hướng tới chỗ Mộ Nam: “Tiểu Nam tử, bởi ai gia ra ngoài đi dạo.”

Mộ Nam ngồi dậy: “Tiểu nhân linh mệnh!”

Dao qua một vòng xong, Mộ Tây lại kêu mệt, Mộ Nam liền dẫn cô đến một quán cà phê ngoài bệnh viện.

“Thật là đáng giận mà!” Mộ Nam chọc chọc cái ly ai oán nhìn chằm chằm vào bụng Mộ Tây: “Nhà chúng ta có gen dễ song sinh, Lục Nhược lại là thai long phượng, theo lý thuyết, chị không phải là thai long phượng thì ít nhất cũng phải là thai song sinh mới đúng, vì sao chỉ là thai một?”

“Làm sao mà có nhiều sự trùng hợp đến vậy được?” Mộ Tây che lấy bụng của mình: “Đừng nói điều hung dữ như vậy, làm nó sợ thì sao?”

Mộ Nam liếc mắt một cái: “Tam đương gia không biết có thích như vậy không đây?”

Mộ Tây đang uống một ngụm sữa thiếu chút phun ra ngoài: “Cái gì Tam đương gia?!”

“Không có gì!” Mộ Nam nhún nhún vai.

Mộ Tây bị thu hút bởi một đôi nam nữ đang đi vào: “Tiểu Nam mày nhìn phía sau xem, kia chẳng phải là Aron sao?”

Mặt Mộ Nam lạnh tanh liền cúi xuống tiếp tục uống nước: “Thật sao?”

Mộ Tây nhìn theo dõi người đi cùng Aron đi vào, là một nữ bác sĩ. Áo Blue trắng, uốn lượn theo từng đường cong, một mái tóc uốn sóng vuốt keo cầu kì, đôi mày lá liễu cong cong theo từng nụ cười của cô, một vẻ đẹp phong tình vạn chủng.

“Thì ra anh ta thích loại người như vậy..?” Mộ Tây lẩm bẩm đột nhiên nhìn thấy sắc mặt ảm đạm của em gái mình, đành nói vài câu để cứu vãn tình thế: “Để chị mày ra giáo huấn anh ta một trận, mắt nó là mắt chó sao dám bỏ qua Tiểu Nam nhà ta!”

Còn chưa đợi Mộ Tây đi tới, Aron đẩy đẩy kính mắt tiến lại chỗ hai cô đang ngồi, đứng trước mặt Mộ Tây anh khom người hành lễ: “Tam phu nhân vẫn khỏe chứ ạ!”

Xác định anh nói chuyện với mình, Mộ Tây trì độn gật đầu.

Aron lại lập tức chuyển hướng nói chuyện: “Mộ Nam, rốt cục em vẫn không để tôi yên?”

“Tôi làm sao?”

Aron lòng đầy căm phẫn: “Rốt cục em muốn như thế nào mới có thể buông tha tôi! Tôi vừa được điều đến bệnh viện này còn chưa đến nửa năm, em cũng lại cùng đến đây. Đêm hôm khuya khoắt lại đến rình coi tôi.” Tối hôm qua Aron trực ban, anh phát hiện có bóng một thân ảnh khả nghi in ngoài cửa văn phòng anh, vốn không tin chuyện ma quỷ, anh tiếp tục tình tình xem xét. Sau đó, cái thân ảnh kia lại lần nữa hiện lên.

Xuyên qua lớp thủy tinh, anh nhận ra người kia kia đúng là của cô gái âm hồn bất tán, mà cô ta lại chỉ mặc áo ngủ. Anh nhìn cửa bối rối. Ghê tởm hơn là cô ta không có mặc áo lót, lỗi a!

“Ai rình coi anh!” Mộ Nam không chút yếu thế.

Aron tức giận đến môi phát run. Cô gái này đúng là ác mộng của anh. Lúc trước anh mới vào trường, lòng tràn đầy nhiệt huyết, một lòng đam mê vào nghiên cứu. Một lần tiệc xong, cô thế nào dính với anh, tuyên bố không đuổi được anh thì không bỏ qua. Vài năm luyện qua ngực của cô anh đã không muốn nhớ lại!

Aron cả giận nói: “Chính là cô, tôi không thích cô. Một chút hương vị con gái đều không có.”

Những lời này thật sự làm đau người ta. Thân là chị gái, Mộ Tây phần nộ rồi, tuy rằng anh là bạn bè của Lục Nhược, nhưng mà dám bắt nạt em gái của cô, không thể tha thứ! Cô tùy tay cầm cốc sữa trên tay hất thẳng vào mặt anh.

Thất bại! Cốc sữa đập cả vào nữ bác sĩ bên cạnh.

Đơn giản Mộ Nam nhanh tay hơn cô, hung hăng đánh ra một đấm trúng ngay mặt Aron, một thân nam nhi cao lớn như vậy lại bị cô đánh ngã, máu mũi uốn lượn chảy ra.

Mộ Tây bối phục nhìn em gái. Cục giỏi!

“Chị Hai, chúng ta đi thôi!” Mộ Nam thu tay, bình tĩnh nói với Mộ Tây.

Trở lại phòng bệnh, Mộ Nam râu rĩ ngồi trên giường, Mộ Tây có vài lần há mồm nhưng vẫn chưa mở miệng được. Chính là ngồi bên cạnh, giúp em gái sửa lại mái tóc lộn xộn, nhìn khuôn mặt cô: “Như vậy cũng đáng yêu mà!”

Khuôn mặt của Mộ Nam vốn tròn tròn, Mộ Tây mỗi lần nhìn thấy móng vuốt của cô đều ngứa ngáy, ôm em gái một cái lại xoa xoa. Mộ Nam luyện công phu xong, mỗi lần như vậy Mộ Tây đều rất thống khổ xoa dịu cô.

Mộ Nam không cho chị ôm.

Mộ Tây run rẩy vươn trảo, vuốt vuốt ngực em gái: “Không sai! Rất đầy đặn!”

Mộ Nam âm trầm quay đầu lại: “Buông tay...”

Mộ Tây vô tội giơ hai tay lên: “Tiểu Nam, không cần để ý, cái kia truy nam chị không cần, mày tìm quả thật là rất tốt.”

Mộ Nam đá cái chân giường: “Em biết.” Chẳng qua có một chút thất bại, còn có chút cảm giác nhục nhã, có gì hơn người chứ, ai hiềm lạ quần quýt lấy anh ta!

Thời gian tiếp theo Mộ Nam vẫn có vẻ như vậy, Mộ Tây sợ em gái ghen, vội vàng đi chơi, thả lỏng đôi chút.

Chạng vạng, Lục Nhược cuống cuống chạy tới, ôm cô một cái: “Nhị Tây, anh yêu em.” Mộ Tây bị viên đạn bọc đường là anh giở trò, cũng có phần dịu lại: “Lục Nhược...”

“Sao?” Lục Nhược hôn cổ cô, hàm hồ nói: “Em nói.”

Mộ Tây vất vả ngăn anh lại: “Anh còn nhớ em gái của em không?”

“Ừm, gặp qua. Em gái của em cũng là người có tài, anh là Nhị ca cũng nên quan tâm chút. Làm sao, có phải lại là chuyện với Aron không?”

Mộ Tây gật gật đầu, dụi vào lòng anh, nhìn đến giường Mộ Nam trống trơn có chút đau lòng.

Lục Nhược thay đổi tư thế thoải mái hơn, ôm Mộ Tây trong lòng: “Với Aron trừ bỏ các nghiên cứu khoa học ra, nó cái gì cũng không để ý. Nhị Tây, anh yêu em, lại đây cho anh yêu cái.” Hôm nay anh đặc biệt thấy nhớ.

Mộ Tây mơ hồ, ngoan ngoãn mặc anh không kiềm chế đi vào.

23. Chương 32

Chương 32

Đêm, gió thu lồng lộng, không khí se se quất vào tấm thủy tinh của phòng. Phòng bệnh khoa phụ sản bệnh viện thành phố M tối đen một mảng, đèn bỗng nhiên bật sáng.

Lục Nhược thở hổn hển nhồm dấy, thập phần không tình nguyện đặt Mộ Tây từ trên người xuống dưới thân mình. Dưới ánh đèn, Mộ Tây một thân phiến hồng, đỏ mồn hôi đầm đìa, bộ ngực đầy đặn không ngừng phập phồng, hai điểm nhũ hoa vì tình mà run rẩy nở rộ. Con người đầy nước trông mong nhìn anh.

Trong cổ họng Lục Nhược phát ra âm thanh khó nhin, lấy chân ở bên cạnh kéo qua trùm lên hai thân hình, tiện tay che mắt Mộ Tây, lập tức mũi đầu cắn cánh môi mềm mại của cô. Anh tham lam cắn cắn lại nửa phần uy hiếp, nửa phần buồn bực: “Không được nhìn anh như vậy!”

Mộ Tây bị anh khiêu khích, lại bị che mắt như vậy, tự nhiên cảm thấy không thoải mái, liền lay lay tay anh, muốn anh bỏ ra. Lục Nhược giữ tay cô đặt ở một bên: “Đừng sờ loạn!”

“Em nào có!” Mộ Tây có chút ủy khuất, cảm thấy tóc ướt mồ hôi trên cổ đặc biệt không thoải mái, lấy tay còn lại vuốt lại đám tóc rối. Xem người đang muốn ăn thịt người trước mắt, lại là liêu nhân liêu không thể tha thứ.

Anh đang trong cơn khát, nhìn chằm chằm cô một lát, lăm bằm tựa vào đầu vai cô: “Tốt Nhị Tây, đừng quyến rũ anh nữa, thật muốn em nhiều hơn!”

Mộ Tây dở khóc dở cười, trấn anh thất lưng anh đang căng cứng: “Trong khoảng thời gian này có thể làm được, ... chỉ phải cẩn thận một chút thôi.” Nói thực ra, đã nhiều ngày nay cô biết rõ là người nào đó nhu cầu tăng vọt, mới rồi lại bị anh nào là lấy tay, lại dùng miệng, cực hạn dụ dỗ, tra tấn cô muốn ngừng mà không được. Hơn nữa làm hòa với anh xong, tâm tình cũng thư thái vui vẻ, loại chuyện này vì thế mà cũng nhiệt tình hơn.

Lục Nhược lắc đầu cự tuyệt: “Nhị Tây, anh cũng thực dụ dỗ như vậy rồi. Em không cần phải sợ, an tâm ngủ đi.”

Nói không động tâm là giả. Mộ Tây kéo đầu anh lại, hôn lên khuôn mặt kia, ánh mắt vụt sáng: “Em nghĩ muốn.”

“...Ngủ.”

Nửa đêm, Mộ Tây bị tiếng nước “Ào ào” làm bừng tỉnh, buồng vệ sinh mở hé, hắt ra vài tia sáng ám muội. Tiếng nước đột nhiên ngừng, tiếp theo là tiếng bước chân.

Lục Nhược đóng lại cửa, ánh sáng bị chặn. Bất quá Mộ Tây vẫn là thấy được vẻ mặt của anh, có chút mệt mỏi, có vẻ là vẫn chưa thỏa mãn. Anh tựa vào cửa một hồi lâu rồi mới lại đây.

Mộ Tây lập tức nhắm lại mắt.

Anh vào chần, sờ sờ bụng cô: “Này, bảo bố đừng có giận, vì bố yêu mẹ con... cho nên con đừng hù bố nữa nha!”

Giọng anh nhỏ nhẹ lại mang phần ủy khuất ỉ ôi đàm phán với đứa nhỏ. Sau khi Mộ Nam về nhà Mộ Bắc nghỉ ngơi cũng không thấy quay lại. Anh rất lo lắng khi thấy Mộ Tây bị sốt nhẹ ảnh hưởng tới thân thể của cô cùng đứa nhỏ. Mộ Nam đe dọa anh: “Mặc dù thai nhi chưa thành hình nhưng cũng có phản ứng đối với thế giới bên ngoài. Ngày đó anh dọa chị sợ hãi không chừng cũng làm đứa trẻ dễ phòng anh hơn nảy sinh tâm lý sợ hãi anh cướp mất mẹ. A ha ha!” Nói xong cô nhìn sắc mặt đáng sợ của Lục Nhược chạy mất hút.

Đây là lần đầu tiên cô nghe từ miệng anh chữ “Bố” làm Mộ Tây không hiểu sao lại khóc.

Mộ Tây ở bệnh viện này, mẹ Lục Nhược cũng thường xuyên tới thăm, Lục mẹ vẫn muốn đem cô trở về Lục trạch để tiện chăm sóc nhưng bởi vì scandal ở Thành phố S đến bây giờ vẫn chưa lắng xuống. Thậm trí khi bà đi siêu thị còn bị phóng viên chặn lại hỏi cảm nghĩ của bà, càng nghĩ càng thấy Mộ Tây được Mộ mẹ an bài ở Thành phố S vẫn là nghĩ sâu xa hơn tốt cho việc dưỡng thai. Chẳng qua khi nhìn thấy Lục Nhược phải chạy đi chạy lại giữa hai thành phố bà thấy rất sốt con mà thôi.

Lục cha chấp tay sau lưng xem xét một vòng phòng bệnh nói: “Tiểu Mộ nếu cần cái gì cứ nói!”

Gần đây Mộ Tây ăn uống đầy đủ lại ngủ rất ngon giấc nên sắc da hồng hào, cơ thể và tâm hồn đều rất thoải mái: “Vâng thưa bố.”

Lục mẹ lấy thức ăn từ hộp giữ nhiệt ra: “Gần đây trời trở lạnh chú ý giữ ấm cơ thể. Buổi tối ngủ có lạnh không?”

Buổi tối bị lò lửa ôm hỏi Mộ Tây làm sao cảm thấy lạnh đây: “Mẹ yên tâm nơi này rất ấm.”

Lục mẹ đưa canh cho cô, Mộ Tây nhận lấy: “Mẹ con không sao, mẹ cứ nghỉ ngơi đi.”

Lục mẹ nhìn cô uống canh ngon miệng, rất vui vẻ, bóp bóp chân cho cô: “Hi Hi nghe chuyện con mang thai cũng rất vui mừng, nhưng gần đây cả nó và A Triệt đều rất bận rộn, qua đoạn thời gian về này nó sẽ thăm con.”

Mộ Tây đặt thìa canh lên miệng không nói gì.

“Bố mẹ, hai người làm sao đến đây?” Lục Nhược xách theo một đồng hồ đứng ở cửa, đặt chiếc ô đang nhỏ giọt qua một bên.

Anh bước vào mang theo một cỗ khí lạnh.

“Nếu quần áo bị ướt thì mau cởi ra cẩn thận bị cảm lạnh.”

Lục Nhược cởi áo khoác ra đưa cho Lục mẹ, bà sờ vào cổ tay thấy ẩm ướt thắm oán: “Mưa lớn như vậy lại chạy đi đâu. Đường rất trơn đi lại nên cẩn thận.”

“Con biết rồi mà mẹ!” Lục Nhược nhìn thấy vợ anh ngồi trên giường ăn canh rất ngon lành trên khốe miệng còn dính dầu ăn không khỏi muốn đến ôm một cái.

“Lục Nhược lại đây!” Lục cha đi ra cửa một bước.

Mộ Tây lo lắng nhìn Lục Nhược một cái, Lục cha lại đánh ầy ỹ nữa sao. Lục Nhược nhanh chóng ấn môi mình lên trán cô: “Không có chuyện gì đâu!”. Mộ Tây không dám nhìn mặt Lục mẹ.

“Hiện tại con cùng Tiểu Mộ cũng hòa hảo rồi, để lại cho Vu thị một con đường sống đi.” Lục cha nói.

Lục Nhược nhú mày không nói gì.

“Hứa Diệc Hàng đã bị điều đi rồi, ba năm nữa chưa chắc đã quay về.... Thương trường ta không muốn nhúng tay vào. Cha của Phiên Phiên cũng đã đến tận nhà xin lỗi, giáo huấn đến trình độ này cũng là được rồi. Nói thế nào đi nữa Phiên Phiên cũng lớn lên cùng con.”

Lục gia cha mẹ đi rồi Mộ Tây nằm trong lòng Lục Nhược xem ti vi đột nhiên hỏi: “Bố mẹ có ghét em không nhỉ?”

“Sao đang không lại hỏi như vậy?”

Mộ Tây nhìn tay anh nói: “Biểu hiện trên mặt cha mẹ bảo thế.”

“Không phải đâu, bố anh lúc nào chẳng vậy, có ai dám nói gì trước mặt bố anh bao giờ đâu. Mẹ anh... chẳng qua là có chút mệt mỏi thôi, ở ngoài đồn đại nhiều chuyện. Đều do anh không tốt không bảo vệ tốt cho em.”

“Lục Nhược, mẹ bảo Lục Hi về muốn qua thăm em. Em không muốn gặp chị ấy có phải rất nhỏ mọn rồi không?”

“... Rất bình thường”

Một tháng sau Lục Hi tới thăm Mộ Tây, chỉ có mình cô đến, Lục Hi đem thư Âu Dương San viết cho Mộ Tây, ở lại nửa ngày sau có chuyện phải đi về.

Mộ Tây nhìn Lục Nhược đưa Lục Hi đi, trong lòng vẫn thấy lo lắng. Giả như cô gọi Lục Hi lại nói chuyện cho thật thoải mái thì có lẽ anh sẽ vui hơn chẳng? Nhưng nếu làm như vậy cô lại có cảm giác thật tàn nhẫn như chạm vào vết sẹo của người khác.

Khi Lục Nhược quay lại đã không còn sớm, anh tự đẩy cửa vào thấy vợ đang ngồi trước gương.

Cô xoa xoa mặt mình: “Béo lên không ít.”

Lục Nhược cười nói: “Béo là tốt”. Hình như anh đã quên, hai năm trước khi anh đại diện Lăng Hiên đi tham dự một yến hội đã gặp một vị phu nhân béo tốt mặc một bộ lễ phục màu hồng nhạt. Vị phu nhân này mê luyến vẻ đẹp trai hào hoa cùng tài năng của anh, anh đã không ngần ngại trêu đùa rằng: Màu phấn hồng+ thịt=Lục Nhược vô cùng chán ghét. Vị phu nhân kia bị anh đã kích đến mức nước mắt lưng tròng.

Sau khi ăn cơm tối, Lục Nhược hầu hạ Mộ Tây tắm rửa phát hiện cảm xúc khác lạ của cô.

Mộ Tây bất an, trong lòng không thoải mái, không muốn cùng anh tắm nhưng lại không biết nói sao đành nói lấy cớ tình gậy sự. Phụ nữ thời kì đầu mang thai thường rất miễn cảm, cô ngồi thần thờ trong bồn tắm. Lục Nhược ngồi một bên nhận ra bất thường bèn hỏi: “Nhị Tây, em không làm sao chứ?”

Mộ Tây lắc đầu. Tắm xong Lục Nhược lấy khăn lau người cho cô.

“Một lúc nữa anh phải đi!” Lục Nhược định rời đi lại bị Mộ Tây kéo lại. Cô nhìn Lục Nhược, trong mắt có tia hờn dỗi: “Em muốn làm!”

Đây thực sự là tự mình đâm đầu vào cột mà, Lục Nhược nghiêng người ôm cô vào lòng trấn an. Tư thế như vậy làm cho cô cảm thấy vô cùng thoải mái, mỗi một tiếng kêu, mỗi một tiếng thở dốc như mang theo cả linh hồn cô. Anh cũng cảm nhận được cơ thể cô vì mang thai mà trở nên miễn cảm hơn rất nhiều. Không thể quá sâu, không thể quá mạnh, tốc độ cũng không thể quá nhanh. Lại bị cô cố tình quẩn lấy anh như vậy, thật muốn ép anh nổi điên!

Lục Nhược không dám làm quá lâu. Loại điểm tâm ăn đỡ thèm này ngược lại càng làm cho anh muốn cô nhiều hơn. Anh có chút buồn bực ôm Mộ Tây vào lòng cọ sát.

Sau khi hoan ái đi qua, Mộ Tây vừa lòng ôm anh. Thật là tốt anh cùng cô đã hòa làm một.

Một ngày, Aron lấy cớ kiểm tra phòng lần thứ tư đi vào phòng Mộ Tây, sau bị bụng bầu gọi lại: “Hai ngày nay Tiểu Nam không khỏe, tạm thời sẽ không qua đây!”

Bị nhìn thấu tâm tư, Aron đánh liều, đẩy đẩy gọng kính từ tốn nói: “Bỉ nhân (kẻ hèn) chỉ là đến kiểm tra tình trạng của Tam phu nhân một chút, Tam phu nhân nghĩ nhiều quá rồi!” Đáng giận, anh ước gì được tránh thật xa khỏi con người này, nghe giọng nói của cô khiến anh rợn gai ốc.

Mộ Tây uống miếng nước cho nhuận giọng: “Thế nào, nghe nói Tiểu Nam nhà tôi không thoải mái, trong lòng có phải có chút lo lắng hay không? Đúng rồi năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

Aron cảnh giác nói: “Để làm gì?”

“Tiểu Nam của chúng ta hoạt bát đáng yêu lại trẻ đẹp như vậy không thể đem gả ột ông già được.” Mộ Tây tà ác nhìn anh một lượt: “Chỉ lo làm nghiên cứu à? Làm được không đó?” Bình thường đâu óc thông minh thì làm không được chuyện đó đâu, đương nhiên, người đàn ông của cô là ngoại lệ.

Aron đi theo Tổng giám đốc của Lăng Hiên Cổ Lăng được 5 năm, tự nhận công lực đã đạt mức thượng thừa, nhưng ở trước mặt người đàn bà này thật không kiềm chế được mà gân xanh nổi lên đầy trán.

“Chị Hai chị muốn mua những cái gì em đều đã mua hết rồi đây.”

Aron trợn mắt há mồm nhìn cái kẻ da dẻ hồng hào đang vác túi lớn túi nhỏ đi vào trong phòng, cô sắc mặt hồng hào, hô hấp bình thường, rốt cuộc là không khỏe chỗ nào?

Mộ Tây phái Mộ Nam đi mua mấy loại vải, Mộ Tây muốn tự tay may quần áo cho con. Mộ Nam tuy mặt tỏ vẻ hoài nghi nhưng vẫn làm theo.

Arong muốn ngăn cản chính tay mình lại nhưng đã không còn kịp nữa rồi, tay anh đã vượn qua chạm vào chán Mộ Nam, nhiệt độ bình thường.

“Anh làm sao vậy?”

Aron cố làm ra vẻ: “Phòng ngừa vi khuẩn tới gần Tam phu có nhân, theo lệ kiểm tra thôi!”

Mộ Tây tay cầm miếng vải cười nói: “Tôi gạt cậu chút thôi mà!”

Một nam bác sĩ trẻ tuổi tiến vào phòng bệnh, nhìn Mộ Tây cười gượng một cái sau đó hướng Mộ Nam nói: “Chị Nam, có thể xem giúp tôi cái này một chút được không, tôi không hiểu lắm?”

Người vừa tiến vào là một nghiên cứu sinh mới đi thực tập, ngại ngùng nhìn mọi người. Tuy lớn hơn Mộ Nam nhưng luôn khiêm tốn gọi Mộ Nam là: “Chị Nam”. Không biết ai lớn tuổi hơn ai nhưng nghe anh gọi thế Mộ Tây cũng mặc kệ nhưng sau biết anh đã từng gu học ở Nhật bản về, Mộ Tây khi đó mới thầm nghĩ: Khó trách.

“Được thôi!” Mộ Nam sáng khoái đáp ứng.

Đang định đưa tay tiếp lấy quyển sổ phát hiện đó là quyển sổ theo dõi phòng Mộ Tây. Cô trong đầu tức giận nhất, Aron giả vờ đến kiểm tra phòng, anh muốn chết sao? Trong đầu Mộ Nam thật sự nghĩ không ra, cô theo đuổi anh vài năm nhưng anh không thèm để ý đến cô, đã tưởng anh không hề thích cô. Cô điều kiện không có gì để chê bai, có thể thiếu đàn ông theo đuổi sao?

Bác sĩ nọ e sợ nhìn người đàn ông đứng cạnh Mộ Nam, người này sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt cực kỳ áp người, một đôi kính mắt lóe hàn quang, người đó không đi hách khí cướp quyển sổ đi: “Vấn đề gì, hỏi tôi đi, tôi sẽ giúp!”

Người bác sĩ nọ lập tức phấn khởi, người này là thiên tài nha, đến viện trưởng của bọn họ còn phải cung kính vài phần. Được chân truyền của người này còn gì bằng nữa: “Vâng... làm phiền anh rồi!”

24. Chương 33

Chương 33

Tâm tình của Mộ Tây tốt lên không được bao lâu, càng đến cuối kì sinh nở, cô càng tỏ ra thật vất vả. Mang thai sáu tháng, cô mặc một chiếc áo lông thật dày xóc lên phát hiện cái bụng trơn bóng xuất hiện một vết rạn của da.

Đêm, Lục Nhược lại muốn xoa bụng cô như thường lệ, liền bị cô cự tuyệt. Mộ Tây xoa bụng, vẻ mặt uể oải.

Phụ nữ có thai thường rất mệt mỏi, ngủ rất nhanh. Chờ cô ngủ say, Lục Nhược mở ngọn đèn ngủ đầu giường, vặn đèn mức nhỏ nhất, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng cô, vén váy ngủ lên nhìn nhìn. Sau đó, anh nằm xuống một lần nữa ôm cô vào lòng.

Trong lúc mơ màng, cô nhú mảy tựa hồ không thực thoải mái. Uhm, một tiếng tay cô gãi gãi chỗ ngứa, làn da rất dễ mẫn ngứa, khi đi ngủ chân bị chuột rút rất đau, khi đi đại tiện lại bị táo bón... Khi những dấu hiệu này vừa xuất hiện, Lục Nhược nhẹ nắm hai tay cô: “Nhị Tây đừng lo lắng quá, ngoan!”

Khi không có mặt Mộ Tây, hiển nhiên Lục Nhược không được bình tĩnh như vậy, anh nôn nóng hỏi Aron về cách giảm bớt những triệu chứng này. Aron nhún vai tỏ vẻ bất lực: “Đây đều rất bình thường, đều là những triệu chứng phụ nữ có thai thường gặp phải, phụ nhân xem ra còn có vẻ rất tốt. Trong tình trạng hiện nay phụ nhân rất dễ nảy sinh tâm lý chán nản vì đơn giản thôi, phụ nữ mà, họ sợ xấu. Sợ dáng người biến dạng, sợ làn da xấu đi, lo lắng tình trạng của thai nhi. Quan trọng nhất là họ quan tâm đến hình ảnh của mình trong mắt người yêu... Đợi chút, bỉ nhân đề nghị Tam đương gia hết sức chú ý cho dù tâm trạng của phụ nhân rất xấu nhưng không được thể hiện ra ngoài, phải hết sức yêu thương phụ nhân” Aron nói chân thành.

Lục Nhược bảo trì thái độ hoà nghi: “Người cũng đâu có kinh nghiệm gì đâu!”

Aron nghiêm túc đẩy đẩy đẩy kính mắt: “Những điều bỉ nhân nói là thuần khiết rút ra từ những nghiên cứu khoa học về những phụ nữ có thai thôi. Tinh thần bệnh nhân không tốt cách tốt nhất chính là an ủi, biểu đạt tình yêu.”

Đuổi Aron đi, Lục Nhược lại vui vẻ tìm Cố Lăng, Tần Tiểu Mạn vì anh hai sinh đôi thai long phượng chắc anh có nhiều kinh nghiệm. Sau khi Cố Lăng nghe xong Lục Nhược nói vổ vổ vai anh: “Tiểu Tam a, chú cũng nểm qua đi. Lúc trước mỗi ngày Tiểu Mạn đều theo anh khóc nháo, không biết làm hỏng bao nhiêu chuyện nữa. Phụ nhân nhà chú chỉ cảm xúc bất thường một chút thôi, chú không cần phải quá lo lắng.”

“Không phải vợ anh nên anh không vội!” Lục Nhược xem biểu cảm của Lăng thật không hài lòng. “Cho em mượn chị hai mấy ngày giúp Mộ Tây nói chuyện”

Cố Lăng nhún nhún vai: “Anh cũng muốn đau lòng lắm nhưng liệu chú có để ý không?” Nói xong anh không kìm được lộ ra nụ cười rất phong vị.

Lục Nhược trừng mắt: “Anh dám! Vợ em trai anh dám động vào xem. Hứ!!”

Nam Tịch Tuyết ngồi một bên yên lặng uống trà nắm tay thành quyền: Hai người này tuyệt đối là đang khoe mẽ trước mặt anh! Con gái anh lên bốn tuổi mới có thể biết mặt bố, người làm bố như anh thật đau lòng mà!

Tần Tiểu Mạn mang con gái, ngoái nhìn lại Mộ Tây rồi đi. Tần Tiểu Mạn lấy kinh nghiệm của người đi trước thông thả giải thích cho Mộ Tây, đây là hiện tượng bình thường. Tần Nhiễm thấy Mộ Tây mang thai hết sức ngạc nhiên, lại sờ sờ soạng soạng đến khi bị Cố Hiểu Manh lôi đi.

Mộ mẹ nghe nói con gái sức khỏe không tốt, nhanh chóng thu thập hành lý đến nhà con gái. Có mẹ mình ở cùng, Mộ Tây cũng an tâm không ít.

Mọi người đến đều lặng lẽ đi, không quấy rầy cô.

Chiều tối Lục Nhược mang theo một cái bình thủy tinh lớn về nhà: “Nhị Tây, anh mang về cho em thứ này.”

“Cái gì vậy?” Mộ Tây không hứng thú lắm, bụng của cô mỗi ngày một to, làm gì cũng phải lao lực khiến cho cô thực chán.

“Dầu ô liu của nhà Brown, tuyệt đối nguyên chất.” Lục Nhược đảo nhẹ cái chai, dầu trong chai chậm chậm sóng sánh, đặc biệt đẹp mắt. “Xoa lên bụng, nhẹ nhàng mát xa. Làm mờ vết rạn trên bụng. Bác sĩ nói, chúng ta trò chuyện với cục cưng, càng khiến cục cưng lớn khỏe.”

Mộ Tây gật đầu nằm xuống, nhìn Lục Nhược động tác mềm nhẹ lại mang thêm vài phần ngây ngốc giúp cô mát xa. Dầu ô liu lạnh lạnh cùng mùi thơm thoang thoảng, rất thoải mái.

Anh thật sự thay đổi rất nhiều. Về mặt ân cần này của Lục Nhược, không nghĩ có lúc anh cũng như vậy. Anh thực sự rất thành thực, điềm điềm làm cô có thể an tâm dựa vào.

Mộ Tây đang trong buồng vệ sinh sau lại giật mình đứng lên.

“Không được sao?” Lục Nhược nhìn cô có vẻ không vui lắm, ôm nhẹ cô vào lòng.

“Không có gì, uống nhiều nước, nếu không làm cho bác sĩ không thông nhuận tràng được?” (đây là việc của bà bầu ta không rõ lắm =.=!)

Mộ Tây lên giường đi ngủ. Mang thai quả nhiên là chuyện vất vả, hẳn là phải vui sướng mới đúng nhưng lại khiến cô chán nản. Cảm giác lúc cùng Lục Nhược lên giường, ngốc nghếch hạ người mạnh một chút liền thương cái thân. Vẫn là Lục Nhược giúp cô mát xa lưng. Mộ Tây lại càng thêm buồn bực.

Vất vả mới đi vào được giấc ngủ, chân bỗng truyền đến cơn đau. Chân cô giật, đau từng cơn, cái thứ đau đón này thì chỉ có người mẹ có thể nhẫn nhịn chịu đựng một mình, nhịn một lúc lâu, Mộ Tây đau quá vẫn cắn chặt răng mà bật ra tiếng khóc.

“Nhị Tây, tỉnh tỉnh, Nhị Tây!” Lục Nhược bật lại đèn, giúp cô ngồi dậy, xoa bóp chân chân cho cô, “Nhị Tây, em cử động một chút sẽ đỡ ngay thôi”

Mộ Tây thấy rất đau trong lòng thật khó chịu, lại co chân đá Lục Nhược một cước lên mặt. Mũi anh bị một đá máu mũi trào ra, từng giọt từng giọt chảy nhỏ giọt xuống sàn nhà trắng nõn, nhìn trông rất ghê người.

“A.” Lục Nhược bưng kín cái mũi “Nhị Tây em bình tĩnh một chút đi!” Anh bắt lấy cái chân gây lộn xộn của cô, đem hai chân đặt tại một chỗ lại giúp cô mát xa, Mộ Tây vẫn đau đến chảy nước mắt, càng co chân lại.

“Đau quá!” Mộ Tây không cho anh chạm vào, một hồi lâu sau cơn đau mới qua đi. Một lần nữa nằm xuống nhưng không đến năm phút sau bụng của cô lại bắt đầu biểu tình khiến cô xấu hổ vô cùng.

Lục Nhược chán an sờ sờ vào bụng cô: “Đói bụng rồi hả để anh xem còn cái gì đun nóng lại cho em ăn!” Mộ Tây giữ chặt tay anh nói: “Em phải đi toilet trước đã!”

Trong phòng vệ sinh có vẻ trơn, anh giúp cô đi vào trong nhưng cô lại đuổi anh ra ngoài: “Nhị Tây để em đi một mình anh sợ em trượt chân mất. Anh với em còn cái gì mà xấu hổ nữa chứ!” Lục Nhược thấy Mộ Tây tỏ vẻ khách khí nên oán giận.

“Em không cần anh giúp!” Mộ Tây nhất quyết không chịu để anh cởi quần giúp, đuổi anh ra bên ngoài: “Em tự đi một mình được mà!” Lục Nhược không lay chuyển được cô đành phải ngậm ngùi đi ra ngoài.

Mộ Tây ngồi trên bồn cầu tâm trạng không ngừng xấu đi, sao không ai nói cho cô biết được cùng ở với người mình yêu một chỗ ngoài những lúc hạnh phúc còn có những lúc xấu hổ như vậy. Hiện tại cơ thể cô biến dạng, ăn uống không tốt lại mỗi hoạt động đều cần người giúp đỡ. Ngay cả những lúc ăn uống cũng bị anh nhìn thấy thật sự khiến cô vô cùng cảm thấy bản thân vô dụng chán ghét chính mình.

“Nhị Tây em không sao chứ?” Một lúc lâu không thấy cô đi ra Lục Nhược đẩy cửa mà đi vào, lại thấy cô ngồi mềm nhũn một bên cạnh bồn rửa, tay ôm mặt gục xuống đem người gúi thành một đồng tròn vo ngồi dưới sàn khóc lóc.

Anh đi đến nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, vừa mới như vậy nhất quyết đẩy anh ra bây giờ ôm chặt lấy anh: “Lục Nhược có phải em rất vô dụng rồi không?” Anh ôm lấy cô như vậy, bờ vai dày rộng mà chắc chắn, cô thật sự thấy không chịu được. “Tự nhiên giận dữ, cái gì cũng đều làm không tốt. Còn trở nên xấu xí như vậy....”

“Sao lại nói thế?” Lục Nhược hôn lên mái tóc hỗn độn của cô, giúp cô vén lại tóc ra sau tai “Bây giờ em mang trong mình tận hai người, thật sự rất vất vả. Em nghỉ ngơi cho tốt một mình anh vẫn nuôi được cả nhà mà!” Anh thấy cô trốn trong lòng mình đem mặt cô nhìn thật kĩ. Nửa tháng trước khuôn mặt cô vẫn bầu bĩnh hồng nhuận vậy mà giờ đây cả người gầy hắc đi, cái cảm so với trước khi mang thai còn bé hơn.

“Trông vẫn rất xinh mà!” Nghe anh nói những lời này hai mắt Mộ Tây lại đỏ lên. Lục Nhược hôn lên mắt cô một chút có chút nhanh chóng nói: “Nhị Tây, cho dù em có bị biến thành như thế nào đi chăng nữa anh vẫn chỉ yêu có mình em thôi. Đừng tạo áp lực quá lớn... Tâm tình không tốt cứ chút giận lên người anh là được rồi, dù sao bảo bối cũng là do một nửa của anh mà thành. Sinh xong bảo bối em vẫn có thể chạy bộ giảm cân vẫn có thể là Nhị Tây của ngày xưa. Anh sẽ luôn ở cạnh em.”

Anh ôm cô dỗ một hồi lâu, cảm xúc của Mộ Tây mới dần dần quay trở lại. Quay trở lại giường, cô nằm im trong lòng anh: “Lục Nhược em bây giờ có phải thật yếu ớt ?”

“Không có đâu!” Lục Nhược dịu dàng nói.

“Anh nói xem nên để thường hay là mổ để?”

“Mổ dễ đi, em có thể đỡ đau hơn một chút!” Lục Nhược đã bị các vị trưởng bối bắt ép học rất nhiều kiến thức sinh sản. Trong đó Mộ mẹ có tiếng nói quan trọng nhất, bà từng sinh mấy đứa nhỏ lận nên có rất nhiều kinh nghiệm. Anh cũng không nỡ để vợ mình phải bị đau đớn.

Mộ Tây rầm rì một lát: “Lục Nhược, lúc nào sinh anh cũng phải ở bên cạnh em không?”

Lục Nhược cầm tay cô thâm tình nói: “Chỉ cần em muốn là được?”

“Vẫn là nên để thuận sản đi. Anh vẫn luôn chăm sóc em. Kỳ thật cũng chẳng phải em sợ đau lắm đâu!” Mộ Tây lăm băm nói.

“Được.” Lục Nhược ngắm cô đang im lặng nằm ngủ trong lòng thật không biết đó là cảm giác gì. Anh vòng tay ôm lấy bảo vật trân quý nhất của mình. Lúc trước Mộ Tây như con hổ cái giương nanh múa vuốt cãi nhau với anh mà bây giờ lại ngoan ngoãn như con mèo nhỏ nằm trong lòng của anh, cần anh an ủi. Thì ra cái cảm giác được người khác tin tưởng dựa vào lại ngọt ngào như vậy.

Mộ Nam nói: “Phụ nữ có thai thân thể khỏe mạnh + Cảm xúc ổn định = tâm tình ngày càng tốt lên” điều này rất đúng với Mộ Tây. Đến hậu kì, Mộ Tây cũng dần dần thích ứng với những phản ứng bất tiện của việc mang thai, hơn nữa áp dụng tích cực phương pháp rèn luyện thân thể của Mộ Nam nên tình trạng ngày càng tiến triển tốt lên.

Mộ Nam cho cô tập một loạt các bài tập thể dục dành cho phụ nữ có thai có thể giảm bớt tình trạng đau lưng của phụ nữ có thai. Khi Lục Hi đến, Mộ Tây còn đang thực hiện bài tập nâng tay ngang ngực.

“Nhị Tây, thoát nhìn trông em rất tốt!” Lục Hi cười nói.

“Chị Hi Hi.” Mộ Tây được Mộ Nam giúp đứng dậy thong thả xoay người lại.

Lục Hi đặt đồ ăn mới mua xuống: “Mẹ cùng Lục Nhược đang đi siêu thị, một lát nữa bọn họ nữa sẽ qua. Bao giờ thì đến ngày sinh?”

Trên mặt Mộ Tây có lộ chút cảm xúc vui sướng của người làm mẹ: “Vâng mấy ngày nữa.” Sau mấy tháng, tâm tình cô có vẻ sáng sủa hơn rất nhiều. Trong bụng cục cứng động dậy một chút, mỗi tối khi Lục Nhược ghé qua, đều ghé vào bụng nói chuyện với con một chút, làm Mộ Tây thấy vất vả mang thai con thật là đáng giá, hơn nữa lại còn có cảm giác rất hạnh phúc.

“Tiểu Nam em ra ngoài trước một chút có được không?” Mộ Tây sau khi rời khỏi tay Mộ Nam, do dự một chút nhưng vẫn ngồi đối diện với Lục Hi: “Chị Hi Hi, chuyện xảy ra giữa chị và Lục Nhược em đều biết cả.” Cô khẽ cắn môi: “Bây giờ chị còn thương anh ấy không? Là em nói chuyện nam nữ thương nhau đó.”

Lục Hi nhất thời có chút thương cảm, nhìn nước mắt Mộ Tây, quả nhiên cô ấy vẫn còn lưu luyến.

“Nhị Tây, lúc trước là do chị cố ý chia tay.” Lục Hi mở miệng nhưng lại thật bình tĩnh: “A Triệt là do người trong nhà giới thiệu. Chị thật rất có lỗi với anh ấy, lúc trước chị cùng A Triệt vốn là bạn tốt. Chị sợ nhìn không được lại đi tìm Lục Nhược nên mới nhờ A Triệt giúp đỡ. Đầu tiên là kết hôn giả sau diễn giả thành thật. Những năm gần đây, chị vẫn cố tình tránh nó... Chị kì thật ghen tị với em, trước khi em cùng nó kết hôn chị từng nghĩ em có thể cùng nó chẳng qua là vì không cùng chung huyết thống mà thôi. Đêm đó khi em cùng nó kết hôn chị tự nhốt mình trong phòng khóc để San San bỏ lại ngoài cửa suốt một đêm cho nên A Triệt mới tức giận như vậy. Con người ai cũng phải hướng về phía trước chị bây giờ quả thực rất yêu A Triệt.”

“Yên tâm đi.” Lục Hi nhìn Mộ Tây cười nói: “Hiện tại Lục Nhược đã trưởng thành nên không ít, ta có thể tìm được một cô gái tốt như vậy. Anh bây giờ còn sốt sắng hơn người khác nhiều lắm!”

Mộ Tây khẩu thị tâm phi: “Còn không phải vì em mang đứa nhỏ của anh ấy.” Nhíu nhíu mày: “Em cùng anh ấy kết hôn thật lâu sau anh ấy mới nói yêu em.”

Lúc trước Lục Nhược đối với cô như một món đồ chơi mà vẫn qua vẫn lại, bởi vì khó có thể chiếm được nên càng muốn có được. Lục Hi nhìn Mộ Tây ngồi trên giường trưng ra một vẻ mặt rối rắm, có thể làm ột kẻ lỏng lẻo không dám yêu ai một cách chân tình có thể yêu như vậy có lẽ chỉ có một mình cô gái này mà thôi.

Lục Hi kể không biết bao nhiêu chuyện cũ, khúc mắc trong lòng Mộ Tây được cởi bỏ nên cô cũng thật hào phóng chỉ huy Lục Nhược đưa chị về nhà. Lục mẹ nhìn nhìn bên ngoài: “Hi Hi, không bằng để ngày mai hãy đi, thời tiết không được tốt lắm, mẹ thấy lo lo.”

“Không sao đâu mẹ, ngày mai là sinh nhật San San, con muốn ở bên cạnh nó. Lục Nhược chị tự lái xe ra sân bay được rồi, em ở lại với Mộ Tây đi!”

Lục Nhược nhìn vào đôi mắt hào phóng của vợ trên giường: “Quên đi, vẫn để tôi đưa đi thì hơn. Nhị Tây anh đi một chút rồi về.”

“Vâng anh đi đường cẩn thận một chút.”

Lục Nhược đi tới cửa, lại quay lại chạy đến bên giường hôn cô một cái: “Nhị Tây chờ anh về!”

Trong lòng Mộ Tây vui như mở hội.

Lục Nhược đi mãi không thấy về, Mộ Tây thấy trong lòng nóng như lửa đốt, nói với Lục mẹ: “Mẹ lấy giúp con cái di động được không? Sao Lục Nhược lại đi lâu như vậy chứ?”

“Nhị Tây con cứ nghỉ ngơi đi để mẹ gọi giúp con, cái này khẳng định trên đường đã gặp được ai nên mãi nói chuyện quên mất đường về đây mà!”

Mộ Tây đột nhiên cảm thấy dưới bụng dội lên một trận đau thấu tận vào tim: “Mẹ bụng con đau quá!”

Lục mẹ sợ quá, ném điện thoại đi động xuồng: “Nhị Tây không phải là con muốn sinh đấy chứ?!”

Mộ Tây bị một đoàn bác sĩ y tá giàu kinh nghiệm đẩy vào phòng hộ sinh, cô có chút sợ hãi: “Lục Nhược anh ấy đâu rồi? Anh ấy nói muốn ở cạnh con, gọi anh ấy đến đi!”

25. Chương 34

Chương 34

Lục Nhược xảy ra tai nạn xe cộ.

Mấy ngày gần đây thành phố M tuyết rơi rất nặng hạt, hơn nữa nhiệt độ liên tục hạ xuống thấp, mặt đường băng cũng không được dọn hoàn toàn sạch sẽ, có xe chạy trên đường cao tốc mất lái đâm vào xe Lục Nhược đang chạy hướng ngược lại.

Sau khi kiểm tra vết thương băng bó lại ổn thỏa, hơn nửa người trầy da nghiêm trọng, thái dương bị một vết thương rất lớn, cánh tay trái khuỷu tay bầm tím một mảng lớn. Bởi vì có thiết bị an toàn khởi động kịp thời, não không bị làm sao. Chân trái bị gãy xem như là chấn thương lớn nhất.

Cố Lăng vội vàng chạy tới miêu tả lại một hồi, nhưng thật nhìn thấy mới thấy rất kinh khủng.

Thấy bác sĩ đem nẹp buộc chắc chắn mới nói cho anh nghe điện thoại: “Vợ anh ở phòng sinh bên kia đã sinh rồi...” Anh nhận được điện thoại khẩn cấp của Tần Tiểu Mạn, nghe xong xuôi hướng anh cười nói: “Chúc mừng Tiểu Tam, mẹ tròn con vuông!”

Từ trong phòng sinh đi ra Mộ Tây tuy đã rất yếu nhưng vẫn kiên cường không chịu nhắm mắt. Thẳng đến khi nghe được thanh âm kia gọi: “Nhị Tây!” Cô mới an tâm đem mình giao cho Chu Công.

Lục mẹ nhìn thấy bộ dạng của anh, đã sớm đứng một bên nước mắt lưng tròng. Mộ Tây bị đẩy mạnh đi vẫn nháo muốn anh đến, thật vất vả gọi được điện thoại mới chịu nghe. Đứa con bảo bối của bà xảy ra tai nạn xe cộ, con dâu lại sinh, Lục mẹ thiếu chút nữa muốn ngất đi luôn. Cũng may hai người họ bị thương không nặng.

“Nếu , nếu Tiểu Mộ không có việc gì thì con cũng nên đi nghỉ ngơi một chút đi”

“Mẹ con không sao. Mẹ cùng bố nhanh đi nghỉ ngơi đi!” Lục Nhược nắm tay Mộ Tây rơi ra khỏi chăn đặt lại vào trong. Dừng lại một chút anh lại đem chính tay của mình nắm tay của cô ở trong chăn. Bị anh nắm chặt trong tay, Mộ Tây sau khi sinh trong mắt có tia vui vẻ. Anh kì lòng không được, rướn mình, hôn lên đôi môi nhợt nhạt của cô. Vết thương ở thái dương bởi vì bị động mạnh nên lại chảy máu nhuộm đỏ cả gạc.

Lục mẹ khuyên can anh: “Miệng vết thương còn chưa liền, đừng có lộn xộn. May mắn anh không có việc gì bằng không anh bảo nó với con làm sao mà sống đây?”

“Mẹ.” Lục Nhược nhìn Mộ Tây đang ngủ say, đột nhiên nhớ ra một việc gì đó: “Nhị Tây cô ấy mổ bụng sinh hay ...”

“Thuận sản.” Lục mẹ vui mừng nói: “Mấy đứa trẻ bây giờ đều mảnh mai lại sợ đau. Tiểu Mộ tuy còn nhỏ nhưng biết thuận sản tốt hơn cho đứa bé. Thật sự là vất vả cho nó, sinh đẻ với người phụ nữ đúng là đi qua quỷ môn quan rồi lại quay về?”

Khi đang nói chuyện, Mộ Nam ôm cục cưng mới sinh đi vào, tiểu bảo bảo sau khi sinh xong liền được đem đi vào phòng trẻ em. Từ lúc sinh, trừ lúc lọt lòng khóc một chút, lúc này nằm trong tã lại thật im lặng, cuộn tròn trong chăn ngủ thật ngoan.

“Anh rể, mau đến nhìn cục cưng của anh này!” Mộ Nam cẩn thận đặt đứa bé vào trong khuỷu tay của anh.

Lục mẹ thật khẩn trương đứng một bên che chở, sợ Lục Nhược đón không được: “Cẩn thận một chút, tay kia nâng đầu nó lên, đừng dùng nhiều sức quá!”

Lục Nhược càng khẩn trương đem tay gồng lên bế lấy đứa bé nhỏ xíu nằm trong lòng mình. Hồng hồng, lại thật nhiều nếp nhăn, chỗ nào cũng nhỏ xíu. Anh cẩn thận chạm nhẹ vào đầu nó, vẫn còn ẩm ướt. Lục Nhược trông ngốc nghếch nói: “Đây là đứa nhỏ Nhị Tây sinh cho anh, là nó đây!” Anh cẩn thận đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn của nó: “Lớn lên không biết sẽ giống ai đây?”

“Quá hai ngày mới có thể đoán được.” Mộ Nam cũng cúi đầu xem xét : “Bất quá, bình thường sẽ là con gái giống cha con trai giống mẹ.”

Mẹ con bình an, bố của đứa nhỏ lại nhất quyết không chịu rời đi, mọi người xác định không có việc gì cũng nhanh chóng tản ra. Mộ Nam cùng Mộ Bắc lưu lại chăm sóc, trong lúc đó Aron trốn trốn lấp lấp nhìn lại đây một lúc lâu.

Mộ Tây cảm thấy mình đã ngủ lâu thật là lâu, trong lòng cục cưng vằn vẹo muốn ăn sữa Lục Nhược tỏ vẻ không đồng ý. Kết quả bị Lục mẹ đứng bên cạnh nhỏ giọng quát lớn đem đứa trẻ bắt mất đặt vào trong lòng Mộ Tây. Đang khóc nháo nhưng đứa trẻ được đặt vào lòng mẹ lại ngay lập tức yên tĩnh lại, nhắm mắt tìm loạn, tìm được đầu vú lại cấp tốc đem ngậm vào ra sức mút sữa.

Tiếng tiểu bảo bảo tấp sữa vang lên liên hồi, dáng điệu tham lam của nó làm anh thấy khó chịu. Nhìn một lát liền muốn đem nó túm trở lại. Vợ anh còn đang truyền dịch có thể bị tiểu bảo bối này hút khô hay không? Vô lực phản kháng tiểu bảo bảo lại oa oa khóc lớn.

Trải qua mấy lần cố gắng không thành công Lục Nhược bất đắc dĩ nhận thua, đành phải nhẫn nại nhìn tiểu tử kia chiếm lấy vòng tay Mộ Tây.

“Nhị Tây, em tỉnh rồi sao?”

Mộ Tây nhìn thấy trước mắt là một cái đầu được băng vảo trắng hếu, lại ngồi trên xe lăn nhất thời không phản ứng gì. Ở bên cạnh, cục cưng khề cọ quây khề nhéo đầu vú một chút. Chỗ đó bị đứa nhỏ mút có chút đau. Nhưng mà Mộ Tây run run chạm nhẹ lên người đứa trẻ, đây là đứa nhỏ của cô!

Trong phòng bệnh còn có những người khác, Mộ Tây có chút ngượng ngùng kéo chăn lên trên, lại sợ làm đứa trẻ bị nghẹt thở. Lục Nhược nhanh nhẹn đem chăn cô kéo xuống: “Đừng lộn xộn trên tay em bây giờ còn có kim truyền đó!”

“Anh như thế nào lại thành như vậy?” Mộ Tây đặt tay, chạm lên mặt anh: “Có đau không?”

Lục Nhược nhăn mặt vẻ đau khổ nói: “Đau.”

“Đừng nói lằng nhằng như vậy khiến Tiểu Mộ lo lắng.” Lục mẹ tiến tới: “Mau nằm xuống. Không có việc gì rồi, trên đường bị người khác đâm phải. Muốn ăn cái gì để mẹ làm cho con.”

“Cái gì cũng được ạ.”

Lục mẹ vui vẻ chạy đi làm đồ ăn này nọ.

Ánh mắt Mộ Tây dừng ở trên người Lục Nhược, thấy thái dương bị khâu, lại nhìn thấy chân anh bó trắng toát, đôi mắt đỏ hồng: “Có bị thương nặng hay không?”

“Vết thương nhỏ ấy mà!” Anh thực sự không phải cật mạnh, Nam gia làm giàu vốn xuất thân từ anh đạo, đến thời của Nam Tịch Tuyết, tuy lấy kinh doanh làm gốc nhưng một chút chuyện linh tinh vẫn phải tự đi giải quyết. Năm anh mới gặp Nam Tịch Tuyết cật còn trẻ dư thừa sức khỏe cũng từng đi theo anh tham gia không ít vụ đánh lộn luôn không tránh được bị thương.

Lục Nhược chạm nhẹ vào tóc của Mộ Tây: “Nhị Tây thực xin lỗi!” Lúc cô ấy cần anh nhất anh lại không thể ở bên cô, khuyết điểm như vậy thật khiến cho Lục Nhược khó có thể tha thứ cho chính mình được.

Mộ Tây lắc đầu lại hơi nâng đầu lên gật gật: “Lục Nhược anh bị như vậy còn làm sao đến bên cạnh em được!”

Lục Nhược dùng hành động thực tế trả lời cô, đem môi anh gắn lên môi cô, Mộ Tây ôm lấy cổ anh, miệng nhanh nhẹn tranh công: “Anh quả nhiên rất lợi hại.” “Là anh thật mạnh mẽ.” Lục Nhược vuốt lên cơ thể cô, sinh xong cả người đều nhỏ lại thật nhiều. Hương trầm trong hơi thở của cô tiến thẳng vào mũi anh làm anh hận không thể ngay lập tức đem cô tiến vào trong cơ thể mình. Muốn mãi mãi cùng cô ở cùng một chỗ mãi mãi không tách rời, loại cảm giác này thật rõ ràng mãnh liệt.

Mọi người đều đi ra ngoài cho hai người có không gian riêng tư. Lại có người không vui dùng thanh âm ỷ khuất làm Mộ Tây đẩy Lục Nhược ra, lại nhanh chóng chiếm lấy nơi mềm mại bố bé chưa kịp chạm vào.

Lục Nhược nhẫn nhịn nhìn cục cựa, Mộ Tây an ủi vỗ vỗ anh.

Ngoài hành lang truyền tới thanh âm chạy lại vội vã. Cửa bị mở ra từ bên ngoài, là Lục Hi. Cô thoát nhìn rất kích động.

Lục Hi chạy tới đem Lục Nhược nhìn kỹ một lượt: “Cậu không sao chứ?” Giọng nói âm run rẩy, Mộ Tây trong lòng trầm xuống.

“Hi Hi bình tĩnh lại đi.” Lục Nhược vỗ vào chân mình: “Thật không sao mà, lời của tôi có thể tin được mà!”

Lục Hi đột nhiên quỳ xuống vòng tay ôm lấy Lục Nhược gào khóc: “Cậu làm sao có thể ngu như vậy? Nếu cậu xảy ra chuyện gì bảo tôi phải làm sao bây giờ?” Cô tựa hồ hoàn toàn thất thố lại tựa hồ bị kìm nén lâu lắm rồi liền không khống chế được.

Mộ Tây nhìn cô cắn lên đầu vai anh lại dùng tay nện lên ngực anh. Lục Hi đang khóc: “Cậu chết thì tôi nên làm cái gì bây giờ?” Nhưng cô làm như vậy bảo Mộ Tây làm sao chịu nổi đây. Một người yêu thương một người khác, lại không có nghĩa là quên đi người yêu cũ của mình, có lẽ là như vậy chăng?

“Hi Hi con mau bình tĩnh lại!” Đem theo cháo Lục mẹ nhìn thấy Lục Hi rốt cục hoàn toàn yên tâm “A Triệt gọi điện thoại hỏi con đâu, ta sợ nó lo lắng nên nói con muốn ở lại đây hai ngày. Tiểu Mộ, A Triệt nói muốn chúc mừng con.”

“Cảm ơn mẹ!” Mộ Tây thấp giọng nói. Lục Hi còn nằm trong lòng anh khóc lóc, Lục Nhược thử đẩy Lục Hi ra cô lại ôm càng chặt.

Lục mẹ giúp Mộ Tây lấy cháo: “Tốt lắm, tốt lắm, Hi Hi, đều đã lớn như vậy rồi, đừng khóc như trẻ con trước mặt Mộ Tây như vậy nữa. Thật là nghe cảnh sát nói lại cũng là nhờ Lục Nhược che chở cho con, nếu không thương tích của con hẳn cũng không nhẹ. Bỏ tất phù hộ may mắn không có chuyện gì. Con phải biết là mình có đứa em trai tốt thế nào! Lại đây xem đi, Tiểu Mộ sinh cho Lục Nhược một đứa trẻ vô cùng bụ bẫm nha! Ha ha”

Lục mẹ tựa hồ không biết nói sai ở chỗ nào, có chút nghi hoặc nhìn ba người.

Rột cuộc Lục Hi cũng buông Lục Nhược ra, mờ mịt nhìn lên đứa nhỏ trên giường, lại nhìn thấy ánh mắt Mộ Tây trong lòng không khỏi run lên, Lục Nhược không khỏi nắm lấy tay cô: “Nhị Tây, anh không phải...”

Mộ Tây mở tay ra chỉ là nhìn Lục Nhược: “Thương tích của anh đều nằm ở bên trái phải không?”

Lục Nhược sắc mặt cứng đờ gật đầu.

Mộ Tây cả người phát run, vừa tiếp nhận chén cháo không trụ được đem ném vỡ tan trên sàn: “Anh có nghĩ hay không, nếu anh thật sự, có cái gì, con của chúng ta làm sao bây giờ, em nên làm cái gì bây giờ?”

Lục mẹ vội vàng la lên: “Đây là làm sao vậy? Tiểu Mộ, con bình tĩnh lại, đứa nhỏ bị con dọa khóc rồi kìa.”

Người gây chuyện không có gì đáng trách nhưng vì sao lại là cô?

“Nhị Tây...”

“Đừng chạm vào em!” Mộ Tây đem toàn bộ sức mạnh giáng xuống một cái tát: “Anh không xứng! Cho dù bị thương đổ máu cũng nên là vì em! Anh vì người con gái của anh bị thương, lại chạy đến đây hưởng thụ tình yêu của em, anh thật tàn nhẫn!”

“Tiểu Mộ đừng như vậy, Hi Hi là chị gái của nó!” Lục mẹ nhìn thấy hành vi của con dâu tỏ vẻ khó hiểu.

Không phải chưa từng thấy cảnh hai người yêu nhau nhưng không thể ở cùng một chỗ nên đau lòng rơi lệ, nhưng tại sao người gặp sự tình này lại là cô? Hành động vừa rồi của Lục Hi nói cho cô biết rõ ràng Lục Hi còn yêu anh.

Lục Nhược, khi anh xoay người ôm chị ấy sâu vào trong lòng có phải hay không trong lòng một tia do dự cũng không có. Trong lúc ấy, anh có thật không biết cô đang chờ anh. Anh đã nói muốn cùng cô sinh đứa nhỏ, xương cốt cũng đau nhưng chỉ cần nghĩ anh nguyện ý ở bên cạnh cô, cô nguyện ý chịu được.

Thân thể lại đau, trải qua đều đã trải qua rồi. Trong lòng tại sao miệng vết thương vẫn không thể khép lại?

Anh xem, không có anh cô vẫn có thể tự bước tiếp, không có anh cô vẫn có thể sống rất tốt.

Bất quá, cô chỉ muốn một cuộc sống yên ổn, được anh hoàn toàn yêu cô, tại sao lại luôn khó đến vậy?

Anh làm tổn thương cô, lại thích cô, lại cùng cô ước hẹn, làm cho cô càng thêm hạnh phúc nhưng lại đâm cô một nhát càng thêm đau. Cô đối với anh chờ mong tín nhiệm, yêu say đắm, rốt cuộc có đáng giá hay không?

Như vậy thích anh yêu anh tận đến khi gả cho anh chỉ ngắn ngủi trong vài tháng. Bởi vì từng bỏ qua nên đặc biệt quý trọng, tuy đã đi qua nhưng lại như bóng với hình, bởi vì cùng chung huyết thống nên liên lụy không ngừng, cô nên làm sao bây giờ, muốn ngăn cản anh và cô ấy vĩnh viễn không gặp lại... vẫn là trao anh cho cô ấy...

Mộ Tây đẩy tất cả mọi người đi ra ngoài, bảo bối bị dọa sợ đã được Mộ Nam bế đi.

Từ ngoài cửa, Mộ Bắc nghe thấy tiếng cô khóc lóc liền tiến vào. Mộ Bắc đem chiếc chăn bỏ ra khỏi người Mộ Tây, nhíu mày nói: “Nói thật cho chị nghe, Lục Nhược cùng chị nó đã xảy ra chuyện gì?”

26. Chương 35 - 36

Chương 35

Một buổi sáng sớm ba năm sau, thành phố M, trong khu văn phòng của Công ty truyền thông Mộ thị.

Di động không ngừng rung lên, một bàn tay thon dài với những ngón tay màu nguyệt sắc cầm lên, nhấn tại nút nghe: “Vâng”

“Tối hôm qua mẹ lại uống rượu nữa có phải không?” Nghe được giọng nói nhỏ nhẹ, mềm mại kia Mộ Tây lập tức tỉnh, xoa xoa đầu đau lập tức đứng lên, làm rơi xuống dưới chân phải cô một đôi giày cao gót, thuận tiện đem tay vỗ vỗ cái đầu: “Làm gì có, bảo bối có nhớ mẹ hay không?”

Bên kia không hề do dự một chút nào trả lời: “Nhớ!” làm cho Mộ Tây rất vui mừng.

“Mẹ, hôm nay là thứ năm, ngày mai Đào Đào có thể gặp mẹ rồi phải không?” Tiểu Đào rất hưng phấn. Bây giờ nó ba tuổi, đang học tại nhà trẻ tốt nhất gần đây. Mặc dù có rất nhiều bạn bè chơi cùng nhưng buổi tối, nó vẫn rất nhớ mẹ, muốn được ôm ấp.

“Đương nhiên rồi bảo bối. Thơm mẹ cái nào!” Mộ Tây dịu dàng nói.

Đầu dây bên kia truyền đến “Ba” một tiếng, Mộ Tây còn nghe rất rõ giọng cười nho nhỏ.

Lộ Dao đẩy cửa ra liền nhìn thấy Mộ Tây đang ngồi trên sofa cười ngây ngô, cô cau mày nhìn qua văn phòng. Tốt lắm, hai chiếc giày cao gót lệch qua một bên, khăn trải bàn rơi xuống một đồng, trên bàn trà còn bày bừa một ít văn kiện. Tách cà phê đổ còn lại cạnh nhiễm bẩn vài tờ giấy.

“Làm phiền chị có chút ít bộ dáng của quản lý được không?” Làm trợ lý của Mộ Tây đã hai năm, Lộ Dao đã không còn gì để nói về vị quản lý này.

Mộ Tây đứng lên, chế nhạo nói: “Cô thật muốn ngồi vào vị trí trong văn phòng này, mấy ngày nay oán giận của cô với tôi lại nhiều thêm rồi.”

Mộ Tây vẫn luôn nghĩ cô muốn phản bội Mộ Tây đi ăn máng khác, Lộ Dao cũng biết nhưng không có trách, tự động đóng chặt lỗ tai, nhanh chóng dọn lại văn phòng. Dọn xong đến chồng văn kiện cuối cùng, Mộ Tây cũng rửa mặt xong, vỗ vỗ mặt cô lấy lòng: “Cô quả nhiên là con gái thành thị... Được rồi, cảm tạ.”

Lộ Dao không nhịn được nữa: “Phiền toái, chị đi lau hết nước trên mặt được không, chuẩn bị qua loa như vậy mà cũng muốn khách hàng sinh hảo cảm sao? Còn có, thứ lỗi tôi mạo muội, caravat của chị bị lệch, còn nữa...”

“Ngừng!” Mộ Tây cắt lời Lộ Dao, Lộ Dao là lớp nhân viên đầu tiên được Mộ Bắc tuyển vào công ty của chị sáng lập. Tiểu cô nương này đã từng có rất nhiều công ty mời đi rồi, đối với chuyện này cô vẫn rất là khó hiểu. Cô ta với cái gì cũng hoàn hảo, cho dù là công việc hay cuộc sống đều rất cẩn thận, tỉ mỉ, không thăng chức liền thôi, còn bị quăng đến dưới tay cô. Lộ Dao vì nhu cầu cấp bách thiếu nhân tài của Mộ Thị chiếu đến, sau khi vào công ty rồi lại bị quăng cho trưởng phòng nhân sự là Mộ Tây.

“Cái kia Lộ Dao à! Hôm nay công ty chúng ta có nhân viên mới cô tới nhìn một cái xem sao nha. Đừng làm cho người khác chọn hết rồi mới đem người thừa ném lại cho tôi nữa nha!”

“Quần lí!” Lộ Dao lộ ánh mắt hung ác nhìn cô: “Chị đang là ám chỉ tôi không tốt sao?”

“Tôi nào có!” Mộ Tây cuống quýt xua tay “Chúng ta còn phải đi giao dịch này nọ nữa, đầu tiên chọn cho tôi người nào đó trông ưa nhìn một chút việc gì cũng có vẻ dễ dàng hơn. Tốt nhất chọn người nào xinh đẹp một chút còn phải có ánh mắt trông đào hoa một chút càng tốt. Chúng ta luôn là phòng bận nhất vậy mà cuối năm cũng không thể cho nhiều tiền thưởng một chút, thật là!”

Lộ Dao khéo léo nhìn Mộ Tây: “Nhiều người thì tiền thưởng không phải càng thiếu hơn sao?”

Lộ Dao đi rồi, Mộ Tây lấy tay lau mồ hôi trên trán, đây thật sự là bộ mặt xấu xa của phụ nữ!

Lộ Dao kiên trì bước vào phòng của trưởng phòng nhân sự nhân sự Hạng Vị Ương.

“A, Tiểu Dao, cô tới thăm tôi à? Tôi rất cảm động nha!” Người nào đó không có một chút tự giác nhận diện nam nữ thụ thụ bất thân tính mở song trường ra ôm Lộ Dao, đáng tiếc chỉ đón được không khí. Phòng nhân sự là nơi phân công công tác cho nhân viên nên đã đặc tội với hầu hết các phòng ban.

Hạng trưởng phòng phụng phịu oán giận, đến bây giờ anh vẫn trung thành với giai cấp độc thần, tất cả đều tại quái thú Mộ Bắc mà ra. Đầu tiên là lấy lợi lộc cường bức dụ anh từ tòa soạn báo, hiện tại ngược đãi anh, sinh đứa nhỏ xong liền buông tay, còn bắt anh phải chăm sóc cho cô em gái đáng thương của cô ta vì bị thương trong hôn nhân mà đầu óc không có ý tưởng nào được bình thường. Không có cơ hội yêu đương

thì thôi nhưng đáng giận hơn là chỉ trao cho anh một cái danh trưởng phòng hão, chỉ có danh mà không có phận.

Lộ Dao trong lòng trộm nghĩ đến Hạng Vị Ương cùng Mộ Tây chẳng qua thuộc cùng một loài “kẻ dở hơi”. Những kẻ không theo khuôn phép nào như vậy không hiểu vì sao đến tận bây giờ vẫn còn tồn tại được? Cô thu hồi ánh mắt kính cẩn nói: “Quản lý, tôi tới xem qua hồ sơ của nhân viên mới một chút.”

“Ai nha...” Hạng Vị Ương đoán ra ý đồ của Lộ Dao nhưng không làm được gì đành đen mặt đem hồ sơ rút ra: “Lần này có mấy người mới vào rất nhiệt tình. Giám đốc trả lại cho Tiểu Nhị Tây một lái xe rất có kinh nghiệm, thật hâm mộ!”

Mộ Tây sau khi tan tầm tới bệnh viện, trải qua việc bị Mộ Bắc suốt ngày bám đuôi, cô cả ngày bám theo một chút cũng không rời sau thành công cùng ông chồng nhỏ cho ra một em bé nữa.

Mộ Bắc bụng to dùng nhưng cũng thật chẳng nhàn nhả gì, hỏi Mộ Tây về tình hình công ty: “Thế nào mọi việc đã chuẩn bị xong hết chưa, tao muốn báo thù!”

Mộ Tây nhớ tới Hoàng tổng kia, ánh mắt đặt trên người cô mà cảm thấy thật buồn nôn: “Đàm phán không có gì đặc biệt chị yên tâm đi, đem chị đá khỏi tòa soạn, việc này để lại đã lâu rồi a.”

Đối với việc bị đuổi việc, Mộ Bắc đối vẫn còn canh cánh trong lòng, vô sỉ tuyên bố muốn xử kí tên tổng biên tập kia.

Từ bệnh viện đi ra, Mộ Tây đi theo dọc đường dành riêng cho người đi bộ một lát, giày cao gót quả thật là thứ hành hạ con người, cô bèn đem tháo bỏ để lại trên tay xách. Đột nhiên nhớ tới lời của Lộ Dao, Hàng Chưa Ương cố tình an bài lái xe riêng cho cô. Tuy nói nơi cô ở không xa công ty nhưng lại có một tâm lí muốn đem xả hận ra người khác.

Cô thử ấn dãy số lạ kia: “A lô, anh là lái xe mới của tôi?”

Bên kia một lát không đáp lại thấy có âm thanh mơ hồ.

“Tôi muốn về nhà, hạn anh trong 5 phút đến đường Ngô Đồng chỗ ngã đón tôi, chậm trễ tôi trừ tiền lương của anh.”

Thật sự Mộ Tây vẫn là người nhỏ nhen.

Ngắt điện thoại, cô liền ngồi lên một bông hoa ven đường tắm nắng nghỉ ngơi, thuận tiện xem xét đôi chân đã đỏ hồng vì đi bộ.

Một chiếc xe bất chợt dừng lại cạnh cô làm bụi bay lên nhè nhẹ.

Mộ Tây đem mũi bịt lại, ai lại không có đạo đức như vậy, không biết nơi này không được đi xe lên hay sao?

“Mộ tiểu thư, thật trùng hợp!”

Nghe được cái âm thanh chan chứa dầu mỡ kia, Mộ Tây bất chợt không thoải mái run lên một chút, ngẩng đầu dịu dàng cười nói: “Hoàng tổng thật là khéo!”

Hoàng Thế An nhìn thấy bộ dạng xinh đẹp của Mộ Tây khi cười, đôi lông mày sắc sắc khe kéo lên, không chút nào che giấu tình cảm ham muốn của bản thân: “Hoàng mỗ cố ý muốn cùng Mộ tiểu thư ăn bữa tối thật không biết có được hân hạnh đón tiếp hay không?”

Nói thực ra đối đi một cái dạ dày thì Hoàng Thế An này cũng có thể được cho là một đại soái ca, chỉ tiếc nhân cách thì thật đáng khinh, dù cho có hơi hợt đến mấy thì cũng phải ném hân xuống gót giày mà dẫm qua. Hoàng Thế An là ông chủ của Bản thị – tập đoàn truyền thông, cũng có chút tiếng tăm trong giới kinh doanh. Khi Mộ Tây đến bàn chuyện hợp tác, đúng lúc Hoàng Thế An bị cha anh ném đến Thành phố M để rèn luyện tính cách.

Thật sự là chẳng hay ho gì! Mộ Tây nhanh chóng đi giày đứng lên: “Cảm ơn Hoàng tổng, đêm nay tôi còn có việc phải làm.”

Hoàng Thế An một bước chặn cô lại: “Mộ tiểu thư không biết cuối tuần có thời gian rảnh hay không?”

Dựa vào cái...! Mộ Tây thầm mắng một tiếng, như thế nào cô lại đen đủi gặp phải loại người như vậy chứ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cánh tay gơ lên cũng đã thấy mệt mỏi: “Cuối tuần tôi còn phải bồi con trai đi chơi thật xin lỗi Hoàng tổng, tôi không có thời gian.”

“Con?” Hoàng Thế An trợn mắt há miệng, cầm lấy tay Mộ Tây. Trước đây đã từng gặp phải cảnh bị sói bắt lấy như vậy cô nhanh chóng thoát ra khỏi ma trảo.

Đột nhiên từ bên cạnh, một quyền lao tới, chuẩn xác nhằm vào cái mũi của Hoàng Thế An, hấn hết thâm thương một tiếng, đã sớm bị vứt qua một bên.

Thẹn quá thành giận, Hoàng Thế An nhanh chóng đứng lên, sau lại thấy rõ kẻ động thủ là ai, lập tức căng cứng thân thể: “Cái kia là hiểu lầm, hiểu lầm! Tôi đi trước!” Hấn chạy nhanh lên xe đào tẩu, đi xe nhanh chuốc lấy không ít tiếng mắng chửi hai bên đường vọng lại.

“Em không biết tránh một chút sao lại để hấn ta tùy tiện chạm vào như vậy?”

Mộ Tây nhìn sắc trời, thời gian thật không còn sớm muốn chạy thật nhanh về nhà. Ngày mai Tiểu Đào Quân về nhà phải giữ sức để hầu hạ con. Cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhặt túi tài liệu, tìm đường bỏ chạy. Cô cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không phát hiện.... mặc kệ một trăm lần.

Trên trán Lục Nhược gân xanh ần ần nhẩy lên, người đàn bà này lại một lần nữa không nhìn nhận sự tồn tại của anh. Anh hít một hơi thật sâu, thâm tình nói: “Nhị Tây về nhà đi!” Thân hình anh cao gầy, chỉ là có hơi chút cứng ngắc, nhưng dưới chân bước chân lại không dừng lại.

Đi con mẹ nó, lão tử đã chống đủ chính sách dụ dỗ ấy rồi!

Mộ Tây bị một đêm thức trắng, ngày hôm sau khi đi vào văn phòng. Khi Mộ Tây xuất hiện Lộ Dao liền nhanh chóng hoài nghi quan sát cô, ngồi nghiêm chỉnh làm nữ quản lý đại nhân của cô sao?

Mắt trái máy. Mắt phải cũng máy.

Sau khi nhìn thấy cái gọi là lái xe riêng của Mộ Tây, Hạng Vị Ương luôn miệng cái gọi là càn vặt vả công lao càng lớn, thù lao càng nhiều, sau khi suốt một ngày trông mong cái nhìn sung sướng của cô đáp lại, rốt cuộc cũng phải thu về bình tĩnh.

“Quản lý, lên xe.” Lái xe riêng của cô sửa sàng lại mũ phớt, mở một bên cửa xe ra, làm cái tư thế mời.

Mộ Tây cứng ngắc ngồi xuống.

Lái xe huyết sáo, lưu loát ngồi vào bên trong, thân thủ nhanh nhẹn đem cửa sau xe hạ xuống, nghiêng đầu hỏi cô: “Đi đâu ạ?” Thật không quá lại khéo như vậy, Mộ Tây mở hồ đem ánh mắt đáp trả lại anh. Cô có đôi chút tức giận nhưng đối phương lại vô cùng trầm ổn.

“Nhà trẻ XX.”

Dọc đường đi trừ bỏ nhạc nhẹ mở ra, cũng chỉ có tiếng hít thở của hai người. Buồn bực nửa ngày, Mộ Tây thấy gần đến cửa nhà trẻ, linh quang trong mắt hiện ra, trên khóe miệng ần ần hiện nụ cười tinh quái.

Mắt Lục Đào Đào thật sự rất nhanh nhẹn liền tìm được mẹ của mình: “Mẹ Đào Đào lại được hoa hồng nhỏ.” Cậu bé nhanh chóng ôm lấy một chân của Mộ Tây, rất nhanh liền đem đóa hoa hồng đỏ au kia ra khoe.

“Tiểu Đào Quân quả thực rất lợi hại mà!” Mộ Tây xoay người hôn cậu bé một cái sau nhéo nhéo hai bên tay cậu: “Sáng sớm có chịu tập thể dục không vậy, giống như lại béo ra rồi!” Phát hiện sự chú ý của con bị đăng sau phân tâm, Mộ Tây nhanh chóng thân thiết ngồi xuống, ôm ôm cái đầu xù của con, âm độc nói: “Bảo bối gọi bác đi!”

Chương 36

Trong lòng Lục Nhược lão đảo “Ba” một tiếng có chút mất mát.

Lục Đào nhìn sang Lục Nhược, lại ngẩng đầu lên nhìn Mộ Tây, khuôn mặt biểu tình rất là rối rắm, áp a áp úng: “Kia không phải là bố sao?... Là dì nhỏ nói cho con biết.” Thấy bộ mặt trắng bệch khác thường của Mộ Tây cậu bé nhanh chóng trốn tránh trách nhiệm.

“Thực .. tốt mà!” Mộ Tây tức giận đến giọng cũng phát run, Tiểu Mộ Nam, chị nguyên rửa người đàn ông của mày vĩnh viễn đứng trong phòng thí nghiệm không về nhà.

“Đào Đào, lại đây bố ôm một cái!” Lục Nhược mở tay ra mời gọi, tư thái chậm rãi nhưng thật cường thế.

Lục Đào Đào trông bố nhóc thật sự rất mong đợi, nhưng lại thật sự không đành lòng nhìn mẹ mà rút ra được bàn tay của mình, kết quả đôi mắt nhất thời cúi xuống, hai con mắt liền bị nước mắt nhanh chóng nhuộm đầy, khuôn mặt nhìn đáng thương hề hề nói: “Cụ nói đúng, Đào Đào quả thật là mệnh sát rất lớn, vừa sinh ra suýt khắc tử cha, tiện đà chặt đứt luôn nhân duyên của cha mẹ, có lẽ Đào Đào cả đời này không được nhìn thấy cha mẹ ở cùng một chỗ!”

Nhìn dáng vẻ bên ngoài của Đào Đào, thằng bé là hình ảnh thu nhỏ của bố lại có hình dáng mập mạp, tính tính còn nhỏ còn chờ quan sát. Đứa nhỏ này quả thật cũng làm cho người ta bớt lo chẳng qua bây giờ nhìn thật đáng thương. Nốt ruồi mị hoặc lòng người trên khóe miệng anh nay được di truyền cho cậu lại chạy thẳng đến dưới khóe mắt, một đứa bé trắng trẻo mập mạp lại cứ như vậy đứng khóc mãi không thôi. Cảnh này làm cho Tiểu Đào Đào so với những đứa trẻ cùng tuổi có nét khí chất bất đồng. Hình dạng đáng thương như vậy đối với Mộ Tây lại chính là đòn sát thủ.

“Không thể nào, cụ lớn tuổi nên ăn nói hồ đồ, bố con đứng kia kìa mau chạy lại đi!” Trong lòng Mộ Tây chưa sót vô cùng, vỗ vỗ mông con đem cậu bé hướng tới bên người Lục Nhược. Tiểu Đào Quân thường thường được Mộ Nam mang tới nhà ở một thời gian, tinh thần có lẽ đã bị cụ đầu độc không ít.

Lục Đào Đào chạy tới, vô cùng thân thiết ôm chân Lục Nhược lại còn nịnh bợ không ngừng cọ sát. Mộ Tây ứa nước mắt, đứa nhỏ này xem như cô không nuôi!

Có một đứa trẻ mập mạp bị mẹ nó nắm tay đi qua, nhìn chằm chằm vào người Lục Nhược.

Lục Đào Đào dắc ý khoe khoang: “Đại Mập, thấy chưa Lục Nhược chính bố mình, mình không lừa cậu!” Nói xong hai tay lại ôm một chân Lục Nhược, ôm thật chặt.

Đứa bạn học Mộ Tây cũng biết nó luôn chơi cùng một chỗ với Đào Đào. Lục Đào Đào kêu lên như vậy xong, Đại Mập liền giầy ra khỏi tay mẹ, chạy đến trước mặt Lục Nhược giữa đầu cần thận đánh giá: “Ồi là chú Lục Nhược” Đại Mập lại ghen tị nhìn Đào Đào: “Đào Đào bảo bố cậu cũng làm inh người máy đi, như cái lần trước cậu mang đến đó!”

“Còn lâu.” Mộ Tây lần đầu phát hiện con cũng rất bá đạo: “Ai bảo cậu không tin mình có bố, xem như quan hệ của chúng ta không tồi, mình cho cậu mượn con cũ chơi!”

Đại Mập mở con mắt to tròn, đảo một vòng, lấy từ trong quần ra hai tờ 100 tệ: “Bảo chú Lục Nhược kí tên inh, cái này là của cậu!”

Aiz, ai dạy dỗ đứa nhỏ này thành con buôn vậy?

Mẹ Đại Mập vừa then vừa giận, đánh vào mông cậu nhóc hai cái: “Ai cho con lấy tiền hả?”

Đại Mập lại chẳng thèm để ý: “Chị bồi bố uống rượu cho con, cái kia là do chị đó cho con!”

Mẹ Đại Mập hoàn toàn nổi giận: “Cha con các người thật muốn làm ta tức chết mà! Đi về nhà!” Đại Mập khóc lóc bị mẹ lôi đi.

Này rốt cuộc là..... Mộ Tây tự hỏi chính mình, lại có mấy đứa trẻ hô gọi Lục Nhược, nhìn về phía anh. Có đứa bé gái còn đỏ mặt đem hoa giấy màu đỏ đặt vào lòng bàn tay Lục Nhược, Lục Nhược còn ngồi xuống chạm vào trán cô bé kia. Cô bé liền đỏ mặt.

Trên đường về nhà, Đào Đào hưng phấn hỏi Lục Nhược: “Bố sẽ làm người máy cho bọn nó sao?”

Làm thương nhân không có lời đương nhiên không làm: “Gần đây không phải có triển lãm sao? Cho bạn học của con thể ưu đãi có thể được rồi!”

“Keo kiệt!” Mộ Tây nhin không được bình luận.

Lục Nhược lạnh lùng nhìn cô một cái, từ chối đưa bình luận.

Thừa dịp Lục Nhược chuyên tâm lái xe, Mộ Tây ôm con hỏi: “Làm sao các bạn của con đều nhận ra bố con vậy?”

“Bạn muốn người máy tiên tiến nhất sao? Bạn muốn có búp bê xinh đẹp nhất sao? Vậy tìm Lục Nhược, Lăng Hiên Lục Nhược sẽ đưa cho bạn,...” Lục Đào Đào đắc ý rung đùi ngâm nga đoạn quảng cáo. Cậu bé ở nhà trẻ xem tivi. Lăng Hiên có một cái quảng cáo như vậy chiếu lên, hơn nửa năm không ai là không biết.

“Bố, bố quả thực rất lợi hại!” Lục Đào Đào như vậy tổng kết. Mộ Tây im lặng không nói gì.

Tạo ra sự sùng bái của con cái với cha mẹ chính là con đường ngắn nhất giúp ra tăng tình cảm phụ tử. Năm trước Lục Nhược chạy đến Mộ gia tìm Tiểu Đào Đào, dỗ nó nửa ngày nó cũng không thêm hứ lấy một tiếng. Sau nửa năm quan hệ hai người tiến triển tốt, Lục Nhược vững vàng lái xe, nghe được đoạn hội thoại của hai mẹ con đằng sau xe, nội tâm phong phú không tìm lại được.

Đến dưới lầu nhà của Mộ Tây, Lục Nhược để ý dáng vẻ bất mãn của cô nhưng lại được con trai chính kéo tay đi vào cửa.

Vừa vào cửa liền cảm nhận được hơi thở cuộc sống của cô, khắp nhà đều là không khí ấm áp của gia đình.

“Bố nhanh lên!” Lục Đào Đào lấy từ trong tủ ra một đôi dép lê to đại. Lại “Tạch tạch tạch” chạy lại bên máy nước lấy cho anh một cốc nước.

Kiểu của đàn ông? Lục Nhược cau mày thay dép.

Lục Đào Đào đưa cho Lục Nhược cốc nước, lại thực ngoan đem cái cốc Mộ Tây hay dùng tráng sạch rót nước.

Mộ Tây uống nước xong liền trốn vào phòng bếp nấu cơm. Lục Nhược cầm chiếc cốc trong tay nhìn con nhanh chóng chạy về phòng cất sách vở thay quần áo trong lòng có chút ê ẩm. Bố không phải là khách a! Có lẽ trong lòng Tiểu Đào chưa hiểu ý nghĩa thật sự của một người cha.

Ba món mặn một canh.

Lục Nhược nhìn đều là những món anh thích ăn. Nhất là cơm với thịt nướng. Anh còn chưa kịp cảm động, Mộ Tây liền hung hăng nói: “Anh đừng hiểu lầm, đây là Tiểu Đào thích, cùng anh không quan hệ, ăn xong liền bước.”

Lục Đào Đào buồn không hé răng cúi đầu ăn cơm.

Mộ Tây cảm thấy ghen hoảng, Tiểu Đào giống anh không chỉ một hai điểm. Ngày thường, những đứa trẻ bình thường thích ăn KFC, McDonalds nhưng Đào Đào lại ghét nhất bị ăn cơm bánh tây gì đó. Sau khi cai sữa xong, Mộ Tây tốn rất nhiều công với việc ăn uống của Đào Đào.

“Mẹ, ngày mai bố cùng chúng ta đi chơi sao?” Tiểu Đào Quân chờ mong hỏi.

“Đương nhiên!” Lục Nhược gấp cho con một miếng thịt nướng. Trừ nghề của cô so với lúc mới kết hôn tiến bộ nhiều lắm.

Cơm nước xong xuôi, lúc Mộ Tây đang rửa chén Đào Đào chạy lại kéo tạp dề Mộ Tây lại nói: “Mẹ nếu mẹ không thích con sẽ không để bố đi theo.”

Lập tức nước mắt rơi xuống.

Mộ Tây lau khô bàn bếp, cúi đầu nhéo nhéo khuôn mặt bầu bĩnh của con: “Không thể nào, bố mẹ sẽ đi cùng con!” Dù sao đi chăng nữa Đào Đào còn nhỏ, cô không có tư cách cướp đi quyền được cha mẹ yêu thương cho nên mỗi lần Mộ Tây đưa Đào Đào về Thành phố S dù biết nó sẽ đi gặp anh nhưng cô vẫn mắt nhắm mắt mở coi như không biết.

Buổi tối Lục Đào lần đầu tiên cùng bố đi ngủ. Chẳng những vậy sau khi nghe Lục Nhược kể một chuyện cổ tích chán như nước ốc cậu lại cảm thán vẫn là chuyện của mẹ nghe hay hơn.

Đỗ cậu bé ngủ xong, Lục Nhược kéo Mộ Tây vào phòng khách đòi nói chuyện: “Nhị Tây chúng ta cùng nhau nói chuyện được không?”

Lục mẹ cũng đã biết chuyện của Lục Nhược và Lục Hi. Ngày đó trước mặt Lục mẹ Mộ Tây đánh Lục Nhược một cái tát, Lục mẹ rất là phần nộ, trước mặt Mộ cha Mộ mẹ oán giận Mộ Tây không hiểu chuyện. Dù sao cũng là người làm mẹ nhìn con mình bị bắt nạt cũng khó có thể chấp nhận được.

Lục Hi biết Mộ Tây phải rời bỏ Lục Nhược, áy náy nên đem tất cả chuyện tình kể lại cho Mộ cha mẹ cùng Lục mẹ nghe. Lục mẹ chịu đả kích rất lớn, Mộ Trung cùng Mộ mẹ đau lòng, nhưng vẫn còn giữ được chút lí trí nói hai người bọn họ trước tách nhau ra một đoạn thời gian.

“Khi nào thì về nhà?” Lục Nhược hỏi.

“Không biết.” Mộ Tây không chịu nhìn anh. Đến bây giờ cô nhìn anh vẫn thấy đau, thật vất vả mới có thể thích ứng với cuộc sống mới, cô thật sự không muốn lại tìm đập chân run mỗi lần nhìn thấy anh nữa. Dù tách nhau ra họ vẫn có thể sống tốt.

Lục Nhược hận nghiêng rằng nói: “Em muốn ồn ào đến khi nào?” Anh đối với cô yêu đến thâm tình, toàn tâm toàn ý đặt trái tim tại nơi cô, lại bị cô một cước đá văng ra. “Con mẹ nó, em biết chuyện đó xong liền không tin anh nữa! Cho dù anh có nhiều con gái theo đuổi đi chăng nữa cùng chỉ có mình em thôi. Anh phải làm sao bây giờ?”

“Anh mắng em?” Mộ Tây tức giận chỉ tay ra bên ngoài: “Anh đi đi! Tính tình hư đốn, lạm tình, biến thái. Em mất mùi mới gả cho anh!”

Nói đến kết hôn, Lục Nhược lại tức giận, miết lên bàn tay phải của cô: “Chúng ta còn chưa li hôn, nhẫn của em đâu?” Anh đá đôi dép lê kiểu nam xuống: “Em phạm tội tròng hôn!”

Mộ Tây không nói một lời nào, nhìn thấy bộ dạng đồ kị của anh trong lòng cô lại âm thầm thích thú: “Nhẫn đổi thành sữa bột nuôi Đào Đào rồi. Còn nữa, ai quy định kết hôn xong không cho phép làm vậy?”

Lục Nhược tà ác nhìn cô, nói cái gì tiểu biệt thần tân hôn, nói cái gì tách ra xong thì tình cảm hai người sẽ tốt hơn, đều là gạt người cả mà! Anh không nên để cô có cơ hội ra đi để bây giờ ngược lại không kéo về được.

Anh hít một hơi thật sâu: “Từ nay về sau ba người chúng ta ở cùng một chỗ, ba năm cũng là đủ cho em rồi!”

“Không đủ!” Xa nhau như vậy cũng không đủ, cô nhìn thấy anh vẫn cảm thấy đau lòng. Cô nghĩ cô có thể tách ra yên lặng sống một cuộc sống bình yên với con của anh nhưng là vết thương ấy dường như càng theo thời gian lại càng sâu. Anh cùng cô ngày đó, những kỉ niệm của hai vẫn còn tồn tại bên cô, nói như vậy nhưng chẳng qua là chính cô ích kỉ không thể tha thứ cho thứ tình yêu không trọn vẹn.

“Mộ Tây, em có phải muốn tức chết anh không vậy?”

Mộ Tây đem anh ném ra khỏi cửa: “Phanh” một tiếng đóng cửa lại. Dựa lưng vào cửa ngồi xuống, qua một lát cô bắt đầu khóc thút thít. Cô đáng lẽ không yêu anh như vậy, anh sao lại có thể anh hưởng tới cảm xúc của cô như vậy, ở cạnh anh liền cảm thấy không thể chịu đựng được.

Ba năm đã trôi qua, công việc bận rộn, ngày kéo theo đêm dần dần trôi qua.

Cô không biết chính mình là đang giận hay còn là cái gì khác, cô biết rõ anh không làm sai cái gì, biết rõ nguyên nhân tại sao nhưng lại không thể quay lại, biết rõ như vậy làm hao phí thời gian của cả hai người, làm liên lụy đến con cái nhưng cô vẫn không thể quay lại. Có lẽ tại cô cố chấp song bản chất anh không hề sai.

27. Chương 37

Chương 37

“Nhị Tây, mở cửa cho anh vào đi!” Lục Nhược cố ý đè thấp âm thanh theo khe cửa truyền vào: “Anh còn chưa đi dép. Nhị Tây!”

Không có tiếng đáp lại, Lục Nhược không ngừng kể khổ: “Rốt cuộc em muốn anh như thế nào, em từ nay về sau định trông cậy vào ai đây? Nhị Tây, mở cửa cho anh!” Anh vẫn kiên trì gõ cửa.

Hai cánh cửa đồng thời mở ra.

Hạng Vị Ương bị đánh thức khó chịu mở cửa: “Mộ Nhị, một buổi tối không ngủ được thì đừng có làm ồn?! Cô cho là ai cũng có đặc quyền như cô vậy sao? Cô...”

Đôi mắt anh đang kèm nhèm bỗng sáng như đèn, anh trừng mắt nhìn Lục Nhược quần áo không chỉnh tề đứng trước cửa nhà Mộ Tây: “Aha, quả nhiên không chịu nổi tỉnh mịch. Bắt quá tôi cảnh cáo cô, nghiêm cấm tình yêu văn phòng, giao dịch thân thể thuần túy cũng không được!”

Hạng Vị Ương khoanh hai tay trước ngực cao ngạo thuyết giáo với Lục Nhược: “Quản lý của chúng tôi là người có tuổi đã kết hôn lại có con trai rồi, anh muốn tìm thì cũng nên tìm một cô gái thôi.” Anh hung hăng trừng mắt nhìn Mộ Tây: “Thật sự không phải là một đối tượng đầy hứa hẹn, cô phải có trách nhiệm của người mẹ chứ. Muốn thì cũng nên tìm nơi khác, thật đáng thương cho Tiểu Đào blabla...”

Mộ Tây không nhịn được nữa: “Anh câm miệng!” Lục Nhược tức giận mặt mày vừa tím vừa xanh, thoát nhìn như muốn xông lên đánh người. Mộ Tây kinh ngạc, đẩy tên ngốc Hạng Vị Ương vào nhà hắt, thuận tiện đá luôn thư của Tiểu Hoàng ở trên đất vào trong: “Đừng có ra nữa!” “Phanh” một tiếng, Mộ Tây đóng mạnh cửa từ bên ngoài.

Tốt, thế giới lại im lặng.

“Em ở cùng một tên hàng xóm như vậy?” Giọng Lục Nhược là lạ.

Mộ Tây thở dài: “Tiểu Đào tỉnh, đang gọi anh đó.”

Lục Nhược nhìn cô cúi đầu vào phòng tắm, mới vừa rồi Hạng Vị Ương cầm trong tay một bản thảo nín tiêu đề rõ ràng là: “Người hàng xóm tốt bụng” Tốt lắm! Không mặc quần áo chỉnh tề nhưng vẫn ra mở cửa cho đàn ông, cố tình quyến rũ đàn ông đây mà! Anh tự động tưởng tượng ra cảnh tay của cô đặt trên người đàn ông kia.

Tiểu Đào Quân còn đang ngủ mơ màng nhìn thấy bố vẫn đang ngủ cùng mình trong chăn liền ngủ tiếp. Mộ Tây đi tới giường đắp lại chăn cho Tiểu Đào Quân: “Con ôm bố ngủ đi.” Cô nhìn Lục Nhược còn muốn nói cái gì, liền vội nói: “Em mệt rồi.”

Đèn tắt, Mộ Tây ở trên sofa ngủ không được, bóng đen khiến đồ vật trong phòng nhìn không rõ, chỗ nào cũng là những cái bóng đen to lớn. Nhìn lại chiếc nhẫn cưới bắt được chút ít ánh sáng hiem hơi lại phản xạ ra những chùm sáng nhỏ.

Mộ Tây theo bản năng xoay lại mặt nhẫn hướng vào lòng bàn tay, vẫn là như vậy thích hợp. Một bàn tay to nhanh chóng nắm tay cô: “Đã đeo rồi thì đeo cho tử tế.”

Mộ Tây hoảng sợ, Lục Nhược nắm tay cô, ngồi bên cạnh đem tay hướng xuống hạ thân của cô. Mộ Tây khẩn trương căng cứng cơ thể.

Tay chân Lục Nhược tuân thủ quy củ, chỉ kéo chăn trên người cô đến tận cổ, cài lại cẩn thận: “Anh sẽ không ép buộc em nữa, em thả lỏng một chút đi!”

Mộ Tây còn chưa kịp vui mừng một chút, tay anh đặt trên ngực trái cô cách chăn miết nhẹ một cái, trong bóng tối ý cười ranh mãnh chậm rãi nói: “Chật căng, em sợ anh như vậy sao?”

Ngày hôm sau khi tỉnh lại Lục Đào thất vọng thấy bố mẹ không ngủ cùng một chỗ nên khi cầm cốc đứng đánh răng biểu tình vô cùng ủ rũ.

Bởi vì không có chuẩn bị quần áo cùng bàn chải đánh răng, Mộ Tây chưa được sự đồng ý của Hạng Vị Ương đã chạy vào phòng làm anh sợ thét chói tai, cô hỏi anh có bàn chải đánh răng cùng khăn mặt mới không.

Bộ mặt Lục Nhược tối tăm lúc Mộ Tây trở về, nhưng vẫn nhận bàn chải đánh răng đi vào nhà vệ sinh.

Tiểu Đào đang ngồi ở ghế sofa tinh thần uể oải không một chút phấn chấn: “Bố mẹ còn đang giận nhau sao? Có phải Đào Đào thật sự phải lớn lên mà không có cha hay không vậy?”

“Không phải đâu, bố thề đấy!” Lục Nhược đang chải răng hàm hồ nói: “Bố sẽ đem chi nhánh công ty về bên cạnh, về sau liền ở bên cạnh đi làm.”

Tiểu Đào chạy lại ôm ống quần Lục Nhược thật chặt, “Sau này cùng nhau ngủ”. Nhìn thấy ánh mắt hơi nghi hoặc của bố, cậu khoa tay múa chân bổ sung: “Không phải ngủ cùng Đào Đào, là bố cùng mẹ ngủ. Đại Mập nói, bố mẹ nó khi cãi nhau ngủ một đêm thì tốt rồi!”

Tinh thần anh càng phấn chấn, nhìn vẻ mặt hồn nhiên của con. Con, con đừng kích thích bố như vậy, con tưởng bố không muốn sao?

Hôm qua Mộ Tây ngủ không được tốt lắm, lúc đi làng sinh thái trên đường luôn buồn ngủ. Lục Đào ở phía sau xe kêu gào không ngừng. Lục Nhược trong lúc chuyên tâm lái xe thường trộm ngắm người nào đang ngủ gật.

Làng sinh thái ở phía Tây thành phố M gần lưng chừng núi, là một vị trí thiên nhiên rất đẹp. Mộ Tây thích nơi này trông rất yên bình, Tiểu Đào lại thích những kiến trúc giả cổ ở đây nên cuối tuần thường đến đây nghỉ.

Trước kia, Mộ Tây cùng Tiểu Đào Quân thuê một gian phòng là đủ rồi, nay lại thêm một người, Mộ Tây kiên trì muốn phân phòng ngủ. Cuối cùng Tiểu Đào Quân hạ ánh mắt buồn rầu, đổi phòng đặt trước thành phong cho ba người. Thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi kết thúc, hai người cùng Tiểu Đào đi phố cổ giả.

Trên phố tất cả đều phỏng lại kiến trúc Trung Quốc cổ đại, ngay cả người bán hàng cũng là áo xanh dài vải bố xám. Tiểu Đào đuổi theo một vị ông chú bán kẹo hồ lô đã lâu. Kẹo hồ lô của người này không giống như kẹo hồ lô vẫn bán bên ngoài là để trong tủ kính mà bán, kẹo hồ lô được cắm vào một cây gậy lớn, trên đầu được bọc bằng rơm, xung quanh cắm những cây kẹo hồ lô vào. (đại loại giống trên tivi hay chiếu phim cổ trang trung quốc í.)

Thời tiết nóng nực, Lục Nhược mua một chiếc quạt, cầm trong tay nhẹ nhàng phe phẩy. Mộ Tây đang ăn nốt chỗ kẹo hồ lô còn lại mà Tiểu Đào mua, ngon.

“Anh ăn thử.” Thừa dịp Mộ Tây không để ý quay đầu xem Tiểu Đào, Lục Nhược lấy luôn xâu kẹo hồ lô trong tay cô, cắn một miếng rồi liếm môi. Mộ Tây bất chợt nổi da gà.

“Bố, mau lại đây!” Tiểu Đào Quân vui vẻ chạy đến chỗ bố chỉ vào một cửa tiệm lớn.

“Không phải lại muốn nữa chứ, trong nhà đồ chơi cũng nhiều rồi, không phải gấp gì là con cũng muốn mua nữa chứ?” Mộ Tây cảnh cáo trước.

Tiểu Đào nhìn cô thề lưỡi: “Bố, bố làm còn đẹp hơn ông ta làm!”

Lục Nhược tiến vào trong quán liền ngồi xuống, cầm lấy vài sản phẩm đã hoàn thành, nhìn ngắm kỹ càng. Mặt ông chủ hiện lên nét bình tĩnh vuốt chòm râu, đây là nghề gia truyền, làm sao có thể bị một thanh niên nhìn ra chứ!

Mười phút sau lão nhân gia đỏ mặt vẫy tay đuổi Lục Nhược đi: “Chúng tôi là người buôn bán nhỏ phiên anh đi đến nơi khác mà khoe khoang đi!” Nguyên nhân không nằm ngoài cái con búp bê hình Mộ Tây kia trông thật là sống động!

Hơn nữa Tiểu Đào Quân vốn rụt rè sợ hãi nay lại hiên ngang kêu mọi người lại xem. Lão nhân gia bị mất mặt đương nhiên không cần tiền mà đem đuổi anh đi.

Tiểu Đào đối với anh lại vô hạn sùng bái-ing, dọc đường đi luôn bám sát lấy anh như sợ không ai nhìn ra hai người là cha con. Mộ Tây yên lặng đứng một bên nhìn con búp bê hình dáng giống mình.

Là trang phục thời nhà Đường, cô đột nhiên phát hiện nhũ cầu của con búp bê này rất sâu.

Tiểu Đào nói muốn ăn cá nướng tự mình nướng, Lục Nhược liền mang con vào quán cá nướng. Trả tiền nhưng muốn tự mình câu cá ở ao sau, cửa hàng chỉ chuẩn bị sẵn dụng cụ nướng cùng với muối, tương, gia vị. Tình cảnh này làm Mộ Tây nhớ đến tuần trăng mật ở Địa Trung Hải.

Tiểu Đào đi chơi đã mệt, ngồi bên cạnh Lục Nhược chăm chăm xem câu cá. Mộ Tây nhìn cái người trầm ổn ngồi bên cạnh ao, liên tiếp câu được cá, trong lòng không khỏi cảm khái. Anh quả nhiên thay đổi, cô làm sao không biết.

Cá nước ngọt hương vị sao bằng cá biển. Bất quá, sau khi Lục Nhược nướng xong thì cũng không chê vào đâu được.

Đồ ăn do bố làm Tiểu Đào ăn một miếng lại một miếng, Lục Nhược cẩn thận đem tách cá ra lại chấm nước tương rồi mới dứt cho cậu bé.

Mộ Tây kinh ngạc nhìn vào mặt anh, thái dương có một vết sẹo dài mảnh, là vết sẹo để lại do vụ tai nạn đó. Lúc trước tuy rằng nói là ra ở riêng nhưng cô ở lại bệnh viện ở cũ còn anh ở lại dưỡng thương nên vẫn thường xuyên gặp nhau. Sau khi Lục Nhược cắt chỉ ở trán xong liền ra sức che dấu vết sẹo kia trước mặt Mộ Tây, tuy là không nhìn thấy nhưng lại càng khiến cô đau lòng hơn.

Đã từng ở trong lòng anh nay không còn ở bên cạnh nhưng vẫn lưu lại dấu vết không thể xóa mờ. Vết thương trong lòng còn có thể che dấu nhưng vết thương kia lấy gì che lại đây? Cô càng nhìn càng cảm thấy thật bất lực.

“Đau?” Lục Nhược dứt cho cô một miếng thịt bò lại bị cô cắn phải vào tay. Đầu ngón tay bị lưỡi cô đảo qua có chút phản ứng không nhịn được nghiêng đầu muốn hôn cô nhưng vẫn rơi vào khoảng không.

“Để em đi lấy thêm gừng.” Mộ Tây vội vàng rời đi.

Tiểu Đào ăn hết cá nướng lại thỏa mãn chặc lưỡi với bố.

Buổi tối ba người đi tắm nước nóng. Tiểu Đào vui sướng được đi với bố, Mộ Tây tắm bên nữ lại thấy thật nhàm chán. Không có Tiểu Đào ở bên cạnh huyền ảo, cô đi tắm cũng cảm thấy không được vui vẻ. Cách một vách tường chỉ có thể nghe thấy âm thanh vui vẻ của Tiểu Đào.

Tắm một lúc cô cảm thấy hơi buồn ngủ, giọng của Tiểu Đào không biết từ lúc nào biến mất lại chỉ nghe thấy tiếng ho khan với một vài tiếng kêu dâm mĩ.

Mộ Tây lập tức tỉnh lại, mờ mịt nhìn một vòng chỉ thấy mình mình ở đây, âm thanh kia...

“Các người làm cái gì vậy? Không thấy ở nơi này còn có trẻ con sao?” Lục Nhược một tay che mắt Tiểu Đào lại, một tay chặn lỗ tai con, quát đôi uyên ương không biết lựa chỗ mà yêu nhau kia.

Cô gái bị chàng trai từ sau lưng tiến vào, xem chừng đã chẳng còn vài phần tỉnh táo. Đầu vai mướt mà theo từng động tác lên xuống ẩn hiện trên mặt nước. “Thật xin lỗi người anh em!” Chàng trai mặt đỏ xin lỗi nói nhưng lại không có dừng lại động tác.

“Tiểu Đào, Lục Nhược hai người có ở bên trong không?” Mặc quần áo vội vàng Mộ Tây ở bên ngoài đang gõ cửa. Cô có chút hối hận, nói cái gì linh tinh dù sao cũng đã từng ở cùng anh dưới một mái nhà có cái gì chưa bị anh nhìn thấy. Hồ tắm công cộng này đại đa số là người trưởng thành, một chút ít cảnh hương diễm động lòng cũng không phải là hiếm.

“Không có việc gì!” Lục Nhược thu phao trong hồ lại sau giao Tiểu Đào cho Mộ Tây, đi ra sau khóa cửa phòng tắm lại. Thích như vậy thì ở một đêm bên trong chắc không sao đâu!

“Cái đó, Lục Nhược.” Mộ Tây cảm thấy mình có trách nhiệm phải nhắc nhở anh một chút “Anh còn chưa có mặc quần áo!”

Lục Nhược: ...

Quần áo tắm ở làng du lịch này cũng không có gì đặc biệt vẫn là áo choàng tắm gồm hai loại: nam áo dài có buộc dây, nữ có kiểu sườn xám nhưng lại rộng thùng thình xẻ tà cao đến chân. Bọc khăn tắm xong đi ra, Lục Nhược nhìn thấy Mộ Tây ôm Tiểu Đào đi qua đi lại, chỉ thấy ánh mắt mình hơi hoảng hốt.

Tiểu Đào mệt mỏi, dỗi vài tiếng liền ngủ thật sự rất sâu, Mộ Tây xoay người, cẩn thận đem con đặt lên trên giường.

Ánh mắt Lục Nhược sâu thẳm, cô vừa như vậy bước dài, cúi người làn váy xẻ thẳng bên hông khẽ lay động, thấy được chiếc quần lót màu hồng nhạt bên trong...

Ba người trên một chiếc giường, Tiểu Đào nằm ở giữa, Lục Nhược cùng Mộ Tây mỗi người ngủ một bên.

Trong lúc Lục Nhược đi toilet, “Ào ào” tiếng nước dội lại làm Mộ Tây không ngủ được. Lục Nhược lại một lần nữa trở dậy, Mộ Tây rốt cuộc chịu không nổi, hạ giọng nói: “Anh, anh không thể yên tĩnh một lát sao? Trời đánh tránh lúc “ngủ””

Không nghĩ tới Lục Nhược lập tức tiến về phía cô, không đợi cô nằm xuống lại ấn cô xuống giường. Hơi thở mạnh mẽ dồn dập mang theo tình ý không che lấp. Cô nghe được âm thanh thô ráp của anh: “Nhị Tây, làm đi!”

28. Chương 38

Chương 38

Bảo không nghĩ tới có là gạt người, mặc kệ là tâm lý hay sinh lý.

Bởi vì vừa dội nước lạnh nên người anh hơi lạnh, ông tay áo dính nước cuộn lên, ẩm ướt dán lên trên ngực của cô.

Khi đi ngủ Mộ Tây đổi áo tắm trên người thành váy ngủ. Lục Nhược thấy cô không có ý phản đối lưu loát đem dây áo theo đầu vai kéo xuống dưới, hơi động vào làn váy một chút chiếc váy liền rơi ra khỏi cơ thể cô.

“Em không...”

Lục Nhược nằm trên người cô: “Em không cần cái gì?” Loại âm thanh trầm thấp này của anh thường ngày cô đã rất quen thuộc nhưng mỗi chữ lại đem theo ý muốn nồng nàn. Ánh mắt anh nóng rực nhìn chăm chăm vào cô.

Mộ Tây nhìn lên trên đầu giường, ánh trăng bị rèm cửa che lại nhưng ánh sáng vẫn len lỏi vào bên trong. Cô nhìn thấy yết hầu anh lay động. Anh đè nặng thêm xuống đem tay bao phủ nơi mềm mại của cô, thấy cô có ý muốn bỏ trốn, anh nhanh tay nắm lấy cổ cô, bắt cô nhìn thẳng và anh.

Da thịt gầy gù, tay chân không ngừng dấy dưng, của anh cứng rắn để ở nơi mềm mại của cô, tại nơi sâu nhất ấy hình như nước triều bắt đầu dâng lên.

“Anh muốn em!” Anh nói kiên quyết, lại bất đắc dĩ bỏ thêm một câu: “Chỉ cần em không cự tuyệt!” Chỉ cần cô kháng cự, anh liền ngưng. Mộ Tây hiểu được ý tứ của anh.

“Trước thân thiết một chút!” Anh lăm bằm một chút đặt môi lên trên môi cô. Cách một lớp quần áo anh không ngừng ma sát chạm vào cô, đêm, dưới thân hai người không ngừng phát ra âm thanh rầu rĩ. Rốt cuộc Lục Nhược đứng dậy cởi quần, nhanh chóng bắt lấy hai chân Mộ Tây, một bàn tay ức chế cô run run từ phía bên sườn đi lên sờ soạng.

“Em không cần!” Mộ Tây hào hển ngồi dậy đẩy tay anh ra.

Lục Nhược ôm lấy cô không chịu buông tay, dùng bàn tay vừa mới hoạt động ở dưới sườn cô nay đã ẩm ướt giờ lên, thấp giọng nói: “Như thế nào nói không cần? Rõ ràng đều ướt đầm.”

Tiểu Đào ngủ trên giường chợt động chân.

Mộ Tây khẩn trương ngừng thở lại, Lục Nhược hôn thấy không thuận lại không buông tha, đem tay tiến vào giữa hai chân cô. Giọng nói cũng không còn cách nào khống chế, Mộ Tây cảm thấy bất lực chịu đựng anh tiến vào.

“Nơi này, anh còn nhớ rõ!” Anh mang theo hứng phần khê reo, ngón tay kia ấn vào bên trong không chịu buông tha. Mộ Tây không khống chế được muốn thét chói tai, cô bắt đầu điên cuồng đáp lại những cái hôn của anh, một lần lại một lần ngậm vào hai cánh môi của anh. Múi máu tươi dần dần lan vào khoang miệng, Lục Nhược kinh hãi nhận lấy sự chủ động của cô, tay từ đằng sau chạm lên mặt cô muốn làm nụ hôn này thật nồng nàn.

Hơi thở của cô thoát ra nơi miệng anh, lưỡi anh ôm lấy lưỡi cô, không chịu thả lỏng, dùng răng nanh khê cắn nhẹ. Đầu lưỡi mềm dẻo của cô chủ động nhấm nháp từng chút một trong khoang miệng của anh. Chân tay cô vây lấy thân hình anh, hai người cuốn lấy nhau quay cuồng, lại biến hóa đủ mọi tư thế, anh ở dưới cô ở trên.

Hôn xong, Lục Nhược thở phào nhẹ nhõm: “Thực điên cuồng!” Mộ Tây ghé lên trên người anh, giống như toàn bộ dịch trừ của cô đều đã đi ra ngoài hết, ga giường thật là ẩm ướt.

Lục Nhược khê nâng mông của cô lên, dẫn đường từ phía sau đi vào.

Đang ngủ say Tiểu Đào bỗng ngồi dậy kinh ngạc nhìn Mộ Tây, sau đó nhanh chóng chạy xuống giường: “Con đau bụng quá!” Chạy nhanh vào phòng vệ sinh.

Mộ Tây sột ruột muốn chạy theo lại bị Lục Nhược kéo trở về: “Nó khi đi tắm đã uống nước đá, không sao đâu!” “Tiểu Đào nói nó bị đau bụng!” Mộ Tây tránh không được vội vàng quát: “Để em đi xem thế nào?”

Lục Nhược khó chịu muốn chết nhưng cũng đành nhịn xuống buông tay cô ra ai ngờ “Ba” một tiếng, Mộ Tây cho anh một cái tát.

“Anh đến tìm em vì loại chuyện này? Anh có phải bố của Tiểu Đào hay không? Nó nói nó khó chịu cũng không đến xem!” Mộ Tây lau nước mắt “Dù sao khi sinh Tiểu Đào anh cũng đã hoài nghi nó. Nó nhỏ như vậy anh cho nó uống nước đá, anh có biết có bao nhiêu đứa trẻ chết vì bệnh dạ dày không hả?”

Lục Nhược sắc mặt khó tả nhìn Mộ Tây: “Nhị Tây, em sao lại có thể nói anh như vậy?” Mấy năm nay anh đem hết tâm huyết ra lấy lòng của con lại bị cô nói như vậy.

Mộ Tây nhặt vấy ngủ dưới sàn lên nhanh chóng chạy đến nhà vệ sinh.

“Lục Nhược, con nói nó vẫn đau!” Qua một lúc, Mộ Tây ôm Tiểu Đào đi a, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Đào trắng bệch.

Lục Nhược đã mặc quần áo đón lấy Tiểu Đào trong lòng Mộ Tây: “Dẫn nó đi phòng y tế.”

Bác sĩ kiểm tra qua nói không sao, chính là ăn nhiều không tiêu hóa hết.

“Em nhớ rõ con không ăn nhiều lắm!” Mộ Tây đau lòng vuốt ve tóc con, dưới mông Tiểu Đào đã tiêm thuốc kích thích đi ị bấy giờ đã thoải mái hơn, yên lặng nằm trong lòng mẹ.

Lục Nhược ho nhẹ một tiếng: “Buổi tối anh có mua thịt dê xiên cho nó.”

Tiểu Đào nhỏ giọng nói: “Là tại con nói với bố con chưa ăn no!”

“Ăn nhiều thịt cá như vậy còn dám nói con chưa ăn no!” Mộ Tây tức giận nói “Khó chịu cũng là tự gây chuyện.” Nước mắt Tiểu Đào rơi như mưa dụi dụi vào lòng cổ.

Về lại phòng chân trời đã phỉm hồng. Sau khi trở về Tiểu Đào đã lại nằm trên giường ngủ, nó không vui, cau mày nắm chặt tay áo Lục Nhược không buông.

Lục Nhược nhìn đôi mắt đen lại của Mộ Tây thở dài: “Anh ôm con ngủ, em ngủ đi.” Mộ Tây nhìn vết tát còn lại trên mặt anh, tự thấy lúc này mình cũng có hơi quá đáng, ngập ngừng cũng chưa nói được gì, đành chậm rãi trở lại giường nằm xuống.

Tâm tình hai người từ lúc đó cũng có chút thay đổi. Sau khi trở về, Mộ Tây cũng để ý hơn tới quan hệ hai người, mà Lục Nhược tuy mặt dày nhưng cũng không giấu được có chút đau thương. Thứ hai đưa Tiểu Đào trở lại trường xong. Lục Nhược cũng không quay về nữa. Mộ Tây lại bắt đầu lần qua lộn lại mất ngủ.

“Suy nghĩ cái gì vậy?”

Hạng Vị Ương ghé sát mặt anh đến gần mặt cô. Mộ Tây hoàn hồn, đẩy anh một cái: “Tránh ra, đừng có tiến sát lại như vậy!”

“Thật là đau lòng!” Hạng Vị Ương vô lại ngồi xuống bàn công tác của cô, ném cho cô một cái thiệp mời: “Đây là thiệp mời khai trương chi nhánh của Lăng Hiên, nhất định phải có mặt.”

Mộ Tây quét mắt xuống nhìn thiệp mời một chút lại đem nó ném qua một bên: “Tôi không đi!”

“Chắc chắn, thật là không hiểu chuyện!”. Hạng Vị Ương trách cứ: “Lăng Hiên là công ty lớn hai năm nay không ngừng mở chi nhánh, lần này chi nhánh đặt tại đây là cơ hội tốt để làm quen không thể bỏ qua! Hiện tại mặt hàng kinh doanh chủ lực là búp bê mặc quần áo Kimomo. Nếu có thể tạo mối quan hệ với hạng đồ chơi này thì sách cho thiếu nhi của chúng ta cũng có thể có được hình ảnh tốt!”

“Làm sao anh biết bọn họ sẽ thành công!” Mộ Tây châm chọc nói.

Hạng Vị Ương nhìn cô không nói gì: “Lăng Hiên chỉ cung cấp tiền vốn cho công ty này mà thôi nhưng hai năm nay công ty này lại quảng cáo rất rầm rộ trên các phương tiện truyền thông, chủ yếu nhắm vào phân khúc khách hàng ở nhà trẻ. Hiện tại chẳng phải đứa nhỏ nhà em cũng đang chơi người máy do công ty này làm đó sao? Em dám không đi tôi liền mách Mộ Bắc!”

“Biết rồi, tôi đi mà còn không được việc sao?” Mộ Tây vẫy tay đuổi khách, “Không có việc gì thì bước đi tôi còn phải làm việc!”

Hạng Vị Ương nhìn đồng hồ đánh giá: “Không phải em phải đi kí hợp đồng với Hoàng Thế An hay sao? Buổi tối nhớ mời anh đi ăn cơm chớ có quên đó!” Nhìn thấy bộ dạng muốn phản bác của Mộ Tây anh chưa thêm một câu: “Nếu có thể anh sẽ giúp em thúc đẩy một chút nhưng dù sao cũng là việc giao cho người, người không tự đi thì làm sao đảm phán nổi!”

Giờ tan tầm buổi tối, Mộ Tây thu dọn đồ đạc đi xuống, còn chưa đi tới gara, một chiếc xe liền phanh trước mặt cô “Đi lên anh cũng đi!”

Đến nơi, Mộ Tây nhìn anh nói: “Anh không cần chờ, tối em tự đi xe về!”

Người đối diện sửa lại caravat sửa sang một chút, khoe miệng Lục Nhược mang theo một chút châm chọc: “Em thật xem anh như là lái xe?”

Mộ Tây đỏ mặt, giọng nói khô khan đáp: “Không phải như vậy sao?”

Lục Nhược đi xuống giúp cô mở cửa xe: “Mời”

Vào phòng, Mộ Tây càng xấu hổ, Hoàng Thế An có thể hào sảng kí hợp đồng như vậy thật sự rất quái dị.

Hoàng Thế An nghênh ngang tiến vào phòng đặt trước, lại nhìn thấy Mộ Tây ngồi chung với Lục Nhược, ánh mắt hình quả đào lạnh lùng nhìn lên trên vạt áo của Hoàng Thế An, Hoàng Thế An nhanh chóng đem nút thắt caravat đem thắt chặt tới tận đỉnh.

Một chén lại một chén, Hoàng Thế An cuối cùng cũng quá chén. Ngày đó bị Lục Nhược đánh ột quyền sau lại ra mặt yêu cầu anh cùng Mộ thị kí hiệp ước, đem lợi nhuận của anh ép tới mức thấp nhất, bị bố mắng ột trận, liền tìm cách muốn xả giận.

“Lục tổng chúng ta xem ra cũng là bằng hữu tốt. Lúc này cậu ra mặt, cái gì cũng tốt đẹp cả rồi, cậu nên càn chén này đi không?” Hoàng Thế An đem chai rượu mới mở đến trước trước ly của Lục Nhược: “Mộ

tiểu thư, Lục Tổng đây cũng là vì cô đấy. Còn không mau kính Lục tổng hai chén!” Nói xong liền đem một cái chén uống trà rót đầy rượu đưa cho Mộ Tây.

Nhìn Lục Nhược không đáp lại, Hoàng Thế An sắc mặt không tốt lắm: “Nghe nói mấy năm nay Lục tổng kiêng rượu nhưng chắc vẫn phải giữ lại chút mặt mũi cho cánh đàn ông chứ!”

Nhân viên Mộ thị trên bàn ăn nghe thấy tên của lái xe của Mộ Tây mới biết cũng là thần thánh một phương. Thấy Hoàng Thế An nắm lấy tay của Mộ Tây đều nhất loạt nhả mặt lo thay cho anh.

Mộ Tây nhìn Lục Nhược liếc mắt một cái, Lục Nhược gật gật đầu, ý bảo cô cứ bình tĩnh.

“Được đủ sáng khoái!” Nhìn Lục Nhược ngưỡng cổ uống một hơi cạn sạch, Hoàng Thế An hưng phấn mà vỗ tay. Anh lại không biết sống chết mà đem rót cho Mộ Tây đầy một chén: “Mộ Tây để chúc cho hợp tác lần này thành công không bằng cạn chén này!”

“Để anh!” Lục Nhược đưa bàn tay về phía cô.

Hoàng Thế An sững sốt, lập tức cười đến gian xảo: “Thật là ai uống đều như nhau cả mà!”

“Không giống. Anh ấy là anh ấy, tôi là tôi.” Mộ Tây nói xong nâng chén uống hết. Chén của cô là chén nhỏ tưởng cũng chỉ bình thường nhưng độ rượu cũng thật là mạnh.

Hoàng Thế An sau khi uống say lại ngê ngao hát. Mộ Tây vẫn coi như còn tỉnh, cô tự biết tửu lượng của mình không cao, lại được Lục Nhược canh rượu cho, lúc sau cũng coi như dựa vào anh.

Lục Nhược trông rất ổn nhưng Mộ Tây biết anh bên trong cũng không khác Hoàng Thế An là mấy. Quả nhiên lúc sau anh đứng lên đi đến toilet.

Mộ Tây đem một chén nước đến cho anh, nhìn anh phun ra sạch sẽ, đem nước cho anh uống: “Uống đi!”

Lục Nhược đứng một chút cũng không được yên, hai tay bám vào bệ rửa mặt nói: “Em giúp anh!”

Mộ Tây đỡ cằm anh, đem chén nước giúp anh uống hết: “Anh uống nhiều rồi, để em giúp anh đặt phòng, đêm nay ở lại đây thôi!”

Lục Nhược đứng dậy, ánh mắt dọa người: “Em có phải vợ anh không, còn không đưa anh về nhà!”

Mộ Tây trầm mặc: “Về sau... không cần anh giúp em. Em có thể tự làm được!”

“Làm sao được?” Lục Nhược nâng cằm cô lên: “Dùng sắc đẹp?”

Mộ Tây đem gạt bỏ tay anh: “Anh đừng quá đáng, anh là anh, em là em, không cần anh phải giúp. Uống nhiều như vậy cũng là anh tự nguyện, không ai ép anh uống!”

Lục Nhược bị cô hờn lẫy, tựa vào bồn rửa mặt bất đắc dĩ nói: “Em muốn chọc giận anh có phải không?” Từ sau lần uống rượu lại bất nạt Mộ Tây, vài năm nay anh rất ít uống rượu, đây là lần đầu tiên uống nhiều như vậy thân thể có chút khó chịu.

Mộ Tây cúi đầu nhìn chằm chằm vào mũi giày: “Em nào có!”

“Chính là có, còn nữa...” Lục Nhược thì thầm đem cô ép vào trong lòng: “Chưa từng có ai làm anh giận như vậy!”

“Khụ, quản lí, quấy rầy một chút!” Lộ Dao trấn tĩnh gõ cửa: “Nhân viên ở Hoàng thị muốn đi rồi. Nhân viên của chúng ta cũng uống không ít, tôi phải lái xe đưa người khác về. Lục tổng đành phải phiền quản lí vậy?”

“Biết rồi, đi đường cẩn thận.” Mộ Tây có chút xấu hổ, Lục Nhược đang ngửi tới ngửi lui trên tóc cô, bất mãn cất lời: “Vì sao cắt tóc? Anh thích tóc xoăn dài hơn?”

Sau khi sinh con xong, cô phát hiện tóc của mình bị chẻ ngọn không ít, đơn giản cắt thành tóc ngắn. Sau hai năm, tóc dài tới ngang vai lại được cô ép thẳng tóc mái cũng vén lên, trông giống một người phụ nữ thành đạt. Hạng Vị Ương có lần phê phán ngoại hình của cô, trông như một phu nhân điệu dàng. Sau hai năm trải qua nhiều chuyện, cô cũng đã trở nên trưởng thành không ít, có đôi khi Hạng Vị Ương nói cô có nét hung ác giống Mộ Bắc mất rồi!

Mộ Tây lôi lôi kéo kéo thật vất vả mới kéo được Lục Nhược vào trong thanh máy. Lục Nhược ôm cô không chịu buông tay: “Bảo bối, chúng ta đi lên lấy phòng sao?”

Mộ Tây hồi hận, cô nên sớm ném anh cho nhân viên phục vụ phòng đưa lên. Đi cùng anh như vậy sợ không sớm thì muộn cũng xảy ra chuyện. Đi đến trên lầu cô đem Lục Nhược ném cho phục vụ phòng rồi chạy trốn.

29. Chương 39

Chương 39

Ngày hôm sau, Lục Nhược tỉnh dậy một mình trên giường lớn trong khách sạn, buồn bực một hồi lâu.

Rửa mặt xong, nhìn thấy trên sô pha có một bộ quần áo mới, trong lòng mới thư thái một chút. Tuy đem bỏ anh lại nơi này nhưng rốt cuộc vẫn lo lắng cho anh giúp anh chuẩn bị quần áo.

Quản lý khách sạn thấy anh đi ra từ thang máy vội vàng chạy lại chào hỏi, Lục Nhược cười đáp lại. Quản lý không khỏi thụ sủng nhược kinh, đem thứ trong tay đưa cho anh xem.

“Đây là...?” Lục Nhược nhìn chằm chằm vào vật trong tay viên quản lý là một cuốn sổ màu xanh, sắc mặt trầm xuống.

“Mộ quản lý phân phó, khi nào ngài tỉnh thì đem thứ này đưa cho ngài, ngài sẽ trả!” Quản lý mắt nhắm mắt, tình nguyện muốn trốn tránh trách nhiệm, trong lòng không yên nên nói năng cũng không được lưu loát: “Hóa đơn đã được khấu trừ như thường lệ,... Đương nhiên chúng tôi biết quy định cũ của Lục tổng, không bằng lần này vẫn làm như mọi lần?”

“Không cần!” Lục Nhược chớp lấy cuốn sổ, đồ keo kiệt kia, thiếu gia anh không ki bo chút tiền lẻ ấy!

Chi nhánh công ty Lăng Hiên tiến hành khai trương chính thức vào buổi tối thứ Bảy, chủ yếu nhằm vào khách hàng lứa tuổi nhi đồng, vì muốn làm vui lòng bọn trẻ nên bốn đêm còn tổ chức cả vũ hội hóa trang.

Biết cha mẹ đều phải làm việc nên Tiểu Đào Quân tự giác đi chơi một mình.

Buổi tối thứ Bảy, Mộ Tây thay quần áo xong xuôi, thấy không được tự nhiên, một thân váy áo đen, tất đen, đôi chân thon dài đi một đôi giày cao gót. Lại thêm một đôi găng tay ren đen đến khủy tay: Sexy!! “Không phải phù thủy luôn mặc áo chùng rách rưới à, sao chị Hai lại chuẩn bị ỉnh loại quần áo như vậy?”

Hạng Vị Ương thử đội một đôi tai mèo nhỏ đội lên trên đầu: “Hết cách rồi ai bảo bữa tiệc lần này vốn được chuẩn bị cho bọn trẻ con chứ! Mọi người tức giận cái gì? Cô trông rất hoàn hảo mà, ít nhất quần áo cũng rất hợp.” Anh chạm vào hai cái lỗ tai: “Đúng là giết chết tính đàn ông của tôi!” Anh lắc lắc mình để nhìn thấy phía sau của mình, bất đắc dĩ cũng lung lay cái đuôi nhỏ phía sau mông: “Con mẹ nó, tôi cũng muốn đeo kính râm cho dọa người!”

Mộ Tây chỉnh lại chiếc mũ phù thủy lần cuối, nhìn Hạng Vị Ương nói: “Đi thôi, sắp bắt đầu rồi!”

Thật sự là một vũ hội hóa trang thực thụ, Mộ Tây thấy vô cùng xấu hổ, ngày thường mọi người tiếp xúc với nhau toàn một thân giày da áo vest nghiêm nghị, mọi người nhìn nhau trong mắt đều tỏ vẻ xấu hổ. Nhưng khi nhìn thấy hình dáng của một đồng nghiệp nữ mặc bộ quần áo một cây xương rồng, cô hết hân xấu hổ.

Sau 7 giờ, bọn nhỏ nhất loạt tiến vào, bọn chúng chưa kịp nhìn vào hội trường đầy những đồ chơi đã bị một đồng người lớn ăn mặc cổ quái bên trong hội trường thu hút. Chúng nhanh chóng đuổi theo tạo hình những nhân vật chúng yêu thích.

“Thật lợi hại, không đến một giờ lượng đơn đặt hàng đã tăng vọt.” Lộ Dao thốt lên sau khi nhìn bảng báo cáo tiêu thụ ngoài đại sảnh.

“Lộ Dao là cô à?” Mộ Tây muốn phun máu.

Lộ Dao chẳng thèm để ý: “Bộ đồ thổ trắng, lâu rồi tôi không có mặc thứ đồ xấu hổ như vậy” Lộ Dao phờ phạc đứng lên, quơ quơ thân hình làm hiện ra một túm lông đằng sau mông, “A trưởng phòng, hình như thiếu đồ chơi rồi, tôi nhớ cô muốn có đồ chơi cho Tiểu Đào mà?”

Mộ Tây nhanh chóng rẽ người đi đến quầy hàng nhưng cả năm con rô bốt biến hình đều đã bị trưng bày đặt trước. “Sao lại như vậy?” Cô đành mặt dày hỏi nhân viên bán hàng đứng đó: “Tôi sẽ trả tiền, phiền cô bán cho tôi một con rô bốt được không?”

Nhân viên phục vụ rặn ra một nụ cười rất chuyên nghiệp: “Thực xin lỗi tiểu thư...”

Mộ Tây thất vọng tránh ra.

Mấy cô bé hưng phấn chạy lại chỗ Mộ Tây đứng, “Woa, woa, chị là phù thủy à?” “Xem bói giúp em được không?” “Chị tặng em cái mũ của chị được không?”

Mộ Tây bất đắc dĩ, từ đầu năm tới giờ, phù thủy trở nên rất nổi tiếng. Lúc trước nhân vật phù thủy được chuyển thể từ một nhân vật trong truyện cổ là người ác độc, chuyên vỗ béo trẻ con rồi ăn thịt. Nhìn lại, thì nhân vật phản diện lại là nhân vật thu hút được nhiều sự chú ý của lũ trẻ nhất.

Có một vị giả trang thành hoàng tử hào hoa vung kiếm chém xuống rất oai hùng nhưng kiếm vừa chém xuống lại bị đứa trẻ con đứng gần đó cười nhạo: “Ha ha kiếm của chú là giả!” Bọn chúng chạy nhanh bỏ lại người đó đi xem tương một con rồng được làm từ sáp.

Hoàng tử nhìn có chút uể oải, Mộ Tây biết anh ở trong công ty là một nhân viên quản lý cấp cao thét ra gió hét ra lửa nhưng xem ra trước mặt trẻ con thì chúng sinh bình đẳng nha.

Một cô bé muốn chạm vào chiếc mũ của Mộ Tây nhưng đợi mãi không được đem rô bốt biến hình nhét vào tay Mộ Tây. “Phù thủy, chị cho em cái mũ đó đi, em cho chị rô bốt này!”

Mộ Tây không đồng ý: “Món đồ chơi kia của con đắt hơn cái mũ này rất nhiều!” Cô đem mũ trên đầu đội cho cô bé xong vỗ vỗ đầu nó nói: “Cho con, cô không lấy món đồ chơi đó của con đâu!”

Không đợi cô đem trả lại con rô bốt cho đứa bé sợ cô đổi ý chạy nhanh khỏi đó, khi chạy còn nói với lại: “Chị cầm đi!”

Mộ Tây cúi xuống nhìn con rô bốt trong tay tuy không phải là loại số lượng hạn chế kia nhưng thôi có cũng còn hơn không. Cô nhớ tới Tiểu Đào Quân, Mộ Nam nói nó sẽ mang thằng bé tới vậy mà giờ này vẫn chưa thấy đâu?

Nói Tào Tháo đến là Tào Tháo đến luôn.

“Mẹ!” Tiểu Đào chạy lại gần chỗ cô, trong tay còn có một mô hình phát ra ánh sáng rực rỡ, nhìn ánh sáng rực rỡ của mô hình những đứa trẻ xung quanh nhìn Tiểu Đào với ánh mắt đầy hâm mộ.

Đến gần, đem so hai cái mô hình với nhau, Mộ Tây âm thầm nhận ra cái mô hình của cô mang tới trông thật thảm hại. Cũng phải thôi Mộ Tây chưa chút nghĩ, bố của nó là ông chủ của nơi này, tất cả đồ chơi ở đây đều do bố nó thiết kế, lại nằm trong tay cả dây chuyền sản xuất. Tiểu Đào cầm trong tay thứ này chắc chắn phải là sản phẩm tự tay anh chế tác vô cùng tinh tế rồi.

“Mẹ, quà mẹ mua cho con đâu?” Tiểu Đào Quân chờ mong chớp chớp mắt to.

Mộ Tây vươn tay: “Chỉ có cái này thôi, mẹ không mua được đồ tốt hơn. Bất quá...ha ha” Mộ Tây vỗ vỗ bả vai con: “Nhưng là mẹ lấy mũ đổi.”

“A a, cái này con cũng thích!” Tiểu Đào Quân vá lại tâm hồn rách nát của mẹ nó.

“Sao lại chỉ có một mình con, dì đâu?”

“Dì đem con giao cho bố, dì muốn đi nhà vệ sinh!” Tiểu Đào Quân vui cười hớn hở đảo tay nắm lấy món đồ chơi: “Bố đang cùng một cô rất xinh đẹp nói chuyện.”

Cô, lại còn rất xinh đẹp?

Mộ Tây vỗ vỗ mặt Tiểu Đào: “Tiểu Đào ngoan, một lúc nữa chơi mệt phải theo dì về nhà ngủ, buổi tối mẹ còn có việc phải làm. Tiểu Đào không nên giống như người nào đó hoa tâm, vô trách nhiệm.”

Tiểu Đào Quân cái hiểu cái không gật đầu.

Cùng với buổi triển lãm này buổi tối còn có một buổi họp lúc 9 giờ, Mộ Tây đành phải bày ra khuôn mặt có lỗi không thể bồi Tiểu Đào đi chơi.

Sau khi Tiểu Đào bị Mộ Nam ôm đi, Mộ Tây còn chưa kịp vận động thất lưng, đằng sau liền nghe thấy một thanh âm lạnh lùng hỏi: “Anh hoa tâm, vô trách nhiệm?”

Mộ Tây đành cười gượng mấy cái, qua đầu nhìn Lục Nhược cười tủm tỉm nói: “Lục tổng nói cái gì vậy?”

Lục Nhược rõ ràng là đang tức giận, mân mân bờ môi.

Mộ Tây rụt rè đứng bên cạnh, đêm nay anh là chủ nhà, cô là khách không thể mắc sai lầm được. Nhưng mà cô thật sự rất buồn cười, cô đang gặp phải con thỏ hung ác nhất rồi?

Lục Nhược đeo trên đầu một đôi tai thỏ màu phấn hồng rất là dài, lông lại còn hơi xù lên, đi kèm với quần âu giày da, một bộ đáng đáng yêu xinh xắn lại đi cùng một bộ dạng vô cùng hung ác, thật sự rất buồn cười...

“Rất xin lỗi, ha ha.” Mộ Tây che miệng, thật sự hy vọng mình sẽ không cười đến mức bị nội thương, Lục Nhược ở bên cạnh bị cô cười đến mức đỏ mặt xấu hổ.

“Em lại đây!” Lục Nhược túm lấy cổ tay cô, kéo cô một đường đến hội trường ở đằng sau, tiến vào một phòng thay quần áo không người, quay lại hung hăng đá vào cửa ra vào, đem cô áp lên trên ván cửa.

Mộ Tây cười không nổi: “Anh định làm gì? Chút nữa còn phải họp, buông em ra.”

“Bây giờ là 8 rưỡi còn nữa giờ!” Lục Nhược ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ, nhanh chóng cởi quần, thấy Mộ Tây ngây ngốc đứng đó nhanh chóng tốc váy cô lên.

Dưới thân lạnh lẽo, Mộ Tây nhìn vào trong phòng đèn đuốc huy hoàng nhưng không một bóng người, lại nhìn thấy Lục Nhược đang tức giận ngập trời, đầu lưỡi lú lại, lắp bắp nói: “Anh, anh dám làm ở trong này?”

Những lời này nghe vào trong tai của đàn ông, chắc chắn chỉ là lửa cháy đổ thêm dầu, là khiêu khích, lại là khiêu khích!

“Sao lại không dám?” Lục Nhược vạch bỏ tất chân của cô, thô lỗ giật ra chiếc quần chữ T hở dặc nói: “Quần chật một chút!”

Một tay anh nâng mông cô lên, Mộ Tây còn chưa kịp nhắc chân, đã bị anh thô lỗ tiến chiếm bên trong, chỉ kịp kêu lên một tiếng.

Lâu như vậy không có làm, anh lại hưng phấn như vậy, cô khó khăn chống đỡ, chỉ muốn chạy trốn thật nhanh, hô hấp nhện không được ngày càng nhanh, một khắc bị anh xuyên qua, cô thậm chí nghĩ sớm nên như thế.

Lục Nhược kích thích, nghiêng răng nghiêng lợi quở trách cô: “Không cho con nhận anh... lại còn đánh anh... đem bỏ anh lại khách sạn... cam chịu khó xử cũng không tìm đến anh? Em có phải muốn anh giết chết em hay không!”

Mộ Tây ở trong lòng anh vặn vẹo, mồ hôi đầm đìa. Mỗi câu oán hận anh lại tiến thật sâu thật mạnh vào bên trong cô.

Thân mình Mộ Tây co lại một chút, anh vì thế mà có chút hưng phấn gầm nhẹ: “Tiểu Nhị Tây em dám chống đối anh?”

Ngoài cửa truyền đến âm thanh nói chuyện cùng tiếng bước chân, Mộ Tây như sắp bị rơi xuống vực cánh tay cố bám vào mặt tường, rốt cục lại động vào công tắc.

Đèn bỗng tắt tất cả rơi vào bóng tối.

Nửa giờ sau, những nhân vật liên quan đến hội nghị đều đã có mặt đầy đủ, ngồi nhìn nhau trong phòng hội nghị.

40 phút trôi qua, Lục tổng không thấy xuất hiện mà quản lý của Mộ thị cũng vắng mặt.

Một giờ sau, Hoàng Thế An rầm rì hai tiếng tỏ vẻ bất mãn. Những nhân vật còn lại mặc dù mặt mang vẻ tức giận nhưng vẫn không nói năng gì, trừ bỏ thực lực của Lăng Hiên cùng gia thế của Lục Nhược, đêm nay mọi người đến đây ai đều cũng lấy việc phát triển công ty làm trọng, chỉ chờ đợi một chút có đáng gì, tiền tài mới là quan trọng nhất.

Một giờ 15 phút sau. Lục tổng khoan thai đi vào, quản lý Mộ Thị vẫn đang muộn.

“Thật có lỗi, tôi có chút việc bận nên tới trễ.” Lục tổng rạng rỡ: “Bắt đầu đi.”

Đang ngủ gà ngủ gật Hạng Vị Ương mở mắt nhìn xung quanh một vòng: “Mộ Nhị của chúng ta còn chưa tới sao?”

Lục Nhược nhẹ nhàng nói: “Không cần chờ cô ấy.”

30. Chương 40

Chương 40

Tan họp, người nào đó tà tâm chưa dứt, Lục Nhược nhanh chóng chạy đến phòng thay quần áo, sau khi vào nhanh chóng khóa trái cửa lại, Mộ Tây đang say sưa ngủ trên một đồng thảm dày xung quanh rơi đầy đồ chơi ngủ một cách ngon lành, ôm cô vào lòng, sau lần trước, cô vẫn còn rất ướt át nên anh nhanh chóng tiến vào.

Dập dìu lay động, chiếc tai thỏ lúc trước anh đeo theo từng động tác xâm nhập triền miên của anh lay qua lay lại. Mộ Tây nhìn chăm chăm vào chiếc tai thỏ một hồi lâu sau khi không tìm lại được, nằm dưới thân anh cười đến rũ rượi.

Cô cười, thân thể liền lùi nhanh lại phía sau, Lục Nhược suýt chút nữa không chịu nổi, có chút chật vật dừng lại, hung tợn nói: “Còn có sức để cười, không muốn sống nữa hả?”

Tay đang nắm chặt một bên thành ghế sofa, Mộ Tây chỉ vào chiếc tai thỏ vẫn còn đang lắc lư trên đầu anh: “Anh...A... ngay cả lúc đi họp cũng mang theo sao?”

Lục Nhược then quá hóa giận, chuyện xấu bị bại lộ, bàn tay đang để trên vòng eo trắng trẻo thanh mảnh của cô nắm thật chặt một chút lại một chút va chạm vào tận sâu bên trong cô, tẩm tẩm lông dưới thân cô đã sớm bị làm cho nhả nhúm biến dạng.

Càng về sau Mộ Tây càng bị Lục Nhược ép buộc nhiều hơn, Lục Nhược vì hưng phấn mà không ngừng cố gắng, biến đổi đa dạng các tư thế thu thập cô, cô cắn cắn chiếc tai thỏ vừa nãy anh mang khó chịu nhưng không dám kêu lớn, bất lực không thể phản kháng, hai trong mắt ẩn ẩn đầy nước, hai má phồng hồng ửng nhả nhả bị anh dày vò, bộ dạng ả nhả của cô càng khiến anh không thể dừng được mà nhanh chóng tiến tới.

Khi dục diễm mãnh liệt qua đi, kích tình đã lột xác thành ngọn lửa nho nhỏ lặng lẽ thiêu đốt hai người, hai người nằm cạnh nhau trong hương tình thấp thoáng.

Lục Nhược nhắm mắt lại nghỉ ngơi, tuy rằng Mộ Tây mệt muốn chết rồi nhưng hai tay vẫn không ngừng di chuyển trên thân thể Lục Nhược sờ tới sờ lui. Lục Nhược nắm chặt hai tay cô: “Vẫn còn chưa đủ? Muốn nữa sao?”

Mộ Tây lại cọ cọ trên người anh, cho dù đã ở gần nhau đến như vậy nhưng cô vẫn cảm thấy không đủ. Cái loại ham muốn mạnh liệt này cháy từ trong nội tâm cô, bùng phát ra tận ngoài làm cô thật khó tưởng tượng. Đối mặt với anh, thân thể của cô luôn mẫn cảm một cách đáng sợ.

Hai tay Lục Nhược nắm lấy hai bên hông của cô, đi dọc theo lưng, chạm tới một vùng đất tròn cong mịn màng nhanh chóng tiến vào.

Mộ Tây nghe được tiếng cười có vài phần đắc ý của anh: “Còn ảm ướt!”. Giây tiếp theo anh lại liên tiếp ép lại, đem sức nặng toàn thân ép lên trên người cô.

“Mạnh quá, xuống một chút được không?” Mộ Tây không còn chút hơi sức khẽ nói. Lục Nhược hí mắt hỏi: “Về sau em còn làm khó anh nữa không?”

Mộ Tây nhìn gương mặt xấu xa của anh, không biết làm sao, hai tay vô lực dựa vào vai anh: “Anh nói gì chứ? Là ai làm khó ai chứ?” Ánh trắng sáng ngời chiếu lên vết sẹo của anh, trong lòng dậy lên cảm giác hờn dỗi nhói đau: “Anh mới chính là người làm khó người khác!”

“Uhm, uhm, là anh làm khó em được chưa?” Lục Nhược thấy cô nước mắt lưng tròng lại vội vàng đầu hàng.

Trong lòng Mộ Tây lại thêm phần tức giận, bĩu môi quay đầu đi không thèm nhìn anh.

“Thật xấu! Cũng chỉ là nước mắt cá sấu!” Lục Nhược cố ý chạm vào cô, nhanh chóng xích lại gần cô.

Một phen hôn sâu qua đi, Lục Nhược còn muốn nữa lại đến. Mộ Tây ngăn anh lại: “Không cần, có chút đau!”

“Thật sao? Để anh xem xem!” Nói xong, Lục Nhược dời thân mình, tách ra hai chân đang khép lại của cô, thật sự cúi đầu tỉ mỉ quan sát: “Uhm, thật sự có chút hồng lại sưng...”

Âm điệu của anh chậm chậm đi xuống, cuối cùng biến mất. Sự mềm dẻo của đầu lưỡi thay thế cho ánh mắt nóng bỏng, tinh tế miêu tả hình dạng của chỗ kia. Mộ Tây thở hổn hển cúi đầu nhìn anh, một lần sóng như thủy triều kéo tới, cô nhanh chóng kéo tóc của anh: “Đừng!”

Lục Nhược kích động ôm cô đứng lên, đem cô đặt lên trên sofa phía sau cửa sổ. Mặt bàn đá cẩm thạch làm cô cảm thấy thật lạnh lẽo. Mộ Tây mở mắt lại nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Lục Nhược.

Anh đem tay cô nắm chặt rèm cửa sổ: “Có khả năng sẽ đau, em kiên nhẫn một chút!”

Hai người cuối cùng cũng thật sự sức cùng lực kiệt, thậm chí không duy trì được ngồi bên trên bề cửa sổ mà ngã nhào trên mặt ghế sofa.

Mộ Tây khó khăn cử động đôi chân bủn rủn: “Lục Nhược!”

“Uhm” Lục Nhược miễn cưỡng đáp lời, ngón tay ở cầm cô vuốt ve.

Mộ Tây nằm úp sấp trên người anh, thở nhẹ nhẹ lên cầm anh: “Mấy năm nay thật sự anh không có người khác ư?”

Lục Nhược liếc mắt nhìn cô một cái: “Tìm ai?”

Mộ Tây thông thả đem hai chân cọ sát trên người anh: “Em bị anh ép tới khô kiệt!”

“Khô là tốt, để xem em còn chạy nữa không?” Lục Nhược sờ soạng một hồi, rồi khoác một tấm chăn mỏng lên người cô.

Mộ Tây thấy không thoải mái liền né ra: “Không thích, ảm ướt dính dính, khó chịu lắm!”

Lục Nhược nắm lấy thắt lưng cô: “Đừng nhúc nhích!” Anh sờ sờ vào tấm thảm sau đó lại xoa xoa gương mặt đã sớm ửng hồng của cô: “Còn dám vứt bỏ, không phải đều là dịch mật của em sao?”

Mộ Tây xấu hổ, toàn bộ máu trong người đều phóng thẳng lên mặt, cắn một ngụm trước ngực anh: “Anh nói gì chứ?”

Lục Nhược một tay nâng hông của cô lên, tay kia từ sườn cô kéo tới: “Của anh đều ở trong này!” Nói xong nở một nụ cười mờ ám.

Mộ Tây nhận mệnh chỉ đành nhả mặt một cái, ở đâu ra cái con người mặt so với tường thành còn dày hơn vậy? Cô im lặng nằm trên người anh một lát, đột nhiên ngẩng đầu lên quần bách hỏi: “Anh có dùng đồ bảo hộ không đó?”

Lục Nhược hứ một tiếng: “Thế thì sao?”

Mộ Tây xấu hổ quần bách nói: “Chúng mình làm không chỉ một lần... lại mang thai thì làm sao bây giờ?”

“Thì sinh chứ sao?” Lục Nhược chăm chú nhìn cô: “Nhị Tây, lần này dù trời có sập xuống thì anh cũng không đi đâu hết. Thân anh, lòng anh, mệnh của anh đều cho em tất!” Ánh mắt của anh dừng lại trên trần nhà, thâm trầm nói: “Không được gặp em từ sớm, lại sống buông thả, thậm chí lấy đó làm kiêu ngạo nhưng sau khi cùng em kết hôn, anh chỉ muốn được thành người tốt, có trách nhiệm, có thể đảm đương gia đình, có thể chăm sóc người thân.” Anh có chút ngượng ngùng: “Đương nhiên giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, nhưng bất quá bố cũng nói giờ anh ổn trọng hơn.”

Một khắc im lặng, anh căng thẳng mong chờ phản ứng của Mộ Tây, muốn biết cảm xúc của cô: “Cùng em kết hôn mới nghĩ như vậy sao?”

Lục Nhược âm trầm nhìn chăm chăm vào cô: “Lời này của em có ý gì?”

Mộ Tây ủy khuất nói: “Anh đang tức giận?”

Lục Nhược nở nụ cười cứng ngắc: “Không có.” Không đành lòng vỗ vỗ lưng cô: “Ngủ đi!”

...

Lục Nhược bắt được đôi tay không an phận của cô: “Vẫn còn muốn?” Mộ Tây phẫn nộ buông tay: “Không phải vẫn còn rất hưng phấn sao?”

“Em còn sức thì chúng mình tiếp tục!” Lục Nhược ôm cô tiến vào trong lòng: “Dù sao với em anh luôn luôn cảm thấy không đủ!”

Mộ Tây bắt lấy tay ai đó: “Anh.... em không ở cạnh thì anh làm sao bây giờ?”

“Em nói đi đâu đó?” Lục Nhược xấu xa cọ sát cô: “Hơn nữa cũng không mặc quần áo vào....” Mộ Tây cứng họng: “Anh, anh lại còn không biết xấu hổ một chút!”

Lục Nhược ôm chặt lấy cô, cầm đặt trên đỉnh đầu cô. Mộ Tây nghe thấy âm thanh có phần bắt đắc dĩ của anh trên đỉnh đầu: “Anh đều chỉ ngủ một mình!”

Mộ Tây bị anh bắt vào quá nhanh, mặt chạm vào khuôn ngực khỏe mạnh của anh: “Đó có là cái gì to tát đâu? Trước kia em cũng không có ngủ cùng người khác!”

“Em...” Lục Nhược có chút chán nản: “Em muốn tức chết anh mới được có phải không?”

Mộ Tây không trả lời, lắng nghe tiếng cửa mở: “Cùm cụp” một tiếng thế nhưng cửa bị mở. Ngoài cửa đèn đuốc sáng trưng, một chiếc bóng bị kéo thật dài, là một người phụ nữ.

Hai người đều nhanh chóng cứng người, Lục Nhược quần chắn quanh người Mộ Tây, quát: “Ai? Đứng đó!”

Sau một lúc lâu, một âm thanh nũng nịu vang lên: “Lục ca ca, em là Nhụy Nhi... Em không tìm được anh, vừa nãy nghe thấy tiếng anh trong này, liền đi đến phòng trực ban lấy chìa khóa đến đây, xem xem?” Hoàng Nhị nhẹ nhàng tiến vào bên trong xem xét, lại chỉ nhìn thấy hình ảnh cao gầy của anh dựa trên ghế sofa, thấy anh không lên tiếng liền đánh bạo đi vào bên trong, mới tiến được vài bước, ai ngờ đập phải một thứ gì đó mềm mềm.

Hoàng Nhụy a lên một tiếng, ngồi xổm xuống nhặt lên một cái gì đó nửa vòng tròn, sờ vào mềm mềm, còn có dây lưng: “Đây là cái gì...” Cô đột nhiên hiểu ra!

“Lục thiếu gia, xin lỗi đã làm phiền!”

Một giọng nói kiêu mị làm tan nát lòng của Hoàng Nhụy, chỉ thấy một thân ảnh mềm mại theo thân thể Lục Nhược từ phía sau trườn lên, vừa ôm anh vừa kiêu mị làm nũng: “Anh còn muốn giữ em ở trong lòng bao lâu nữa vậy? Lục thiếu gia!”

“Lục ca ca, anh, anh thật sự rất xấu rồi! Nhụy Nhi ghét anh!” Hoàng Nhụy lau nước mắt bỏ chạy, thậm chí còn cẩn thận đóng cửa giúp bọn họ.

Cô ta vừa bỏ đi, Mộ Tây liền đẩy Lục Nhược ra, từ trên xô pha đi xuống.

“Em đi đâu?”

“Mặc quần áo!” Cô hùng hổ, khắp khiêng nhặt lên những cái quần áo bị rơi xuống đất: “Cho anh đi tìm Đằng Nhị, nhanh đi xem Nhụy Nhi, Hoa Nhi mang về mà chăm sóc cho tốt!

“Em lại nháo nữa rồi, cô ta không có quan hệ gì với anh hết!” Lục Nhược giải thích: “Cô ấy là em gái của Hoàng Thế An, anh cũng chưa nói chuyện mấy câu với cô ta. Nhị Tây, đừng đi mà, trở về, váy bị tốc lên kia, bước đi là nhìn thấy hết đó, nghe thấy không hả!!!!”

Cửa “rầm” một tiếng bị đóng lại, Lục Nhược cô đơn nằm trên ghế xô pha, lóa thể, dần dần cơn giận trong lòng ngày càng lớn, anh trêu chọc ai chứ! Chết tiệt, còn có sức mà chạy, thể lực còn tốt vậy!

Lục Nhược ngồi thẩn thờ một hồi lâu, đến lúc phục hồi ý thức muốn mặc quần áo vào mới phát hiện có chỗ không đúng. Quần lót, áo khoác, giày, tất còn có di động của anh đều đâu mất cả rồi.

Mộ Tây đi xuống tầng, bởi vì sốt ruột không tìm thấy cô nên Hạng Vị Ương nhìn thấy cô liền thở hắt ra, tiến đến muốn tấu cho cô nghe một bài: “Mộ Nhị, cô chạy đi đâu vậy? Nếu cô xảy ra chuyện gì thì tôi biết nói sao với Mộ Bắc đây? Đều đã làm người lớn cả rồi sao còn làm việc không có suy nghĩ như vậy hả? ”

Đến khi Mộ Tây đứng dưới ánh sáng, Hạng Vị Ương mới há hốc miệng. Cô cả người hỗn độn, còn có nhiều chỗ thâm tím. Hạng Vị Ương tay nắm chặt thành một quyền: “Có phải tên Lục Nhược đó không? Để đó tôi cho hắn một trận!”

“Là do tôi tự nguyện, anh ta là chồng của tôi. Có chuyện liên quan đến anh sao?” Mộ Tây chán nản nói.

“Sao cô lại có thể nói như vậy được?” Hạng Vị Ương kinh ngạc nhìn cô, lại thấy chân váy của cô trông thật thảm hại, liền đem cởi áo vest khoác thêm lên người cho cô. Bỗng nhiên nhớ tới lời cô nói Lục Nhược là chồng của cô trong lòng không khỏi thấy chán nản.

Chương 41

Trong chốc lát, hai người không nói gì với nhau chỉ lẳng lặng. Mộ Tây đứng trên cầu thang, cho dù khoác áo khoác của anh nhưng dưới ánh đèn sáng ngời, vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng những dấu hôn nhọt nhọt trên cổ, thêm nữa áo khoác của anh vốn rộng thùng thình, che lại móng của cô, nhưng váy bị xé cao lên trên lộ ra ngay cả bên trong đùi non của cô cũng có những dấu vết ái muội.

Hạng Vị Ương ho khan một tiếng chữa ngượng, tìm anh bỗng nhiên có cảm giác rất khó hiểu, trong lòng chợt giãy lên một cảm giác khó tả. Tâm trạng phiền muộn, anh rút một điếu thuốc ra, hưng hăng hút lấy một hơi.

“Thực xin lỗi! Không phải tôi cố ý đâu!” Mộ Tây áy náy nói.

Hạng Vị Ương nhả khói thuốc, giày da nhẹ đi qua lại vài cái, vẫy vẫy tay: “Không sao, không thèm chấp nhặt với cô... Cô ra chỗ nào khuất khuất một chút ngồi tạm chờ tôi lấy cho cô bộ quần áo.”

Mộ Tây ngồi xuống xô pha gần chân cầu thang, lấy di động của Lục Nhược ra đùa nghịch một chút. Người đàn ông này thật tự kỷ hóa cuồng mất thôi ngay cả di động cũng là màu trắng. Theo từng nút bấm của cô một loạt ảnh hiện ra, hình như là.. ảnh chụp cô cùng Tiểu Đào.

Cô mở document ra trong đó toàn là ảnh chụp hàng ngày của cô cùng Tiểu Đào Quân. Ảnh chụp cô đang chọn đồ ăn, ôm Tiểu Đào về nhà, thậm chí còn có mấy cái chụp ảnh cô ở trong cửa hàng chọn nội y.

Bỗng nhiên ánh sáng biến mất, Mộ Tây ngẩng đầu nhìn lên thấy anh đang cầm lại di động của mình.

Mặc quần áo chỉnh tề đi xuống lại bị cô nhìn một cách khinh thường anh cảm thấy vô cùng ủy khuất. Có mùi thuốc lá xa lạ còn đọng lại, anh hơi nhăn mi. Vượt tay cởi kéo áo khoác trên người cô xuống, Mộ Tây còn chưa kịp phản đối lại thấy xung quanh tối sầm, thì ra anh lấy áo khoác của anh choàng cho cô.

Lục Nhược từ phía sau ôm lấy cô, bàn tay lại đem từng nút áo khoác cài lại: “Sợ lạnh cũng chỉ được mặc áo của anh thôi!” Liếc mắt một cái đem chiếc áo khoác rơi dưới mắt, dặt dưng chân ra sức nghiêng mấy cái: “Mùi chết đi được!”

“Anh vẫn ngây thơ như vậy?” Mộ Tây tay vẫn tiếp tục di màn hình thế nhưng... lại có cái ảnh chụp cảnh cô đang thử quần lót lên trên người, cô tức đến phát run: “Anh cuồng tình sao?”

Lục Nhược từ phía sau ôm cả người cô, cầm tay cô tiếp tục di màn hình, trong giọng nói lộ ra chút giảo: “Em có phải em nên giải thích một chút hay không, không ở cùng anh sao lại muốn mua cái thứ đồ gợi cảm như vậy?”

Cầm anh khê nhay trên vai cô, Mộ Tây vừa ngứa lại vừa đau, liền rụt vai lại: “Ai cần anh quản, bỏ ra!”

Lục Nhược lại càng ôm cô chặt hơn, như muốn giữ cô thật chặt trong lòng. Mộ Tây đành đem người thả lỏng trong lòng anh.

Lục Nhược biết cô đã hết giận, chỉnh lại tư thế cho cô một chút sao cho thoải mái sau mới lấy di động trong tay cô mở ra một file ghi âm.

Trong đó vọng ra tiếng cười của Tiểu Đào Quân: “Bố!” lại nghe được tiếng cười của Mộ Tây.

“Còn cười?” Lục Nhược điểm vào trán cô một cái, “Vì một tiếng cười này thật làm anh tổn không biết bao nhiêu công?” Ngày đó vì muốn nghe được một tiếng gọi của Tiểu Đào anh chỉ còn thiếu nước trở thành con khỉ nhảy qua nhảy lại trên cây thôi.

“Anh nói thật đó, Nhị Tây?” Lục Nhược nâng cằm cô lên, nhẹ vuốt lên cằm cô: “Tiểu Đào cũng không còn nhỏ nữa nên để nó có một gia đình hoàn hảo mới tốt!”

Mộ Tây bị anh nói trúng tâm sự, nó còn nhỏ như vậy nhưng đã biết quan sát sắc mặt của người khác mà hành động, lại còn rất hiểu lòng cô. Trẻ nhỏ vẫn nên có cuộc sống đơn giản mới là tốt, cô kéo tay Lục Nhược lại khê cấn: “Vâng!”

Một tiếng “Vâng” nhẹ nhàng, lại làm Lục Nhược cơ hồ muốn rơi lệ. Anh biết trong lòng hai người vẫn còn vấn đề chưa giải quyết, anh cũng biết vấn đề ấy sẽ mãi mãi không hoàn toàn biến mất, chỉ cần có cố bên người anh biết mọi chuyện đều có thể làm được. Anh sống gần ba mươi năm kiêu ngạo với đời, nay tự thể với lòng mình sẽ làm tất cả mọi điều để người phụ nữ trong lòng mình phải rơi lệ nữa.

Lúc trước khi biết chuyện mình cùng Lục Hi khó thành anh liền cố gắng đánh lừa cảm giác của mình, nhưng khi Mộ Tây đi rồi, anh ngay cả việc tự đánh lừa mình cũng không làm được. Làm sao mình lại trở thành như vậy anh cũng không biết rõ. Tần Tiểu Mạn từng nói, tính nết như anh chỉ có sự dục dăng của Nhị Tây mới có thể giữ được lòng anh lại.

Đại khái có thể là đúng đi, nếu em không cần anh, anh chẳng biết phải dừng chân ở đâu nữa?

“Đúng rồi, em...” Mộ Tây bỗng dưng quay đầu, nhìn vào đôi mắt của Lục Nhược, cứng họng: “Anh.. khóc sao?” Cô do dự hỏi.

Lục Nhược nước mắt hồng khóe mắt, hung hãn nói: “Nói bậy!” Nói xong liền cúi xuống cắn lấy môi cô lấy tay che mắt cô lại.

“Quần lí đại nhân quả nhiên có ba đầu sáu tay!” Lộ Dao trốn ở một bên hưng phấn mà không ngừng đẩy kính: “Hạng trưởng phòng ngày mai chắc chắn sẽ bị cấp trên chuyển đi rồi!”

Hạng Vị Ương ngồi xổm một bên nguyên rửa: “Đám vứt bỏ quần áo của tôi, tôi nguyên rửa anh ta bị Mộ Tây bắt cá hai tay!”

Đuổi theo vợ thành công Lục Nhược còn chưa kịp đem chiến tích của mình đi khoe khoang, liền bị Mộ Tây thông báo tin sắp đi công tác.

Vì vậy nhân viên ở trong khu nhà dành cho nhân viên Mộ Thị nhìn thấy Lục tổng đẹp trai, tài hoa bỏ xe dưới cổng công ty mà chạy lên trên tầng.

“Nhị Tây em muốn đi công tác hai tháng?” Lục Nhược hỏn hển chất vấn: “Đang chuẩn bị đi rồi sao?”

“Anh khinh thường em sao?” Đang chuẩn bị hành lý Mộ Tây hung hãn.

Lục Nhược nhướn mi, suy nghĩ một chút, lại không tình nguyện hạ mi xuống. Anh đang tính đem vợ với con về thành phố S.

Công tác gì đó đi mà gặp quỷ đi, bảo bố Nhị Tây của anh ở nhà làm mệnh phụ phu nhân là được rồi. Bố mẹ anh nghe Mộ Tây hồi tâm chuyển ý còn đang bán tín bán nghi, anh còn muốn đem cô trở về, cho cha mẹ thấy thành quả.

“Nhị Tây, em muốn gì anh cũng có thể giúp em được mà, chúng ta cũng không phải người ngoài.” Lục Nhược tiến hành dụ dỗ.

Mộ Tây bưng đến cho anh một chén trà, bạn học Lục thụ sủng nhược kinh nhận lấy, sau đó lại nhận được một cái hôn trần an từ cô. Mộ Tây hai tay đặt trên cô anh, nâng mũi chân hôn nhẹ lên môi anh: “Lục Nhược công tác đối với em rất quan trọng. Phụ nữ nên có kinh tế độc lập, vừa là để giữ thân thể khỏe mạnh, lại có thể giúp đỡ chồng duy trì gia đình.”

Lục Nhược nghe thấy cái gì như là một bài giảng cho học sinh nghe, nhưng là tận hai tháng đó, thật vất vả mới có thể ở gần nhau, nằm trên cùng một cái giường, không bị Tiểu Đào Quân nằm chen ngang, không cần nhìn ánh mắt ủy khuất vì phải đi học ngoại trú của nó. Mà mỗi khi động tình chỉ cần Tiểu Đào hơi có động tĩnh gì Nhị Tây lại ngay lập tức bị sao nhãng. Lục Nhược gần đây suy nghĩ có nên cho Tiểu Đào vào nhà trẻ giữ cả ngày lẫn đêm không?

“Nhị Tây em đi lâu như vậy cả anh và con đều rất đáng thương!” Lục Nhược kéo cô vào lòng muốn cô kề sát mình.

“Vừa vặn giúp anh và con bồi dưỡng tình cảm cha con thôi!” Mộ Tây ý muốn cùng anh giữ khoảng cách, cửa kính trong suốt như vậy. Sự tình lần trước bị đăng báo, cô cùng Lục Nhược vốn là vợ chồng lại tách ra ở riêng đã um xùm lên một trận. Xét thấy vài năm nay Lục Nhược ở Thành phố M đem đủ loại hành vi phô trương ra thể hiện, dư luận đều cho rằng lấy cớ mở rộng giang sơn mà đi lấy lòng mỹ nhân.

“Nhị Tây!” Lục Nhược hít một hơi thật sâu: “Em không cần phải vất vả như vậy!” Anh một tay đặt lên bụng của cô: “Em có thể đang mang thai, Em có biết...” Anh ái muội cúi xuống cắn vành tai cô, thực vừa lòng thấy cô run rẩy: “Ngày đó chúng mình làm những việc gì mà?”

Mộ Tây nở một nụ cười buồn một hồi lâu, đẩy tay anh ra, xoay người lấy ra một vật màu trắng: “Kotex” hướng anh lắc lắc: “Sáng nay vừa tới. Em dùng nhà vệ sinh một chút!”

31. Chương 41

Chương 41

Trong chốc lát, hai người không nói gì với nhau chỉ lẳng lặng. Mộ Tây đứng trên cầu thang, cho dù khoác áo khoác của anh nhưng dưới ánh đèn sáng ngời, vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng những dấu hôn nhợt nhạt trên cổ, thêm nữa áo khoác của anh vốn rộng thùng thình, che lại miệng của cô, nhưng váy bị xé cao lên trên lộ ra ngay cả bên trong đùi non của cô cũng có những dấu vết ái muội.

Hạng Vị Ương ho khan một tiếng chữa ngứa, tìm anh bỗng nhiên có cảm giác rất khó hiểu, trong lòng chợt giãy lên một cảm giác khó tả. Tâm trạng phiền muộn, anh rút một điều thuốc ra, hung hăng hút lấy một hơi.

“Thực xin lỗi! Không phải tôi cố ý đâu!” Mộ Tây áy náy nói.

Hạng Vị Ương nhả khói thuốc, giày da nhẹ di qua lại vài cái, vẫy vẫy tay: “Không sao, không thêm chấp nhặt với cô... Cô ra chỗ nào khuất khuất một chút ngồi tạm chờ tôi lấy cho cô bộ quần áo.”

Mộ Tây ngồi xuống sô pha gần chân cầu thang, lấy di động của Lục Nhược ra đùa nghịch một chút. Người đàn ông này thật tự kỷ hóa cuồng mất thôi ngay cả di động cũng là màu trắng. Theo từng nút bấm của cô một loạt ảnh hiện ra, hình như là.. ảnh chụp cô cùng Tiểu Đào.

Cô mở document ra trong đó toàn là ảnh chụp hàng ngày của cô cùng Tiểu Đào Quân. Ảnh chụp cô đang chọn đồ ăn, ôm Tiểu Đào về nhà, thậm chí còn có mấy cái chụp ảnh cô ở trong cửa hàng chọn nội y.

Bỗng nhiên ánh sáng biến mất, Mộ Tây ngẩng đầu nhìn lên thấy anh đang cầm lại di động của mình.

Mặc quần áo chỉnh tề đi xuống lại bị cô nhìn một cách khinh thường anh cảm thấy vô cùng ủy khuất. Có mùi thuốc lá xa lạ còn đọng lại, anh hơi nhăn mi. Vượt tay cởi kéo áo khoác trên người cô xuống, Mộ Tây còn chưa kịp phản đối lại thấy xung quanh tối sầm, thì ra anh lấy áo khoác của anh choàng cho cô.

Lục Nhược từ phía sau ôm lấy cô, bàn tay lại đem từng nút áo khoác cài lại: “Sợ lạnh cũng chỉ được mặc áo của anh thôi!” Liếc mắt một cái đem chiếc áo khoác rơi dưới mắt, dắt dùng chân ra sức nghiền mấy cái: “Mùi chết đi được!”

“Anh vẫn ngây thơ như vậy?” Mộ Tây tay vẫn tiếp tục di màn hình thế nhưng... lại có cái ảnh chụp cảnh cô đang thử quần lót lên trên người, cô tức đến phát run: “Anh cuồng tình sao?”

Lục Nhược từ phía sau ôm cả người cô, cầm tay cô tiếp tục di màn hình, trong giọng nói lộ ra chút giảo: “Em có phải em nên giải thích một chút hay không, không ở cùng anh sao lại muốn mua cái thứ đồ gợi cảm như vậy?”

Cầm anh khê nhảy trên vai cô, Mộ Tây vừa ngứa lại vừa đau, liền rứt vai lại: “Ai cần anh quản, bỏ ra!”

Lục Nhược lại càng ôm cô chặt hơn, như muốn giữ cô thật chặt trong lòng. Mộ Tây đành đem người thả lỏng trong lòng anh.

Lục Nhược biết cô đã hết giận, chỉnh lại tư thế cho cô một chút sao cho thoải mái sau mới lấy di động trong tay cô mở ra một file ghi âm.

Trong đó vọng ra tiếng cười của Tiểu Đào Quân: “Bố!” lại nghe được tiếng cười của Mộ Tây.

“Còn cười?” Lục Nhược điểm vào trán cô một cái, “Vì một tiếng cười này thật làm anh tổn không biết bao nhiêu công?” Ngày đó vì muốn nghe được một tiếng gọi của Tiểu Đào anh chỉ còn thiếu nước trở thành con khỉ nhảy qua nhảy lại trên cây thôi.

“Anh nói thật đó, Nhị Tây?” Lục Nhược nâng cằm cô lên, nhẹ vuốt lên cằm cô: “Tiểu Đào cũng không còn nhỏ nữa nên để nó có một gia đình hoàn hảo mới tốt!”

Mộ Tây bị anh nói trúng tâm sự, nó còn nhỏ như vậy nhưng đã biết quan sát sắc mặt của người khác mà hành động, lại còn rất hiểu lòng cô. Trẻ nhỏ vẫn nên có cuộc sống đơn giản mới là tốt, cô kéo tay Lục Nhược lại khê cấn: “Vâng!”

Một tiếng “Vâng” nhẹ nhàng, lại làm Lục Nhược cơ hồ muốn rơi lệ. Anh biết trong lòng hai người vẫn còn vấn đề chưa giải quyết, anh cũng biết vấn đề ấy sẽ mãi mãi không hoàn toàn biến mất, chỉ cần có cố bên người anh biết mọi chuyện đều có thể làm được. Anh sống gần ba mươi năm kiêu ngạo với đời, nay tự thể với lòng mình sẽ làm tất cả mọi điều để người phụ nữ trong lòng mình phải rơi lệ nữa.

Lúc trước khi biết chuyện mình cùng Lục Hi khó thành anh liền cố gắng đánh lừa cảm giác của mình, nhưng khi Mộ Tây đi rồi, anh ngay cả việc tự đánh lừa mình cũng không làm được. Làm sao mình lại trở thành như vậy anh cũng không biết rõ. Tần Tiểu Mạn từng nói, tính nết như anh chỉ có sự dịu dàng của Nhị Tây mới có thể giữ được lòng anh lại.

Đại khái có thể là đúng đi, nếu em không cần anh, anh chẳng biết phải dừng chân ở đâu nữa?

“Đúng rồi, em...” Mộ Tây bỗng dừng quay đầu, nhìn vào đôi mắt của Lục Nhược, cứng họng: “Anh.. khóc sao?” Cô do dự hỏi.

Lục Nhược nước mắt hồng hoe mắt, hung hãn nói: “Nói bậy!” Nói xong liền cúi xuống cắn lấy môi cô lấy tay che mắt cô lại.

“Quản lí đại nhân quả nhiên có ba đầu sáu tay!” Lộ Dao trốn ở một bên hưng phấn mà không ngừng đẩy kính: “Hạng trưởng phòng ngày mai chắc chắn sẽ bị cấp trên chuyển đi rồi!”

Hạng Vị Ương ngồi xổm một bên nguyên rửa: “Dám vứt bỏ quần áo của tôi, tôi nguyên rửa anh ta bị Mộ Tây bắt cả hai tay!”

Đuổi theo vợ thành công Lục Nhược còn chưa kịp đem chiến tích của mình đi khoe khoang, liền bị Mộ Tây thông báo tin sắp đi công tác.

Vì vậy nhân viên ở trong khu nhà dành cho nhân viên Mộ Thị nhìn thấy Lục tổng đẹp trai, tài hoa bỏ xe dưới cổng công ty mà chạy lên trên tầng.

“Nhị Tây em muốn đi công tác hai tháng?” Lục Nhược hỗn hển chất vấn: “Đang chuẩn bị đi rồi sao?”

“Anh khinh thường em sao?” Đang chuẩn bị hành lý Mộ Tây hung hãn.

Lục Nhược nhướn mi, suy nghĩ một chút, lại không tình nguyện hạ mi xuống. Anh đang tính đem vợ với con về thành phố S.

Công tác gì đó đi mà gặp quỷ đi, bảo bối Nhị Tây của anh ở nhà làm mệnh phụ phu nhân là được rồi. Bố mẹ anh nghe Mộ Tây hồi tâm chuyển ý còn đang bán tín bán nghi, anh còn muốn đem cô trở về, cho cha mẹ thấy thành quả.

“Nhị Tây, em muốn gì anh cũng có thể giúp em được mà, chúng ta cũng không phải người ngoài.” Lục Nhược tiến hành dụ dỗ.

Mộ Tây bưng đến cho anh một chén trà, bạn học Lục thụ sủng nhược kinh nhận lấy, sau đó lại nhận được một cái hôn trần an từ cô. Mộ Tây hai tay đặt trên cô anh, nâng mũi chân hôn nhẹ lên môi anh: “Lục Nhược công tác đối với em rất quan trọng. Phụ nữ nên có kinh tế độc lập, vừa là để giữ thân thể khỏe mạnh, lại có thể giúp đỡ chồng duy trì gia đình.”

Lục Nhược nghe thấy cái gì như là một bài giảng cho học sinh nghe, nhưng là tận hai tháng đó, thật vất vả mới có thể ở gần nhau, nằm trên cùng một cái giường, không bị Tiểu Đào Quân nằm chen ngang, không cần nhìn ánh mắt ủy khuất vì phải đi học ngoại trú của nó. Mà mỗi khi động tình chỉ cần Tiểu Đào hơi có động tĩnh gì Nhị Tây lại ngay lập tức bị sao nhãng. Lục Nhược gần đây suy nghĩ có nên cho Tiểu Đào vào nhà trẻ giữ cả ngày lẫn đêm không?

“Nhị Tây em đi lâu như vậy cả anh và con đều rất đáng thương!” Lục Nhược kéo cô vào lòng muốn cô kề sát mình.

“Vừa vặn giúp anh và con bồi dưỡng tình cảm cha con thôi!” Mộ Tây ý muốn cùng anh giữ khoảng cách, cửa kính trong suốt như vậy. Sự tình lần trước bị đăng báo, cô cùng Lục Nhược vốn là vợ chồng lại tách ra ở riêng đã um xùm lên một trận. Xét thấy vài năm nay Lục Nhược ở Thành phố M đem đủ loại hành vi phô trương ra thể hiện, dư luận đều cho rằng lấy có mở rộng giang sơn mà đi lấy lòng mỹ nhân.

“Nhị Tây!” Lục Nhược hít một hơi thật sâu: “Em không cần phải vất vả như vậy!” Anh một tay đặt lên bụng của cô: “Em có thể đang mang thai, Em có biết...” Anh ái muội cúi xuống cắn vành tai cô, thực vừa lòng thấy cô run rẩy: “Ngày đó chúng mình làm những việc gì mà?”

Mộ Tây nở một nụ cười buồn một hồi lâu, đẩy tay anh ra, xoay người lấy ra một vật màu trắng: “Kotex” hướng anh lắc lắc: “Sáng nay vừa tới. Em dùng nhà vệ sinh một chút!”

32. Chương 42

Chương 42

Mộ Tây rút cuộc vẫn không thể đi công tác, buổi tối nhận được điện thoại của cô giáo Tiểu Đào nói là Tiểu Đào phát sốt do bị lên sởi. Khi Lục Nhược chở cô đến nơi, Tiểu Đào bị bọc thật kín ngồi trong phòng giáo viên.

Cô y tá trấn an Mộ Tây, ở tuổi này trẻ con rất dễ mắc sởi, cần thận chăm sóc mấy hôm sẽ đỡ ngay thôi, cái chính là không được ra gió, đồ ăn phải cẩn thận một chút là được.

Mộ Tây nhìn khuôn mặt sốt đến đỏ bừng của con, thấy con khó chịu, mặt mày nhăn thành một đoàn vô cùng khổ sở. Tiểu Đào không giống như mọi ngày, nhìn thấy cô cũng chỉ mở ra đôi mắt thất thần nhìn cô nhỏ giọng gọi: “Mẹ” rồi lại nằm gọn trong lòng cô.

Thấy dáng vẻ khổ sở của con, Mộ Tây liền giao hết việc cho Lộ Dao chỉ muốn chuyên tâm chăm sóc Tiểu Đào.

Ngôi nhà thật lớn nhưng tất cả cửa sổ đều bị đóng chặt. Mộ Tây vuốt ve làn da nóng bỏng của con chỉ muốn thay con bị ốm. Nước da của Tiểu Đào vốn trắng nõn nay lại đầy những chấm đỏ trông rất kinh dị, hai má hồng phúng phính cũng nổi lên mấy nốt đỏ đáng ghét, thằng bé mệt đến mức cơm cũng không buồn ăn.

Mộ Tây làm cháo ngọt mà con thích nhất nhưng dỗ nửa ngày nó cũng chẳng chịu ăn, rúc đầu chui vào trong chăn trốn.

Mộ Tây nóng lên: “Mau ngồi dậy, không ăn mẹ đánh ột trận bây giờ!”

Tiểu Đào Quân khóc nức lên.

Lục Nhược nhìn những nốt đỏ lộ ra ngoài quần sooc của con đột nhiên hiểu ra: “Nhị Tây, để anh cho con ăn, em đi ra ngoài trước đi!”

“Cũng tốt.” Mộ Tây đứng lên xoa nhẹ đầu con: “Em đi nấu cơm anh cho con ăn giúp em.”

Khi Mộ Tây đem đồ ăn đã nấu xong bày biện lên bàn, Tiểu Đào Quân đã bùng ra bát cháo không còn một miếng dư thừa cho cô với vẻ mặt rất kiêu ngạo: “Con ăn xong rồi!”

Mộ Tây nhìn Lục Nhược bằng một ánh mắt đầy kinh dị mà tán thưởng, thằng nhãi nhà cô thật giống bố.

Lục Nhược ngồi vào bàn ăn, vặn mình một cái, nhìn thấy đĩa thịt nướng béo ngậy trên bàn ăn đến chảy nước miếng, xoa xoa tay đầy hưng phấn. Tiểu Đào Quân chạy lên ngồi trên ghế: “Con cũng muốn ăn.”

“Không được~” Mộ Tây đưa cho Lục Nhược một chén cơm, tàn nhẫn cướp lấy đôi đũa trong tay Tiểu Đào Quân: “Không ăn được mấy ngày này con phải ăn nhẹ, thịt nướng nhiều dầu mỡ.”

“Mẹ, mẹ thật bất công!” Tiểu Đào Quân lên án: “Sau khi bố về nhà, mẹ mỗi ngày đều làm thịt nướng, buổi tối cũng làm.”

Lục Nhược đắc ý cười xinh xích, nhéo nhéo hai má Tiểu Đào: “Bố bận đến mức cơm trưa cũng không được ăn, buổi tối mẹ chiều bố một chút cũng không được sao? Nhị Tây, lấy thêm cơm cho anh đi!”

Mộ Tây đối mặt với ánh mắt đầy khiêu trách của con, khó khăn lấy thêm cơm cho Lục Nhược. Tiểu Đào Quân cuối cùng cũng hiểu được bố không chỉ nhéo má nó đau mà còn muốn tranh cả mẹ với nó.

“Hứ!” Tiểu Đào Quân tâm trạng cực kì khó chịu nhảy xuống chạy về phòng ngủ.

Lục Nhược cắn cắn đôi đũa cười đến gian manh, tiểu tử thôi!

“Nhị Tây em cũng ăn nhiều một chút!” Lục Nhược thật hiền lành gấp thêm thức ăn cho Mộ Tây.

“Anh nói gì với Tiểu Đào mà khiến nó nghe lời như vậy.” Mộ Tây nghi hoặc cắn cắn miếng rau cần.

Lục Nhược rất là đắc ý: “Nói chuyện như hai người đàn ông thôi. Đàn ông rất trọng thể diện.”

“Tiếng nói của đàn ông?” Một tây gật đầu nói: “Khó trách nó rất nghe lời của Vị Ương.”

Lục Nhược bất mãn, chua lèm nói: “Phải kêu tên kia là Hạng Vị Ương!”

Tiểu Đào Quân mới nhỏ như vậy mà đã rất nam tính.

Buổi tối nó rất vui vẻ ngồi xem phim hoạt hình, đột nhiên nghe được một âm thanh rất quái dị, vừa quay đầu lại thấy bố mẹ đang ngồi thành một chỗ ở trên ghế sofa, mặt mẹ đỏ hồng trông rất khả nghi.

Tiểu Đào Quân liền bỏ qua chỗ ngồi yêu thích của mình đi đến sofa, len vào giữa hai người.

Tiểu Đào rất cao hứng khi mẹ ôm nó trong lòng không thèm ôm bố, nó liền nghiễm nhiên ngồi trên đùi Mộ Tây, tiếp tục xem hoạt hình.

Lục Nhược thở dài, nâng chân đặt lên trên bàn trà, một tay vòng ra đằng sau, không cam lòng ở đằng sau lưng Mộ Tây vượt ve.

Từ khi Lục Nhược đến ở chung, Tiểu Đào rất tự giác luôn cùng bố tắm rửa, đêm nay không biết giận đối gì đòi Mộ Tây tắm cho nó.

Nhưng đáng tiếc Mộ Tây không muốn hình thành thói quen không tốt cho con nên kiên quyết từ chối Lục Nhược vào cùng tắm.

Tiểu Đào không thể gần nước, Mộ Tây chỉ lấy khăn mặt lau người cho con rồi đuổi nó ra ngoài.

Lục Nhược ở trong phòng ngủ đi lại mấy vòng vẫn không dừng được chui vào phòng tắm.

Mộ Tây vừa mặc xong áo tắm đang đứng trước gương, một đôi tay không an phận từ đằng sau ôm lấy.

“Đừng nháo!” Mặt Mộ Tây đen lại, biết ngay anh không có ý tốt: “Em còn chưa tắm đâu!”

Lục Nhược một tay ôm lấy bụng cô ép cô vào bồn rửa mặt, tay kia đem nút thắt áo tắm mở ra: “Chăm sóc Tiểu Đào mấy ngày như vậy có mệt không?” Giọng nói của anh trầm thấp, nghe cực kì nguy hiểm.

Mộ Tây xoay người lại, anh nắm lấy vạt áo kéo trùm qua đầu hôn lên. Lờ lễ đầy dụ hoặc, nóng bỏng ca ngợi: “Bảo bối thật đẹp!”

Lục Nhược cuối cùng cũng không được lợi bởi Tiểu Đào Quân đến gõ cửa, nói nó một mình ở trong phòng thật buồn. Sau đó Lục Nhược liền bị phu nhân đuổi ra ngoài chơi với con.

Sắp đi ngủ, Tiểu Đào Quân hớn hở quần lấy Mộ Tây đòi nghe kể chuyện cổ tích: “Mẹ mẹ kể cho con nghe thần thoại Hy Lạp đi. Cô giáo con hôm trước kể chuyện quả táo vàng.”

Mộ Tây đắp chăn cho con: “Hôm nay kể chuyện con dê lông vàng đi, những anh hùng vì muốn cướp lấy lông dê vàng mà trải qua gian khó.”

“Mẹ mẹ có biết chuyện về Perseus?”

“Ah, Hercules, người anh hùng của biển. Nhưng mà...” Mộ Tây cảm thấy phải có trách nhiệm nói cho con hiểu anh hùng ngoại trừ thông qua cách giết chóc còn rất nhiều cách khác. “Bọn họ đều là anh hùng, được dẫn dắt bởi Jason, bao gồm cả Jason, nhưng những chiến tích của họ đều là dựa trên vũ lực, chỉ ngoại trừ Chiron, thầy của họ đã đánh giá rất cao người này, bởi vì chỉ có ông là người cứu sinh mệnh người khác.”

“Người đó là bác sĩ sao?” Tiểu Đào đảo tròn con mắt: “Giống như là dì hã mẹ?”

“Uhm.” Mộ Tây vỗ nhẹ đầu con, bắt đầu kể chuyện về con dê lông vàng. Sau này, khi đã là bác sĩ mổ chính Tiểu Đào thường xuyên đem chuyện giải phẫu cơ thể ra để hù dọa Tần Nhiễm. Anh hùng là từ máu lửa mà sinh ra nhưng nó vẫn cảm thấy kẻ có thể chữa lành vết thương mới là người anh hùng nhất.

Lục Nhược từ thư phòng đi ra phát hiện Mộ Tây đang quỳ bên cạnh giường Tiểu Đào.

“Trăm ngàn đừng lưu lại sẹo ở trên mặt!” Mộ Tây lo lắng nhìn những chấm đỏ trên mặt con. “Nó lớn như vậy nhưng chưa bao giờ ốm nặng như thế này. Mình không cho con đi nhà trẻ cả ngày nữa được không anh?”

Lục Nhược nhìn một hai người trên giường, ánh mắt dịu dàng nói: “Uhm, theo ý em!”

Tắt đèn xong, anh ôm Mộ Tây lên: “Bao giờ thì về? Nếu Tiểu Đào đi nhà trẻ cả tuần thì nội việc đưa đón cũng đã là một vấn đề rồi. Hay đem con đến chỗ mẹ anh, mẹ anh cả ngày ở nhà cũng không có việc gì làm? Đem Tiểu Đào ẹ là tốt nhất!”

Nhìn qua vai anh, Mộ Tây nhìn chăm chăm vào ánh trăng phía sau: “Em còn chưa chuẩn bị tốt!” Bây giờ chỉ có ba người bọn họ mọi chuyện dường như rất đơn giản. Sau khi trở về, cô lại phải đối mặt với những mối quan hệ rối rắm kia, xử lý vấn đề nan giải chất giữa cô và chị anh. Trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, đường quay về luôn thật khó khăn.

Chú thích:

Perseus (Greek: Περσεύς) là người anh hùng đầu tiên trong Thần Thoại Hy Lạp đã từng đánh bại những con quái vật cổ xưa được biết với nhiều cái tên tạo ra bởi 12 vị thần của Olympic. Perseus là người hùng của Hy Lạp đã giết Medusa Gorgon (Quái vật tóc rắn) và giải cứu Andromeda (Công chúa Hy Lạp thời đó) khỏi con quái vật biển của Thần Poseidon (Thần biển cả) để trừng phạt nữ hoàng Cassiopeia vì dám tự nhận nàng là phụ nữ xinh đẹp nhất thế gian, xinh đẹp hơn cả những linh hồn của biển.

Heracles (

tiếng Hy Lạp

: Ηρακλής – Herakles, có nghĩa là “Vinh quang của Hera”). Trong

thần thoại La Mã

, vị anh hùng này được gọi là Hercules (phát âm: Héc-quyn), tên chàng được đặt cho chòm sao

Hercules

. Những chiến công của Heracles vang dội khắp bốn phương, mang ý nghĩa sâu sắc, tượng trưng cho sức mạnh chinh phục thiên nhiên của con người thời xưa. Heracles nổi tiếng nhất với

Mười hai kỳ công

khi phải làm nô lệ cho vua

Eurystheus

để chịu sự trừng phạt cho việc giết vợ con của mình – một hành động là kết quả của một cơn điên do Hera gây nên. Mười hai kỳ công của Heracles, theo thứ tự về thời gian, là:

Giết con Sư tử Nemea

Giết Quái vật Hydra ở Lerna

Bắt sống con Hươu cái ở Cerynaea của

Artemis

Bắt sống con lợn lòi núi Erymanthus

Dọn sạch chuồng bò của Augeas

Diệt đàn Ác điểu hồ Stympalus

Bắt sống con Bò mộng đảo Crete

Đoạt Bầy ngựa cái của Diomedes

Đoạt chiếc Thắt lưng của Hypolyte, nữ hoàng bộ tộc

Amazon

Đoạt đàn bò của Geryon

Đoạt những quả

Táo vàng

của chị em Hesperides

Bắt con chó ba đầu

Cerberus

Jason là một anh hùng

thần thoại Hy Lạp

, nổi tiếng là nhà lãnh đạo của Argonauts và cuộc tìm kiếm

Bộ lông cừu vàng

của họ. Ông là con trai của

Aeson

, vị vua hợp pháp của

Iolcus

. Ông đã kết hôn với phụ nữ thủy Medea.

Truyện về bộ lông cừu vàng: Vua xứ Thebes được hoàng hậu sinh hạ hai người con nhưng trái tim lại say đắm nàng Ino, người xinh đẹp đến mức nhà vua quyết định ly hôn và sắc phong Ino làm hoàng hậu mới. Người mẹ kế Ino rắp tâm từ bỏ hoàng tử Phrixus và công chúa Helle bằng một lời tiên tri độc ác rằng họ sẽ bị sát hại. “Mùa màng thất bát là dấu hiệu nổi giận của Zeus. Cần phải hy sinh cả hai trước mũi kiếm để làm hài lòng Zeus”. Vua và tất cả dân chúng đều tin vào lời tiên tri độc ác nọ, họ quyết định hy sinh hai đứa trẻ. Từ trên cao, Zeus thấy thương tình bèn gửi một chú cừu vàng có khả năng bay rất nhanh xuống cứu họ. Bộ lông vàng của chú cừu đực này về sau trở thành báu vật khuynh thành của vương quốc Colchis, nơi hai anh em được che giấu suốt đời thoát khỏi Ino. Chính vì bộ lông ấy mà Jason, người anh hùng trong thần thoại Hy Lạp đã tìm kiếm trong suốt hành trình truy tìm bộ lông cừu vàng nổi tiếng của mình, được kể rất kỹ trong câu chuyện về cuộc viễn chinh của nhóm thủy thủ tàu Argo.

Chiron, kẻ tử tế và dễ thương nhất của dòng tộc Centaurs có hình dạng nửa người nửa ngựa. Dù đa số thành viên dòng tộc này rất bạo lực và dấn dện, Chiron lại khá khôn ngoan, biết thương người và có thể dạy dỗ người khác. Anh là thần vì có mẹ là con gái của thần biển Oceanus và cha là Kronos. Chiron từng dạy học cho các anh hùng Hy Lạp Achilles và Jason. Nổi tiếng nhưng Chiron sống trong một hang động ở vùng nông thôn. Không may, Heracles bắn tên trúng nhầm Chiron khi anh đang ra tay tiêu diệt những con ác thú nửa người độc ác tàn phá núi rừng. Chiron dùng mọi kỹ năng y học để chữa lành vết thương nhưng thất bại vì mũi tên tẩm nọc độc của Lernean Hydra, con rắn nhiều đầu. Vì là thần, Chiron chỉ đau đớn chứ không chết, dù anh muốn chết. Prometheus chứng kiến thảm kịch này và tìm cách giúp anh bằng cách biến Chiron từ thần thành người để anh có thể rời mặt đất đi đến thiên đường, biểu tượng của chòm sao Nhân Mã.

33. Chương 43 - 44

Chương 43

Mộ Tây từng đọc một bài báo trên một diễn đàn trên mạng của phụ nữ nói rằng, thời điểm hạnh phúc nhất của người chủ diễn đàn là khi cái người đàn ông ngốc nghếch của cô buổi sáng sau khi hòa hoãn, đã mặc tạp dề chạy xung quanh giường của cô và hỏi rằng cô muốn ăn gì?

Đàn ông có thể không đẹp trai, có thể không có tiền nhưng phải là người yêu thương người phụ nữ của mình, mà người đàn bà cho dù bên ngoài có mạnh mẽ đến mấy đi chăng nữa vẫn luôn mong có người che chở mình, yêu thương mình. Trên thang bậc hạnh phúc, mỗi người đều bình đẳng như nhau.

Từ trên giường đi xuống tìm nước uống, Mộ Tây kinh ngạc thấy Lục Nhược đang nghiêm chỉnh mặc tạp dề, đứng cạnh bàn bếp.

“Tách” một cái vỏ trứng gà rơi trên mặt bàn bếp, phần lòng trứng còn chưa rơi ra liền được nhanh chóng cho vào trong bát, quấy đều rất thành thạo.

Trong miệng Mộ Tây vẫn còn đang ngậm nước chưa kịp nuốt xuống, anh từ khi nào trông lại “hiền lành” như vậy? Lúc trước ngay cả mì ăn liền cũng còn lười nấu.

Lục Nhược quay đầu hất xì một cái, để bát trứng một bên rút tờ giấy ăn lau nước mũi.

Mộ Tây đi đến ôm lấy anh dựa vào cạp xát, anh mặc trên người vẫn là áo trắng cô mua cho anh hôm qua, giặt xong phơi nắng một ngày bây giờ vẫn có thể ngửi được mùi thơm của nắng: “Có phải bị lạnh rồi không?”

Lục Nhược cúi đầu nhìn đôi tay trắng nõn nà tinh tế đặt ở trên thắt lưng mình, so với quá khứ, trông giống nhau nhưng đôi tay trông nhu nhược là vậy lại có thể chèo chống một cái gia đình thật tốt.

Tiếng vải cạp xát, Lục Nhược xoay người lại ôm lấy cô: “Đều tại em đấy, hôm qua không chịu ngủ cùng cả đêm rất lạnh.”

Đúng là trơn như trạch, anh thế nào cũng nói được! Mộ Tây dở khóc dở cười nhận lấy nụ hôn đang rơi xuống. Tối hôm qua, Tiểu Đào lại bị sốt rất cao, Mộ Tây liền ôm con ngủ, Lục Nhược đề nghị ba người cùng ngủ nhưng bị cô từ chối thẳng thừng.

Mộ Tây bị anh hôn có phần choáng váng, anh ôm cô đặt lên bàn ăn. Trên bếp nồi nước sôi bốc khói nghi ngút, môi của anh đi lạc xuống dưới: “Nhị Tây, anh rất yêu em, thật đấy.... anh yêu em!”

“Em biết.” Mộ Tây rất nhanh cúi bịt miệng trên người anh “Anh học ai nấu canh vậy?” Sau này khi chính thức quay về với nhau xong, Lục Nhược mỗi ngày đều lái nhai chuyện này bên tai cô đến mấy lần.

“Học từ chị Hai, Nhị ca ở bên cạnh chỉ đạo thêm.” Lục Nhược buồn bực đứng lên, thật sự học nấu ăn cũng là một việc vô cùng gian nan. Tần Tiểu Mạn sợ đến thất kinh hồn vía, sợ anh đốt căn bếp nhà cô thành tro, mà Cố Lăng lại là người có tâm hồn xấu xa, luôn đứng một bên cười nhạo, một bên chỉ chỉ vào đám khoai tây anh đang thái cười nhe nhớn: “Vì muốn em không bỏ đi cả đấy! Nhị Tây, chân mở ra một chút!”

“Không được Tiểu Đào sắp tỉnh rồi! Lửa cũng sắp tắt rồi kìa.”

Lục Nhược lưu luyến rút tay ra khỏi váy cô, mắt đói khát nhìn cô: “Buổi tối xem anh xử em thế nào!”

“Liệu nhìn trời mà hái sao thôi!” Mộ Tây đỏ mặt rời khỏi cái bàn ăn, mắt thấy chiếc môi bị anh đánh rơi xuống đất cúi người nhặt lên tiện tay bắt lấy tay anh: “Anh còn phải rửa tay cái đã!” Nói xong, kéo tay anh đến bên chậu rửa, lại nghe thấy tiếng cười không phúc hậu của anh.

Mộ Tây xấu hổ trừng mắt với anh một cái, Lục Nhược cười rộ lên, tay anh nhanh chóng bắt lấy tay cô, tay kia mở vòi nước. Mười đầu ngón tay dầy dứa trong nước bắn nước tung tóe, Lục Nhược đem ngón tay khê cài vào tay cô, bắt chợt đẩy cô dính vào tường: “Còn sợ bẩn nữa không?”

“Thật là!?!?!?” Mộ Tây nhấc một chân lên đá anh, nhưng cô làm sao nhanh hơn Lục Nhược được. Bị anh tóm lấy ngược lại chân tay lại càng chạy không thoát.

“Bố di động của bố này!”

Hai người đang nháo loạn, thì Tiểu Đào đem điện thoại chạy vào.

Dưới ánh mắt căm tức của Mộ Tây, Lục Nhược đành rút bàn tay đang đặt ở trước ngực về.

“Tiểu Đào trên mặt con nốt đỏ đã lặn bớt đi rồi kìa!” Mộ Tây ngồi xuống xem xét qua lại gương mặt của Tiểu Đào, rất vui vẻ kéo con vào lòng: “Thật tốt, cuối cùng cũng đã đỡ rồi!” Cúi đầu lấy trán đo nhiệt độ cơ thể con: “Cũng không còn sốt nữa! Thật là tốt quá!”

“Mẹ....” Tiểu Đào bị Mộ Tây qua quần áo sờ sờ mông của nó làm nó thấy không được tự nhiên, hai má hơi hồng hồng: “Bố di động đang kêu kìa!”

Mộ Tây nhìn tên hiện trên màn hình, nụ cười trên mặt bỗng nhiên cứng lại. Tiểu Đào Quân thấy mặt mẹ bỗng nhiên biến sắc sợ hãi: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

“Không không mẹ không sao!” Mộ Tây đưa điện thoại cho Lục Nhược: “Tìm anh đó.... Tiểu Đào lại đây mẹ đưa con đi rửa mặt. Hôm nay lại đi khám lại, nếu không sao mai lại có thể đi học rồi!”

Lục Nhược nghe điện thoại xong đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Mộ Tây lấy bát đũa: “Ăn cơm rồi hãy đi!” Tiểu Đào Quân hưng phấn đem thìa khuấy loạn trong bát: “Ăn cơm, ăn cơm!!!”

“Nhị Tây!” Lục Nhược đang thất dờ caravat đi tới: “Bố anh nằm viện, anh đi tới xem như thế nào. Dem Tiểu Đào đi khám lại bao giờ xong nhớ gọi cho anh...” Anh tạm dừng một chút: “Chị ấy mới về được ít lâu... Hai năm nay sức khỏe bố anh không được tốt, anh lại bận nhiều việc...”

Mộ Tây đi đến sofa ngoài phòng khách, xoay người cầm lấy túi xách của anh, lấy chìa khóa đặt lên trên bàn.

Sau lại cầm chìa khóa đưa cho anh: “Lái xe cẩn thận một chút! Bao giờ Tiểu Đào khám xong, em đưa nó đến bệnh viện thăm bố luôn.”

Lục Nhược không đón lấy chìa khóa tiện thể ôm lấy cô: “Nhị Tây!”

“Đừng nghĩ em tốt như vậy,” Mộ Tây bị anh ôm đến thất lưng cũng thấy đau: “Em chỉ là không muốn làm một người con dâu bất hiếu thôi!” Rốt cuộc, cô ấy vẫn là chị gái ruột của anh, họ có cùng cha mẹ. Dù đi đâu chẳng nữa họ vẫn bị ràng buộc bởi dòng máu trong người, vĩnh viễn không thể bỏ được.

Lục Nhược hung hăng hôn cô một cái, cầm lấy đồ đạc vội vàng đi.

Tiểu Đào Quân đem canh trứng Lục Nhược làm ăn thử một miếng, vẻ mặt như quả mướp đắng nói: “Mẹ thật là rất khó ăn, bên trong còn có trứng gà.”

Mộ Tây nhìn đồng hồ ăn trên bàn thờ dài nói: “Tiểu Đào, mẹ cùng con ra ngoài ăn, ăn xong hai mẹ con mình đi thăm ông nội.”

Trong bệnh viện tại thành phố S, Lục Đào ngoan ngoãn cùng mẹ đi theo y tá vào phòng bệnh.

Trong phòng mọi người thực xa lạ, Tiểu Đào nắm chặt bàn tay mẹ.

“Đây là... đã lớn như vậy rồi sao?” Lục mẹ che miệng nức nở nói, đưa tay về phía Tiểu Đào: “Đến cho bà nội ôm một cái nào!”

Tiểu Đào do còn nhỏ tuổi, sợ hãi chạy về sau lưng Mộ Tây trốn. Lục Nhược đi lấy thuốc vừa trở về, Tiểu Đào Quân nhìn thấy bố vô cùng ngạc nhiên: “Bố!”

Nghe được cháu biết Lục Nhược, tâm Lục mẹ hoàn toàn mềm ra.

Mộ Tây tránh ánh mắt Lục Nhược, đem Tiểu Đào đi đến giường bệnh: “Bố, bố có sao không? Tiểu Đào đây là ông nội, đây là bà nội...” Ánh mắt rơi xuống giường bên cạnh Lục Hi, cô nhẹ giọng: “Đây là bác con.”

Tiểu Đào quay đầu nhỏ hết nhìn người này lại nhìn người khác, đến cổ còn thấy mỗi nhưng vẫn ngoan ngoãn chào hỏi mọi người.

Lục cha tuổi đã lớn, xương cốt không thể được như trước, năm nay lại càng thấy người nhiều bệnh thêm, bây giờ cũng đã trở thành khách quen của bệnh viện. Tiểu Đào ông cũng đã thấy qua chẳng qua khi đó nó còn nhỏ liền như vậy một đoạn thời gian không gặp, giống như đã thay đổi không ít. Kia một tiếng gọi: “Ông nội” nghe vào trong tai thật êm tai, mỉm cười gật gật đầu.

Chương 44

Tiểu Đào Quân được Lục cha ột miếng bánh gạo xong cũng không còn e dè nữa. Dem khối bánh gạo dính dính nâng niu trong tay, cắn một miếng lại thấy ngọt ngọt, mềm mềm làm cho nó rất thích.

“Ông nội còn nữa không ạ?” Ăn xong một cái, Tiểu Đào lại nhìn Lục cha đầy mong đợi.

Lục cha cả đời nghiêm khắc giờ lại vô cùng dịu dàng sờ sờ đầu cháu: “Có đương nhiên là có.” Lục mẹ lại đưa cho nó thêm một miếng bánh: “Đào Đào cứ ăn đi hết bà nội lại cho con.” Nhìn Đào Đào ăn đến hai má phính ra, lại thoáng nhìn thấy nốt ruồi của nó, Lục mẹ nhin không được sờ sờ mặt nó: “Nó trước đây cũng đáng yêu như vậy sao?”

Lục cha lắc đầu: “Làm gì có, chưa từng thấy đứa nhỏ nào ngộ nghịch như nó.” Ông lại nhẹ nhàng sờ soạng cánh tay của Tiểu Đào: “Có lẽ có điểm béo tốt là giống nhau thôi.”

Tiểu Đào đang ăn nghiêm chỉnh đứng dậy, ánh mắt ngập nước nhìn về phía mẹ. Lục Nhược đem canh gà đã hầm đưa cho Lục cha, thuận tiện đem tay gõ lên đầu Đào Đào một cái: “Đừng có khóc, đều là người nhà cả, muốn gì liền làm.”

Tiểu Đào được bố cho phép, không hề ngại ngùng, đến bên giường bệnh chạm vào thứ mà nó để ý này giờ, ack, râu của Lục cha.

Lục cha kinh ngạc, bắt được tay mềm mại của nó đang chạm vào râu mình, thẳng bé lại chạm chạm khẽ giật, chọc ông: “Ha ha” cười lớn. Lục mẹ thấy cháu cùng chồng thân mật như vậy, lại nhìn đến đứa con bị chính mình vứt bỏ hơn hai mươi năm, trong lòng vui buồn lẫn lộn, lấy thuốc từ bàn tay Lục Nhược: “Con đừng đứng đây nữa, cơm trưa cũng còn chưa ăn. Đi ra ngoài ăn đi, để đây mẹ trông bố cho.”

Nhà ăn bệnh viện.

Lục Nhược thở hắt ra, đặt đĩa lên trên bát cơm ra điều vô cùng thỏa mãn: “Ăn thật là no!” Ngồi ở phía đối diện, Mộ Tây không động đũa gọi phục vụ đem cà phê lên cho anh: “Ăn nhiều như vậy không sợ bị đau bụng sao, chút lại phải uống thuốc tiêu hóa.”

Lục Nhược lười biếng ngồi dựa vào ghế, nhướn lông mày: “Tại em bắt anh ăn đó chứ!”

“Nghĩ thật là hay nha!” Mộ Tây đem thìa nhét vào trong miệng anh: “Uống hết thuốc này cho em.”

Một trận làm người ta xấu hổ trầm mặc.

“Không được nói!” Mộ Tây nhìn anh muốn mở miệng, lấy tay che miệng anh lại: “Đạo lí em đều hiểu cả... Nếu đã trở lại hết thấy mọi việc đều như cũ.”

Vừa rồi ở bên ngoài bệnh viện cũng vậy, Lục Hi vừa mới định nói gì nhưng một chữ cũng không nói. Hai người nhìn nhau một lát đều không tự chủ nở một nụ cười.

Ngôn ngữ phải chăng vẫn chỉ là thứ công cụ thô sơ kém cỏi mà thôi.

Buổi tối Lục Nhược giao Tiểu Đào cho Lục mẹ rồi cùng Mộ Tây về Mộ trạch.

Thật khéo là Mộ Nam, Mộ Bắc cũng về, tuy Mộ Bắc đang mang thai nhưng cũng rất hưng hăng đang cãi nhau cùng Mộ bà. Mộ bà ầm ỹ quá, Mộ Bắc đành đem mũi dùi hướng vào Mộ Nam chất vấn nói tại sao đã kết hôn hơn một năm mà vẫn chưa thấy có gì.

Mộ Nam ném hòn đá nóng về phía Mộ Đông: “Bà nội, bà phải nói nó kia, lớn như vậy mà còn chưa kết hôn hay là định cắt luôn đường hậu thế của nhà ta.” Mộ Nam học theo lối nói chuyện kì quái của Mộ bà.

“Đúng vậy Mộ Đông, mày có phải định đợi bà nội chết mới lấy vợ phải không?” Mộ bà chỉ tiếc rên sắt không kịp lúc liền trừng Mộ Đông một cái.

“Bà nội trăm ngàn đừng nói như vậy!” Mộ Đông ném một ánh mắt như dao ném về phía Mộ Nam đang cười không phúc hậu ở kia: “Nha đầu chết tiệt kia, dám hăm hại anh trai mày, đáng đánh đòn.”

Bị Mộ Nam đuổi đến phòng bếp hỗ trợ nấu cơm, Aron đang cầm dao thái nhanh như chớp, lại để ý thấy vợ mình bị bắt nạt, ném một ánh mắt thâm độc về phía Mộ Đông, rồi lại thái càng nhanh hơn.

Sát khí vô cùng mãnh liệt! Da đầu Mộ Đông tê dại, vô cùng thân thiết ôm Mộ Nam: “Tiểu Nam ngoan có đau tay không, để anh xoa cho nha!” Dứt lời lại cảm thấy cột sống càng lạnh hơn.

Mộ Nam đập anh trai một cước, lại ôm lấy Mộ Bắc: “Anh chỉ ra sớm hơn em có 20 phút chứ nhiều nhận gì đâu mà bày đặt lên mặt chứ!”

“Bà nội, bà xem cháu gái bà kia, cứu mạng!” Mộ Đông tránh né kêu rên.

“Tiểu tử thôi không được bắt nạt Mộ Nam!~” Mộ bà dùng gậy đánh anh một cái: “Tiểu Bắc lại bên này ngồi, đừng để cho lũ chúng nó chạm vào.”

“Ôi! Đại thần ca!” Mộ Đông vô ý, ngã từ trên sofa xuống, hung hăng liếc mắt trừng Mộ Nam một cái, đứng lên sửa sang lại quần áo: “Chị Hai, Tiểu Đào ở đâu vậy?”

“Tiểu Đào đang ở chỗ bà nội nó.” Trong lòng Mộ Tây ầm ập, về nhà thật tốt.

Lục Nhược đặt các thứ lên bàn trà, chào Mộ bà. Mộ bà quay phắt cầm đi, không thèm để ý đến anh.

Mộ Bắc nhìn bà mà trắng mắt, đành đứng lên tiếp Lục Nhược ngồi xuống: “Mặc kệ bà đi, bà cái gì cũng chẳng biết đâu. Ai dám bắt nạt cháu bà chứ, bảo bồi Nhị tây của bà nội hiểu nhất là cách giày vò bắt nạt người khác, thật tội nghiệp cho nó mà.”

Mộ Tây biết Mộ Bắc là đang bắc thang cho Lục Nhược đi xuống dù sao sau sự kiện kia cả nhà cô cũng có thành kiến đối với Lục Nhược. Thậm chí Mộ mẹ còn khuyên cô ly hôn: “Bọn họ rốt cuộc vẫn là chị em ruột. Nếu con ngày nào cũng phải đối mặt với chuyện này sợ không chịu đựng được.”

Lục Nhược vốn biết Mộ bà vốn là một tiểu ngoan đồng vì vậy cũng không thèm để ý. Thấy hai người con rể còn lại của Mộ gia đều đi xuống dưới bếp nấu ăn, anh cũng rất tự giác, xuống bếp cùng làm việc.

“Tam đương gia!” Aron đang thái thịt ở dưới mặc tạp dề ren trên người làm Lục Nhược trợn mắt há hốc miệng.

“Uhm, có cái gì cần giúp không?” Lục Nhược cũng tự nhiên hỏi.

Chồng Mộ Bắc đang làm bếp chính đứng một bên chỉ chỉ vào dao thớt đang để một bên nói: “Thái khoai tây đi!”

“Mẹ nó, lão tử ghét nhất thái khoai tây!” Lục Nhược nhìn thấy khoai tây lại nhớ đến cảnh bị Cố Lăng cười nhạo lúc học nấu ăn mà đầu muốn bốc khói.

Tuy nói miệng vậy nhưng vẫn xắn tay áo lên, bắt đầu thái khoai tây.

Trong phòng khách Mộ Đông tiến lại gần Mộ Tây hỏi nhỏ: “Hai anh chị lại huê nhau rồi hả?”

Mộ Tây gật gật đầu.

“Đúng phải thế chứ, Nhị Tây mày cuối cùng cũng thông suốt rồi hả?” Mộ Bắc tỏ vẻ tán thưởng. Mộ bà nội hừ một tiếng “Hiện tại phụ nữ cũng có thể bỏ chồng, Nhị Tây của chúng ta cần gì hần, để đẩy bà tìm cho nói người tốt hơn.”

“Thôi đi, bà nội!!!” Mộ Bắc hung tợn nói: “Không biết ai ngày nào cũng lải nhải Nhị Tây không phải người vợ tốt đâu!”

“Không phải ta nói đâu đó!” Mộ bà giấu đầu hử đuôi.

Mộ Đông cùng Mộ Nam không nể mặt ôm bụng cười to. Mộ lúc sau Mộ Đông cũng bị đẩy xuống dưới bếp nấu cơm.

Sau khi vợ chồng Mộ Trung trở về tất, cả mọi người quay quần bên mâm cơm vô cùng náo nhiệt. Trước khi ăn cơm Mộ Trung nói chuyện cùng Lục Nhược. Một lúc sau, anh trở về mang một bộ yên tâm mà ăn cơm.

Mộ Tây không biết trong lòng có cảm giác gì nữa.

Lục Nhược rót cho cô một chén rượu lại gấp thêm rau cần trộn mà cô thích ăn nhất: “Ăn nhiều một chút, đây là anh làm đấy!”

Sau khi ăn cơm chiều xong, Lục Nhược cùng Mộ Tây bị bắt đi rửa bát. Mộ Tây nghe từ trong phòng khách có tiếng cười nói vô cùng vui vẻ.

Bên tai Mộ Tây bỗng nhiên im ắng, Lục Nhược đang rửa bát cạnh bàn bếp nói: “Thế nào? Tay nghề của anh không tệ chứ? Ha ha!!”

Uhm, bị ôm từ phía sau, Lục Nhược cúi đầu nhìn đôi bàn tay để trên ngực anh. Thật là tốt, anh rất thích cái cảm giác có người ỷ lại vào mình như thế này, thật sự thấy rất hạnh phúc....

“Lục Nhược, em rất ích kỷ đúng không?” Mộ Tây ánh mắt nóng rực nhìn vào lưng anh âm thanh như tắc nghẹn trong cổ họng rất khó chịu. Cô biết anh trong lòng rất yêu cô nhưng lại càng khát khao một gia đình êm ấm hạnh phúc. “Em nghĩ đến chính mình giống như là, như là... Em chẳng thể cho anh cái gì ngoài tình yêu cả. Em luôn buộc anh phải rời bỏ người đó...” Trăm nghìn lời muốn nói như tắc nghẹn trong cô.

Cô rốt cuộc đang làm cái gì? Lục mẹ nói, năm trước anh bị đau dạ dày nặng lắm. Khi đó Lục Hi đã muốn trở về chăm sóc cho anh nhưng cả cửa phòng cũng không dám vào: “Trái tim con trai mẹ đều đang ở trong tay con rồi. Mẹ xin con, trở về đi...” Cô bình tĩnh giữ lấy Lục mẹ đang khóc đến không đứng lên nổi nữa.

Cô bức anh đến đường cùng như vậy, ngay cả thân tình của anh cũng không còn nữa.

Cô luôn cho rằng đàn ông nên yêu thương người phụ nữ của mình vô điều kiện, không được giận giữ, không được không chung thủy, không thể như anh như vậy. Lại cố tình không để ý đến quá khứ của anh, không để ý anh cũng là đứa con được cha mẹ yêu thương nuôi dưỡng cũng có điểm yếu đuối, cũng có khi tùy hứng mắc sai lầm.

“... Em không nghĩ mọi chuyện sẽ như vậy...” Mộ Tây dứt quãng nói xong. Làm việc lúc nào cũng phải chừa inh một đường lui, gặp phải chuyện không may thì nhanh chóng bỏ cuộc đó là tác phong xưa nay của cô. Thói quen này khiến Mộ Bắc luôn phải chạy theo chăm sóc cho cô, thói quen đi con đường bằng phẳng do người khác dẫn đường, đối với chuyện của Hứa Diệc Hàng làm cho cô khi gặp Lục Nhược không dám đem toàn bộ trái tim mà yêu anh.

“Lần đó, anh ốm có nặng không? Nằm viện mất bao lâu?” Mộ Tây khóc như núi đổ. Ở thành phố M, cô cứ ba ngày lại được Mộ Bắc lôi ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa, hơn nữa lại được Hạng Vị Ương giúp đỡ nên cuộc sống cũng không quá vất vả.

“Luôn khóc trước mặt anh...” Lục Nhược giúp cô lau nước mắt “Xấu chết đi được!”

34. Chương 45 End

Chương 45

Lục Nhược cùng Mộ Tây đi ra khỏi phòng bếp, Mộ Bắc nhìn chăm chăm đôi mắt hồng hồng của Mộ Tây, nói móc hai vợ chồng bọn họ, rửa bát đưa đến chóc cả men luôn. Lục Nhược âm thầm nghĩ, là người như thế nào mới chịu được người phụ nữ này. Nghĩ lại thấy vẫn là vợ mình là tốt nhất.

Lục Nhược biết bố mình được xuất viện về nhà, ngồi một lúc liền đem theo Mộ Tây trở về nhà. Trước khi đi Mộ mẹ gọi Mộ Tây lại, mẹ con nói chuyện một hồi lâu, ngay lúc Lục Nhược sắp không chịu được nữa thì cô mở cửa xe ngồi vào trong.

“Đi thôi!” Mộ Tây cài khóa an toàn xong xuôi nói.

Đi dọc đường Lục Nhược không chịu được hỏi cô: “Nhị Tây mẹ với em nói cái gì vậy? Không phải muốn em với anh li hôn đấy chứ!”

“Không phải đâu,” Mộ Tây lắc đầu: “Mẹ nhìn thấy mắt em đỏ, tưởng anh bắt nạt em...” Cô dựa đầu vào cửa kính xe nói: “Mẹ nói chúng mình cũng lớn cả rồi, gánh vác trách nhiệm nặng nề trên có cha mẹ dưới có con nhỏ, nếu đã quay lại với nhau thì nên nhường nhịn nhau cùng chung sống. Xa cách lâu như vậy mà quay lại được thì cũng đủ thấy hôn nhân của chúng mình bền chắc.”

Lục Nhược cảm thán: “Không hổ là vợ chồng lâu năm, cái đó với cái bố em nói với anh không khác nhau là mấy!”

Lục Nhược cùng Mộ Tây đem theo con về Lục trạch ở, cuộc sống trôi qua thong thả mà vui vẻ.

Một tháng sau, Mộ bà nội ra đi trong khi đang ngủ. Sau một hồi kiểm tra bác sĩ nói với cả gia đình đang vô cùng hỗn loạn, lão nhân gia ra đi trong vô thức, không gặp đau đớn gì. Người cũng đã lớn tuổi các cơ quan trong cơ thể dần lão hóa, dừng lại khi khô kiệt cũng là điều dễ hiểu.

Sau khi ông nội vì bệnh mất đi, cô hiểu rằng có những người ra đi sẽ không quay trở về nữa. Cô nhớ rõ khi đi theo mẹ đi vào ngân hàng rút sổ tiết kiệm của ông về, kết quả hai người ôm nhau khóc. Một người ra đi thì tất cả những thứ liên quan đều biến mất từ chứng minh thư tài khoản ngân hàng,... chỉ còn lại hình bóng trong trái tim những người yêu thương mà thôi.

Mộ bà nội đã lớn tuổi ngày này mọi người trong gia đình vốn đã chuẩn bị tâm lí nhưng không nghĩ nó lại đến nhanh và bất ngờ như vậy.

Ngày đưa tang, Mộ Tây không định cho Tiểu Đào đi sợ làm cho con sợ hãi. Nhưng Lục Nhược lại đem khăn tang quần cho con nói: “Cho con đi chuẩn bị chút tâm lí cũng tốt!” Anh sờ sờ đầu con nói: “Hiểu được nỗi đau mất người thân lúc nhỏ nó càng biết quý trọng những người thân đang ở bên cạnh nó!”

Tiểu Đào nhìn khoeo mắt khóc đến sưng đỏ của mẹ, lại nhìn sắc mặt ngưng trọng của bố, mê man gật đầu.

Người tham dự tang lễ rất nhiều mặc dù mấy chị em Mộ Tây đều tham gia tiếp đón nhưng vẫn không đủ.

Mộ Trung tinh thần suy sút, không đủ tỉnh táo để cùng người khác nói chuyện nên mấy chị em đều để cho cha có không gian riêng. Bố của bọn họ giờ này cũng là một đứa nhỏ mất mẹ, tinh thần thực yếu ớt.

“Chị, chị nghỉ một chút đi!” Mộ Tây thấy sắc mặt Mộ Bắc không được tốt lắm khuyên chị đi nghỉ một chút. Mộ Bắc mới sinh con không lâu trong tháng vốn không nên làm lụng vất vả nhưng là cô nhất quyết nói cô là chị cả phải đứng đầu mọi việc. Mộ Tây cũng biết chị rất đau lòng, ngày thường cùng với bà vô cùng khắc khổ nhưng cũng lại nặng tình nhất.

Sau lễ tang, Mộ Tây ở lại nhà vài ngày mới quay lại Lục Trạch. Mắt đỏ vô cùng về nhà ngồi trên ghế sofa ngày cả nước cũng không muốn uống.

Tiểu Đào Quân biết không còn được gặp cụ nữa khóc đến rách cả họng. Trở về nhà xong, Lục mẹ cho cháu uống rất nhiều nước mật ong. Nhìn thấy mẹ về nó nhảy xuống ôm lấy mẹ.

“Đào Đào xuống đi cháu mẹ mệt, đến bà nội ôm con!” Lục mẹ nhìn Mộ Tây tiêu tụy cũng thật đau lòng.

Tiểu Đào Quân ánh mắt hồng hồng nhìn mẹ: “Mẹ mẹ đừng khóc, về sau Đào Đào vĩnh viễn ở cùng mẹ. Sẽ không để mẹ giống như cụ đâu!”

Mộ Tây nhìn con rồi ôm con vào lòng, hai mẹ con khóc lóc thật thương tâm.

Lục mẹ an ủi Mộ Tây lại đau lòng nhìn cháu thăm oán Lục Nhược làm cho đứa nhỏ như vậy phải trải qua loại chuyện đau lòng này.

Lục Nhược đưa Mộ Tây về phòng, đặt lên giường: “Nhị Tây nén đau thương lại, chuyện này cũng là điều không tránh khỏi.”

“Em biết..” Mộ Tây giọng khan khàn nói: “Em thấy đau lòng thôi.”

Đêm đó hai người lẳng lặng ôm lấy nhau ai cũng không buồn ngủ. Sinh lý tử biết cách biệt nhân gian loại chuyện này anh nhìn không ít nhưng đây là lần đầu tiên tự mình trải nghiệm, anh cảm thấy rung động không nhỏ.

“Lục Nhược chúng ta cùng nhau ở một chỗ thật tốt có được không? Chúng mình từng này tuổi rồi, trên có cha mẹ dưới có con cái, trách nhiệm nặng nề, về sau người mất đi sẽ ngày càng nhiều. Anh nhất định phải ở bên cạnh em...”

“Ừ.” Lục Nhược ôm chặt lấy cô: “Nhị Tây chúng mình không bao giờ chia xa nữa...”

Mộ Tây nằm yên trong lòng anh, nhìn mặt trời bên ngoài đang dần dần lên cao, đột nhiên xoay người áp sát thân thể anh, thấp giọng nói: “Em nghĩ muốn...”

Lục Nhược hơi kinh ngạc, nhìn bộ dáng cố chấp của cô gật đầu.

“Nhanh một chút.”

“Em sẽ đau, chờ một chút.”

“Không cần.”

Sau khi anh hoàn toàn tiến vào, Mộ Tây mới cảm thấy tâm trạng mấy ngày nay được hạ xuống, an ổn chờ đợi những đợt sóng anh mang lại.

“Mạnh hơn một chút!” Mộ Tây dồn dập thở nói.

Lục Nhược tân lực thỏa mãn cô. Anh biết dù sao cũng phải có nơi phát tiết mới được. Tại thời điểm anh giải phóng trong người cô, anh thì thâm bên tai cô nói anh yêu cô.

Khi cô đau khổ nhất cô dựa vào anh, như vậy là tốt nhất rồi

Người ra đi nhưng cuộc sống thì vẫn tiếp tục.

Hai tháng sau, Mộ Tây có thai, một sinh mệnh sắp ra đời làm cho cả hai gia đình đều thấy như có làn gió mới. Chỉ có Tiểu Đào Quân mất hứng vì nó bị đuổi ra ngủ riêng, nhưng bố lại được ôm mẹ ngủ.

Vào ngày đông chí, Lục Nhược đem đồ đạc cùng Mộ Tây đi chùa.

Mộ Tây muốn một đứa con gái lồi kéo Lục Nhược đi cầu khẩn. Tiểu Đào Quân biết mẹ mang thai nên cũng không quậy nữa đôi khi còn cùng đi kiểm tra.

“Tiên sinh cùng phu nhân thử viết một chữ đi!” Ông thấy tướng số vô cùng tận tình tiếp đãi họ.

Tiểu Đào Quân đang cầm bánh đậu mới ra lò, mắt đen đảo tròn nhìn hộp xăng đảo tròn nói: “Muốn rút muốn rút...” Không đợi Mộ Tây giữ lấy nó ngay ngồi lên trên bàn còn hưng phấn đảo tròn cái ống: “Rầm, Rầm..”

Lục Nhược giúp Mộ Tây nay bụng đã cao hơn ngực ngồi xuống.

“Ngay cả đứa nhỏ cũng rút được quẻ, cái này tin được sao?” Mộ Tây thấy Lục Nhược đứng một bên cười cợt nói.

Mộ Tây liếc nhìn chủ hàng một cái: “Nói cho tốt vào nếu không đừng hòng nhận được tiền.”

Từ trong miếu nguyệt lão đi ra tâm trạng Lục Nhược vô cùng tốt: “Ha, Ha, Mộ Tây nghe thấy ông ấy nói không? Ông ấy bảo chúng mình có nhân duyên từ kiếp trước nên kiếp này nhất định phải ở cùng với nhau!”

“Từ khi nào mà anh bắt đầu tin mấy chuyện này?” Mặc dù nói vậy nhưng Mộ Tây cũng rất hài lòng, bỗng nhiên thấy bàn tay trống trơn hỏi: “Tiểu Đào đâu?”

“Mẹ con ở trong này!!” Tiểu Đào Quân hưng phấn gọi bọn họ: “Đến xem con chim này đi mẹ...”

Con chim này thật là quen...

Quả nhiên, Tiểu Đào Quân chỉ vào con vẹt màu trắng. Con vẹt mắt đen bóng chớp cánh linh tinh nói ra mấy câu chúc cát tường. Nó nói mỗi câu đều làm cho Tiểu Đào Quân cười không khép miệng.

Mộ Tây nhìn con chim, con chim nhìn cô một lúc sau vỗ cánh đậu lên vai Lục Nhược. Lục Nhược rất là kinh hãi: “Ồi, thiếu gia ta quả thật mệnh lực không cùng!”

Móng vuốt con vẹt bám chắc vào đầu vai Lục Nhược, đứng vững vàng. Nhìn Mộ Tây nói: “Phu nhân, Phu nhân, Tướng quân, Tướng quân...”

Lục Nhược nhìn ông chủ cửa hàng nói: “Con chim này tôi mua, bao nhiêu tiền?”

Tiểu Đào Quân vô cùng thích thú muốn chạm vào con chim. Lục Nhược đem con cùng con chim tiến lại chỗ Mộ Tây, cười nói: “Nhị Tây thích không?”

Tiểu Đào Quân la lối: “Bố bắt công, là con phát hiện ra chứ, cho con, cho con...”

Mộ Tây kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, hơi hoảng hốt, giống như thật lâu trước kia, anh cũng từng cười với cô như vậy hỏi thích không?

35. Ngoại Truyện 01 - 02

Ngoại truyện 1: Lần đầu gặp mặt

Năm tuổi là khoảng thời gian Mộ Tây làm công chúa hạnh phúc nhất trên đời. Khi đó công nghiệp còn chưa phát triển, thế giới lúc đó bình yên hơn so với bây giờ...

Khụ, chủ yếu khi đó Mộ Đông cùng Mộ Nam chưa ra đời, Mộ Tây là đứa trẻ nhỏ nhất trong nhà nên được các vị trưởng bối vô cùng yêu quý. Mộ Trung cùng Mộ mẹ còn bận công tác, Mộ Bắc đến trường không có ai mang cô đi chơi, Mộ bà còn cùng cô nhảy dây.

Khi cô được bố tuổi rưỡi, Mộ Tây bị Mộ Trung ôm đi tới nhà Lục gia làm khách: “Nhị Tây” Mộ Trung vui vẻ đem lắc lắc cánh tay Mộ Tây “Kêu bác đi con!”

Tiểu Mộ Tây miệng “Cạch cạch lỗ lỗ” đôi môi đỏ đỏ, nhìn khuôn mặt tuần lãng của bác trai, hắc hắc cười hai tiếng: “Chén chén chén chén”

Xem cô bất kính như vậy trông lại càng đáng yêu, không kìm lòng đem bàn tay thô ráp sờ sờ vào má cô.

“Nhị Tây ngoan, bố cùng bác Lục bàn việc, con đi chơi cùng dì này nhé!” Mộ Trung đưa cô cho người khác bế đi chơi, cô không đồng ý cứ nắm chặt lấy váy của mình.

Mộ Tây ngoái đầu nhìn dì Trương mập mạp dễ gần đem tay lồng vào tay bà.

Thật không giống với nhà mình một chút nào đi nha, Mộ Tây chạy loạn nhìn ngó khắp mọi nơi. Dì Trương ôm nàng chạy vào hoa viên chơi, nơi này ươm ấp lại nhiều hoa thơm cỏ lạ, Mộ Tây chạy lòng vòng trông rất là vui vẻ.

“Nhị Tây chạy chậm một chút!” Dì Trương lấy khăn lau lau mồ hôi trên trán cô. Bụng Mộ Tây kêu réo một tiếng cô nhìn dì Trương đầy khao khát.

Thật là một đứa trẻ dễ thương, dì Trương nhìn Mộ Tây cười không cầm được lòng mình: “Con ngoan chơi ở đây, dì Trương đi lấy điểm tâm cho con.” Mộ Tây ngoan ngoãn gật đầu.

Đương nhiên, không có người quản đứa nhỏ sẽ giương oai, Mộ Tây chạy loạn sục sạo trong đám cỏ. Cô từ trong đám cỏ chui ra đến một chỗ có cái bàn tròn nhỏ, bên cạnh còn có một chiếc giường nho nhỏ trên chiếc giường còn có một cậu bé đang nằm ngủ, so với cô còn lớn hơn rất nhiều.

Mộ Tây đánh bạo chạy qua phát hiện cậu bé này nhắm mắt lại. Nhìn lông mi anh dài thật là dài a, cô muốn chạm vào nhưng chân ngắn quá với không tới.

Cô đi đi đến đến mắt lơ đãng nhìn, đụng được vào lông mi anh xong cô lại đem tay nắm chặt mũi anh.

Trong lúc mơ ngủ Lục Nhược đem tay phất phất, cô cả kinh nhưng lại nhanh chóng lấy lại dũng khí nghịch dại hơn, lại phát hiện ra nốt ruồi trên môi anh. Cô quỳ úp sấp mặt xuống bàn tay mập mạp chạm mạnh vào lại dí mạnh xuống, a thật là một nốt ruồi không phải ăn kẹo dính vào đâu.

Rất cuộc Lục Nhược bị đánh thức, sau đó trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy một tiểu cô nương toàn thân vận đồ màu phấn hồng ngồi xổm trên đùi anh, tay đang kéo kéo chính chiếc váy của mình, có tiếng “Xi xi” truyền lại, sau đó cô bé trút ra một hơi thở khoan khoái, ngẩng đầu lên lại đem đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào trong mắt anh, sau một lúc lâu sau đó mới ấn chân anh xuống bỏ xuống khỏi người anh.

Trên đùi nóng hừng hực, thứ như nước ấm bắn tung tóe, Lục Nhược ngồi dậy phát hiện trên người anh lại cả trên giường nhỏ có tung tóe một thứ nước trông rất khả nghi.

“Mày đã làm gì vậy?” Lục Nhược tức giận đến mức giọng nói phát run chỉ Mộ Tây hỏi.

Sơ giải xong Mộ Tây thức thả lỏng: “Đi tiểu.”

Bị sét đánh ngang tai chắc cũng chỉ đến mức này mà thôi, khuôn mặt thiếu niên vốn xinh đẹp thánh thiện nay đã đen lại, nhìn lại chiến tích của Mộ Tây thét: “To gan!”

Bị dọa sợ hãi Mộ Tây nhìn Lục Nhược một lúc sau cất tiếng khóc to, tiếng khóc vang vào tận trong nhà.

Sau đó, Mộ Tây đang khóc nức nở được Mộ Trung bế đi, Lục Nhược lắc đầu định ninh không chịu nhận lỗi bị Lục cha giáo huấn một bài. Mà thật trớ trêu cho Lục Nhược nhân chứng thì không nhưng vật chứng là vết nước khả nghi trên người anh thì rõ ràng rành, vừa giận lại càng thêm xấu hổ. Cho đến khi được ôm ra đến tận cửa Mộ Tây mới dám quay đầu lại nhìn anh một cái kết quả lại bị vị ca ca kia trừng mắt nhìn lại, nước mắt lại càng trào ra tợn hơn.

Sau này, Mộ Tây tuy luôn quấn quýt với Mộ Trung nhưng không bao giờ cùng ông đi Lục gia nữa, Mộ Trung cảm thấy thật mất mát con gái lớn rồi không muốn cùng đi chơi với bố nữa. Sau khi Mộ Đông cùng Mộ Nam sinh ra, chiếm mất địa vị độc sủng của cô, nhưng do việc học hành chiếm mất hết thời gian nên cô không còn nhớ tới chuyện này nữa.

Hậu quả để lại chỉ là sau này Lục Nhược vô cùng căm ghét con gái mặc váy màu hồng phấn....

Ngoại truyện 2: Tư thế có vấn đề?

Sau khi kết hôn, Lục Nhược xem xét kỹ bên trong laptop của Mộ Tây, Mộ Tây xấu hổ hỏi cảm nghĩ của anh.

Lục Nhược tỏ vẻ khinh thường: Nhìn qua là biết không có chút kinh nghiệm nào rồi.

Mộ Tây không phục: Dựa vào cái gì nói như vậy?

Lục Nhược mở ra một đoạn văn, chỉ ra điểm mấu chốt: Cái chân này so với trẻ con còn hơi giống miêu tả vậy coi như chưa nhìn thấy đồ thật đi! Nhiệt độ lạnh dưới mười độ đàn ông sao còn có sức mà làm chuyện này chuyện kia được, còn nữa cái gì mà quay cuồng ba ngày ba đêm không nghỉ, thật sự là có sức khỏe của trâu bò...

Mộ Tây:....

Mộ Tây căm giận đoạt lại laptop của mình: Ai bảo anh xem làm chi cái này cũng chỉ là hư cấu thôi mà!

Má Mộ Tây nóng như lửa, không cho Lục Nhược nằm ở trên giường nữa: Làm sao?

Anh đem miệng thoát bỏ quần áo của cô: Em châm lửa đốt nhà đương nhiên phải chịu trách nhiệm dập lửa đi chứ!

Anh cắn lên vành tai phỉm hồng của cô: Nhị Tây anh thật không biết yêu cầu của em với đàn ông lại cao như vậy. Kỳ thật có chút vượt quá thể lực của người bình thường. Em thích làm từ phía sau được chúng ta làm luôn bây giờ nhé!

Cái gì BL chứ, tâm tình Lục Nhược phức tạp, phát hiện vợ anh viết toàn là chuyện nam nữ hoan ái.

“Bảo bối, cảm giác thế nào? Có phải vượt quá mong đợi của em hay không?” Lục Nhược ra sức cày cấy.

Hai chân Mộ Tây đều bị anh đè nặng, liên không tự chủ được mà yêu kiều nâng thắt lưng lên, thân thể lui lại phía sau, ý muốn đón lấy sự va chạm của anh.

Không thấy cô trả lời, anh không vừa lòng vươn tay ra đằng trước nắm lấy hai luồng no đủ của cô.

Ngực Mộ Tây là nơi mẫn cảm nhất, chịu không nổi sự xao nhốn của anh, thanh âm yêu kiều đáng yêu ngâm lên làm mất hồn người.

Lục Nhược hưng phấn mà ở trên lưng cô tiến lên cắn loạn: “Bảo bối anh đã cho em hết rồi, em kêu lớn lên một chút đi!”

Một lần sau khi kết thúc, Lục Nhược ôm cô vẫn chưa nhận thua, nơi nơi ân ái sờ soạng, phần khởi chính: “Em phải nghiên cứu nhiều hơn nữa, luyện tập nhiều một chút, như thế này làm anh rất đau. Chúng ta cộng chăm tốt đẹp cuộc sống cũng sẽ tự nhiên vui vẻ thôi!”

Có một ngày không chịu được anh thường xuyên quấy rầy, rốt cục Mộ Tây rốt miệng từ chối, Lục Nhược đang đặt người trên người cô tỏ vẻ khó hiểu.

“Anh xem!” Mộ Tây khó khăn tìm lời giải thích: “Chúng mình mới kết hôn không bao lâu nhưng tần suất làm cũng quá cao.” Hơn nữa làm vợ mới cô không có cơ hội biểu thị một chút cảm giác thẹn thùng, bối rối nào, được giáo dục một cách vô cùng truyền thống hỏi làm sao cô chịu được đây.

Lục Nhược suy nghĩ một lúc, đành nằm xoay sang bên cạnh cô, bàn tay không an phận mò vào trong: “Vậy thì thôi vậy!”

Mộ Tây cảm nhận thấy sự khác lạ ở bên trong liền ngâm lên một tiếng: “Lục Nhược!”

Lục Nhược dùng hai chân kẹp lấy cả người cô, ngón tay khiêu khích cô đến đỏ bừng, làm vẻ mặt đáng thương nói cô: “Không cho làm vậy cho anh sờ thôi. Được anh mát xa hưởng đãi ngộ như em cả thế giới không có người thứ hai đâu!”

Bị cái việc hưởng thụ một mình này xoa nắn, Mộ Tây thật dễ dàng bị làm cho choàng váng. Mộ Tây dần dần dừng lại mọi phản kháng mặc cho anh hầu hạ.

Nhất sờ, nhị sờ, sau....

Lục Nhược rút tay ra: “Một rồi ngủ đi thôi!”

Bị vuốt ve đến toàn thân mềm nhũn, muốn ngừng mà không được, hai gò má Mộ Tây ửng hồng, lay lay cánh tay, đáng thương vô hạn nhìn anh.

“Đèn làm chói mắt? Tắt đi nha!” Lục Nhược quyết đoán tắt bỏ đèn đi.

Một mảnh bóng tối, Mộ Tây được mát xa, bị dục hỏa đốt trong người, Mộ Tây khóc thút thít: “Đừng hong em muốn!”

Lục Nhược như chuồn chuồn lướt nước hôn lên trán cô: “Sáng mai anh phải đi làm, ngủ đi!”

Làm kiêu một phen, Lục Nhược gian trá nằm trong chăn sắp không chịu được, Mộ Tây bĩu môi đi đến trên người anh, mang theo chút mê man, ngồi trên thắt lưng anh vắn vẹo, Lục Nhược hít thở không thông từ yêu tinh biến thành người kêu cô đi ra!

Cô đặt mông mềm mại chạm lên trên bụng anh nhiều lúc chạm vào cái nơi hưng phấn chết người kia.

Hoàn toàn bị bao bọc bên trong cô, Lục Nhược rốt cục thoải mái mà cả người run lên. Trong bóng tối có thể nhìn thấy bóng cô nhận được dòng nước tinh túy của anh mà khẽ ngâm lên, miệng há to thở dốc. Tuy đã phát tinh nhưng Lục Nhược vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn nhanh chóng bật đèn lên.

(Chết đây!!! Khóc!!! Oa oa oa

)

Ngọn đèn làm lộ ra gương mặt hồng rục của Mộ Tây nhưng anh không cho cô bao nhiêu thời gian để mà thẹn thùng, anh hưng phấn đến cực điểm đem cô phối hợp luật động vài cái sau xoay người lấy lại thể chủ động, áp đảo cô, mặt đối mặt công thành chiếm đất.

Một phen hồng lã bay qua xong, Lục Nhược bưng bưng khí thế đề nghị cô: “Nữ ở trên đã thử qua lần sau đổi tư thế đi, cả địa điểm cũng nên đổi nốt,...” Anh vô cùng phấn khích cùng cô mỗi lần lại một lần tiến sâu hơn....

Mộ Tây: o()o

36. Ngoại Truyện 03 - 04 Part 1

Ngoại truyện 3: Vampire night

Lục Nhượng phát hiện vợ anh mỗi lần mua đồ mới thường mặc cho anh xem, đứng trước mặt hỏi anh: “Thế nào?”

Mặt Mộ Tây hồng lên: “Đẹp không!”

Lục Nhượng đang muốn thưởng thức bỗng nhiên Mộ Tây nắm lấy một bên gáy của anh... hôn vào đấy một cái.

Như thế nào lại vậy a? Lục Nhượng lau đi hơi nước còn đọng lại sau nụ hôn của cô, thậm chí mong chờ tiếp tục nhưng đáng tiếc tâm tư vợ đã rời khỏi chỗ này.

Một ngày Lục Nhượng bắt lấy vợ, anh sờ loạn một lúc lâu đã tạo ra được không gian ấm áp cần thiết, anh dán mình trần lên trần cô chu miệng lên ba một tiếng ảm chỉ. Ánh mắt của Mộ Tây lại đi xuống lấy cái cổ của anh làm bãi đáp. Không chỉ hôn môi qua còn lấy răng nanh cắn anh. Lục Nhượng dùng môi sờ sờ một chút tự hỏi gần đây anh có ăn đồ gì không tốt sao?

Hôm sau những dấu vết ái muội khó có thể che dấu được, Lục Nhượng bị Cổ Lăng cười nhạo suốt một ngày, Nam Tích Tuyết thì lại nhìn anh với ánh mắt hâm mộ, hâm mộ xong lại mang theo ghen tị, ghen tị xong lại mang chút nguyên rửa ác ý.

Ban đêm trên giường .

Lục Nhượng không thể nhịn được nữa đem Mộ Tây trên người đè xuống dưới, ủy khuất thả tức giận nhìn cô: “Anh muốn hôn môi!”

Mộ Tây kinh ngạc nhìn đôi môi vì tức giận mà trắng bệch của anh, ừ vẫn là môi ăn có vẻ ngon mà mềm mại nhất.

“Còn muốn!” Không nóng trong người, Lục Nhượng ném hết quần áo ngủ xong, miệng vẫn còn dùm lại.

Mộ Tây bưng kín cái mũi của mình xong, dưới ánh đèn hiện ra da thịt anh trong suốt lại nhìn thấy từng mạch máu li ti dưới da anh, hương vị máu anh cũng sẽ thật mê người đi, không biết cái cảm giác được hòa chung dòng máu với người mình yêu sẽ như thế nào nhỉ?

Mộ Tây nghĩ vậy liền vươn tay đem kéo cổ Lục Nhượng lại gần cắn một phát. Kết cục đêm hôm đó bị Lục Nhượng đứng thu thập ngồi thu thập, nằm thu thập. Hơn thế mấy ngày hôm sau môi cô sưng đỏ đến mức không thể gặp người lạ.

Sau đó rốt cuộc Lục Nhượng cũng tìm hiểu ra được nguyên nhân vấn đề, vợ anh dạo này đang xem một bộ phim về vampire. Mặt tên đó cũng thật đẹp trai, lại còn phát sáng long lanh, hơn nữa còn rất ga lăng nữa. (Edward hả?)

Lục Nhượng thấy cần thiết phải chỉnh sửa lại thể giới quan của vợ mình một lần.

“Nhị Tây lại đây.” Người nào đó, thò ra được một bộ dáng rất nghiêm chỉnh ngồi trên ghế sofa.

Mộ Tây lưu luyến nhìn lên màn hình có anh vampire đẹp trai, chậm rãi ngồi bên cạnh anh: “Làm sao vậy, em còn muốn xem phim”

Lục Nhượng không khỏi cảm tức cái bộ dáng có rầm mau phóng rồi rút của cô.

“Nhị Tây chúng ta là con người, người với người khi biểu đạt tình yêu dùng hôn môi không phải hơi chút là đem răng nanh ra cắn người, như vậy rất là dã man.” Lục Nhượng vô cùng đau đớn.

“Vâng.” Mộ Tây không yên lòng đứng dậy rời đi.

Mấy ngày kế tiếp cô không thể tiếp tục xem phim trên mạng đành làm bộ muốn Lục Nhược ra tay bẻ khóa cho cô xem. Anh rất tinh vi xem xem một hồi sau kết luận: “Đạo này tranh giành bản quyền rất khủng khiếp cứ cho như là bên kia đòi thêm tiền đi!”

Buổi tối khi tiến hành chuyện phòng the, Lục Nhược thỏa mãn được Mộ Tây hôn môi. Mộ Tây bị bờ môi của anh cuốn hút hoàn toàn quên mất cái cổ của anh. Lục Nhược cảm thấy da thịt nơi cổ anh lại cảm thấy khao khát nhớ nhung cảm giác mềm mại của đầu lưỡi cô khi cô đảo qua...

Ngày hôm sau Mộ Tây vui vẻ nhìn thấy vampire của cô đã quay lại hỏi Lục Nhược thì anh bảo: Trung quốc đã trả tiền bản quyền.

Ngoại truyện 4

Nắng mai sáng lạn, vĩnh viễn không lối thoát (Phiên ngoại)

Lục Nhược chưa bao giờ tin vào nhất kiến chung tình... ít nhất, cũng là trước khi gặp cô ấy.

.....

Trên sân catwalk, những người mẫu diện bộ sưu tập thời trang mùa hè năm nay đang sải chân khoe dáng. Máy tay nhiếp ảnh không ngừng yêu cầu các cô thay đổi vị trí, muốn tìm ra một góc chụp đẹp nhất.

Một cô gái tóc vàng, mang vẻ đẹp mạnh mẽ của người phương Tây, vãi vóc tơ lụa dính lấy làn da trắng mềm mại trắng nõn, tà váy rộng thùng thình đung đưa theo từng động tác của cô, họa tiết phức tạp trên váy dưới ánh sáng đèn điện như có sức sống thật tươi sáng phóng khoáng.

“Lục Thiếu gia, anh xem thế nào? Đây là mấy người mẫu đang nổi của năm nay.” K lữn cùn theo đằng sau, phát hiện khuôn mặt không biểu tình của Lục Nhược, tựa hồ không hài lòng, liền cẩn trọng hỏi thăm.

Lục Nhược đưa tay cầm mấy bản vẽ vứt cho K, ngồi lên ghế sofa đối diện sân khấu, nhíu mày, cũng chẳng nói lời nào, chỉ lặng lặng nhìn.

K không khỏi lau mồ hôi, ai cũng biết cậu ấm Lục gia thường ngày toe toét, đến lúc làm việc thì lại rất nghiêm túc, giả như để anh mất hứng hủy hợp đồng, không có cách nào đưa sản phẩm ra thị trường, coi như chết người rồi.

Lục Nhược nhấp một ngụm rượu, chăm chăm nhìn lên khán đài. Mấy người mẫu này bình thường phong cách đều khá phù hợp, thế nhưng lần này lại có cảm giác không đúng lắm. Thiết kế dây lưng đeo quần dài mới này là do mấy hôm trước, sau khi ngủ trưa đột nhiên có ý tưởng, ký ức của một ngày nào đó xa xôi nổi lên, ngón tay khẽ mơn trớn trên mặt.

Bởi vì Lục Nhược không ra chỉ thị gì, mấy cô người mẫu không cách nào khác là đi tới đi lui. Đèn sân khấu nhiệt độ rất cao, một lúc sau, các cô đều toát mồ hôi hột, lớp phấn trên mặt cũng bị lem đi.

“Lục thiếu gia, anh xem, dừng lại một chút có được không?” Lần thứ hai, K cẩn thận hỏi, mấy cô gái ở trên khán đài đã bắt đầu lộ vẻ tức giận, anh đắc tội không nổi đâu. Mãi vẫn không đoán ra được ý tứ Lục Nhược, rốt cuộc là được hay chưa được, cứ im lặng như vậy đúng là dằn vặt người khác mà.

“Ừm,” Lục Nhược nhai nhai cục đá, chongoi cằm, thật kỳ lạ, rốt cuộc là không đúng chỗ nào?

.....

“Mau mau make-up lại đi!” tại phòng nghỉ, đại diện Trần Tả vội vàng giao phó công việc, nhân viên dưới trướng cũng đều tất bật, luống cuống chân tay. “Hi Hi, mang hai cốc nước đá ra đây!”

“Vâng, tới ngay!” Lục Hi đang giúp một cô người mẫu dặm lại má hồng, vội vàng chạy về phía tủ lạnh lấy hai cốc nước mang qua.

“Các cô lát nữa biểu hiện cho thật tốt vào biết không!” Lục Nhược mãi không thấy gặt đầu, Trần Tả cũng sốt hết cả ruột.

“Có cái gì giận dữ sao? Hử?” Trần Tả luôn mạnh mẽ, không khách khí xoay người mấy cô gái, “Lần này mà bị Lục Nhược ghét bỏ rồi, xem sau này còn ai dám thuê các cô không. Lo lấy thân đi!”

“Trần Tả, có lỗi ở đâu sao?” Lục Hi nhìn vẻ mặt uể oải của Trần Tả, cầm một chiếc khăn mặt ướt đưa cho cô.

Trần Tả lau lau mặt, vỗ vỗ mấy cái, “Nếu biết lỗi ở đâu thì đã tốt. Lát nữa cô cũng theo tôi ra khán đài nhìn, nhiều người phối hợp cũng tốt hơn.”

“Vâng.” Lục Hi gật đầu, cửa phòng nghỉ hé mở, đứng ở góc này nhìn ra có thể thấy Lục Nhược đang ngồi trên ghế. Anh ta quả thực rất đẹp trai. Lục Hi không khỏi chăm chú nhìn, vẻ đẹp làm cho người khác phải nảy sinh ý đồ xấu xa. Thị lực của cô rất tốt, còn có thể nhìn thấy nốt ruồi trên khóe môi của anh, khiến cho vẻ đẹp thanh thoát kia toát ra sức hấp dẫn khó nói thành lời.

Trần Tả nhìn dáng vẻ của cô, vỗ vỗ vai: “Sao, cô cũng thích anh ta rồi à? Đồ mặt cái gì, Lục Thiếu gia cũng là một nhân tài, có điều là hơi hời hợt mà thôi. Dù sao người ta cũng khác với cậu ấm nhà đại gia khác, tự bản thân mình rất có bản lĩnh. Đừng nói cô, con gái thù mị nết nà thích anh ta có mà cả đồng.”

Lục Hi lú lười, lợi hại vậy? Thì chào nói, “Anh ta rất giỏi sao?”

Trần Tả suy nghĩ một chút, “Cô 26 tuổi đúng không, anh ta bằng tuổi cô đấy.”

Lục Hi càng thêm bội phục, tưởng mình tài cao tìm được công việc ổn định, thế nhưng nhìn người kia xem, rõ ràng cũng một nấy tuổi trên đầu, vì sao lại khác biệt lớn như vậy!

.....

Giờ giải lao qua đi, sàn catwalk lại tiếp tục sôi động như cũ. Lục Hi đứng phía dưới nhìn, mấy cô người mẫu đều đem cảm xúc chán chường giấu xuống lớp váy áo duyên dáng, thực sự rất hào nhoáng.

Ánh mắt Lục Nhược lơ đãng bỗng dừng lại trên người Lục Hi, cô quay lưng về anh phía anh, nửa người ẩn trong bóng tối, ánh đèn sân khấu cũng với bóng tối phân tranh vẽ nên hình thể đầy đường cong hấp dẫn, anh chậm rãi đứng lên, bước về phía cô.

Mái tóc dài lượn sóng được cô búi lỏng lẻo, gài lại bằng một cây trâm giản dị, bờ vai gầy, cái eo nhỏ kiêu hãnh, vành tai trắng nõn mịn màng không một món trang sức.

“Em là ai?” *Cô gái hay nàng tiên =]]*

Đột nhiên bị ai đó bắt lấy tay, Lục Hi sợ đến mức suýt nữa thì hét lên. Vừa quay đầu lại, đã bị hút vào đôi mắt đen láy sâu thẳm kia, cả thế giới trước mắt cô như bị chấn động.

Trái tim Lục Nhược dường như bị bóp mạnh một cái, bàn tay đang túm lấy cổ tay cô không ý thức được nắm thật chặt. Nhìn thấy cô nhíu mày mới vội vàng buông ra, nở một nụ cười mê hồn, cánh tay giơ lên khẽ đụng vào bờ vai gầy dòn cô vào một góc, “Người đẹp, nói cho anh biết tên của em được không?”

Lục Hi lạnh đến phát run, hóa ra lại là loại người lòng lang dạ sói sao?

K tuy rằng không tin vào mắt mình, thế nhưng, miễn sao tâm tình Lục Nhược tốt lên là được rồi, vội vàng quát Lục Hi, lúc này đang bị nhìn chăm chăm đến mức ngây ngốc, “Còn không mau trả lời Lục thiếu gia đi!”

Lục Hi không tình nguyện bêu môi, thật là không có nhân quyền chút nào, “Tôi tên là Sở Hi.”

“Em họ Sở?” Lục Nhược nheo mắt, giọng nói có chút nguy hiểm.

Lục Hi gật đầu, họ gì thì liên quan gì tới anh? Anh nắm vai cô đau quá, mau buông ra đi!

Lục Nhược hướng phía K hất cằm, “Mau đưa cô ấy đi thay đồ, trình diễn một chút cho tôi xem.”

Lục Hi dù cho có ngàn lần không muốn, vạn lần không muốn vẫn bị K cùng Trần Tả liên tục dọa dẫm, cấp tốc bắt cô thay chiếc váy đeo Lục Nhược mới thiết kế. Cô bối rối sờ sờ vai, sau lưng hờn nhiều quá, thật là lộ liễu.

Lục Nhược mắt sáng ngời, chống tay lên sàn diễn nhẹ nhàng nhảy lên, túm lấy cô xoay vài vòng, “Chính là cô ấy rồi!”

Lục Hi bị anh nhìn càng thêm quẫn bách xấu hổ chỉ muốn lập tức đi vào trong. Ánh mắt Lục Nhược như có sức thiêu đốt của mặt trời, khiến cô bị thiêu trụi từ trong ra ngoài.

Chính là loại cảm giác này, Lục Nhược chầm chầm nhìn Lục Hi, điều anh muốn chính là phong thái dịu dàng, gợi cảm nhưng không quá phóng túng.

Lục Hi cứ như vậy mơ mơ hồ hồ trở thành người mẫu đại diện của thời trang năm nay của Lăng Hiên, chẳng mấy chốc, poster, áp-phích in hình của cô đã bay đầy trời.

....

Tiệc rượu ăn mừng, K mặt mày hồng hào đi lại phía Lục Hi chúc rượu, “Hi hi à, lần này là nhờ cô đã cứu công ty của chúng ta đấy.”

Lục Hi thụ sủng nhược kinh tiếp nhận ly rượu. Từ khi cô được Lục Nhược chọn lựa, K liền lập tức thay đổi cách xưng hô, gọi cô rất thân mật.

Lục Hi cũng không biết mình đã uống bao nhiêu, chỉ biết người đến chúc rượu rất nhiều, cô không cách nào từ chối.

...

Tại quán rượu.

Lục Nhược ung dung móc chìa khóa ra mở cửa, quăng chiếc chìa khóa xuống đất, ngẩng nhìn cô gái trên giường đang say ngủ. Nhún nhún vai, đã là thành ý của K, anh cũng không thể phụ lòng anh ta phải không? Gần đây bận rộn chuyện làm ăn, lại bị Nam Tịch Tuyết và Cố Lăng gọi về một thời gian, đã lâu rồi ăn chay không được ăn thịt.

Tắm rửa xong, Lục Nhược cũng không vội, cầm ly rượu ra sân thượng chậm rãi uống. Vài chén qua đi, anh bắt đầu có cảm giác liềm leo lên giường, cởi áo ngủ ném sang một bên, xốc chăn lên chuẩn bị ăn bữa chính.

Vì sao lại là cô? Nhìn thấy Lục Hi gò má đỏ hồng, người đầy mùi rượu, Lục Nhược cảm thấy thật bất đắc dĩ. Suy nghĩ một chút, khoe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên, cái cậu K này, thực sự rất hiểu anh. Không sai, ngón tay Lục Nhược mân mê một lọn tóc của cô, anh chính là rất thích cô. Nhấn nài ngẩng nhìn cô gái này, một cảm giác thoải mái bình thản tựa như mặt hồ phẳng lặng.

Lục Hi chậm rãi mở mắt, lăm bằm một câu, “Đầu đau quá!”

Bàn tay Lục Nhược đang lẩn mò trên ngực cô dừng lại, đứng dậy mở ngăn kéo lục lọi được một viên thuốc, “Này, uống thuốc đi.”

Gọi vài tiếng, hóa ra Lục Hi chỉ là nói lảm nhảm trong vô thức, lay cô mãi cũng không dậy.

Lục Nhược nhìn đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên của cô, trong đầu nổi lên ý niệm tà ác. Nhấp nước bọt, bỏ viên thuốc vào miệng, anh cúi người hôn cô.

Thật sự ngoài sức tưởng tượng! Nụ hôn từ từ chậm rãi bắt đầu trở nên mãnh liệt, một tay nâng lưng của cô lên dính chặt vào lồng ngực mình, da thịt vừa tiếp xúc lập tức khiêu gợi lên ngọn lửa dục vọng, bàn tay rảnh rỗi liền bò lên trên người cô náo loạn.

Lục Hi khó chịu nhíu mày. Lục Nhược bất đắc dĩ rút ngón tay đang thăm dò nơi ẩm ướt kia ra, tiếp tục hôn lên đôi môi mềm mại kia, chặt như vậy, cô chẳng lẽ vẫn còn trong trắng sao? Cứ tưởng rằng phụ nữ đến tuổi cô đều sớm đã....

“Khụ khụ khụ!” Lục Hi ho khan một hồi, ngồi bật dậy, đẩy Lục Nhược đang đè trên người cô sang một bên, cuối cùng cũng khạc ra viên thuốc trong cổ họng.

Cổ họng nóng rát, Lục Hi chặt vật tựa vào đầu giường, đến cả phế phổi cũng thấy đau.

Lục Hi hết ho rồi lại nôn suốt cả đêm, tư tưởng lang sói của Lục Nhược cứ như vậy bị cô làm cho tiêu tan không còn chút gì.

Sáng sớm tinh mơ, anh sững sờ ngồi trên sàn nhà, quay đầu lại nhìn cô gái đang ngủ say sưa, vì sao anh lại phải thế này?

.....

....

Từ quán rượu đi ra, Lục Hi nổi giận dùng dùng bắt taxi, trực tiếp lao đến phòng làm việc của K, “Tổng giám đốc, làm ơn cho tôi một lời giải thích!”

K nịnh nọt xin lỗi vài câu, phát hiện Lục Hi không hề mềm lòng, lập tức thay đổi thái độ, “Sở Hi, chuyện nhà cô tôi cũng biết sơ qua, đi theo Lục thiếu gia, chuyện sau này không nói, ít ra thì chuyện tiền nong thuốc men ẹ cô cũng sẽ được đảm bảo. Hà tất phải bần khoản làm gì?”

Bị nói trúng điểm yếu, cô cố gắng bình tĩnh, “Tổng giám đốc, xin lỗi đã làm phiền.”

K cười nói, “Không có gì, sau này còn phải nhờ Hi Hi chiếu cố nữa đây.”

Ở công ty, suốt một ngày đêm Lục Hi vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Buổi chiều lúc chụp ảnh, thợ ảnh nói gì đó với Trần Tả, Trần Tả lập tức lôi cô từ trên sân khấu kéo vào trong toilet, “Cô xem cô đi, cũng không biết giấu giếm cái gì, không sợ người ta bảo mình không chuyên nghiệp sao!”

Lục Hi mờ mịt nhìn cô. Trần Tả thở dài, lấy phấn dặm nhẹ lên gáy cô, che đi dấu hôn vẫn còn in đậm, “Được rồi.”

.....

...

Cầm số tiền lớn đến bệnh viện đóng viện phí, Lục Hi mượn cớ tránh né đi ra ngoài.

Chậm rãi lang thang không mục đích một lúc lâu, cô mới phát hiện ra có người lái xe đi theo mình.

Biết cô đã phát hiện ra, Lục Nhược cũng không trốn tránh, thản nhiên tắt xe vào lề đường, xuống xe, sải bước về phía cô.

“Anh làm gì?” Lục Hi cảnh giác nắm chặt chiếc túi xách.

Lục Nhược nở nụ cười bốn cột, hai tay dứt túi quần, “Anh đây vẫn chưa làm gì em, em có cần phải như thế không?”

Lục Hi sờ sờ cái cổ của mình, oán hận, “Không biết xấu hổ!” Đúng là không làm gì thật. Thế nhưng, cơ thể cô thể nào đều bị anh ta nhìn thấy hết, mấy dấu vết trên người cùng với đôi môi sưng đỏ biểu hiện cho cái gì cô cũng không phải là không biết. Chưa bị người ta ăn tươi nuốt sống cũng là may rồi.

Lục Nhược từng bước một bước tới gần cô, Lục Hi liền một mực thối lui, cho tới lúc lưng đụng phải lan can lạnh lẽo, muốn lùi cũng không lùi được nữa.

Lục Nhược nắm lấy thành lan can, đem cô vây trong ngực mình, cúi đầu hít hà mùi hương của cô, “Anh vẫn còn có thể không biết xấu hổ hơn được nữa.”

“Chát” một tiếng, Lục Hi nghe theo tiếng gào thét trong lòng, giơ tay lên tát cho Lục Nhược một cái.

.....

Nhà trọ của Lục Nhược.

“Đau đau, nhẹ tay thôi!”

“Anh đừng lộn xộn nữa!” Lục Hi gấp gấp đến độ gần như đè Lục Nhược lại.

Lục Nhược rên la, “Mẹ nó, cô làm xước mặt tôi rồi, ối!” Lục Hi hung hăng cầm miếng bông tẩm cồn chà lên miệng vết thương của anh ta, đỏ mặt, “Không được nói bậy!”

Lục Hi cũng giống như những người con gái khác, thường mang trên người rất nhiều vòng vèo trang sức, hôm nay lại đeo một chiếc nhẫn có chút góc cạnh hơi bị sắc, đến lúc tát cho Lục Nhược một cái xong, rụt tay

lại, trên khuôn mặt tuần tú kia đã xuất hiện vài vết máu nhìn thấy mà giật mình. Đặc biệt là vết thương trên khoeo mắt lại càng nghiêm trọng, cả một mảng da đã bị cào rách.

Bị cô nhấn một cái như thế, lại thêm cồn thấm vào, Lục Nhược đau đến cứng đờ, tim phổi dạ dày cũng muốn thẳng đứng lên, “Sở hi, tôi cảnh cáo, cô dám làm đau tôi!”

Lục Hi đẩy nắp chai cồn, “Tôi cảnh cáo anh dám giữa đường đùa bỡn phụ nữ!” thực sự không hiểu nổi cái anh chàng này, lúc thì nghiêm túc khác thường, lúc lại la khóc om sòm ăn vạ tựa như một cậu bé. Có điều, len lén nhìn khuôn mặt bị cô làm tổn hại, trong lòng thấy vô cùng xấu hổ.

Lục Nhược nhắm mắt lại châm chọc, “Cô cũng tính là phụ nữ sao? Cậu đây đến một cái ngón tay cũng còn chưa đụng tới!”

“Anh...!” Lục Hi tức giận đỏ bừng mặt, quơ lấy túi xách định bỏ đi.

“Á, cô không phải gây chuyện xong rồi bỏ chạy đấy chứ!” Lục Nhược gào to lên, “Mặt tôi thế nào làm sao còn gặp ai được nữa, có thể nào cũng phải làm cái gì cho tôi ăn rồi mới đi được chứ!”

Lục Hi bĩu môi đi vào nhà bếp. Lục lợi một lúc thềm cảm thán, thực sự chỗ này dùng để ở sao? Chẳng còn cách nào khác cô đành phải bắc bếp rán hai quả trứng rồi vo gạo bỏ vào nồi áp suất nấu cháo.

Lục Nhược bắt mắt nhìn thức ăn trên bàn, “Có thể này thôi sao?” cầm đôi đũa chọc chọc miếng trứng, rồi lại lấy cái thìa khuấy khuấy bát cháo, “Một miếng thịt cũng không có, cô muốn ngược đãi tôi đúng không?”

Bận rộn một lúc, Lục Hi cũng đói bụng, nuốt nước bọt đánh ực một cái, “Anh không ăn thì để tôi ăn, nhiều chuyện!”

Lục Nhược đuổi đôi chân dài, lưỡi biếng ngả người trên ghế, “Ai nói tôi không ăn? Cô dứt cho tôi ăn đi!”

Lục Hi trừng mắt liếc anh ta, lại một lần nữa muốn bỏ đi.

“Dứt cho tôi ăn xong tăng gấp đôi tiền lương.”

...

..

“Lục thiếu gia, ăn đi.” Lục Hi ôn tồn dỗ dành Lục Nhược, “Ngon không?”

“Cũng tạm.”

Thấy trên khoeo miệng anh ta dính hạt cơm, Lục Hi tiện tay giúp anh lau. Xúc cảm dịu dàng len lõi trong tim, bỗng dưng cảm thấy anh ta thật gần gũi, Lục Nhược bắt lấy tay cô, ánh mắt bỗng đổi khác.

“Làm gì vậy?” trái tim Lục Hi đập “thình thịch”.

Lục Nhược giơ tay lên chạm vào ngực cô, cách một lớp vải, ngón tay cái khẽ ấn lên nhũ hoa, tà ác cười, “Cái này mới ngọt!”

Lục Hi bị anh ta ngả ngón, hành động hạ lưu không gì sánh được, xấu hổ và giận dữ tới cực điểm. Anh, anh ta dám...! Hai gò má bắt đầu đỏ ửng lên lan tới tận cổ.

“Chắc chắc, thật là miễn cảm!” bàn tay Lục Nhược từ trên ngực trượt xuống phía dưới, dọc theo đường cong mỹ miều xuống tới eo, một đường cong vừa khít với bàn tay anh. Cô gái này, anh thật sự là muốn cô đến phát điên. Đánh mắt lên nhìn cô, kinh ngạc thấy hai mắt cô đọng đầy nước mắt.

“Chỉ là đùa thôi mà, khóc cái gì mà khóc!” Lục Nhược khẽ huých cô, giả vờ thoải mái nói, khoeo miệng khẽ nhếch lên, hai tay đặt lên thắt lưng, nheo nheo mắt, “Được rồi được rồi, em đi đi. Cậu đây hôm nay mệt rồi.”

Lục Hi quay lưng lại, hoảng loạn lau nước mắt trên mặt, nói gì đó không rõ ràng, xách chiếc túi đặt trên bàn vội vã chạy trốn.

“Aizz, ngày mai tôi sẽ trực tiếp tăng lương cho cô, cậu đây lời nói đáng giá nghìn vàng!” Lục Nhược chẳng hề để ý tiếng cửa từ phía sau mở ra rồi đóng sập lại một cách nặng nề, cắt đứt lời nói của anh.

Đáy mắt Lục Hi tràn ngập suy tư đứng chờ ở cửa thang máy. Cánh cửa từ từ mở ra, tấm gương sáng loáng phản chiếu dáng dấp của cô, thật sự vô cùng chật vật.

Bên trong có một cô gái dáng người cao gầy rất xinh đẹp, thấy Lục Hi liền rất lảng lơ hất mái tóc xoăn, đôi chân thon dài thong thả bước ra.

Lục Hi cúi đầu đi vào trong, tình cờ nhìn ra ngoài, phát hiện người đẹp kia đi tới phòng của Lục Nhược, móc trong chiếc túi xách tinh xảo ra một chiếc chìa khóa.

37. Ngoại Truyện 04 Part 2

Chuyện gì sẽ xảy ra cả đũa ngọc cũng biết. Lục Hi dựa lưng vào thang máy, những hình ảnh quay cuồng trong đầu, người nào đó vừa nghiêm túc làm việc lại quay sang trêu tức cô, vừa đối với cô tà ác lại quay sang cười ngọt ngào, rồi còn cả đêm đó lưu lại dấu vết trên người cô.... Cô lắc lắc đầu, mình bị làm sao vậy? Cùng lắm cô và anh ta chỉ mới gặp nhau vài lần, vì sao lại phải để ý? Anh ta chính là loại người như vậy, được dịp thì chơi thôi. Hơn nữa, anh ta cũng không hề che giấu hứng thú đối với cơ thể cô, đối với một gã đàn ông như vậy, cô việc gì phải lo lắng!

Quên anh ta đi! Lục Hi nghiêm khắc cảnh cáo bản thân, tình cảm mãnh liệt nhất thời như vậy rất nguy hiểm. Đi xuống lầu, cô tới góc phố mua một cốc kem thật lớn, cầm chiếc thìa xúc một miếng to bỏ vào miệng nhai lạo xạo. Hôm nay nóng trời, vậy mà cô lại thấy lạnh run, nhưng cho dù thế nào, cục tức trong bụng cô vẫn không cách nào tiêu đi được.

Cô tới nhà hát, mua vé vào cửa xem. Bên trong người xem khá thưa thớt. Cô cũng chẳng biết tên vở kịch là gì, chọn chỗ ngồi sau cùng, cả người ẩn trong bóng tối nhưng trong đầu lại rất hỗn loạn.

Ngọn đèn sân khấu đột nhiên tối sầm lại. Tới khi đèn được bật lên, Lục Hi bỗng đưng hóa đá, chằm chằm nhìn vào người con trai đang đột nhiên xuất hiện giữa sân khấu.

Trên khán đài, người ấy mặc chiếc áo khoác màu trắng, trong túi đặt một bông hoa đỏ tươi, trong tiếng nhạc, giọng hát lời cuốn dụ dàng không gì sánh được từ từ cất lên. Giai điệu đơn giản, lời cũng ngắn nhưng đã phá vỡ hoàn toàn lớp phòng bị của Lục Hi.

“I love you, I love you....” Lặp đi lặp lại không ngừng, người ấy bước xuống sân khấu, từng bước từng bước một đi xuống, bước dọc theo cầu thang, ngọn đèn chiếu theo từng chuyển động của anh, cuối cùng dừng lại trước mặt Lục Hi.

Quầng sáng tròn tròn bao bọc lấy riêng mình cô và anh. Lúc ấy Lục Hi mới phát hiện trên ngực áo anh là một đóa hồng, kiểu diềm và ướm át.

Lục Nhược khom lưng, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt của cô, “Anh biết là em không thể tin được. Nhưng mà, anh thực sự nghiêm túc. Sở dĩ, anh yêu em, chấp nhận anh nhé!” Bàn tay thon dài lần lên túi áo, rút đóa hồng ra đặt lên vành tai của cô. Ngón tay ấm áp khẽ chạm lên mắt cô, “Đừng khóc, xấu lắm.”

Lục Hi che miệng lại. Lục Nhược có vẻ khẩn trương chờ cô trả lời, lòng bàn tay bắt đầu túa mồ hôi. Đây là lần đầu anh thích một cô gái từ tận đáy lòng. Trái tim của anh vốn rất lạnh. Anh trước giờ cái gì cũng đều làm giống cha mình. Lục cha là một người đàn ông mạnh mẽ, lạnh lùng, nghiêm khắc có thừa nhưng nhân hậu lại không có. Ông thường xuyên khiển trách cuộc sống phóng túng của anh. Thế nhưng, ngay từ lần đầu tiên thấy cô, Lục Nhược đột nhiên cảm thấy ấm áp, ôm cô trong lòng khiến anh bình yên không gì sánh được.

Khóe môi đột nhiên ấm áp, Lục Nhược hoàn hồn, không khỏi giơ tay lên sờ sờ đôi môi vừa được ai đó chiếu cố.

Lục Hi có chút ngượng ngùng nhìn anh, hai tay nhẹ nhàng đặt lên vai anh, nghẹn ngào nói: “Anh, anh phải đối với em thật tốt!”

Khoảnh khắc ấy, Lục Nhược mừng như điên. Cực kỳ dịu dàng, anh nâng chiếc cằm tinh tế của cô lên, cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nhiệt. Cũng khoảnh khắc ấy, quầng sáng xung quanh bọn họ lan ra mạnh mẽ, tràn ra khắp cả khán phòng, sáng lạn như tia nắng ban mai vậy.

Từ một nơi bí mật gần đó, nhiếp ảnh gia phấn khích tới mức hai tay run rẩy, giọng nói có chút nặng nề bảo trợ lý của mình, “Nhanh nhanh, mở đèn sáng nữa đi! Phải chụp được thật nhiều. Cái này phải được so với “Ghost” luôn, nam chính hôn sống hôn chết nữ chính!”

Chẳng bao lâu, rạp hát rộng như vậy lại chẳng còn ai, chỉ còn lưu lại khán phòng tối om, thỉnh thoảng lại có tiếng động không rõ vang lên quanh quẩn, vương vít trong đại sảnh vắng vẻ.

Lục Nhược vui sướng ôm lấy khuôn mặt cô, một lần nữa hôn lên trán cô. Lục Hi tựa vào trong lòng anh thở dốc, “Anh, nhìn anh em chỉ muốn hủy dung đi cho rồi!”

“Hủy thì hủy, anh không chê đâu.” Lục Nhược vuốt ve đôi môi ướm át, nhẹ nhàng lưu luyến khẽ cắn một cái.

Ánh đèn lúc này mờ mờ không rõ, đôi mắt cô lại sáng lạ kỳ, Lục Nhược thấy trong bụng khó chịu, hai tay ôm lấy eo cô nhắc lên đặt lên đùi mình, mặt đối mặt.

Lục Hi kinh ngạc hô một tiếng, nắm chặt tà áo của anh, “Để em xuống đi.” Cô đỏ mặt giãy dụa, tư thế như này thật, thật quá phóng đảng!

“Đừng lộn xộn, không anh ăn sống em!” Lục Nhược cảnh cáo cô. Lục Hi quả nhiên ngoan anh. Cho dù anh không nói, cô vẫn cảm giác được sự cứng rắn nóng bỏng kia mang theo sự xâm chiếm nguy hiểm. Mặt anh cũng rất nóng, bàn tay đang túm lấy vạt áo lại càng nắm chặt hơn.

Lục Hi đột nhiên nhẹ nhàng “A” một tiếng, buông lỏng tay ra, Lục Nhược đang sờ loạn trên người cô dừng lại, ngẩng đầu: “Làm sao vậy?”

Lục Hi quần bách cúi đầu nhìn cổ áo của anh bị mồ hôi trên tay cô làm ướt, in lại một dấu tay rất rõ ràng. Cô rút tay lại lau lau, nhỏ giọng, “Xin lỗi.”

...

Lục Nhược nắm lấy tay cô.

Lục Hi hơi nghiêng đầu, ánh mắt của anh quá nóng bỏng, như muốn đốt cháy linh hồn của cô, “Sao, sao lại nhìn em như vậy?”

“Hi Hi.” Lục Nhược dịu dàng.

“Dạ?” Lục Hi cúi thấp đầu. Lục Nhược lại càng nắm tay cô chặt hơn, thấp giọng nói: “Hi Hi, nhìn anh.”

Mười ngón tay đan vào nhau, đầu ngón tay của anh dính chút mồ hôi, vuốt ve bàn tay cô cũng ẩm ướt không kèm.

Từ trước tới nay, Lục Hi chưa hề biết rằng dây thần kinh trên mu bàn tay lại cũng mẫn cảm như vậy. Mặc dù anh chỉ khẽ chạm qua lại có thể điên cuồng khiêu khích khả năng chịu đựng của cô. Trước ánh mắt kiên định kia, cô cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh.

Ngày trước xem phim trên tivi, cô vốn nghĩ cái cảnh cánh hoa bay bay, tiếng nhạc trữ tình, hai người nhìn nhau nguyện sống chết thực giả tạo. Vậy mà hôm nay, cô lại nghĩ, chỉ cần người đàn ông của mình âu yếm nhìn mình như vậy đã hơn tất cả mọi thứ trên đời rồi. Cái gì dòng dõi, cái gì là địa vị khác biệt, bọn họ không cần lo lắng, cô chỉ cần anh, cần anh nhìn cô trân trọng như vậy, nhìn thôi là đủ rồi.

Trong chốc lát, nụ hôn mãnh liệt bùng nổ, hoàn toàn khác hẳn với cái hôn phớt nhẹ lúc trước. Lục Hi ra sức ngửa người về phía sau nhưng cũng không cách nào thoát khỏi vòng tay nóng như lửa của Lục Nhược. Tay cô luồn vào mái tóc của anh, không những không kháng cự mà lại còn hoan nghênh, kéo anh vào trong lòng.

Tiếp theo, quần áo cứ như vậy vương vãi trên sàn, đợi đến khi cô có được một chút ý chí mới phát hiện ra trừ chiếc áo khoác của anh, bọn họ trên người đã không còn một mảnh vải.

“Có thể chứ?” Lục Nhược hôn lên trán cô, hơi thở gấp gáp.

Thân thể Lục Hi có chút cứng đờ, không thể nào mở miệng. Từ vị trí của cô nhìn xuống, cô thể thấy quần áo của anh đã nhăn nhúm, từng nếp nhăn dường như chứa đựng cơn sóng dục vọng đang mãnh liệt cuộn trào.

Ngay lúc Lục Hi bắt đầu muốn liều lĩnh, Lục Nhược cúi đầu thở dài một tiếng, nhặt quần áo rơi dưới sàn lên.

Chỉnh trang lại y phục xong, Lục Nhược ôm cô hung hăng hôn vài cái, tiếng được tiếng mất nói: “Hi Hi, em yên tâm!”

Lục Hi thấy sống mũi cay cay, anh hiểu cô, anh biết trong lòng cô còn băn khoăn. Anh muốn cô yên tâm là muốn nói cho cô, rằng anh sẽ không phụ cô, không ép buộc cô, cô không cần phải lo lắng gì cả.

Tất cả mọi chuyện tiếp theo đẹp như một giấc mộng. Anh nắm tay cô đi tản bộ dọc bờ sông, hai người tựa đầu vào vai nhau ngắm mặt trời lặn, ánh mặt trời phản chiếu xuống mặt nước dội lại vào trong đôi mắt hai người những quang sáng thật kỳ diệu. Cô lôi kéo anh đi chợ đêm ăn đồ nướng. Lục Nhược ưa sạch sẽ, có chút hờn giận nhìn xiên thức ăn bám đầy dầu mỡ trước mặt, Lục Hi cười hì hì cầm khăn tay lau sạch, vừa dỗ vừa ép anh ăn. Cũng có lúc kẻ nào đó lưu manh, đùa giỡn đè cô dưới thân, nhưng cũng không hề có sự cuồng loạn giống như hôm ấy. Rốt cuộc cũng đến một ngày, Lục Hi kéo tay anh nói: “Lục Nhược, đi gặp mẹ em đi.”

Lục Nhược hiểu rõ điều đó có ý nghĩa gì, rất nghiêm túc gật đầu.

Tại phòng bệnh đã có người tới thăm. Người kia mặc dù tóc bạc, trán hói vẫn nhìn ra được khí chất thời trẻ. Quan trọng hơn là, Lục Hi kinh ngạc nhìn người đàn ông kia, lại quay sang nhìn Lục Nhược, hai người, quả thực giống nhau như đúc.

Người nọ nắm lấy tay mẹ mình. Trong trí nhớ của Lục Hi, mẹ là một người phụ nữ mạnh mẽ, cũng chưa bao giờ thân mật với đàn ông như vậy. Người này, ông ta...

Người nọ nhìn thấy Lục Hi, ánh mắt dừng lại nơi bàn tay Lục Hi và Lục Nhược vẫn nắm chặt, cầm lấy tờ áp-phích đặt trên tủ đầu giường ra đối chiếu rồi cười dịu dàng: “Là Hi Hi phải không,” rồi lại cúi đầu nhìn người nằm trên giường bệnh, “Rất giống em thời trẻ.”

“Chào bác, cháu là Sở Hi. Xin hỏi bác là?” Lục Hi cố gắng nhấn mạnh tên họ của mình, tuy rằng cô sinh ra đã không có cha, thế nhưng điều đó không có nghĩa là ai cũng đụng vào mẹ cô được.

Ánh mắt Lục cha ánh lên một tia buồn bã nhưng vẻ mặt lại nhanh chóng sáng lên, “Sở? Là theo họ mẹ à.”

“Cha.” Lục Nhược vẫn im lặng giờ mới mở lời, từ lúc nhìn thấy người phụ nữ nằm trên giường bệnh kia, trái tim của anh bất giác chùng xuống, vì sao trong phòng cha lại để ảnh của bà ấy?!

Lục cha đứng lên, hơi cúi người nắm lấy bả vai Lục Hi, “Con ngoan, cha là cha của con. Nhược Nhược, nó là em song sinh của con... Mới vừa rồi, mẹ con đã đồng ý tái hôn với cha, Lục Hi, hoan nghênh con về nhà.”

Lục Hi quay đầu lại, phát hiện môi của Lục Nhược đã trắng bệch. Ánh mắt anh nhìn cô như nhìn thấy quỷ. Ông trời, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?!

Lục cha nhờ tấm áp-phích dán trên đường mà tìm được tới. Lục mẹ sống một mình nhiều năm như vậy, hóa ra là bởi vì yêu người đàn ông này.

.....

.....

Dọn nhà đi, Lục Hi vẫn có chút mờ mịt, cô lặng lẽ chỉ mang một vali hành lý tới khu nhà cao cấp của Lục gia.

Lục gia gia là quan lớn, truyền tới đời Lục cha, thế lực đã hùng mạnh tới mức không ai có thể động tới được. Lục mẹ bởi vì ông ta máu lạnh mà sau khi sinh ra hai chị em Lục Hi, Lục Nhược dứt khoát mang theo con gái bỏ đi. Ông không phải muốn con thừa kế sao? Được, tôi cho ông.

Lục Hi biết mẹ mình trong lòng lo lắng, cũng không oán hận trách móc quyết định của bà.

Sau ngày đó, Lục Hi chưa hề gặp Lục Nhược. Lúc này, thấy bóng dáng tiểu tụy gầy gò kia đứng ở cửa, Lục Hi nhin không nổi, một giọt nước mắt rớt xuống nền đá cẩm thạch lạnh lẽo.

Quản gia cười cười chào: “Tiểu thư, cậu chủ.”

Lục Nhược rút hai tay đang đứt túi ra, chậm rãi đi tới trước mặt Lục Hi, khuôn mặt mang theo vẻ chán chường.

“Em trai, em không khỏe sao?” lời vừa thốt ra, Lục Hi cũng sửng sốt. Cô làm sao có thể tàn nhẫn như vậy, vết thương máu chảy đầm đìa còn chưa dứt lại chém thêm một dao, khiến anh không thể nào chịu được!

Lục Nhược nhú mày, mạnh mẽ đoạt lấy vali trên tay cô, “Em giúp chị, chị gái!” Hai chữ nặng nghìn cân, hận không thể đem xé nát thành tro, cách nào cũng được chỉ cần có thể làm mất đi ràng buộc huyết thống chết tiệt kia!

Thấy hai người một trước một sau đi vào, Lục mẹ mỉm cười có chút thẹn thùng, Lục cha an ủi vỗ vỗ vai bà.

Thấy mẹ, Lục Hi đột nhiên cảm thấy mình không nên oán giận. Dù sao, khiến ẹ hạnh phúc vẫn là ước nguyện của đời cô.

“Cha, mẹ.”

“Mẹ, cha.”

Hai tiếng cùng vang lên, Lục mẹ và Lục cha nhìn nhau cười hạnh phúc.

“Nhược Nhược, vào phòng để đồ, lấy giường tử mới ra cho chị con.” Lục cha sai bảo.

“Biết rồi.” Lục Nhược đáp lời đi ra ngoài.

Lục mẹ đối với đứa con trai này hãy còn ngại ngùng, liền bảo Lục Hi, “Hi Hi, đi giúp em con một chút.”

“Vâng.”

Chỉ là một phòng để đồ, vậy mà so với gian phòng cô và mẹ ở vẫn lớn hơn. Lục Hi đi theo sau Lục Nhược, cô thực sự không quen, chỉ có thể ngồi một chỗ e ngại nhìn anh làm việc.

Lục Nhược lôi ra một chiếc ghế, trên chân ghế chạm trổ rất tinh tế. Giọng nói đều đều vang lên: “Nghe nói chị luyện đàn dương cầm, vừa may cái này có chỗ dùng.”

Lục Hi vội vã nắm chặt vật áo, số phận đã định sẵn rồi, cô cố gắng không run rẩy, “Ừ” một tiếng.

Trong căn phòng chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, bên bầu cửa còn vương lại vài tia nắng, tạo thành một vệt sáng dài chỉ rõ lối đi. Lục Hi chậm rãi theo anh đi ra cửa, bóng tối cũng lặng lẽ mờ dần.

Đi tới cửa, Lục Nhược đột nhiên dừng lại, thân hình cao to che lấp cả ánh sáng, lần đầu tiên Lục Hi cảm nhận được rõ ràng sức mạnh tỏa ra từ người anh tới vậy, khiến cô vừa không thở được lại vừa say mê.

“Ầm” một tiếng, chiếc ghế bị quăng xuống đất, giơ chân đá sập cửa lại, Lục Nhược quay sang ôm chặt lấy cô vào lòng.

Lục Hi không biết từ lúc nào mình đã bị đẩy lui dần về sau, cuối cùng nặng nề ngã lên trên chiếc giường cũ rệu rỗng thùng thình, thân thể hai người nằm xuống làm tung lên một lớp bụi mờ.

“Khụ khụ!” Lục Hi bị sắc không ngừng ho khan, chỉ vài giây sau, đôi môi bị Lục Nhược mạnh mẽ khóa lấp, càng cố ngậm chặt miệng lại càng bị khiêu khích.

Chiếc váy ngắn đã bị xé rách, vạt váy bị vén lên tới tận eo. Hiểu rõ ham muốn của Lục Nhược, cô liều mạng đẩy anh ra, “Không thể!”

“Vì sao không thế? Hử?” ngón tay Lục Nhược thành thực xâm lược nơi cấm địa mềm mại, “Hi Hi, em đối với anh cũng có cảm giác, đừng từ chối anh! Mẹ nó, nếu anh quân tử lần này, bỏ qua lần này, anh sẽ hối hận cả đời!”

“Đừng như vậy, anh, nếu anh làm mới phải hối hận.” Lục Hi dần dần đã không còn sức phản kháng, “Đừng...”

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói của Lục cha vang lên, “Nhược Nhược, Hi Hi, sao lâu vậy? Mẹ các con làm bánh nha đam, mau ra ăn thử đi.”

Lục Nhược chán nản buông Lục Hi ra, anh biết, chính mình đã bỏ lỡ cơ hội mất rồi.

Lục Hi sửa sang lại quần áo, đứng lên, “Lục Nhược, tôi nghĩ, vốn dĩ ban đầu chúng ta hấp dẫn nhau chẳng qua chỉ là thiên hướng huyết thống mà thôi, sau này từ từ sẽ thích nghi được.”

Thiên hướng huyết thống? Nghe thật hay. Lục Nhược ôm đầu, giọng nói khàn khàn: “Em đi trước đi, anh muốn yên tĩnh một chút.”

Cô có nghe lầm không, sao cô lại nghe thấy được cả tiếng nước rơi? Từng giọt, từng giọt, rơi xuống trái tim cô.

Thư phòng, Lục cha trầm mặc một lúc lâu, nhắc điện thoại gọi cho Nam Tịch Tuyết: “Nam tử, là bác. Giúp bác một việc... Ừm, cảm ơn cháu.”

Trên bàn, một chồng báo dày cộm, dưới ánh sáng mặt trời ấm áp lại càng ánh lên sắc vàng. Ngay trang nhất là một bức hình thật to, một đôi nam nữ thâm tình đang hôn nhau, người con trai khôi ngô tuấn tú, trên khoe môi có một cái nốt ruồi; cô gái xinh mắt ướt ươn ướt nước. Người ngoài nhìn vào sẽ thấy vô cùng hạnh phúc. Hai người ở giữa quảng sáng của đèn sân khấu, xung quanh đều là bóng đen.

Hóa ra, đằng sau ánh ban mai chói lọi sẽ là bóng đen bất tận, vĩnh viễn không có lối thoát....

38. Ngoại Truyện 05 Part 01

Ngoại truyện 5: Kiếp trước

Bối cảnh: Cổ đại.

“Xuân cung đồ mười tám tư thế”

Là sách bìa cứng, mặt có mấy chữ tựa đề còn có chút óng ánh. Không hổ là đồ vật của hoa khôi có bảo vật này không sợ Hạng sư phụ không thu nhận cô.

Xem trong tiếng cười thanh thót của nữ tử cùng tiếng bước chân rất nhỏ của nàng là tiếng bước chân trầm ổn của một nam nhân khác.

Mộ Tây hoang mang để quyển bí kíp vào trong người, lo lắng nhìn xung quanh một vòng, cái này là đồ giấu dưới giường của một đại hoa khôi.

A, hoa khôi là người như thế nào chứ, là người chuyên đi tiếp khách nam nhân a!

Mộ Tây lặng lẽ ở trong kiệu lấy ra quyển sách: đây là bí quyết của hoa khôi, quốc sắc thiên hương quả là danh bất hư truyền. Hơn nữa quần áo của cô ấy trông thật là mới. Cái loại vải vàng thượng hạng này nữ tử bình thường không ai dám mặc. Tóc cũng thật đẹp. Mộ Tây sờ sờ quần áo mình lại sửa sang lại đầu tóc, so với người khác đáng vẻ mình thật rất quê mùa rồi.

Hoa khôi đang ngồi cùng với một vị mặc áo bào trắng, bởi vì quỳ trên mặt đất nên cô nhìn thấy rất rõ đôi giày đen của nam nhân kia, loại giày này có lẽ là quân nhân. Nghe nói trong quân doanh nam nhân ai cũng rất dũng mãnh, chẳng lẽ đúng như vậy, Mộ Tây hưng phấn đến trước lỗ nhỏ trên tường xem xét.

Quả nhiên, sau tuần trà, đôi bàn tay trắng nõn bắt đầu chạm đến trước ngực áo bào trắng của nam nhân kia. Mộ Tây nuốt nuốt nước miếng, thật sự rất kích thích nha!

Nam nhân đặt đôi bàn tay to lớn lên eo nhỏ của hoa khôi, cùng thì thắm to nhỏ, hoa khôi bị người nọ để lên bàn. Nằm lên trên bắt đầu cởi quần áo... Váy khoa khôi bị cởi ra, vút lên trên giường, chặn mất tầm mắt của Mộ Tây.

Thơm quá, Mộ Tây hít sâu một hơi, một mùi thơm khó tả lan trong mũi nàng, nàng nắm chặt váy hít một hơi thật dài, lại nhìn thấy nửa người trên của hoa khôi đã trống trơn.

Mộ Tây ôm hai mắt của mình, mặt đỏ tai hồng từ trong khe nhỏ xem màn xuân cung sống. Nghe nói nữ tử thanh lâu tiết khổ cũng vô cùng đa dạng, ách, bị nam nhân kia chặn mất rồi không nhìn thấy gì nữa, chỉ thấy hai chân trắng nõn của hoa khôi đang vút lên trên thắt lưng của nam nhân kia, theo từng động tác của nam nhân kia mà run rẩy.

Hoa khôi ngậm ra tiếng kêu thật là vui vẻ, Mộ Tây không khỏi muốn nhìn rõ hơn một chút, quỳ xuống đất đi lên trên một chút.

“A, Lục tướng quân ngài muốn giết chết thiếp, a” Tóc tai hoa khôi toán loạn hết lên, từ dưới cần cổ của nam nhân ngẩng đầu lên, mười đầu ngón tay bám chặt quần áo nam nhân. Sau đó, khuôn mặt dần tái nhợt...

Mộ Tây vô cùng kinh ngạc nhìn khuôn mặt hoa khôi một lúc, một lát sau trong sương phòng vẫn quanh quẩn tiếng thét chói tai của nữ nhân.

Mộ Tây bị bắt.

Nam nhân sắc mặt tái mét: “Nói, người là do ai phái tới?”

“A, a...” Mộ Tây bị khăn tay nhét trong miệng, định chạy trốn lại bị nam nhân kia cầm dây chói kéo lại, nàng chỉ có thể thở bằng mũi.

Hoa khôi mặt mày xấu hổ trốn ở đằng sau nam nhân, oán hận trừng mắt nhìn Mộ Tây. Nam nhân cầm lấy cằm của nàng, hung ác nói: “Nếu không nói, liền lấy tội làm gian tế cho Tây Vực mà xử trảm lập quyết!” Tay hấn miết qua ngực của nàng rút ra một quyển màu vàng.

Mộ Tây vận vẹo thân mình trốn tránh, vẫn là không giữ được bảo bối của mình.

“Đây là...” Hoa khôi da mặt đỏ bừng, nhìn nam nhân nói: “Tướng quân, đây là đồ của ta!”

Lục Nhược cẩn thận xem xét mỗi một trang, xác định không có chỗ nào khả nghi mới ném xuống đất. Ánh mắt lại rơi xuống người của tiểu tặc vừa mới bắt được, không vì cái gì khác, mới vừa rồi lấy quyển sách từ người tiểu tặc lại làm lộ ra một mảng tuyết trắng da thịt trước ngực, một tấm vải hồng với dây vải mỏng manh che dấu một khe rãnh ẩn hiện, mơ hồ nhìn thấy được.

Lục Nhược lấy khăn tay từ trong miệng cô ra

“Lưu manh!” Mộ Tây mắng.

Hoa khôi đứng ở một bên tiến lại tát nàng một cái: “Tiện nhân do ai sai đến hả?” Con gái ở thanh lâu ngoài cầm kì thư họa còn phải học công phu trên giường, có công phu tuyệt kỹ sẽ không phải lo không có khách. Kỹ xảo này nhất quyết không được truyền ra ngoài, nên hoa khôi căng thẳng cũng là chuyện bình thường.

“Người đánh ta?” Mộ Tây cả giận nói: “Ta sẽ mách với cha ta!”

Hoa khôi còn muốn đánh tiếp nhưng bị Lục Nhược ngăn lại. Tiểu tặc này tuy ăn mặc bẩn thỉu nhưng da mặt lại trắng nõn. Hấn thông thả đi đến phía sau nàng sờ sờ tay nàng, mười ngón tay tinh tế mềm mại, không giống như nha đầu bị sai khiến.

“Người dám chạm vào ta, bỏ cái tay bẩn thỉu của ngươi ra!” Mộ Tây bị hấn chạm vào khó chịu liền nói: “Cha ta là mệnh quan của triều đình, các ngươi buông ta ra, buông ra!”

“Thật sao, cha ngươi là mệnh quan của triều đình, vậy ngươi chạy đến nơi này để làm gì? Nơi này cũng không phải là nơi tiểu thư khuê các nên ở?” Lục Nhược nhìn nàng ương ngạnh bĩu môi, liền cảm lòng không

đậu tay đem quần áo của nàng mở ra: “Không phải là ngưỡng mộ uy danh của bốn tướng quân ta mà đến hiến thân đó chứ?” Bàn tay to của hắn vuốt ve đầu vai mượt mà của nàng, làm toàn thân Mộ Tây nổi một trận da gà.

Mộ Tây cố gắng lui xuống đằng sau, đột nhiên nhớ tới lời hắn vừa tự xưng mình là Lục tướng quân: “Người là Lục Nhược có phải không?”

“Làm càn! Tên của đại tướng quân mà người cũng dám kêu!” Hoa khôi lại phẫn nộ.

Mộ Tây nhìn nam tử trước mắt đang làm càn, nói: “Ta, ta con gái của Lễ bộ thượng thư, người không được bắt nạt ta!”

Sắc mặt Lục Nhược cứng đờ, tay trên vai nàng bỗng nắm chặt thêm: “Người lặp lại lần nữa ta nghe!”

“Ta...” Mộ Tây hợp tình hợp lý đứng lên: “Người là cái kẻ vô lương tâm, tháng sau là ngày đại hôn của ta và người nhưng người lại đến nơi này. Ta là tới bắt gian, ta muốn từ hôn!”

Lục Nhược thả cho Mộ Tây đi xong mất hết hứng thú cũng quay trở về phủ của mình. Sáng sớm hôm sau người được cử đi điều tra cũng đã quay về báo cáo.

“Khởi bẩm tướng quân, người tối hôm qua đúng là Mộ Nhị tiểu thư. Chính là...” người kia lộ vẻ mặt khó xử.
“Nói.”

Người nọ đem mấy tập sách để trước mặt Lục Nhược.

“Đây là cái gì?” Lục Nhược tùy tiện lấy một quyển mở ra hai trang sau, đang uống dở một ngụm trà thiếu chút nữa phun ra ngoài.

“Tối hôm qua sau khi rời đi, Mộ tiểu thư không có về Mộ phủ mà đi phía Đông thành tìm tới một thư phòng. Ông chủ nơi đó là Hạng Vị Ương năm rồi có viết mấy quyển sách bàn có lời liền mở thư phòng. Mộ tiểu thư hình như rất hay đến nơi đó, nàng cả ngày quần quýt lấy Hạng Vị Ương muốn bái ông ta làm thầy, hôm qua có lẽ là được phái đi lấy tài liệu. Thứ tướng quân đang cầm là tác phẩm của Mộ tiểu thư, là thứ đang được bán rất chạy ở chợ.”

Lục Nhược giận đến phát run, lại nhìn quyển sách bìa màu vàng để ở trên bàn, trên trán gân xanh như muốn bạo phát. Lục gia nhà hắn mấy đời làm tướng, năm vừa rồi phụ thân vì nước mà hy sinh thân mình, mẫu thân vì đau buồn mà qua đời, trước lúc mất mới nhắc đến hôn ước giữa hai nhà Mộ – Lục. Không biết được đây là một nữ nhân không biết xấu hổ!

Lục Nhược cắn răng nói: “Nàng ấy năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hai tháng trước vừa đến tuổi cập kê!”

Một tháng sau, Mộ Tây phong quang xuất giá. Kiệu tám người khiêng, chiêng trống rộn ràng. Phu quân là Lục tướng quân đương triều uy danh lừng lẫy lại nổi tiếng là người vô cùng đẹp trai.

Mộ lão gia nghĩ mẹ nàng qua đời sớm nên cố ý chuẩn bị rất nhiều của hồi môn. Mộ Tây vì vậy lại bị di nương lườm nguyệt coi thường. Nghĩ tới phu quân của mình nàng lại thở dài. Nam nhân quả nhiên là hoa tâm, cũng may mình được gả đi là được cái danh xưng Tướng quân phu nhân, so với mấy chị em do di nương sinh cũng là tốt hơn một chút.

Cấn táo đỏ, bước qua chậu than, uống rượu giao bôi... bị ép buộc đến nửa đêm, rốt cuộc Mộ Tây cũng có thời gian để thở.

“Thiếp đói bụng!” Nàng mắt nhìn những món điểm tâm mà thèm rõ rệt.

“Tùy nàng...” Lục Nhược thờ ơ lạnh nhạt, coi như thôi đi. Hắn nhìn đến cùng vẫn phải hỏi: “Nàng vì sao lại muốn viết loại sách kia? Ai dạy cho nàng?”

“Nhìn xong sẽ viết dễ hơn. Vì kiếm tiền!” Mộ Tây miệng ngậm điểm tâm, uhm, thật là thơm.

“Nàng thiếu tiền sao?” Lục Nhược nhìn khuôn mặt hồng hào, cánh môi đỏ thắm hé mở trên điểm tâm trắng như tuyết, tâm đột nhiên thấy không được tự nhiên, uống vội chén rượu.

Mộ Tây thả điểm tâm xuống, có chút uể oải nói: “Mẫu thân của thiếp qua đời, hàng tháng tiền tiêu vặt của thiếp liền bị di nương cắt xén không được bao nhiêu. Thiếp viết mấy cái đó lại được hoan nghênh. Hừ, ngày đó đệ đệ của ta còn mua một quyển về lên xem trong phòng.” Nói đến đoạn sau nàng lại lấy một miếng điểm tâm cho vào miệng.

Lục Nhược nhìn xem sắc trời, đứng lên đóng cửa sổ lại, nhìn Mộ Tây nói: “Ngủ đi!” Mộ Tây bị ghen, hần nói đến là cái ý kia có phải không? Không phải đâu?

Sự thật chứng minh, hần chính là có ý đó.

Trong trường hồng, Mộ Tây mặt đỏ bừng, lạnh da đầu nhìn hần từng chút một cởi bỏ quần áo của nàng, Nàng đem hai chân kẹp chặt, tay lại ôm lấy ngực. “Nàng sợ?” Lục Nhược hoài nghi nhìn nàng.

“Nói nhảm, ta không sợ...” nhìn thấy hần tự nhiên cởi quần áo của mình, lưỡi Mộ Tây giống như bị cắt, uhm, nàng nhắm chặt mắt lại lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân lỏa thể.

Mộ Tây đang bị dày vò vô cùng thống khổ. Nàng chống tay muốn nâng đầu hần lên, “Đừng, đừng liếm, rất nhột,... A chó có sờ chỗ đó!” Nàng ngăn cản tay hần tiếp tục di chuyển xuống dưới. Nhưng Lục Nhược thì lại không muốn dừng lại, đêm xuân ngắn ngủi, hần không muốn lãng phí.

Sau khi hoàn toàn tiền vào, hần nắm chắc đầu gối của nàng, người động mạnh một cái, liền tiền tận sâu vào: “Đau!” Nàng kêu lên sợ hãi, gắt gao ôm hần: “Đừng nhúc nhích, đau!”

Nơi ấy nhỏ nhắn lại co thắt lại bao vây lấy Lục Nhược làm hần không thể khống chế được, trong tiếng khóc của nàng, Lục Nhược nhanh chóng va chạm vào tận sâu nàng cho đến khi bùng nổ, cuối cùng hần cũng không có rút ra ngoài, hần cần có người nối dõi.

Jumbo said: Có cần phải thô như vậy không?!

Khi nàng đã ngủ, Lục Nhược đơn giản đem người lau qua một chút, lại nâng người nhỏ bé đã bị hần ép buộc đến kiệt sức lên, đem mặt nàng dán vào trong ngực hần, thì thào nói cái gì. Lục Nhược thở dài một hơi, ôm chặt lấy nàng.

Sau ngày thành thân Lục Nhược dần dần thích ứng với cuộc sống có người hàng ngày bầu bạn chẳng qua thứ không khí bình thản này chẳng duy trì được bao lâu, quan hệ Nam triều cùng Tây Vực chuyển biến xấu. Lục Nhược thường xuyên bị hoàng đế triệu kiến bàn kế đánh giặc.

Nam triều ở trung nguyên, được thiên nhiên hậu đãi, lại có sông ngòi trù phú có thể nói là mảnh đất tốt. Tây vực ở nơi cao lại gió lớn, điều kiện khắc nghiệt, dân cư hung hãn thường quấy rối Nam triều.

“Lục Nhược, đêm nay chàng có quay về không?” Đang chuẩn bị ăn cơm Lục Nhược lại bị gọi đi, Mộ Tây lưu luyến tiễn hần đi ra cửa lại đem gói đồ ăn vặt đưa cho hần: “Đói bụng thì bỏ ra mà ăn, đêm còn rất dài!”

Lục Nhược mở ra đều là khoai lang nướng. Hần sờ đầu nàng: “Umh.” Nhìn nàng lưu luyến hần, biết nàng không vui: “Như thế nào? Luyến tiếc sao?”

“Vâng.” Mộ Tây gật gật đầu “Không có chàng đêm thiếp không ngủ được. Buổi tối lạnh như vậy! Đúng rồi!” Nàng lấy từ nha hoàn phía sau một chiếc áo khoác màu đen: “Thiếp dùng tiền của mình mua vải, cũng chính tay tự làm, nhìn được không?” Nàng đắc ý đem ra cho hần xem.

Thuần nhất một màu đen lại có chút lông động vật.

Nàng rước cao người bắt mần nói: “Chàng thật là cao, cúi đầu xuống một chút!” Lục Nhược cúi đầu lại hôn lên môi nàng một cái. Một nụ hôn sâu triền miên cho đến tận khi nàng thở hồng hộc. Hần ôm nàng vào lòng, thấp giọng nói: “Đêm nay ta nhất định sẽ về!”

**

39. Ngoại Truyện 05 Part 02

Mộ Tây đợi cả đêm cho đến tận khi chân trời phỉếm hồng, mới có người từ trong cung trở về nói suốt đêm thương nghị xong, tướng quân nhận thánh chỉ đã khởi hành đi đánh giặc rồi.

Mộ Tây trong lòng thấp thỏm, nhìn còn vết đậu trên lồng, thường đi hỏi thăm tin từ chiến trường. Hai tháng sau từ chiến trường nhận được tin của Lục Nhược: “Rất khỏe, không cần phải lo lắng!”

Nàng thất vọng ngón tay chạm vào con dấu thật mạnh mẽ tại sao không viết dài thêm một chút, tỷ như: “Một ngày không thấy tướng như ba năm” linh tinh. Nhìn đến ngày gửi cũng đã là một tháng trước bây giờ không biết như thế nào.

“Nghe nói thắng trận?” Mộ Tây đem thư nâng niu trong tay.

“Tướng quân tuy rằng bị thương nhưng chúng ta vẫn thắng Tây Vực, đuổi chúng chạy xa khỏi biên giới 30 dặm. Không có chuyện gì xảy ra sang năm mới là tướng quân có thể khải hoàn quay về.” Người đưa tin vô cùng phấn khởi nói.

Hắn bị thương!

Buổi tối, Mộ Tây lặn qua lộn lại không ngủ được đột nhiên nghe được tiếng bước chân trong viện. Nàng khấn trương ngồi dậy.

“Người, người là ai?” Mộ Tây nắm lấy thanh kiếm Lục Nhược thường hay dùng đi ra ngoài, nhìn thấy một hắc y nhân quát lớn: “Không nói ta sẽ giết người. Đây là tướng quân phủ cao thủ nhiều như mây.”

Hắc y nhân bị thương rất nặng, không có khí lực chạy bừa vào bên trong tướng quân phủ, hắn nhận mệnh.

“Này, không phải là chết rồi chứ?” Mộ Tây cẩn thận đi tới lấy đầu kiếm chọc chọc vào hắc y nhân, hắn hừ một tiếng. Mộ Tây bị dọa nhất thời không nói được gì, hắn toàn thân đều là máu.

Gần đây chiến sự căng thẳng chắc không phải là gian tế của Tây Vực chứ. Mộ Tây giơ kiếm lên giết hắn cũng được nhưng.... Hắc ý nhân nhắm hai mắt lại, nhưng kiếm mãi không hạ xuống.

“Quên đi!” Mộ Tây bỏ kiếm xuống, nâng hắn dậy: “Ta không giết người, người phải cảm ơn ta đó. Nếu thật sự người là gian tế Tây Vực phải nhớ rõ ơn cứu mạng của ta trên chiến trường nhìn thấy tướng quân nhà ta phải hạ thủ lưu tình, ta nhưng là tướng quân phu nhân đó. Nếu là đạo tặc Nam triều thì phải nhớ cảm ơn ta, không bằng đi vào quân đội đi, giúp tướng quân nhà ta đánh trận.”

Mộ Tây kéo hắn vào sài phòng bỏ không phía sau hậu viện, mỗi ngày đem đến thức ăn này nọ cho hắn. Cái người này sau khi rửa mặt bộ dáng cũng không tệ lắm, mỗi ngày ngoan ngoãn ăn thức ăn nàng mang tới.

Đến một ngày, Mộ Tây đi qua phát hiện người kia đã hoàn toàn bình phục. Nàng có cảm giác rất thành tựu: “Người cũng thật là cao, đi tông quân đi... Người không bị cảm diếc gì chứ?” Nàng cẩn thận hỏi. Người này thể nhưng chưa từng nói một câu.

Đêm đó hắc y nhân biến mất. Mộ Tây đem chuyện này kể cho Hạng Vị Ương nghe, hắn mắng nàng không biết phân biệt phải trái ngu xuẩn: “Nếu là gian tế ở Tây Vực thì người chờ rơi đầu đi!”

“Người vô cùng tà ác!” Mộ Tây không thèm để ý đến lời hắn, nhìn vào bản thảo trên bàn của Hạng Vị Ương nàng chợt nói: “Sư phụ, người đưa ta đi tìm tướng quân đi. Ta nhớ hắn!”

Hạng Vị Ương trừng mắt nhìn nàng một cái: “Mơ mộng hão huyền! Quân doanh là nơi nữ nhân được tiến vào sao?”

“Sư phụ, người dẫn con đi đi mà, con sẽ tặng con vệt nhà con cho người.” Hạng Vị Ương vẫn thường mơ ước được chạm vào con chim anh vũ kia, nó thực sự là một con chim quý do Lục Nhược mang về từ biên quan. Hạng Vị Ương muốn lấy móng của nó về làm thuốc.

Mộ Tây được Hạng Vị Ương dẫn đến quân doanh xong, Lục Nhược vô cùng tức giận, sai người đem nhốt Hạng Vị Ương vào xe tù đem về kinh đô lại còn bồi thêm ấy chục roi, sau đem Mộ Tây giáo huấn một hồi: “lạch cách lạch cách” nước mắt Mộ Tây rơi lã chã.

“Hở nháo, nơi này là nơi nàng có thể tùy tiện đến sao?” Lục Nhược rít gào như muốn rách cả cổ họng. Mộ Tây đứng ở một bên nước mắt như mưa nói: “Thiếp nhớ chàng lại nghe nói chàng bị thương lo lắng nên mới tới, chàng sao có thể hung dữ như vậy?”

Lục Nhược hít một hơi thật dài, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nàng vì mấy ngày phải bôn bố lặn lội mà có phần xanh xao vô cùng ủy khuất đành nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn. Từ kinh thành đến đây cũng ăn không ít cực khổ đi. Hắn đưa cho nàng một chiếc khăn tay.

Mộ Tây nhìn một chút không thêm nhận khăn tay của hắn mà tự mình lấy vạt áo lau nước mắt.

“Đánh giặc không phải chuyện đùa, ngày nào cũng có thương vong. Nàng ở đây rất nguy hiểm hơn nữa làm gì có chuyện nữ nhân đến quân doanh? Còn cái vết thương kia của ta cũng đã sớm khỏi rồi, không sao nữa!” Hắn nhìn chăm chăm vào mái tóc lộn xộn của nàng nói năng không được tự nhiên: “Không phải ta có viết thư sao? Điều nói hết rồi còn gì? Hôm nay muộn rồi để ngày mai ta cho người đưa nàng về.”

“Không cần phiền đến chàng để ta tự mình đi là được.” Mộ Tây kiên cường nói, đáng tiếc bụng của nàng ở thời điểm mấu chốt lại lên tiếng.

“Đói bụng rồi sao?” Lục Nhược cười một chút, thấy nàng tức giận lại phải ngậm miệng lại cầm củ khoai nướng đã nguội lại gần lò than.

Mộ Tây ngửi mùi hấp dẫn nước miếng chảy ròng ròng, nhìn không được quay đầu lại nhìn. Lục Nhược liền quơ quơ củ khoai nướng thơm ngào ngạt trong tay câu dẫn nàng. Rụt rè một lát nhìn không được đành chạy đến bên hắn ngồi chờ ăn.

Nàng rất đói bụng rồi đây, Lục Nhược đem bánh bao xé một miếng dứt cho nàng, nàng lại cầm lấy cả chiếc bánh bao ăn ngẫu nhiên: “Ăn từ từ kẻo mắc nghẹn.” Lục Nhược đem nước cho nàng uống, nàng uống vội vàng sau lại phun hết ra: “Có cát!!”

“Thế này đã là tốt nhất rồi!” Lục Nhược khuôn mặt trở nên thực nghiêm túc: “Nơi này thứ thiếu nhất chính là nước. Nghe lời ta về nhà đi, gốc, nơi này rất khổ.”

Mộ Tây nhìn đôi môi khô khốc của hắn đứng lên chui vào trong lòng hắn khóc lớn: “Thiếp ngày mai sẽ về, không đem phiền toái đến cho chàng nữa, chàng đánh giặc cho tốt, đánh thắng trận về nhà ngày nào thiếp cũng nấu món ngon cho chàng ăn.” Dừng lại một chút lại nói: “Không được đi tìm quân kỹ!”

“Đứa gốc này đến quân kỹ làm gì chứ?” Lục Nhược vỗ vỗ lưng giúp nàng nhuận khí.

Mộ Tây từ trong lòng hắn nhô đầu ra: “Thật sự không có sao? Sư phụ nói...”

“Không cho nhắc đến cái con người vô liêm sỉ kia!” Lục Nhược nhớ tới lại vô cùng tức giận.

Mộ Tây ở trong người hắn dễ dàng: “Không được nhắc thì không nhắc. Ngày mai thả sư phụ ra để người cùng em trở về. Nơi này thực sự không có quân kỹ sao?”

Ôn hương nhuyển ngọc ở trong ngực Lục Nhược không nhẫn nhịn được nữa bế nàng đi vào bên trong trướng: “Là nàng khiêu khích ta trước!”

Giường thực cứng lại nhấp nhô, Mộ Tây bị Lục Nhược liên tiếp thu thập cột sống đau như bị nghiền nát thành bột. Lưng trần của nàng không ngừng va chạm với ván giường.

Lục Nhược cảm thấy nàng không được thoải mái liền xoay người đè nàng đặt lên trên tiếp tục thu thập. Mộ Tây sợ bị rơi xuống nên ôm chặt lấy cổ hắn.

Mây mưa qua đi, Mộ Tây ngủ thật sự sâu, Lục Nhược ôm nàng mộng mị một chút lại trở dậy mặc quần áo lại. Mộ Tây nắm chặt lấy quần áo Lục Nhược không bỏ ra, Lục Nhược ngồi xuống ngắm nàng một chút không kìm được lại cúi xuống hôn nàng đến khi hai cánh môi đỏ ửng.

Mộ Tây tỉnh lại phát hiện Lục Nhược đang ngồi bên hương án xem bản đồ, lấy chân quần lại vài vòng lộ đầu vụng trộm ngắm hắn. Bộ dạng thực tuần tú mà hắn đối với nàng ngày càng tốt.

Ngày hôm sau không như dự liệu chiến cục có biến, tướng quân của Tây vực là Hoàng Nhan Húc tướng đã chết rồi lại tự nhiên xuất hiện làm sĩ khí địch như nước sông cuộn cuộn. Sau một hồi giằng co quyết liệt

tuy quân triều đình chiếm ưu thế, đang truy kích giặc đến đại bản doanh của chúng đốt cháy lương thảo nhưng lại nghe tin quân doanh bị địch tấn công. Không nghe người khác can ngăn Lục Nhược quay ngựa trở về đại bản doanh. Bên trong là một mảnh trời đầy lửa, hần liêu linh thúc ngựa đi vào.

Trong quân doanh của hần không một bóng người nhưng trên mặt đất vương vãi những mảnh quần áo bị xé rách. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng chưa rời đi sao? Một con chim hoàng vũ bất ngờ bay tới.

Hạng Vị Ương sợ Mộ Tây đổi ý nên đem cả con chim này đến quân doanh.

Con chim anh vũ máy móc lặp lại: “Lục Nhược cứu thiếp... Cứu thiếp... Đau!” Nó vỗ cánh phành phạch: “Đau quá... Đau!”

“Tướng quân lửa cháy rất lớn, người đi theo mặt tướng ra ngoài!” Thủ hạ của hần chạy vào kéo hần ra ngoài.

Lục Nhược chần chừ lại quân sĩ chuẩn bị đuổi theo thì thánh chỉ lại tới. Tây Vực chủ động cầu hòa. Lục Nhược không nghe lời khuyên bảo cố ý đi tìm Mộ Tây tướng sĩ liên can nghe mệnh lệnh buộc hần trở về kinh thành.

Bởi vì Lục Nhược vội vã trở về quân doanh nên quân địch thừa cơ chạy thoát về triều đình những kẻ đối địch với hần lén cho hần một đòn. Hần lại cãi lại lệnh vua không chịu nhận chỉ cầu hòa của Tây Vực, xúc phạm thiên uy, vốn chiến thắng trở về không được khen thưởng lại bị cách chức nhàn rỗi ở nhà.

Cùng lúc đó, chính đảng cùng gian thần đấu nhau vô cùng gay gắt. Tân hoàng đăng cơ mới bảy tuổi, là do thế hệ phụ thân phụ tá nên bị o ép là điều khó tránh khỏi. Lục Nhược tuổi trẻ tài cao không vừa mắt các vị lão thần. Tân hoàng biết tả thừa tướng cùng Tây Vực thông đồng nên đem giết bỏ đồng thời mời Lục Nhược quay về nhận chức, Lục Nhược nhận mệnh nhưng có một điều kiện tiên quyết Tây Vực tuyệt đối chỉ có thể diệt không cầu hòa.

Bước qua vô số thi hài, Lục Nhược rốt cục tìm được Mộ Tây ở hậu viện của Hoàng Nhan Húc, lúc này nàng đang mang thai.

Đang làm yếm, Mộ Tây ngẩng ngốc nhìn Lục Nhược một người toàn máu đỏ tiến tới, một lúc sau mới hoàn hồn: “Thiếp biết chàng sẽ tới cứu thiếp, thiếp biết...”

Nam nhi ngang ngạnh như hần cũng rơi lệ, ôm trong lòng thiên hạ hần đã tưởng nhớ thật lâu.

Ngày Hoàng Nhan Húc bị lăng trì, Lục Nhược giám trảm. Hoàng Nhan Húc lúc đầu còn chịu đựng sau điên cuồng gào thét, mọi người mới biết hần trước đây thoát chết là do mua chuộc được ngục tốt sau lại được Mộ Tây cứu giúp. Sau này hần cướp Mộ Tây trở về. Đau đớn làm hần càng thêm hưng phấn hần nhìn Lục Nhược quát: “Nàng trong bụng có đứa con của ta, ta biết ta có được nàng, nó khẳng định là của ta, ha ha”

Ba ngàn sáu trăm đao, mỗi đao cắt từng thớ thịt của hần nhưng cũng không làm nguôi đi sự giận dữ trong lòng Lục Nhược.

Mộ Tây chưa cứu được, trong đầu hần từng ngày từng ngày đều hồi tưởng những lời con chim anh vũ lặp lại, nàng gọi hần cứu nàng nhưng hần không tới, nàng chỉ có thể tự kêu đau đớn một mình. Hần hận chính mình, viết thư viết nhiều hơn vài câu thì tốt rồi, không làm nàng lặn lội tới tìm hần. Ngày đó đem nàng đưa đi sớm một chút vì sao hần ngốc như vậy?

Lục Nhược khải hoàn trở về được phong hàm: Trung Di vương tước vị thừa kế.

Mộ Tây sau khi trở về cả ngày không chịu gặp hần, không chịu cùng hần thân cận. Đến khi hần không chịu được nữa, mạnh mẽ ôm nàng vào lòng không chịu buông tay: “Nàng làm như vậy là có ý gì? Ta không cần chỉ cần nàng còn sống là tốt rồi. Ta ... Ta yêu nàng ...”

Mộ Tây che mặt, nước mắt liên miên. Hần nói yêu nàng nhưng nàng còn có tư cách được hần yêu sao? “Thiếp không biết đứa nhỏ là của ai? Hần đem thiếp về... Sau đó, nhốt thiếp tại hậu viện, mỗi ngày đều đến, mỗi ngày...” Nàng tuyệt vọng: “Nó thực sự có thể không phải là con chàng. Thiếp lại không muốn bỏ, nó lớn như vậy.”

“Ta mặc kệ nó là con ai!” Lục Nhược điên cuồng mà hôn Mộ Tây: “Đã trôi qua cả rồi! Hần đã chết. Không ai dám bắt nạt nàng nữa, Nhị Tây đừng sợ!”

Mang thai mười tháng cũng đến lúc sinh nở.

Lục Nhược kiên trì ngồi bên giường nàng, nắm chặt tay nàng. Tình trạng Mộ Tây không tốt thường xuyên bất an hãi hùng, cô nương hoạt bát đáng yêu ngày trước nay đã không còn thấy bóng dáng. Lục Nhược giúp nàng nhuận khí: “Đau thì kêu lên thì sẽ đỡ, sau này nàng muốn gì ta cũng theo nàng, ta yêu nàng, Nhị Tây ta yêu nàng...”

Khó sinh là chuyện đại phu đã sớm nói, nhìn Mộ Tây thống khổ như vậy. Lục Nhược lần nữa không nhịn được rơi lệ. Van cầu nàng được không? Kiên trì một chút, vì ta, vì ta được không?

Tiếng trẻ con khóc vang dội trong phòng, Lục Nhược vui vẻ nói: “Nhị Tây nàng thật dũng cảm. Chuyện gì cũng qua rồi!”

Mộ Tây mở mắt nhìn hân: “Đứa nhỏ, cho thiếp nhìn đứa nhỏ!”

Bà mẹ ôm lấy đứa nhỏ, Mộ Tây mắt đỏ quạch: “Nó lớn lên giống ai?”

Bà mẹ sung sướng nói: “Tiểu vương gia cùng Vương gia giống nhau như đúc!”

Vậy là tốt rồi....

Mộ Tây tay sờ soạng: “Nhị Tây ta ở đây!” Lục Nhược bắt lấy đôi bàn tay nàng.

Nàng chậm rãi vuốt ve gương mặt góc cạnh của hân: “Ta... Cuối cùng cũng không làm chàng thất vọng...”

Bàn tay trắng nõn rơi xuống, hân nắm thật chặt nhưng sao tay nàng lại lạnh như vậy?

Nam triều Trinh nguyên năm thứ mười, Trung Di vương phi tạ thế. Sau đó mười năm, Trung Di vương luôn sống trong buồn bực không vui.

Trinh Nguyên năm thứ hai mươi, Nam Triều cùng Tây Vực lại nổ can qua, Nam triều lại toàn thắng nhưng Trung Di vương tử trận, hoàng đế rất bi thương.

“Lục Nhược nếu có kiếp sau, chàng muốn làm cái gì?”

“Nàng thì sao?”

“Thiếp muốn có một người chị thương yêu mình, có em trai, em gái yêu quý, muốn cha mẹ sống thật lâu... Uhm, còn muốn được gả cho chàng. Chàng thì sao, có muốn làm đại tướng quân nữa không?”

Hân không có trả lời mà nàng cũng không còn cơ hội nghe được hân trả lời. Hân chính là nghĩ, mặc kệ như thế nào hân chỉ muốn lại được gặp lại nàng được cưới nàng.

40. Ngoại Truyện 06

Ngoại truyện 6: Những hạnh phúc nhỏ bé.

1

Mười tháng mang thai, Mộ Tây thuận lợi sinh cho Lục Nhược một đứa con gái bi bô. Trong khi sinh, Lục Nhược đều ở bên cạnh cô, sau khi nhìn thấy vợ của mình vì sinh con mà đau đớn xong, anh tức tốc hẹn thời gian làm việc với bác sĩ, không thể để cho Nhị Tây của anh tiếp tục phải chịu tội như vậy nữa.

Sinh con gái, Mộ Tây ăn ngon, ngủ ngon, sau khi soi xong gương liền tức giận với chồng mình, véo lấy một tảng thịt béo trên bụng cho anh xem, “Đều tại anh đấy!”

Lục Nhược đang nằm trên giường, đùa giỡn với con gái, tiểu cô nương được chăm sóc cẩn thận, mặt mập đáng yêu, liêu tục oa oa cười không ngừng. Lục Nhược hôn hai cái thật kêu lên hai má con bé, lại phát hiện vợ mình lại đang phát giận: “Tiểu Đào, lại đây nhìn em gái này.”

Sau khi có em gái, Tiểu Đào đã trải qua quá trình biến đổi tâm lý rất kỳ lạ. Uhm, quả thật rất đáng yêu, chính là lại đoạt đi mọi sự chú ý của mọi người trong nhà với nó. Nhưng mà ném đồ chơi trong tay về sau giường, nhìn thân hình béo béo đang xoay vần trên giường, trong lòng nó vẫn rất vui vẻ.

Lục Nhược ôm Mộ Tây, quả thật đầy đà lên không ít, hân cười hì hì, thổi vào tai Mộ Tây: “Như vậy mới vừa, trước kia thật gầy.”

Qua gương, Mộ Tây nhìn người đàn ông đang đứng sau mình, rõ ràng đã có tuổi rồi mà sao vẫn nhìn vẫn còn đầy sức sống như vậy. Trong lòng Mộ Tây thầm ghen tị, không phải chỉ một chút, cô chạm vào khoeo mắt mình, phụ nữ ba mươi tuổi không còn trẻ trung nữa rồi.

Bàn tay xấu xa của Lục Nhược tiến vào vạt áo cô: “Nhị Tây, hết tháng rồi, đêm nay chúng ta muốn hay không...” Lời nói của anh biến mất trong nụ hôn.

Bàn tay nắm lấy thứ mềm mại bên trong, không có nội y cản trở, đột nhiên lực đạo dần mạnh hơn.

“Mau bỏ ra, bọn Tiểu Đào vẫn đang nhìn!” Mộ Tây bắt lấy đôi bàn tay đang lộn xộn của anh, “Ai giống như anh thể lực tốt như vậy, không làm!”

“Nhị Tây...” Lục Nhược đáng thương hề hề cầu xin, “Anh sẽ hết sức nhẹ nhàng.” Nhìn cô bĩu môi không đáp lại, anh cúi đầu cọ cọ vào mặt cô, “Em xem, đầu anh còn có tóc bạc rồi đây này, rất nhiều. Tất cả đều do vất vả kiếm tiền mà ra, em còn không đau lòng thay anh?”

“Có tóc bạc? Cho em xem.”

“Em xem.” Lục Nhược cúi đầu cho cô xem như là vật quý lắm.

Mộ Tây đẩy đầu anh ra, đúng là có thật, mấy cái tóc bạc ẩn trong đó.

“Thế nào, Nhị Tây, đau lòng không, đau lòng không?” Lục Nhược nhân cơ hội ôm lấy cô tranh công.

“Ha ha, quả nhiên nhìn anh cũng gần già rồi.” Mộ Tây thả xuống mái đầu đen thui của mình, kiêu ngạo đi ra, cho con ăn.

Ban đêm, ánh trăng sáng ngời dễ dàng xuyên qua cửa sổ chiếu xuống sàn nhà. Trên sofa rộng rãi rải rác đầy quần áo, hồng với trắng, xám với đen, quần lầy thành một đống.

Phía bên kia sofa, Mộ Tây khóc không ra nước mắt, mười ngón tay vò tóc, dựa vào sofa, khó chịu vặn vẹo. Những cảm giác mãnh liệt từ nơi sâu nhất của cơ thể truyền đến, chất lỏng ẩm ướt trào ra.

Mộ Tây thực sự không nhịn được, xụi lơ trên mặt đất oa oa khóc lớn, đánh chết cũng không thừa nhận... thích rồi.

Lục Nhược ngẩng đầu lên từ giữa hai chân cô với đôi môi ướt át, cười đến hết sức tà khí. Ôm lấy đôi chân đang có ý định thu lại của cô, khiến nó càng thêm rộng mở.

Anh rất mạnh mẽ đi vào luật động, anh hôn từ từ lên cái cằm của cô. Đôi môi mang theo cái gì đó khác thường theo đầu lưỡi gian xảo của anh tiến vào. “A...” Mặt Mộ Tây đỏ bừng, cố gắng đẩy anh ra, tay kia của anh giữ lấy cái gáy cô, khiến môi cô càng gắn chặt lấy môi anh.

Bên hông có bàn tay đang nắm chặt, lưng Mộ Tây từng lần lại từng lần va vào lưng sofa. Cô không khỏi xếp bằng lại, cuộn lấy thắt lưng anh để ổn định tư thế, vì thế từng động tác của anh lại càng sâu hơn.

Rốt cục cũng chấm dứt, Mộ Tây cảm thấy xương cốt toàn thân đều bị rút hết ra, ngay cả ngón tay cũng không cử động được. Lúc này cô đang ngồi trên đùi Lục Nhược, cả người dựa vào bờ vai anh thở dốc. Lục Nhược ôm lấy người con gái đã bị hàng phục, “Nhị Tây, anh có già không?”

Hôm sau, Mộ Tây ngủ thẳng đến buổi chiều. Trong phòng trống trơn, Mộ Tây lê thân mình bủn rủn đi đến cửa sổ nhìn xuống bên dưới, Lục mẹ đang ngồi trong sân, Tiểu Đào đang giúp em gái đẩy xe đẩy. Bây giờ Lục cha đang đi bệnh viện truyền dịch.

Nhìn thấy Tiểu Đào đang cầm cái cốc uống sữa, trong đầu Mộ Tây lại hiện lên mấy hình ảnh không thuần khiết. Cô vuốt nhẹ đám tóc lộn xộn trên đầu, nhẹ thở dài. Ba mươi tuổi, thật sự là điên cuồng.

Sau khi rửa mặt Mộ Tây liền đi ra ngoài, liếc mắt lại thấy một đồng quần áo lộn xộn trên sô pha. Cô không nhìn được nữa, ném tất cả quần lót lẫn áo con vào túi rác.

Tan tầm về nhà, Lục Nhược dạo một vòng dưới lầu không thấy vợ mình, huyết sáo, “Cộp cộp cộp” đi trên sàn nhà, phát hiện Mộ Tây đang quỳ trên sàn, bên cạnh còn có một thùng nhựa mà Tiểu Đào hay dùng để đựng cát.

“Nhị Tây, em thật sự rất đảm đang!” Lục Nhược cảm động, ngồi bên cạnh cô khích lệ.

Mộ Tây ném chiếc khăn lau vào thùng nước, bắn ra một đồng nước. Lục Nhược hoảng sợ, còn chưa kịp né, đã bị Mộ Tây bóp cổ, “Anh xem anh đã làm chuyện tốt gì nào, biến chỗ này không còn dọn dẹp được nữa!”

“Cái gì, khụ khụ, Nhị Tây, em có thể nhẹ tay một chút được không?!”

“Anh xem đi,” Mộ Tây kéo đầu anh để anh nhìn thấy một mảng gì đó trắng trắng đã khô cách đó không xa, “Hừ!”

“Cái này có gì mà xấu hổ,” Lục Nhược thuận thế ôm cô vào lòng chẳng để ý, “Vợ à, em thật lợi hại, có thể làm cho anh kích động thành như vậy.”

Liên tiếp ba ngày sau, Lục Nhược bị tổng sang phòng khách.

2

Sau đó, hai người lại vì chuyện đặt tên cho con gái mà xảy ra tranh chấp.

“Nhị Tây, em cũng đừng nên học Tần Tiểu Mạn ngốc nghếch! Bảo bối phải họ Lục.” Lục Nhược có ý khuyên bảo Mộ Tây.

Mộ Tây chỉ vào đứa nhỏ, ai oán nói lý: “Con xem, đúng là bố con kỳ thị con.” Đứa nhỏ ở trong lòng cô quả nhiên cau mày. Tâm can Lục Nhược đều run lên, khuê nữ bảo bối của anh.

“Em mặc kệ, bằng không để Tiểu Đào mang họ em còn con gái mang họ anh!” Mấy hôm trước cô cùng Tần Tiểu Mạn ra ngoài dạo phố, lại nói đến vấn đề họ của con gái, Mộ Tây cảm thấy mình cũng nên tranh thủ một chút. Dựa vào cái gì mà con cô sinh ra đều mang họ anh cả?

“Như vậy sao được?”

Tiểu Đào nghe được bố mẹ đang nói chuyện đổi tên đổi họ liền vội vàng chạy lại: “Con muốn đổi tên, không gọi là đào đào nữa!”

“Vì sao?” Lục Nhược cùng Mộ Tây đều kinh ngạc hỏi con trai.

“Bởi vì...” Tiểu Đào lộ ra khuôn mặt đỏ hồng, vịn vịn bàn tay, “Chị Hiểu Nhiễm nói tên này chẳng giống đàn ông chút nào.”

Lục Nhược không phúc hậu cười nhạo con trai, cúi xuống, khoa tay múa chân với con trai: “Mới đến đầu gối bố, tìm đâu ra khí khái đàn ông? Ha ha, chỉ là như con búp bê mà thôi.”

Tiểu Đào vừa mới bị Tần Nhiễm ghét bỏ, vốn đang rầu rĩ, lại bị chính bố mình không để ặt mũi nói như vậy, cái miệng nhỏ nhắn cong lên: “Bố, con không muốn họ bố. Chị Tiểu Nhiễm nói, họ mẹ con dễ nghe hơn, tên bố rất thô bỉ, tầm thường.”

“Tốt, Tiểu Đào ngoan, mẹ cho con cái tên đẹp.” Mộ Tây rất vui vẻ vuốt vuốt đầu con trai.

Lục Nhược cảm thấy mình bị tẩy chay.

Quả thật sau đó Tiểu Đào có đổi tên, nhưng mà họ vẫn không đổi. Đơn giản là ông ngoại nó so với bố nó còn bảo thủ hơn, cho rằng Tiểu Đào là cháu đích tôn của nhà họ Lục, đương nhiên phải theo họ bố. Lục Nhược trở mình như cá, vui vẻ vô cùng.

Đến khi điền tên em gái vào sổ hộ khẩu, Lục Đào Đào cũng thành tên cũ, tên đổi thành Lục Thiệu Quân. Đây là ý của ông nội Tiểu Đào, Thiệu là bối danh, Quân là mệnh danh, hy vọng Tiểu Đào sau có thể trở thành một chính nhân quân tử.

Tiểu Đào xem qua có vẻ rất vừa lòng, không biết là nó đã hơn lịch sử bi ai của anh Hiếu Mạnh. Tiểu Đào rất kiên trì muốn theo đường học kỹ thuật, một trong số các nguyên nhân là nó rất ghét lịch sử, đặc biệt là lịch sử nhà Hán.

Con gái Mộ Tây lấy họ của Mộ gia, tên là Mộ Trung đặt, gọi là Mộ Hinh. Năm đó Mộ Trung vì muốn bớt việc, bốn đứa con của mình hợp thành đông tây nam bắc, hơn nữa ông tên “Trung”, người ngoài nghe vào luôn có cảm giác nhà này mê mạt chước. Bây giờ ông đặt tên cho cháu gái cũng là tìm lại ý muốn ngày đó.

3

Cv phong ba

Hôm nay, Lục tổng vừa ngâm nga khúc nhạc vừa làm việc, thời tiết tốt, tâm tình của anh cũng rất tốt. Có thể không tốt sao được, nhà có kiều thê con nhỏ, cuộc sống mỹ mãn, sự nghiệp thuận lợi. Ha ha, hẳn nhin không được phải cười lớn.

Cánh cửa bị đá văng ra một cách thô bạo, Nhị ca của anh – Cố Lăng chỉ khác một chút với ngày xưa về phong độ, đang tức giận ngút trời đi đến. “Rầm” đánh một cái lên bàn làm việc của anh.

Một câu ngâm nga còn chưa ra đến miệng đã tắt ngúm trong họng Lục Nhược. Anh nuốt một ngụm nước miếng, sau lại ưỡn ngực tận lực đón tiếp Nhị ca đang không khống chế được, “Làm... làm gì?” Muốn có ngày tháng đơn thuần như vậy, có không ít lần bị Cố Lăng chọc phá.

“Quần vợ cậu cho tốt, bằng không anh...!” Lại tức giận, Cố Lăng công tử cũng không nói nên lời, thề nguyện rửa người đàn bà đang nói đến, cặp mắt hoa đào dài nhỏ của anh quét qua giữa hai chân Lục Nhược, “Bằng không liền hủy đi tính phúc kiếp sau của em đâu!”

Cố Lăng phải tức đến điên rồi, quát: “Trở về hỏi vợ cậu đã làm chuyện tốt gì, về sau đừng nghĩ đến gần Tiểu Mạn nữa!”

Đầu Lục Nhược ong ong trở về nhà. Mặc dù vợ mình không có việc gì lớn, nhưng mà chuyện nhân duyên thì rất tốt, giống như những cô gái khó chịu đều có thể chơi với cô rất vui vẻ, càng miễn bàn Tần Tiểu Mạn thích cô như thế nào. Có thể xảy ra chuyện gì được? Lục Nhược nhướn mắt với không khí, Cố Lăng kia gặp phải chuyện gì với Tần Tiểu Mạn thì luôn nhìn gà hóa quố, khẩn trương hề hề.

Mộ Tây đang bận rộn trước máy tính, Lục Nhược từ từ nhớ lại chuyện hồi chiều, “Nhị Tây, em với Nhị tẩu có chuyện gì vậy? Hôm nay Nhị ca nổi cáu. Nói cho anh nghe một chút đi, về sau anh cũng có dũng khí đi bắt nạt anh ấy!”

Mộ Tây cứng đờ người, nhanh chóng tắt đi tất cả các cửa sổ. Nở nụ cười, “Có thể có cái gì được, nói không chừng miệng Tiểu Mạn không tốt nói trúng tim đen Cố Lăng... A, Lục Nhược, em làm món anh thích nhất, thịt kho tàu, anh nhanh đi ăn đi.”

Lục Nhược bị người vợ đang chột dạ của anh kéo đi rồi.

Nhưng mà, anh rất tinh ranh nha, không thấy Mộ Tây có bộ dáng có tật giật mình như vậy.

Buổi tối, Lục Nhược rất khác thường, nhiệt tình rút cạn thể lực Mộ Tây, đắp chăn kỹ lưỡng cho cô xong, anh đứng dậy mặc quần áo mở máy tính.

Nhớ tới có rất nhiều phụ nữ có yêu ảo ở bên ngoài... vân vân và mây mây, thần kinh của Lục Nhược lập tức căng thẳng. History và tất cả thực sự sạch sẽ.

Lục Nhược cười lạnh tiến hành khôi phục dữ liệu, thành công tìm được một folder được giấu rất kỹ. Sau khi mở ra, bên trong mà lấy file ghi âm. Đeo tai nghe vào xong, mặt Lục Nhược lập tức vận vẹo. Cô ấy muốn chết!

Nói về tối hôm qua, Cố Lăng mượn bút ghi âm của Tần Tiểu Mạn, phát hiện có một file, liền tùy tiện mở ra nghe.

Một giọng nói mơ màng, cúi đầu rên/thở dài, thở dốc. “Tiểu Mạn...” Cố Lăng nghe đến đó, hóa đá.

Này, đây là lúc bọn họ phát ra những tiếng động như vậy. Tâm tình Cố Lăng phức tạp, khó trách thời gian gần đây Tần Tiểu Mạn luôn ôm bút ghi âm, thì ra... Cố Lăng thậm chí còn nở nụ cười khoan dung, đây là vợ mình muốn gia tăng một chút tình thú đi. Ai ngờ về sau lại nghe một giọng nữ quen thuộc.

“Giọng nói của người đàn ông rất lạnh, cứng rắn, chưa dao động gì, vừa nghe liền biết là người có kinh nghiệm. Lục Nhược là giọng điệu trẻ con, mềm nhạt một chút. Giọng của người kia nhà chị là hợp nhất. Công được, thụ được... Vậy nên cho chị nói, để nó ở đầu giường là được, anh ấy sẽ không chú ý đến đâu. Giao cho chị đó, Tiểu Mạn...”

Công được, thụ được, công được, thụ được... Cố Lăng mơ hồ bùng nổ, cái giọng của người bày kế trong đó, là của vợ của Tiểu Tam!

Lúc Tần Tiểu Mạn thét chói tai chạy vào phòng bếp lấy đồ thì đã bị nụ cười âm trầm đến rợn người của Cố Lăng làm cho sợ run lên. Có thể biết, lần đó cô bị chinh phục thâm tới mức nào.

Nhị Tây, tôi không phải cố ý.

Tần Tiểu Mạn khóc không ra nước mắt. Lần đó gặp nhau, Mộ Tây hứng trí bưng bưng nói ra quyết định của cô ấy, Tần Tiểu Mạn ở bên kia nghịch bút ghi âm, không chú ý liền mở nó ra.

Lục Nhược nghiêng răng nghiêng lợi gọi vợ đang ngủ say dậy, “Nhị Tây, giọng nói ở dưới kia là của ai?”

“Hả?” Mộ Tây dụi dụi mắt, nghi hoặc nhìn anh.

Mộ Tây không ngốc, nhìn bộ dáng phát điên của anh thì đã biết sự tình đã bại lộ, “Cái kia, không phải là em cố ý. Cái kia...”

Kỳ thật gần đây cô rất mê nghe truyện audio. Nghe được thì lại nghĩ chính mình làm, sau đó cô chú ý tới giọng của chồng cũng hai anh trai của anh cũng thích hợp.

Cô muốn có giọng H thực sự, kết quả là...

41. Ngoại Truyện 07 Part 01

Ngoại truyện 7

Thiệu Quân truyền kỳ – Xuất ngoại

Buổi chiều, 5 giờ 30, chuông tan học đúng giờ rung.

Ngồi ở bàn, Tiểu Đào thu dọn xong túi sách, mang xong mũ, vừa mới rời bước khỏi chỗ ngồi, đứng đằng sau có một đám nam sinh vóc dáng cao ráo bắt đầu ồn ào: “Thiệu Quân, lại đi nước ngoài –!”

Tiểu Đào bình tĩnh lại, chỉnh lại mũ của mình, cậu đã có thói quen với những việc xảy ra mỗi ngày như vậy. Nhưng mà cũng có những người lại rất thích thú với loại chuyện như vậy.

“Không được bắt nạt nó, một lũ vô công rồi nghề!” Tần Nhiễm từ phía sau chạy tới, vung túi sách ném về phía mấy nam sinh kia, “Dương Phong, đồ tứ chi phát triển!”

Dương Phong mặc cho Tần Nhiễm đánh vài cái, cười túm lấy quai đeo cặp sách của Tần Nhiễm, “Hiểu Nhiễm, làm bạn gái tôi đi, về sau em gái Thiệu Quân sẽ được tôi bảo vệ, thế nào?”

Vừa dứt lời, đám nam sinh bên cạnh Dương Phong cười như được mùa.

“Nằm mơ!” Tần Nhiễm đoạt lại túi sách của mình, mặt tức giận đến đỏ bừng, “Các cậu ghen tị nó học giỏi hơn các cậu. Nó còn nhỏ, các cậu thật xấu!”

Dương Phong ngẩng đầu, huýt gió một tiếng rồi nói: “Tôi chỉ không thích cậu lúc nào cũng bảo vệ nó, dù thế nào? Thăng nhóc 12 tuổi chạy đến trường trung học làm gì?”

“Đồ lưu manh!” Tần Nhiễm tức giận đến mức phát run, “Tôi đi mách với cô giáo, cậu chờ xem, hừ!” Cô cầm túi xách bỏ đi, lại bị Dương Phong kéo lại.

“Buông tay!” Tần Nhiễm căng thẳng, phát hiện ra Dương Phong cao hơn cô rất nhiều, sức lực cũng không phải là loại cô có thể so sánh được.

Dương Phong nắm lấy cằm của cô, cười nói: “Thân một chút rồi tôi để cho cậu đi.”

“Buông chị ấy ra!” Tiểu Đào đứng ở cửa hồi lâu không thấy Tần Nhiễm đi ra, ai ngờ lại đúng là tình cảnh này. Cậu vẫn chưa bắt đầu vỡ giọng, nghe tiếng vẫn còn trẻ con, trong trẻo, hơn nữa lại đang tức giận nên nghe càng kì cục. Đám bạn của Dương Phong lại càng cười to.

Nhìn Dương Phong không có ý định buông tay, ngược lại lại còn ôm Tần Nhiễm vào trong ngực, Tiểu Đào tức giận, ném mũ với túi sách xuống, “Muốn đánh nhau có phải không?”

“Chỉ bằng mày?” Dương Phong từ trên cao nhìn xuống cậu nhóc mới đứng đến ngực mình.

Tần Nhiễm dùng sức đẩy Dương Phong một cái, “Cút ngay! Đào Đào, chúng ta đi.”

“Lùi sau một chút.” Ý Tiểu Đào bảo Tần Nhiễm né đi.

Dương Phong nhìn thấy Tần Nhiễm lo lắng như vậy liền ai ủi lấy lệ: “Yên tâm, tôi sẽ hạ thủ lưu tình.”

Đánh được một lúc, mọi người kinh hãi nhìn Dương Phong bị đánh đến da mặt sưng húp, trông mất như muốn lòi ra... Đây... thật là đáng sợ, Dương Phong cao to dễ đến 1m8 lại bị thằng nhóc cao 1m6 đánh cho không đứng dậy được!

Dương Phong híp bên mắt bị Tiểu Đào đánh sưng lại, lạnh lùng nhìn cậu tiến lại nhưng lại không lùi sau để né. Bây giờ Dương Phong đang học cấp 3 năm nhất, là bạn học từ hồi cấp hai với Tần Nhiễm, mà Tiểu Đào nhảy lớp lên tận đây cũng vì có chỉ số thông minh cao. Mỗi khi giáo viên khen ngợi, khích lệ nó thì ngược lại lại phê bình cậu, từ sớm cậu đã không nhìn vừa mắt Tiểu Đào.

“Chết tiệt, mày...!” Mắt thấy Tiểu Đào nhấc chân hướng về giữa hai chân cậu, Dương Phong sợ tới mức đầu đầy mồ hôi lạnh.

“Tốt rồi, Đào Đào!” Tần Nhiễm sợ cậu đá chân khí của Dương Phong đến tận luôn vội vàng ôm lấy cậu từ phía sau, lời được cậu đi rồi, “Đừng để ý tới cậu ta nữa.”

Bởi vì Tiểu Đào tức giận, quai hàm phình ra. Những vẫn ngoan ngoãn đi theo Tần Nhiễm.

Tuy rằng Tiểu Đào thắng, nhưng mà Dương Phong có ưu thế chiều cao, cậu vẫn trúng mấy đấm. Tần Nhiễm đưa cậu đến phòng y tế, đau lòng nâng mặt cậu lên xem, “Khóe miệng bị trầy rồi, có đau không?”

Cô bé quá cẩn thận, Tiểu Đào mặt đỏ tai hồng quay mặt đi, “Không có việc gì.”

Cô y tá cười nói: “Biết ngượng rồi.” Nói xong tấm rườu thuốc chấm chấm lên miệng cậu vài cái, nhìn cậu đau tới nhe nanh trợn mắt, “Kiên nhẫn một chút.”

Tần Nhiễm cuống cuống đi tới đi lui, “Khẳng định mẹ chị sẽ lại nói chị, cái gì mà sao lại không bảo vệ em trai linh tinh.”

Sau khi ra khỏi phòng y tế, hai người liền đi về bãi gửi xe, phát hiện xe của Tiểu Đào đã biến mất chỉ còn cái bánh xe. Tần Nhiễm tức giận, muốn để cho anh trai đến xử lý không biết tốt xấu này. Nhìn sắc trời không còn sớm, cô vỗ vỗ vào chỗ ngồi đằng sau mình, “Đào Đào, lên đi, chị đưa cậu về.”

Bây giờ là cuối thu, mặt đường được phủ bởi tầng tầng lớp lớp lá vàng, dọc đường đi liên tục vang lên những tiếng lá vỡ vụn. Tiểu Đào im lặng ngồi ở phía sau, nghe Tần Nhiễm lái nhai an ủi cậu.

Sau khi về đến nhà, khóe miệng bị thương của Tiểu Đào dọa Mộ Tây nhảy dựng lên, “Làm sao vậy, có phải bị đứa khác bắt nạt hay không?”

“Không có việc gì.”

Mộ Tây lo lắng nhìn cậu đi vào nhà vệ sinh, “Lục Nhược, hay nó vẫn còn nhỏ, đừng để nó nhảy lớp nữa đi. Nó thông minh thật, nhưng mà chương trình học của trung học với đứa nhỏ như vậy vẫn nặng quá.”

Lục Nhược vỗ lên vai cô, “Yên tâm đi, nếu Tiểu Đào không muốn thì nó sẽ nói.”

“Nhưng mà.”

“Đứa nhỏ nào cũng phải trải qua chuyện như vậy thôi, bị bắt nạt với bắt nạt.” Lục Nhược lại nhớ lại những ký ức trước kia, “Có anh dạy dỗ nó, nó sẽ không có vấn đề gì đâu. Chẳng phải cũng giống Hiểu Mạnh lúc đó sao?”

Mộ Tây bĩu môi đưa bát cơm cho Lục Nhược, “Cố Hiểu Mạnh lạnh như băng, ai dám bắt nạt nó. Đào Đào của chúng ta ôn hòa đáng yêu như vậy mới là loại dễ bị bắt nạt ở trường học... Ngày mai em phải đến trường xem xem.”

“Nhị Tây, nếu em giúp nó, sau này Tiểu Đào của chúng ta mãi mãi bị lũ trẻ đó khinh thường.” Lục Nhược gọi con gái đang ngồi ở sofa đọc truyện tranh, “Mộ Hinh, ra ăn cơm. Nếu lần này thi mà không tốt thì đừng hòng đọc truyện tranh nữa!”

Tiểu Đào với Dương Phong thực lực cách xa nhau, vừa mới đánh nhau xong, cả trung học không còn ai dám trêu đùa cậu nữa. Hơn nửa ngày hôm sau đến trường, Tiểu Đào phát hiện xe đạp của mình bị người ta trộm mất nay đã xuất hiện trở lại.

Sau khi năm nhất cấp 3 kết thúc, lớp 11 phải tiến hành phân ban. Tần Nhiễm đến chỗ ngồi của Tiểu Đào hỏi cậu chọn ban nào.

“Tự nhiên.” Tiểu Đào đáp kiên quyết. Cậu bắt đầu vỡ giọng, giọng nói ồm ồm, nghe không rõ lắm. Chính là vóc dáng vẫn chưa cao lắm.

“Quả nhiên,” Tần Nhiễm ử rử nằm úp sấp xuống bàn, “Chị còn tưởng ban xã hội cũng tốt. Bây giờ điểm vật lý với hóa học của chị không đạt tiểu chuẩn, làm sao mà cậu học được vậy?” Cô không cam lòng bóp cổ cậu lắc đi lắc lại, “Cậu chỉ kém chị có 3 tuổi, cho dù có nhảy lớp sao lại có thể lợi hại hơn chị được, còn lợi hại hơn cả anh trai chị... Cậu không cần nhảy nữa, chị cũng không tưởng tượng Lâm Lâm lại miêu tả dọa người như vậy, so với anh trai lại lớn nhiều như vậy, anh còn nhỏ tuổi hơn chị mà ở đại học chị ấy còn phải gọi một tiếng học trưởng...”

Sau khi phân ban xong, Tiểu Đào tiếp tục an ổn ngồi ở năm nhất. Bởi vì giáo viên ngữ văn ở đây đã lâu năm, hơn nữa lại thường dạy quá giờ, Tiểu Đào thường chờ Tần Nhiễm đi học về cùng. Dương Phong lại cùng Tần Nhiễm ở cùng một ban, cậu cũng không còn nhỏ nữa, thậm chí còn làm hòa với Tiểu Đào, điều này làm cho ấn tượng của Tần Nhiễm với cậu ta cũng có thay đổi rất lớn.

“Đào Đào, cậu cao lên.” Lúc cùng nhau đi, Tần Nhiễm phát hiện bây giờ Tiểu Đào cũng không thấp hơn cô là bao, ngạc nhiên kiễng mũi chân đo, “Đúng nha.” Tần Nhiễm cao gần 1m7, cũng tính là cao trong đám con gái, từ trước đến giờ cô vẫn có thói quen cúi đầu khi nói chuyện với Tiểu Đào, lần này thực sự là không quen.

Tiểu Đào vui vẻ, huyết sao vài tiếng, rốt cục bắt đầu cao hơn.

Vào ngày sinh nhật Tiểu Đào, Tần Nhiễm muốn dẫn cậu ra ngoài. Cho nên sau khi tan học, cậu chờ thật sớm trước cửa phòng học của Tần Nhiễm. Giáo viên ngữ văn lại dạy quá giờ, chẳng qua là chỗ ngồi của Tần Nhiễm trống trơn.

Cô bạn ngồi ở cạnh cửa sổ nhận ra cậu, nhỏ giọng nói cho cậu biết Tần Nhiễm đi nhà vệ sinh.

Đợi rất lâu mà không thấy cô trở về, Tiểu Đào buồn chán đi đến hành lang bên kia. Đi đến góc lại nghe thấy giọng của Dương Phong.

“Cậu muốn thế nào thì được?” Nghe giọng cậu ta có chút căng thẳng.

Tiểu Đào không phúc hậu nghe lên, lại nhìn người đối diện Dương Phong là Tần Nhiễm.

“Mình thật sự thích cậu, làm bạn gái của mình đi.” Dương Phong lại thổ lộ.

Tần Nhiễm căng thẳng không dám nhìn cậu ta, dĩ nhiên là cậu ta thật lòng. “Mình...” Nói còn chưa hết, cánh tay của Dương Phong đã duỗi ra, ôm cô vào lòng. Cơ thể cậu cứng cáp, càng đáng sợ hơn là Dương Phong hôn một cái lên tai Tần Nhiễm.

Ngay lập tức Tần Nhiễm đẩy cậu ra. Hồi cấp 2 cô cũng đã từng thử hẹn hò với Tô Úc, khi đó mới chỉ nắm tay thôi mà mặt đã đỏ, tim đập thình thịch. “Tạch, tạch, tạch” Tần Nhiễm chạy đi, đón lấy cô là ánh mắt âm trầm của Tiểu Đào.

Lúc sau hai người cãi nhau một trận ở đại sảnh. Tiểu Đào kì quái, không ngừng châm chọc cô, cô tức giận ném quả sinh nhật xuống sàn rồi bước đi.

“Tôi sẽ nói cho bác Hai, chị không chăm chỉ học tập lại yêu sớm!”

“Ai cần cậu lo!” Tần Nhiễm nhớ tới trước kia đều là Cố Hiểu Manh phá rối mới làm cho cô và Tô Úc phải chia tay, lại càng thêm tức giận, “Tiểu Quỷ, cậu thì biết cái gì?”

“Không nói chuyện yêu đương sẽ chết à, dối bụng ăn quàng.” Tiểu Đào kế thừa lối ăn nói ác độc từ bố cậu.

“Ai nói chuyện? Chị còn không đồng ý với cậu ta.” Mặt Tần Nhiễm đỏ bừng, gào lên với cậu.

“Không đồng ý còn để cậu ta hôn, phong lưu thành tính.”

Những lời này của Tiểu Đào đã làm Tần Nhiễm tức điên lên rồi, “Chị cùng cậu tuyệt giao, cậu chết đi!”

Tần Nhiễm chạy về nhà khóc một hồi lâu. Cố Lăng quan tâm con gái, hỏi cô làm sao vậy. Tần Nhiễm vừa khóc thút thít, vừa kể lại chuyện cho anh. Tần Nhiễm rất giống mẹ cô, lại thừa hưởng đôi mắt hoa đào của bố, như vậy cảm nước mắt kể khổ khiến Cố Lăng hết sức đau lòng, “Từ sau con không chơi với nó nữa.”

Tiểu Mạn không đồng ý với ý kiến của con gái, “Đào Đào là em trai con.”

Tần Nhiễm khóc một lúc liền ngủ. Tiểu Mạn gọi điện thoại cố ý an ủi Tiểu Đào, sau khi gác máy lại nói với chồng: “Nếu em không nói Nhị Tây còn chưa biết chuyện. Em thấy Tiểu Đào không giống Lục Nhược lắm. Nó... hình như giống anh, lạnh nhạt.”

Cố Lăng hí hóp mắt, vẻ mặt thật tối nhìn Tần Tiểu Mạn tính trẻ con, “Tiểu Mạn, có phải Đào Đào để ý Hiểu Nhiễm nhà ta?”

“A? Không thể nào, nó còn bé mà.”

Cố Lăng lắc đầu, “Con trai trưởng thành sớm lắm. Hơn nữa lại là loại có chỉ số thông minh cao như nó.”

Tiểu Mạn hèn mọn nhìn anh, “Là anh đang nói chính mình hả, quỷ hoa tâm, đại sắc lang!”

Cố Lăng vô tội nhún vai, hãy chờ xem.

Mặc dù Tần Nhiễm có một chút không nghe, nhưng cô bé còn thừa hưởng tính tình của mẹ nữa, kiên trì được một tuần, thừa dịp tiết tự học có giờ nghỉ, Tần Nhiễm chạy tới dãy ban tự nhiên, ưỡn mặt gọi tên Tiểu Đào.

“Đào Đào, xin lỗi, làm hòa đi. Chị là chị, nên làm cho cậu.” Tần Nhiễm thành tâm thấy ân hận, đền cho cậu một quyển nhạc phổ của đàn dương cầm mới mua, “Đây, đây là chị mới mua, coi như bồi thường quả sinh nhật cho cậu...”

Lời còn lại còn chưa nói hết, Tần Nhiễm kinh ngạc mở to hai mắt, không vì cái gì khác, đơn giản là Tiểu Đào bắt được hai tay cô bé, ngả người hôn lên môi. Đôi môi nhỏ bị cái gì đó vừa mềm vừa nóng mở ra, quấn lấy cái lưỡi của cô, dừng lại một chút.

“Cậu...!” Tần Nhiễm bối rối tới cực điểm, thật muốn tát cho tiểu tử này một cái thật đau. Càng muốn đánh chết chính mình, sao lại để ột thằng hóc 13 tuổi hôn mình!

Mắt Tiểu Đào sáng lên nhìn Tần Nhiễm, “Chờ tôi vài năm được không?”

Tần Nhiễm che miệng, lau nước mắt đã chạy đi rồi.

Sau đó hai người không tự nhiên qua lại cũng đã hơn một năm, rồi Tiểu Đào không thi đại học, mà nhận được giấy báo của học viện y học nổi tiếng ở nước ngoài. Tần Nhiễm cố gắng cũng vào được một trường đại học, đây là kết quả của cuộc đánh cược của bố và anh trai đã cùng bàn bạc, trường đại học A.

Tiểu Đào phải xuất ngoại, trước khi đi, người mấy nhà họp lại cùng nhau tiễn cậu. Tần Nhiễm tưởng tượng vài năm nữa cũng không gặp mặt với Tiểu Đào nữa, trong lòng cũng có chút khó chịu. Cũng tạm thời đã quên chuyện bị cậu “phi lễ”.

Tuy rằng Mộ Tây có thể vì đứa con giỏi giang mà kiêu ngạo, nhưng mà cũng luyện tiết, Lục Nhược an ủi cô, muốn gặp cậu còn không dễ dàng. Nhưng thật ra Mộ Hình biết anh trai phải đi, khóc rất thương tâm.

Tần Nhiễm do dự muốn nói gì đó, ví dụ như “Học cho tốt, trở về phục vụ tổ quốc” linh tinh, nhưng mà, thấy ngốc ngốc thế nào. Nhưng thật ra Tiểu Đào rất thoải mái kính rượu với cô, Tần Nhiễm kinh ngạc nhìn cậu.

Cậu đã cao hơn cô không ít, gầy gầy cao cao, thời kỳ trưởng thành của con trai làm cho người ta có cảm giác đặc biệt cao.

“Đó là nụ hôn đầu tiên của tôi.” Tiểu Đào cúi đầu nói nhỏ bên tai Tần Nhiễm.

Tần Nhiễm trừng mắt nhìn cậu, cậu nhếch khóe môi, cười gian đến cực điểm, cánh tay nắm lấy bả vai cô, dùng chất giọng càng thấp để nói: “Lễ thượng vãng lai, nhớ rõ lưu lại đêm đầu tiên cho tôi, chị gái.”

42. Ngoại Truyện 07 Part 02

Ngoại truyện 7.2

Thiệu Quân truyền kỳ – Vây thành

Lúc Tần Nhiễm 21 tuổi, cô thuận lợi tốt nghiệp trường đại học A. Lúc bố mẹ cô đến dự lễ tốt nghiệp không khỏi cảm khái, một học sinh ban xã hội lại chuyển đến chuyên ngành y tá, phải mệt lắm với theo được.

Tiểu Mạn nước mắt liên miên, “Cố Lăng, con gái chúng ta đã lớn như vậy rồi.”

“Đúng vậy.” Cố Lăng thở dài ôm lấy cô, “Thời gian trôi thật nhanh.”

Ngồi ở bên cạnh có có anh trai song sinh của Tần Nhiễm – Cố Hiểu Manh, anh có ý từ nước ngoài về để tham gia lễ tốt nghiệp của em gái. Bên cạnh cậu là người bạn gái mà vật vả lắm mới bắt được – Nam An Lâm bây giờ đang cố gắng rút bàn tay đang bị cậu nắm chặt ra.

“Nóng, buông tay ra!” Nam An Lâm mồ hôi đầy đầu, thấp giọng quát. Thực ra Cố Hiểu Manh nhỏ tuổi hơn cô, hai người lớn lên với nhau từ nhỏ, tuy nói cô thích cậu thật nhưng cô vẫn không thể nào chấp nhận được.

Băng sơn Cố Hiểu Manh hơi tan ra, lấy khăn tay nghiêng người giúp cô lau mồ hôi. Gặp được ánh mắt tầm tối lạnh lẽo của Nhị thúc Cố Lăng, Nam An Lâm càng thêm buồn bực, “Có ác tâm không vậy, còn có người đàn ông nào mang khăn tay? Cậu giống bà má quá!”

Tính tình Cố Hiểu Manh kia lạnh băng giống bố cô, có chút kinh người như nhau, như tướng mạo, như thói quen mang khăn tay theo người. Như có thể ở nơi đông người mà tự nhiên sờ chân Nam An Lâm rồi nghiêm trang nói: “Ăn mặc phong phanh.”

Sau khi về đến nhà, Cố Lăng hăng hái hỏi con gái đi du lịch sau khi tốt nghiệp ở đâu, mãnh liệt đề nghị một chuyến du lịch gia đình. Tần Nhiễm ôm gấu bông, nhớ tới mấy hôm trước thằng nhóc đáng ghét kia mời cô đến chỗ nó chơi, “Bố, du lịch tốt nghiệp thì phải tự đi chứ. Con muốn đến nước F xem.”

“Hiệu Nhiễm, sao con có thể như vậy với bố được?” Nước mắt Cố Lăng tung hoành, “Quả thật con gái lớn không tốt chút nào.”

“Bố, bố nói cái gì vậy?” Tần Nhiễm không tự chủ cao giọng, ném gấu bông trong lòng xuống, “Con vào phụ mẹ nấu cơm.”

Nuôi con gái là lỗ vốn lớn! Cổ Lãng tức giận lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Lục Nhược, “Tiểu Tam, khuê nữ nhà anh muốn đi tìm con cậu, Hiểu nhiệm nhà anh còn nhỏ, nói thẳng nhỏ thành thật một chút không anh xử nó!”

“Anh nghĩ em với anh lạ lắm sao, tuổi con gái anh còn lớn hơn, bọn em còn không chịu đâu!” Lục Nhược hầm hừ phản bác. Kết quả vừa cúp máy xong liền vui vẻ gọi cho con trai nhà mình, “Đào Đào, blabla...” Sau khi nói xong còn ném thêm một câu, “Nhớ mang bao!”

Mộ Tây ôm quần áo bẩn đi tới, vừa nghe được anh nói mấy lời này liền đá anh một cái từ phía sau, “Tiểu Đào ngoan như vậy đều bị anh dạy hư rồi!... Đúng rồi, anh qua xem Mộ Hình kia thế nào rồi.” Cô lại tìm tòi trong đồng quần áo, lấy ra một cái phong bì màu hồng.

“Oa, thật không sai nha, con gái anh cũng rất được hoan nghênh.” Lục Nhược đắc ý vuốt cằm.

“Phiền anh xem lại nội dung bên trong.” Mộ Tây bắt đắc dĩ vỗ vỗ tay anh, “Đây là con gái anh viết cho người khác.”

“Cái gì?” Lục Nhược mở to hai mắt nhìn kỹ, trông mắt dường như muốn lồi ra, “Này, nó mới có tí tuổi, thế mà lại viết thư tình gì đó, hoàng tử Trần là ai, ai?”

“Con của Trần Thần, cái này anh cũng không biết.” Mộ Tây bĩu môi.

“Như vậy sao được?” Lục Nhược gắt lên, “Nhị Tây, Trần Thần kia chính là gay, con của nó có gì mà tốt! Mộ Hình đâu, dù thế nào anh cũng bắt nó nghe lời.”

Tần Nhiệm kéo va ly của mình qua cửa kiểm tra vé, nhìn xung quanh.

“Ồ đây!” Giọng con trai trầm thấp còn mang chút khiêu gợi truyền đến, lỗ tai mẫn cảm của Tần Nhiệm dựng đứng hẳn lên, cô chính là cái micro, thích tất cả những giọng nói dễ nghe.

Ack, đập vào mắt chính là một khuôn ngực bằng phẳng, quần áo trắng tinh, không nhiễm một hạt bụi, Tần Nhiệm ngơ ngác nhìn cậu nhóc đã cao hơn cô rất nhiều, trong lòng có cái gì đó đổ xuống ầm ầm. Lợi thế của cô a, quả nhiên chiều cao khiến khí thế người ta yếu đi.

“Không sao chứ, say máy bay?” Tiểu Đào nhìn miệng cô mở ra rồi khép vào nhưng không nói gì, nâng tay khua khua trước mắt cô.

Tần Nhiệm nuốt nước miếng, “Đào Đào, giúp chị xách hành lý.”

Tiểu Đào nhận lấy hành lý của cô, tay kia rất tự nhiên dắt cô đi ra ngoài.

Tần Nhiệm cúi đầu nhìn đôi tay đang dắt mình đi đi kia, khớp xương rõ ràng, móng tay sạch sẽ, mượt mà. Do thời gian dài tiếp xúc với các loại thuốc khiến tay trắng hơn lũ con trai bình thường rất nhiều.

Sao lại khác nhiều như vậy. Tần Nhiệm hơi ngạc nhiên, lúc trước bày tay đào đào béo béo mập mập. Bây giờ thì, cô quét mắt xuống cánh tay của cậu, thoát nhìn rất rắn chắc.

Có phải bọn con trai dậy thì đều có những thay đổi đáng ngạc nhiên như vậy?

“Này, tôi đang hỏi chị đó, có – muốn – ăn – cái – gì – không?” Tiểu Đào quay đầu lại hỏi cô, nói từng chữ một.

Tiểu Đào thừa hưởng khuôn mặt đẹp trai lại tà khí của bố cậu, nhưng lại mang cặp mắt tinh khiết của mẹ, hơn nữa bên mắt trái còn có một nốt ruồi lệ, trông rất hợp mắt.

Nếu nói Lục Nhược là loại người nói toạc móng heo ra thì khiến người ta muốn đánh, nhưng Tiểu Đào lại là cái loại mình có phạm lỗi gì còn có thể làm người đối diện muốn dỗ. Nhất là lúc đuôi mắt cậu hạ xuống, quả thực là rất đáng yêu.

Tần Nhiệm nhanh chóng rút tay của mình về, “Bây giờ vẫn chưa đói, chị muốn tắm rửa trước.”

“Được. Đi đến chỗ tôi.” Tiểu Đào đưa hành lý cho người nhận hàng.

“Cậu không lái xe à?”

Tiểu Đào kéo xe đạp của mình ra, “Ai biết chị lại mang nhiều đến vậy. Chưa đi xa bao giờ, không có kinh nghiệm.”

Thằng nhóc này, càng lời càng khiến người ta ghét!

Nước F nổi tiếng là quốc gia lãng mạn. Hai bên đường là những hàng cây ngô đồng cao lớn đang tắm mình trong ánh nắng, những tán cây vươn ra mạnh mẽ. Mặt đường dốc thoải, lên xuống.

Tần Nhiễm ngồi ở sau xe, lắc lắc mông, “Cậu chạy chậm một chút đi, Tiểu Đào, a —!” Trong tiếng hét chói tai của cô, Tiểu Đào lao xuống một con dốc.

Tần Nhiễm chật vật ôm lấy thắt lưng cậu, một tay che lại làn váy đang bị gió tốc lên.

Tiểu Đào quay đầu lại nhìn cô một cái, tóc cô bị gió thổi tung, cậu cười lớn: “Chị có biết phân biệt giữa kỹ nữ với xử nữ như thế nào không?”

“Vô nghĩa, đương nhiên chị biết. Gió lớn thổi qua, kỹ nữ áp tóc, xử nữ áp váy.” Tần Nhiễm nói xong, lại nhìn đến tay mình đang cố gắng đè váy, sắc mặt thay đổi, ảo não không hé răng nữa.

Tiểu Đào dùng sức đạp vài vòng, cười nói: “Biết giữ lời, chị gái.”

Lông ngắn giống lũ vô lại!

Tiểu Đào ở một gian hai người, cả giường và bàn cũng vậy, trước đó đã dọn xong giường cho cô rồi. Tần Nhiễm ở trong phòng tắm tắm xong, lại nghĩ đến cảnh vừa rồi mình bị Tiểu Đào đùa giỡn ở trên đường, rất không thực nữ mắng một câu.

Chỉnh lại tóc, nhìn trên màn kính mờ của cửa thấy được thân ảnh cao gầy của cậu: “Làm gì vậy?”

“Chị tắm rửa mà không mang quần áo vào à?” Giọng Tiểu Đào có chút bất đắc dĩ.

Mặt Tần Nhiễm đỏ lên nhờ cậu mang quần áo vào cho.

Tắm rửa xong, một thân nhẹ nhàng khoan khoái, Tần Nhiễm gọi điện về nhà báo bình an, rồi quần lấy Tiểu Đào bắt cậu đưa đi ăn.

Hai người ở bờ biển ăn đồ nướng. Tần Nhiễm uống bia, nghe Tiểu Đào kể chuyện trường lớp, chốc chốc lại cười ngây ngô.

“Hi, Thiệu Quân.” Có hai cậu sinh viên Trung Quốc cao lớn chào hỏi với Tiểu Đào, nhìn thấy Tần Nhiễm ngồi cạnh cậu, lại nháy mắt mấy cái với cậu, “Xin chào, tiểu thư xinh đẹp.”

Tần Nhiễm bắt tay với hai người kia.

“Thiệu quân, vận khí tốt a, ha ha!” Sau khi đi, một cậu bạn quay đầu lại dụng tâm kín đáo nói lớn.

Tần Nhiễm lập tức cảm thấy nghẹt thở.

Buổi tối, lúc đi dạo về, Tần Nhiễm nói muốn ra khách sạn ở, Tiểu Đào lập tức từ chối.

“Này, ký túc xá nam có thể để cho con gái vào ở được sao?” Vừa mới nói xong, cô liền nhìn thấy một đôi nam nữ ôm ấp nhau đi vào ký túc xá.

Tiểu Đào nhìn mặt cô nhăn nhó, cảm thấy rất khoái trá, “Đây là ký túc xá cả nam và nữ... Chị để ý cái gì?”

“Tôi nào có?” Tần Nhiễm kiêu ngạo nâng cằm lên, “Bộ dáng cậu cưỡi truồng chị cũng xem không ít rồi.”

Ban đêm, Tần Nhiễm lăn qua lộn lại mãi mà không ngủ được. Tiểu Đào còn chưa ngủ, vẫn đang ngồi bàn đọc sách. Chỉ có tiếng lật giấy, cũng rất nhỏ.

Cô ghé đầu vào giường, bĩu môi xem. Có một số thứ đến buổi tối lại nhìn không giống ban ngày.

Bây giờ lại nhớ tới lời cậu nói lưu lại đêm đầu tiên cho cậu, mặt Tần Nhiễm chấy sạch. Như vậy là cậu cũng có ý với cô, nhưng mà cậu lúc đó còn nhỏ mà.

Bây giờ cũng rất nhỏ. Tần Nhiễm nhìn bờ vai rộng rãi của cậu, lại nhìn cái lưng gầy gò, còn có, uhm, tuy rằng lúc này cậu đang ngồi, nhưng mà ban ngày cô cũng có chú ý tới, cái mông cũng rất cong. Cô có nhớ

lâm lâm cũng từng nói, bọn con trai nếu có cái mông cong như vậy thì năng lực ở phương diện đó của cậu cũng rất được.

Phì phì! Tần Nhiễm đỏ mặt lui đầu lại.

“Ngủ không được à?” Tiểu Đào đứng dậy quay đầu lại hỏi cô.

“A, chị muốn uống nước.”

Tiểu Đào đưa cho cô cốc nước, vốc dáng cậu cao lớn, đứng ở bên đầu giường lai cao hơn không ít, “Này.”

Cô khẳng định là bị ma xui quỷ khiến!

Hôm sau tỉnh lại, trời đã sáng choang. Tần Nhiễm vò cái đầu rối tinh của mình.

Tiểu Đào đã đi mất, bàn học còn nửa cốc nước từ tối hôm qua. Cô đi xuống, nhìn tờ giấy nhớ cậu để lại: “Buổi sáng có bài thi, đói bụng thì ăn chút bánh mì.”

Tần Nhiễm vò tờ giấy thành một nắm rồi ném vào thùng rác.

Tiểu Đào từ xa đã ngửi thấy mùi hương mê người, đẩy cửa ra thì thấy Tần Nhiễm đang dùng nôi của cậu làm gì.

Nhìn thấy cậu về, Tần Nhiễm liếc nhìn cậu, “Chị làm thịt kho tàu cậu thích nhất đó, thi mệt lắm phải không, đói thì ăn đi.”

Tiểu Đào thành thật, “Thi môn giải phẫu thật mệt chết đi được.”

Giải phẫu? Tần Nhiễm run rẩy nhìn hai tay cậu, tốt, không có máu.

“Không tồi.” Tiểu Đào thử một miếng, tán thưởng.

Tần Nhiễm rất đắc ý, “Đương nhiên. Tôi làm mà.” Bỗng dưng chạm vào đôi mắt đang cười của cậu, còn có, đôi môi dính mỡ đỏ mọng.

Đêm qua, cô theo dõi cậu một lúc, thế mà lại vươn tay chạm vào mặt cậu, hôn cậu. Bốn cánh môi chỉ tiếp xúc có vài giây, cô lập tức lúng túng đẩy cậu ra.

Hôm nay, nhìn cậu dương dương tự đắc như vậy, giống như kia chỉ là giấc mộng.

Tần Nhiễm hơi nổi giận. Quả nhiên cậu xem cô là chị gái.

“Hôm nay tôi thi xong rồi, ngày mai là có thể cùng chị đi chơi.” Tiểu Đào xới một bát cơm, “Muốn đi đâu?”

Tần Nhiễm không được tự nhiên, “Tôi có thể tự đi, không cần cậu đi theo. Cậu lớn hay tôi lớn?”

Tuy là nói như vậy, hai người vẫn bàn bạc xem đi đâu. Đêm đó, Tiểu Đào có bữa tiệc chúc mừng của bạn bè, Tần Nhiễm cũng đi theo.

Người trong ký túc đã có không ít, lúc bọn họ đến, một cô sinh viên tóc vàng đang ngồi trên đùi một cậu sinh viên khác, hai người đang nhiệt tình hôn môi, đám người xung quanh cũng đang rất náo nhiệt. Trên đầu của một cậu sinh viên còn có một cái áo con màu hồng nhạt.

“Thiệu Quân, rốt cục cậu cũng đến!”

Tần Nhiễm nhận ra cậu sinh viên này, chính là cậu sinh viên gặp ở bãi biển.

Tất cả tinh anh trong học viện y học đều đang chơi mấy trò đùa ác. Nói là trò chơi mạo hiểm, nhưng lại tà ác gấp trăm ngàn lần. Một bộ bài poker, Joker là vua, ai lấy được nó có thể tùy ý ra lệnh những quân bài khác, giết người, phóng hỏa pháp luật cũng không thể ngăn được. Lấy được cả A Cơ, thì có thể tuyên bố bàn chơi này thành rác. Nói cách khác, nếu có cả Joker cả A Cơ thì người bị chọn nhất định phải chết.

Tần Nhiễm vốn không định tham gia, nhưng Tiểu Đào vừa nói: “Chị không nên đùa.” Cô liền tức khí, cậu lại có thể dùng loại giọng nói với trẻ con này mà nói với cô, cô cũng muốn chơi xem!

Ngọn đèn mờ mờ nhạt nhạt. Tần Nhiễm may mắn không bị chọn, nhưng chừng mực của trò chơi làm làm người ta lú lẫm. Có một cô bạn bị bắt với tay vào trong quần một nam sinh khác, hơn nữa phải nắm đúng

1 phút đồng hồ. Còn có một cậu bạn khác lại phải miêu tả lại quá trình cậu giải phẫu một tử thi nữ, lúc ghê tởm nhất còn có người nôn khan, mọi người tản đi một lúc rồi mới chơi tiếp. Về sau còn có hai đôi, hai nam hai nữ phải hôn môi, đều ở khoa nhi cả.

Tiểu Đào bị một sinh viên khác sờ hông. Tuy biết là trò chơi, Tần Nhiễm vẫn không vui.

Một ván bài nữa, một người ngẫu nhiên bắt được Joker liền ngửa mặt lên trời cười lớn, “Rốt cuộc cũng đến anh! Tay của 3 Cơ với vào trong áo của 7 Nhép, sờ ngực của 7 Nhép trong 1 phút!”

“Oa –!” Mọi người lập tức ồn ào. Người ngồi đây không thiếu con gái, lại có mấy người hưng phấn hẳn lên. Có nam sinh rống, “7 Nhép là ai vậy, nếu là nam thì không ý tứ nha!”

Này, đây là bộ mặt thật của tương lai ngành y! Tần Nhiễm khóc không ra nước mắt, một đám cầm thú.

Cô hé bài mình lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“7 Nhép ở đây!” Cô nữ sinh bên cạnh Tần Nhiễm hưng phấn hét chói tai.

“Oa —” Tiếng cười của lũ nam sinh còn to hơn nữa, “3 Cơ, đừng là nữ nữa!”

Tiểu Đào ném bài của mình lên bàn, “Bỏ ván này đi.”

“Ha ha, hay!” Người cầm Joker hào khí ngất trời, ném một quân A Cơ nữa xuống, “Tôi nói tính, không được bỏ! Thiệu Quân, tôi cũng không được làm như vậy. Tần Nhiễm?”

Tần Nhiễm thật muốn đập chết người nọ. Mắt đám nam sinh kia đều sáng lên giống sói. Ai tới cứu cô đây! Cô không khỏi dựa vào người Tiểu Đào ở bên cạnh, thắt lưng của cô lại bị cậu ôm lại, đặt lên trên đùi.

“Tôi là 3 Cơ.” Tiểu Đào chậm rãi nói. Thế mà xung quanh có người phát ra âm thanh tiếc nuối thốn thức.

Vô liêm sỉ, Tần Nhiễm giận dữ, chết cũng không cho các người sờ. Tâm lý những người này biến thái đến cỡ nào à!

Thân hình cô vẫn còn cứng. Tay của Tiểu Đào đã dò xét đi vào từ vạt áo, vuốt ve lưng của cô.

“Thiệu Quân, mau cởi ra đi.” Có người không có ý tốt thúc giục, “Nhớ rõ phải xoa nắn nha, ha ha!”

Chết sớm, siêu sinh sớm! Tần Nhiễm nhỏ giọng nhắc nhở: “Ở phía trước.”

Tay cậu dừng lại, liền chuyển qua phía trước. Nhẹ nhàng cởi bỏ, hai luồng mềm mại liền chạm đến tay.

Mặt Tần Nhiễm chấy sạch, tựa đầu vào cần cổ cậu.

Chỉ là dừng một chút, cậu liền tiếp tục bóp nhẹ. Đầu tiên chỉ là nhẹ nhàng. Dần dần, bàn tay khô nóng lại có chút mồ hôi. Bàn tay ấm ẩm bao vây lấy của cô có chút cứng, Tần Nhiễm xấu hổ đến cả người phát run.

Mỗi một giây đều là giày vò.

Sau khi kết thúc, thậm chí Tiểu Đào còn quan tâm giúp cô cài lại cúc áo con.

Mọi người xem xong cũng hỗn loạn, có đôi nam nữ ngược lại còn động hỏa, trực tiếp đứng lên. Mọi người chơi đùa cười hì hì, để lại không gian cho bọn hắn, tản đi hết.

Tần Nhiễm chạy ra ngoài.

“Hiếu Nhiễm, đừng giận, chỉ là đùa thôi mà.”

Nghe được Tiểu Đào không biết ngượng như vậy, Tần Nhiễm lại tức giận, dừng bước, quay đầu lại hung ác nói: “Tiểu Đào Đào, bây giờ cậu biến hư rồi! Cậu... không biết xấu hổ!”

Thế mà Tiểu Đào lại nhếch môi cười: “Chị nói mặt nào?”

Tần Nhiễm tức đến không nói ra lời. Vừa rồi lúc cô ngồi trên người cậu, rõ ràng cảm nhận được dục vọng của cậu ngất đầu, vừa cứng lại vừa nóng chạm vào cô. Làm cho cô tức giận, ngượng ngùng, bối rối, tức giận...

Tiểu Đào không muốn cãi nhau với cô, kéo cô vào lồng ngực, buộc chặt cánh tay ở thắt lưng cô, làm cho bụng cô kề sát lửa nóng còn chưa tắt của mình, “Này, tôi có cách nào?”

Âm cuối cùng theo động tác cúi xuống của cậu mà biến mất.

43. Ngoại Truyện 07 Part 03

Ngoại truyện 7.3 Thiệu Quân truyền kỳ – Khải hoàn Tần Nhiễm bị Tiểu Đào ôm, áp tới bên cạnh tường, cả thế giới bị ngăn lại bởi đôi cánh tay cậu, mười ngón tay đan vào nhau. Sức lực của cậu khỏe như vậy, tay của cô bị tỳ vào mặt tường gỗ ghề phía sau đến đau. Giờ phút này, cảm giác sợ hãi xâm chiếm Tần Nhiễm, cô chỉ mở to mắt sững sờ nhìn đôi mắt của Tiểu Đào đang hôn sâu mình. “Đào Đào, đừng, a...!” Tiếng phản đối của cô bị cái lưỡi muốn tiến vào của Tiểu Đào nuốt mất. Cậu thực kích động, hàng lông mi dài run run. Hồi lâu sau, thể công mới hoãn, không nhẹ nhàng cắn cánh hoa của Tần Nhiễm một cái, sau đó rời đi. Cậu mở mắt, cúi đầu nhìn cô, hơi thở dồn dập, nói không ra tiếng: “Hiểu Nhiễm, tôi... tôi thích...!” Nhìn cánh tay đang tức giận giơ lên của Tần Nhiễm, cậu mạnh mẽ bắt lại, đuổi mắt hạ xuống, nhuốm buồn còn có chút nước, “Chị không muốn?” Tần Nhiễm muốn đánh cậu, nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt này, tay vẫn vô lực rơi xuống. “Tránh ra, cậu thật đáng ghét! Tiểu Đào, cậu học hư rồi.” Cô nói xong, lập tức nghẹn ngào. Cô đây là vì cái gì, chờ mong chạy tới đây để nhìn cuộc sống phóng túng của cậu, tự làm tự chịu? Tiểu Đào bắt lấy tay cô, “Tôi chỉ trưởng thành.” “Thiệu Quân?” Một giọng tiếng Trung ngược ngệu truyền đến, hai người nhìn lại, là một cô gái ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, cô đến tìm Tiểu Đào, vui vẻ chạy đến hôn lên hai gò má cậu. Tiểu Đào hơi sững sốt, nhíu mày nói: “Sao hôm nay lại nhiệt tình như vậy?” Nói xong, phát hiện sắc mặt Tần Nhiễm ngày càng kém, phát hiện mình nói sai rồi. Tiểu thư tóc vàng thanh minh: “Ngày mai cậu có rảnh không, lần trước chơi thật vui, lần này lại đến đi, nhất định vui không giống lần trước đâu.” Tiểu Đào còn chưa nói, Tần Nhiễm đã thay cậu trả lời, “Cậu ta thật sự rảnh, chắc chắn cậu ta sẽ đi.” Hung hăng trừng mắt với cậu một cái, “Cậu trưởng thành lên như vậy?” Nhìn bóng dáng Tần Nhiễm sa sầm bước đi, Tiểu Đào đứng tại chỗ đột nhiên nở nụ cười, nói với tóc vàng muội muội, “Cảm ơn, lần sau tôi sẽ đến nhóm nấu nướng của cậu.” Mỹ nữ tóc vàng chẳng hiểu gì cả. “Này, Hiểu Nhiễm, đừng đi nhanh như vậy chứ.” Còn vui vẻ như vậy, thật ghét thằng nhóc này! Tần Nhiễm đi rất nhanh, lại cảm nhận được tiếng bước chân ở phía sau càng gần, quả thực phải thở dốc mà chạy theo. Tiểu Đào vui vẻ nói: “Hiểu Nhiễm, chị ghen.” “Không có!” Tần Nhiễm cường ngạnh cãi lại. “Không có sao? Tôi rất buồn.” Tiểu Đào làm bộ mặt tan nát cõi lòng, Tần Nhiễm quay đầu đi không nhìn cậu, nhắc chân đá bay một hòn đá nhỏ ở bên cạnh. “Hiểu Nhiễm...” “Gọi chị gái! Ngày mai chị về nhà, cậu tự đi...” Mặt Tần Nhiễm đỏ bừng, “đi làm loạn đi.” “Hiểu Nhiễm, tôi thích chị.” “...” Tiểu Đào nâng tay, ôm lấy bờ vai thon gầy của cô, cúi đầu蹭 trán mình lên trán cô, còn chân thành nói: “Tôi thật sự thích chị, làm bạn gái của tôi đi.” Mặt thấy cô còn rất giận, cậu nhẹ giọng nói, “Tuy rằng chuyện này với con trai mà nói đây không phải là chuyện vui vẻ gì, nhưng mà, tôi thật sự chưa lên giường với bất kỳ cô gái nào khác. Đương nhiên...” Cậu đột nhiên nhếch miệng, “Chị cũng nên suy nghĩ thoải mái ra một chút.” Câu trước rõ ràng đang là chuyện tình trong sáng cảm động, câu sau lại có thể như vậy! Tần Nhiễm hít một hơi thật sâu, không hỏi danh là con trai của cô Ba, những phương diện như vậy thật không kiêng dè. Nghĩ tới ngày trước Mộ Hinh mới 12 tuổi đã cầm tiểu thuyết màu vàng đến trước mặt cô hỏi cái gì là “hoa tâm”, khẩu vị của anh con bé hẳn cũng không nhẹ nhàng gì. Cô ngốc vậy, trước kia lại có thể xem cậu ta là em trai bé bỏng cần bảo vệ, cậu ta nguy trang thật giỏi! “Vậy cậu tiếp tục tự an ủi mình đi!” Tần Nhiễm tránh, “Tôi mới không thích cậu, tiểu quỷ. Chị cậu thích người trưởng thành, lớn hơn chị nhiều.” Về mặt Tiểu Đào như thật bị thương, “Chị thật sự không có cảm giác gì với tôi sao?” Tần Nhiễm máy mồm gật đầu. “Vậy...” Tiểu Đào nhẹ nhàng nâng tay đặt lên khoe môi mình, “Đêm đó, chị hôn tôi phải...” “Chị bị mộng xuân.” “...” Im lặng một hồi, Tiểu Đào buông Tần Nhiễm ra, thanh minh một chút, “Tôi biết rồi, thật xin lỗi, chị gái. Thứ lỗi cho tôi nhất thời xúc động.” Hai người đều yên lặng trở về ký túc xá của Tiểu Đào. Sau khi Tần Nhiễm đi ra từ phòng tắm phát hiện Tiểu Đào đã sang phòng bên cạnh tắm, bây giờ đã đi ngủ trên giường. Tuy nói là mùa hè, nhưng buổi tối vẫn hơi hơi lạnh. Tần Nhiễm ngẩng đầu nhìn chằm chằm bị cậu đá sang một bên, thử gọi cậu vài

tiếng, “Tiểu Đào Đào, dậy.” Lại gọi lại vài tiếng mà vẫn không có phản ứng. Tần Nhiễm nhìn cơ thể to lớn, gầy gầy của cậu, lúc này cảm giác đặc biệt đơn bạc. Tuy những lời cậu mới nói thật làm người khác tức chết, nhưng cũng làm cho người ta thương tâm. Cô cũng dịu dàng đi ít nhiều, dù sao Tiểu Đào cũng còn nhỏ, mới 18 tuổi. Trước kia cô đến nhà chú Ba chơi, thích món đồ chơi của Đào Đào, Đào Đào không nói lời nào liền nhường nó cho cô. Tần Nhiễm lấy tấm chăn ở trên ghế đắp lên cho cậu, nằm xuống lại đau lòng. Kỳ thật, kỳ thật cô vẫn thích Đào Đào. Tình cảm của con trai mới lớn quả nhiên là tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Cô là con ngốc, chạy đi học y tá. Cô càng nghĩ càng thấy buồn, bất tri bất giác trên mặt ướm một mảng. “Ha” một tiếng, cái chăn vừa rồi đắp cho cậu lại rớt xuống từ trên giường, trùm thẳng lên đầu Tần Nhiễm. Tiểu Đào hất xì một cái. “Lớn như vậy, thật là.” Tần Nhiễm lau nước mắt, nhẹ nhàng tới đầu giường Tiểu Đào nhìn cậu hơi cuộn mình, thật sự là đứa nhỏ khiến người ta đau lòng. Đắp kín chăn cho cậu xong, Tần Nhiễm muốn về chỗ mình, nhưng cơ thể như bất động. Cậu thật sự rất dễ nhìn. Tần Nhiễm hơi cúi người, môi nhẹ nhàng chạm lên nốt ruồi dưới khóe mắt cậu. Tiểu Đào đột nhiên mở mắt, đôi mắt sáng rực. Tần Nhiễm đang ngồi bên người cậu, xấu hổ, tiến cũng không được mà lùi cũng không xong. “Chị còn nói chị không thích tôi?” Tiểu Đào vẫn nằm như vậy, chỉ có hơi ngoảnh đầu qua, chán rơi xuống, “Không thích tôi, chị đi học y tá để làm gì? Không thích tôi, sao chị lại hôn tôi? Không thích tôi...” Lần này cậu không nói ra lời nữa, bởi vì Tần Nhiễm ôm lấy cậu. Tiểu Đào xoay tay, ôm lấy cô, từ nhỏ là cậu ý lại ở cô, sau lại chuyển thành tình yêu say đắm thấm vào máu, “Bây giờ tôi đã học lên nghiên cứu sinh, về sau tuyệt đối có thể nuôi được chị.” Tiểu Đào vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, “Tôi còn rất đáng tin.” Dừng lại, cậu còn ném thêm một câu, “Tôi còn rất thuần khiết.” Một quyền của Tần Nhiễm đáp trên ngực cậu, lại bị cậu kéo lại, Tiểu Đào cực kỳ tình cảm nói: “Nó như muốn nhảy ra ngoài.” Tự nhiên Tần Nhiễm không thể xuống giường được. Sau khi mở đèn, hai người nằm trên một cái giường, nói chuyện rồi hôn nhẹ. Ở đây cùng Tần Nhiễm, ban đêm, mát mẻ giữa ôn nhu vô hạn, lãng mạn tới cực điểm; mà Tiểu Đào cảm nhận được sức nóng rõ ràng. Hai người ôm nhau, cọ xát, tứ chi không ngừng tiếp xúc. Cơ thể mềm mại của cô cùng cơ thể khỏe mạnh của cậu tiếp xúc với nhau, nếu cậu không có một chút phản ứng thì không phải đàn ông. Một khối thứ cứng rắn, nóng nóng chẹn vào bụng cô, rốt cục Tần Nhiễm ngưng ngưng, dịch người ra xa cậu một chút: “Cái kia, Tiểu Đào, tôi trở về ngủ.” Cô ngồi dậy, định bước xuống. Tiểu Đào cũng ngồi dậy theo, ôm lấy cô từ phía sau. Cơ thể cậu thật nóng, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Những nụ hôn nóng hầm hầm rơi như mưa lên cổ cô, ngón tay thon dài kéo dây áo ngủ của cô xuống. Tần Nhiễm bị cậu kéo lại trở về giường. Thân thể trắng nõn, nhu thuận mở ra trước mắt, tay Tiểu Đào đi xuống bụng dưới, hơi dừng lại một chút, kéo quần lót của cô xuống. Tần Nhiễm cắn môi, hơi run, động hai đầu gối, phối hợp để cậu cởi thứ che đậy cuối cùng trên người cô xuống. *Tự tử lần 1 – Bất thành.* Cơ thể gầy gầy, rắn chắc của Tiểu Đào che xuống, say sưa hôn lên môi cô. Dừng sức như vậy, tựa hồ như mỗi cái hôn đều in vào tận xương. Giữa những nụ hôn nồng nhiệt, tay cậu bắt đầu trượt xuống, vuốt ve xương quai xanh, rồi trượt xuống bầu ngực no đủ. Không hề giống như trò chơi khi khác chế khi ẩn nhẫn, mà không kiềm chế vuốt ve thật mạnh. Ngón tay cậu bao lấy cái đỉnh đỏ hồng, ra sức chà xát. Cơ thể trở nên thật mẫn cảm, mỗi tác da thịt đều cảm giác thật rõ ràng. Cảm giác mồ hôi trong bàn tay chảy ra lại càng rõ ràng, tay Tiểu Đào rời xuống phía dưới của cô. Tần Nhiễm khép chặt chân, cậu nắm lấy đầu gối mượt mà của cô, nhẹ nhàng mở ra. Cô lắc đầu, mắt nhắm lại, trông càng động lòng người. Tiểu Đào ôm lấy cô một lần nữa, trấn an hôn lên tóc cô, “Xin lỗi, là tôi quá nôn nóng. Hiểu Nhiễm, tôi đi phòng tắm.” “Dừng.” Tần Nhiễm ôm cậu không chịu buông tay, mồ hôi chảy đầy đầu. Khẽ cắn môi, để nơi mềm mại mở ra vì cậu, đôi chân tuyết trắng, thon dài quấn lấy thắt lưng Tiểu Đào. *Tự tử lần 2 – Bất thành.* Cứng rắn cùng mềm mại trực tiếp đụng chạm, một nơi xuân thủy tràn ra, quả thực là để mời người. Điều này khiến Tiểu Đào giật mình một cái, “Hiểu Nhiễm...” cậu vui mừng mà vội vàng gọi cô. Mà Tần Nhiễm chỉ nhìn cậu sâu sắc, nhẹ động thắt lưng. Tiểu Đào lập tức ngồi dậy, Tần Nhiễm còn chưa kịp hỏi cậu muốn gì thì nửa người dưới mất trọng tâm khiến cô kêu lên sợ hãi. “Cậu làm... A, cậu, Đào Đào, ... không cần, đừng làm như vậy...” Quả thực Tần Nhiễm muốn chạy trốn, bởi vì Tiểu Đào kéo chân của cô lên, hôn xuống bắp chân rồi uốn lượn lên đùi non. Tại nơi da thịt mềm mịn, nhạy cảm, Tiểu Đào thở ra những hơi thở gấp gáp cáo Tần Nhiễm. Mỗi một tác cắn lên đều để lại những dấu hôn đỏ ửng ghê người. Cuối cùng hai phiến môi cũng đặt lên đóa hoa ướt át. Tay trái Tần Nhiễm nắm chặt lấy thành giường, tay phải không biết bám vào đâu trên mặt tường nhẵn nhụi, ngực phập phồng dữ dội, cô chịu không nổi, phát ra âm thanh ngày càng say lòng người. Cậu vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng hạ xuống bông hoa, đi qua trần châu nho nhỏ. *Tự tử lần 3 – Bất thành.* Hồi máu trong 3 tiếng.* Tần Nhiễm khóc, tới cao trào. Bởi vì trước đó đã chuẩn bị thật tốt, lúc Tiểu Đào đi vào thì Tần Nhiễm cũng không phải rất đau. Nhưng mà đầu Tiểu Đào thì đầy mồ hôi, ngón tay luồn vào tóc cô, nắm chặt khiến da đầu đều đau. Cơ thể cậu hạ xuống, liền càng tiến sâu vào bên trong. Cậu thậm

chí còn đáng thương oán giận bên tai cô, “Thật chặt,... chân mở ra một chút thôi.” Sau khi hoàn toàn tiến vào, Tần Nhiễm đau đến mức phát khóc. Tiểu Đào hôn khắp lên người cô, “Đừng khóc,” cậu không chờ đợi được, động vài cái. “Nóng quá, Hiểu Nhiễm,” Tiểu Đào luật động mang theo một chút cảm giác mới mẻ nói, “Bên trong em nóng quá.” Tần Nhiễm ôm lấy cổ cậu, theo cổ thể cậu cũng chuyển động theo, “Đừng nói, a, nhẹ một chút!” Khó khăn lúc đầu qua đi, Tiểu Đào bắt đầu ra vào tốt hơn, động tác cũng mạnh mẽ hơn. Dưới thân giường phát ra âm thanh ngày càng vang, “Cọt kẹt” *Tự tử – Bất thành. Xỉu tại chỗ* Hai người đều là lần đầu tiên, Tần Nhiễm chống đỡ không được bao lâu, mà Tiểu Đào kiên trì cũng không đến nửa tiếng. Sau khi làm xong, hai người cùng nằm một chỗ, hơi thở mỗi người so với nhau lại gấp hơn. Sáng lặn qua đi, trống rỗng bắt đầu quay lại. Tần Nhiễm nghe thấy Tiểu Đào ném cái gì xuống, “Ba” một tiếng nặng trĩu nằm trên đất. “Cậu ném cái gì vậy?” Giọng Tiểu Đào hơi buồn bực, “Bao.” *đen mặt* Tần Nhiễm dựa vào lưng cậu, “Cậu không sao chứ?” Tiểu Đào xoay người lại, ôm cô rồi thoáng ngập ngừng nói: “Hiểu Nhiễm, tôi, tôi là lần đầu, lần sau, lần sau nhất định lâu hơn một chút!” Cả người Tần Nhiễm đau nhức, nghe cậu nói như vậy không khỏi bật cười. Tiểu Đào then quá thành giận, “Không được cười nhạo tôi!” Tần Nhiễm vỗ vỗ lên ngực cậu, “Cậu nghĩ sai rồi.” Tiểu Đào buồn bực cọ cọ cô. Biết rõ lý thuyết là như vậy, nhưng vẫn còn kém xa thực hành. Tiểu Đào dùng thực tế chứng minh cho Tần Nhiễm tốc độ tiến bộ của cậu. Ăn biết vị tủy. Đây thật sự là câu nói đáng sợ. Kỳ du lịch tốt nghiệp này của Tần Nhiễm thật muôn màu muôn vẻ nhờ Đào Đào. Mấy năm sau, cô đi họp lớp, có người hỏi chuyện kỳ du lịch đó của cô, trong đầu cô liền hiện lên cái trần nhà, cơ thể của Tiểu Đào, cái trán Đào Đào không ngừng đổ mồ hôi, đôi mắt thâm tình của Đào Đào... Tần Nhiễm cùng với Tiểu Đào trở về. Đến đón, Tần Tiểu Mạn thấy tay con gái nhà mình bị thẳng nhóc Lục gia nắm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng không khỏi chuyển hướng ánh mắt chờ mong nhìn người bên cạnh. Người nọ đảo ánh mắt sắc bén nhìn Tần Nhiễm một vòng, lắc đầu, lạnh lùng phun ra một chữ: “Phá.” Tần Tiểu Mạn bật khóc, nước mắt lưng tròng. Lục Nhược đắc ý, phát tay gọi con mình, còn thiếu điều giơ ngón tay chữ V nữa thôi. Cổ Lăng ở phía sau tức giận, đập mạnh anh một cước. Nam Tịch Tuyệt lạnh băng liếc nhìn Cổ Lăng một cái: “Không phải anh cũng nên đá cậu một cước? Không đá thì anh là đàn bà.” Mặt Nam An Lâm ở bên cạnh lập tức đỏ lên. “Tạch tạch tạch” Mộ Hình chạy đến bên, chủ động cầm giúp hành lý cho Tần Nhiễm, lại hướng Tiểu Đào đòi quà, “Anh trai, có quà cho em không?” Tiểu Đào sờ đầu cô bé, “Có, một con ếch ngâm trong dịch.” “A,” Mộ Hình chạy đi, “Anh trai đáng chết” Một đám người vui vẻ tụ họp rồi ai lại trở về nhà nấy. Lục Nhược bị Mộ Tây nhốt ngoài cửa. “Nhị Tây, em làm sao vậy?” Lục Nhược vỗ mạnh vào vữa, “Anh lại làm gì sai à? Nhị Tây!” Mộ Tây mở mạnh cánh cửa ca, có vẻ tức giận, “Thượng bất chính hạ tắc loạn! Bố con hai người đều chẳng có cái gì tốt. Chính anh biến thái như vậy, đến con trai cũng chẳng hơn gì.” Trốn ở phía sau nghe lén, Tiểu Đào với Mộ Hình kinh ngạc liếc mắt với nhau một cái, tiếp tục đứng đứng lơ tai lên để nghe. Lục Nhược cũng ù ù cạc cạc, không hiểu gì cả. Mộ Tây hung hăng đóng sầm cửa lại trước mặt anh, “Nhìn Đào Đào như vậy chắc anh ghen tị lắm nhỉ. Đi tìm cô ấy đi, đúng là có mầm mống tỷ đệ luyến mà.” Rốt cục Lục Nhược cũng hiểu Mộ Tây đang nói cái gì, vừa xấu hổ lại vừa đau lòng, “Nhị Tây, em cũng thích Hiểu Nhiễm mà. Nhị Tây, Hi Hi cũng có đến ba đứa rồi, ai nha, em cũng đừng giận anh nữa.” Tiếng nước nỡ của Mộ Tây truyền đến từ sau cánh cửa, “Còn gọi nhau thân thiết như vậy. Em chỉ biết anh không quên được cô ấy. Ngày mai em về nhà mẹ đẻ.” Mộ Hình cùng với Tiểu Đào không phúc hậu cười với nhau. Lục Nhược vừa xấu hổ, vừa tức giận nhảy ra, “Đi, biến qua một bên!... Chờ một chút. Quay lại giúp bố gọi mẹ chúng mày đã!”

(Ngoại truyện 8, hiện nay chưa xong, chừng nào có mình sẽ post lên. 2Ty!)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-nguoi-cu-don-nguoi-moi>